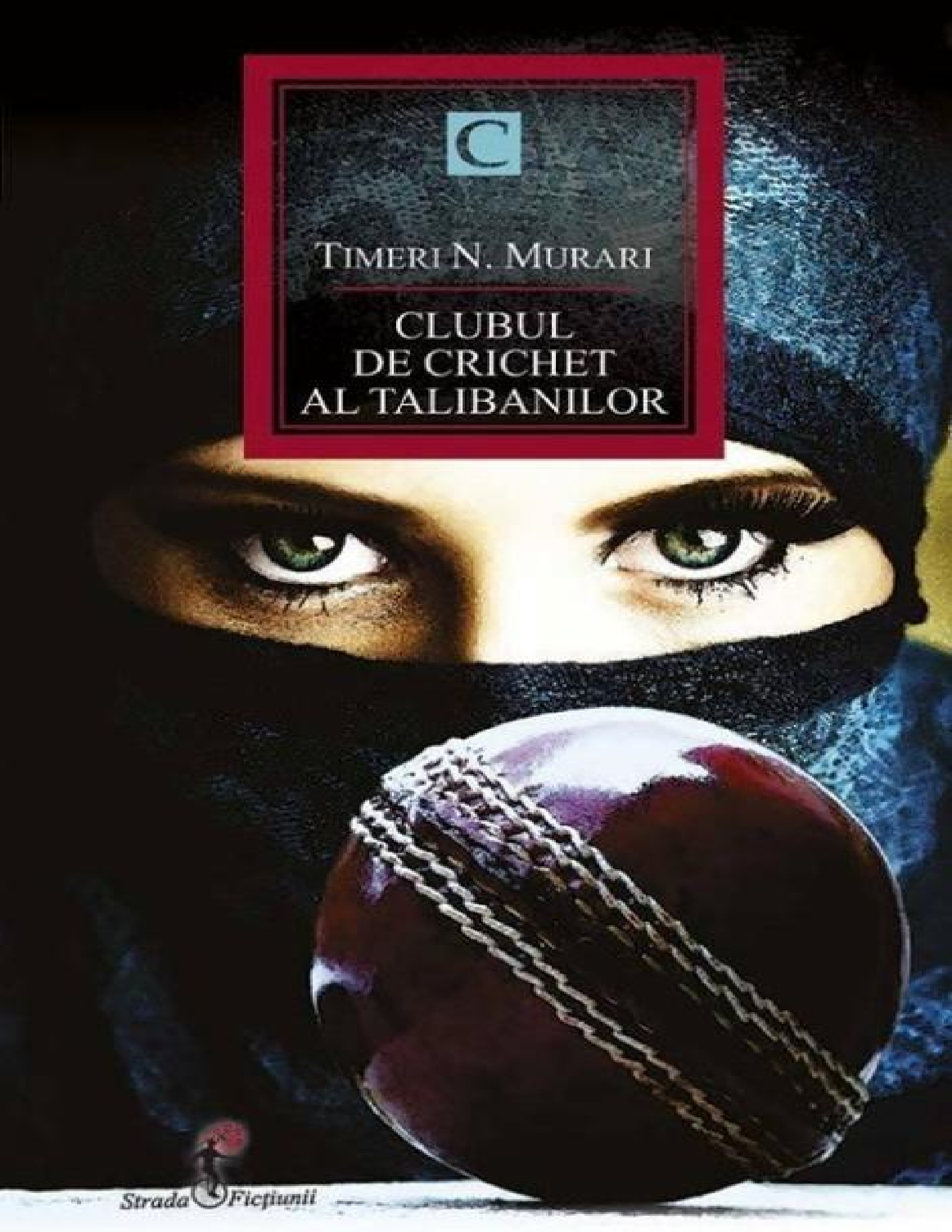
TIMERI N. MURARI
CLUBUL DE CRICHET AL TALIBANILOR
Strada Ficțiunii

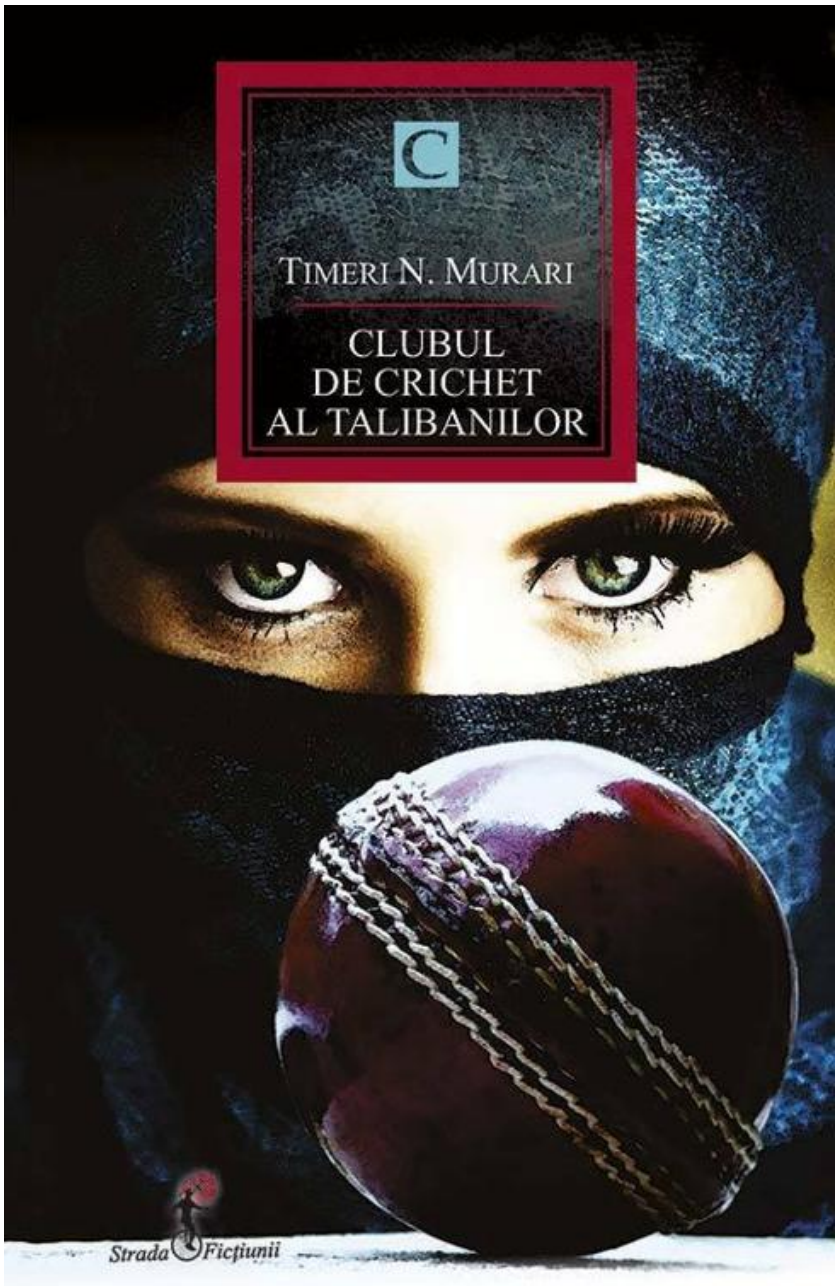
TIMERI N. MURARI
CLUBUL
DE CRICHET
AL TALIBANILOR
Strada Ficțiunii

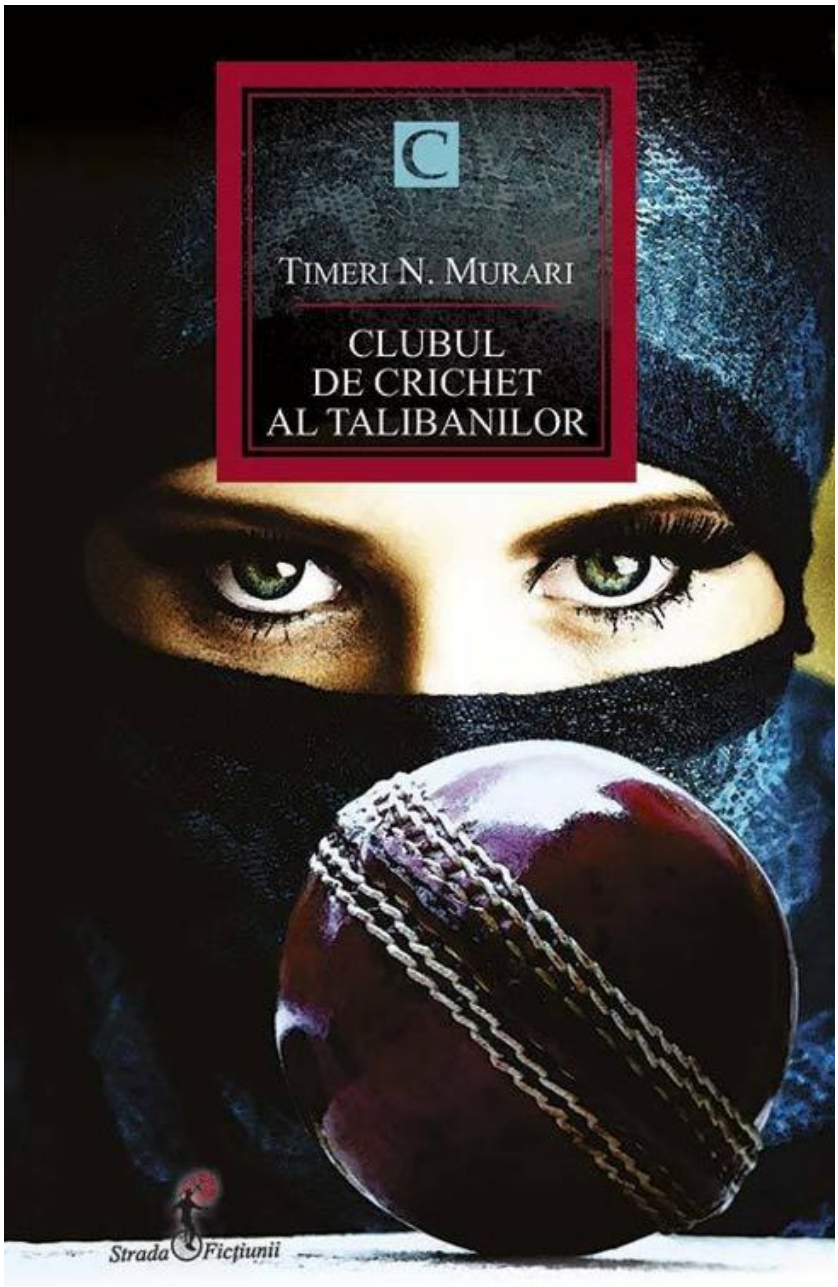
TIMERI N. MURARI
CLUBUL
DE CRICHET
AL TALIBANILOR
Strada Ficțiunii

CLUBUL DE CRICHET AL TALIBANILOR

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

Timeri N. Murari

Timeri N. Murari s-a născut la Madras, în India. La 18 ani pleacă din țară pentru a studia istorie și științe politice la McGill University, în Montreal. Își începe cariera ca jurnalist la un ziar din Ontario, dar este concediat din considerente rasiale. Se mută la Londra, unde începe să lucreze pentru The Guardian, colaborând totodată cu The Sunday Times și The Observer. În Anglia își descoperă vocația literară, publicându-și în 1973 primul roman, The Marriage. Își continuă activitatea în New York, unde scrie și scenarii pentru filme documentare. După treizeci de ani de absență, se întoarce în India natală. De multe ori, romanele lui Murari își trag seva epică din aceleași fapte care dau substanță articolelor și filmelor sale. Bestsellerul Taj: A Story of Mughal India (1985), care l-a impus în lumea literelor, a fost tradus în douăzeci și cinci de limbi. Clubul de crichet al talibanilor (The Taliban Cricket Club, 2012; Editura ALLFA, 2013) este cel mai recent roman al său.

„Nu Hemingway spunea că scriitorii ar trebui să scrie numai despre ceea ce știu? S-ar putea să fie un sfat bun, dar scriitorii trebuie să scrie și despre experiențe prin care nu au trecut și din care au de învățat.“

Traducere din limba engleză și note de Diana Geacăr

Această carte în format digital (e-book) intră sub incidenţa drepturilor de autor şi a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal

pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială a textului, punerea acestuia la dispoziţia publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a reţelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informaţiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum şi alte fapte similare, săvârşite fără acordul scris al persoanei care deţine drepturile de autor, sunt o încălcare a legislaţiei referitoare la proprietatea intelectuală şi vor fi pedepsite penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

THE TALIBAN CRICKET CLUB

Timeri N. Murari

Copyright © 2012 by Timeri N. Murari

CLUBUL DE CRICHET AL TALIBANILOR

Timeri N. Murari

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-747-6

ISBN PDF: 978-973-724-746-9

ISBN Print: 978-973-724-600-4

Redactare: Ruxandra Câmpeanu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – Bucureşti

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuţie:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Roger și Briony, un semn de prețuire a lungii noastre prietenii. Și pentru Maureen, cu dragoste.

„Tiranii sunt înlocuiți doar pentru ca în locul lor să vină noi lideri care devin tirani.“

Ernesto „Che“ Guevara

„Actele de violență nu au ce căuta pe terenul de joc.“

Preambul 6 din Legile crichetului

Cartea întâi

Convocarea

Nu mă uitase. Unul dintre subalternii lui mi-a adus o scrisoare acasă.

„Rukhsana, fiica lui Gulab, este chemată să se prezinte la ora 11.00 la Ministerul de Prevenire a Viciului și Propagare a Virtuții din Salang Watt, Kabul, la adresa Lekshanbeh 18 Sawr 1379, din ordinul lui Zorak Wahidi, ministru de prevenire a viciului și propagare a virtuții.“

Fără alte explicații. Eram somată pur și simplu să mă înfățișez în câteva ore, în acea duminică de 7 mai a anului 2000 la minister. Cât mă rugasem să mă uite în ultimii patru ani!

— Nu vreau mă duc, l-am anunțat pe fratele meu.

— Nu poți să refuzi, a insistat Jahan, luând o mină curajoasă. O să merg cu tine, n-are de ce să-ți fie frică.

Bucata de hârtie – ceea ce spunea și mai ales ceea ce ascundea – era o amenințare. De ce mă convoca? Ce infracțiune comisesem? Oare îmi arătasem chipul vreunui străin fără să-mi dau seama? Oare îmi ridicasem din întâmplare vocea în bazar? Oare îmi dezvelisem glezna sau încheietura mâinii fără să vreau? Cine știe ce legi nebănuite se încolăceau în jurul nostru ca niște șerpi, amenințând să ne sugrume!

Sau poate că, în cele din urmă, mă prinsese făcând ceea ce-mi spusese să nu mai fac. Ca ziaristă, ca să nu-mi pierd mințile, trebuia să scriu despre lucrurile pe care le vedeam sau le auzeam în jurul meu. Dar făcusem eforturi supraomenești să rămân în anonimat, să fiu imposibil de găsit. Îmi trimiteam articolele la Hindustan Times sub un pseudonim și niciodată nu le predam chiar eu. Le transmiteam prin fax – atunci când funcționa – unui prieten de-al tatei, autor de editoriale politice. El îmi încasa banii și făcea tot posibilul ca plata, de care aveam nevoie ca de aer, să ajungă la mine fără

să stârnească suspiciuni. Mai colaboram și cu publicațiile ARFA, Asociația Revoluționară a Femeilor din Afganistan, printr-un complex sistem de relații.

Urcând scara spre camera mamei, alături de fratele meu, am revăzut cu ochii minții ziua din urmă cu patru ani, când îl întânisem pentru prima dată pe ministru, când mă concediase cu brutalitate de la cotidianul de Kabul, iar eu mă întorsesem acasă plină de vânătăi și de sânge.

Încercam să ne mascăm neliniștea în fața mamei, dar, în ciuda bolii sale, își dădea imediat seama când lucrurile nu merg bine. La insistențele ei, i-am spus despre scrisoare.

— Ce-ai făcut de i-ai amintit de tine?

— Nimic, am spus eu cu inocență în glas.

Nu mă credea.

— Rukhsana, te rog, spune-mi că n-ai mai scris nimic în ultima vreme. A devenit mult prea periculos. Ai spus c-o să te oprești.

— Nu semnez niciodată cu numele meu. Folosesc un pseudonim, i-am spus încet.

— Și crezi că un pesudonim poate să te apere de unul ca el?

În spatele meu l-am auzit pe Jahan care, stânjenit, se sprijinea când pe un picior, când pe celălalt. Își călcase pe voință ca să mă ajute și mă însoțise la întâlnirile mele cu sursele, ca un adevărat mahram[1].

— Și despre ce-ai scris ultima dată? a spus mama în cele din urmă, cu ochii în lacrimi.

— Despre execuția Zarminei. Dar, maadar, nu am semnat articolul. Dacă într-adevăr pentru asta mă cheamă, n-o să recunosc nimic. Erau cel puțin treizeci de mii de oameni pe stadionul Ghazi. Am auzit că s-a și filmat. Articolul ar fi putut să vină de la oricare dintre ei.

— Dar niciunul n-a fost așa de nesăbuit ca fiica mea, m-a întrerupt ea dând din cap cu dezaprobare. Ai mare grijă, a spus resemnată. Cumva tot au aflat ei.

O liniște amenințătoare s-a lăsat în casă cât ne-am pregătit de plecare. În timp ce Jahan făcea baie, i-am ținut mamei plosca, pe care am golit-o apoi în toaleta de la parter. După ce am ajutat-o să se spele, mama s-a întins în patul uriaș, iar trupul ei împuținat se pierdea printre cearșafurile albe. A înghițit supusă pastilele de dimineață.

— Nu ți-ai ales bine meseria, a spus ea cu un zâmbet. Trebuia să te faci infirmieră.

— Cu străinii n-aș avea atâta răbdare.

Am tras perdelele și am deschis fereastra ca să intre lumina dimineții. Nu dorea să mă lase să plec la minister fără să înlăture atmosfera tensionată dintre noi.

— Dar cu maică-ta ești. Nu te-aș fi crezut în stare, a spus ea oftând adânc. Erai tare fâșneață, cum spunea bunicu-tău.

M-am aplecat și am sărutat-o.

— În curând trebuie să apară și Hanifa.

— Acum trebuia să fi fost măritată cu Shaheen, așa cum rânduiserăm, și să-ți fi văzut de copii.

Shaheen era fiul cumnatei unchiului mamei. Era singur la părinți și ne cunoșteam de-o viață. Fuseserăm promiși unul altuia. De mici ni se spusese cum o să arate viața noastră. Ne-am cunoscut la o nuntă. Eu aveam șase ani, iar Shaheen, zece. Se așteptau să sărim imediat unul în brațele celuilalt. Nu s-a întâmplat așa. El era un copil tăcut, grav, cu o față pătrățoasă și aere de superioritate, pe când eu eram gălăgioasă și neastâmpărată. Spre deosebire de mine, el era tot timpul îngrijit și făcea tot posibilul să-și păstreze hainele curate când ne adunam toți verișorii să ne jucăm. Acasă părinții îl răsfățau, și când venea la noi în vizită se aștepta la același tratament. Tatăl lui era un

afacerist prosper, directorul unei companii de import-export care făcea comerț cu Iran, Irak, Dubai, Pakistan și India.

— Dar atunci n-aș mai fi putut să am grijă de tine, nu-i așa?

Am zâmbit și am ieșit din cameră să-l zoresc pe Jahan. Am ciocănit la ușa băii.

— Mai lasă-mi și mie niște apă, O.K.?

M-am uitat la tufele de trandafiri care crescuseră sălbatic în grădină. Petalele căzute arătau ca niște răni deschise în iarba pârjolită, fiindcă apa era ca viața de prețioasă, iar noi trebuia să ne descurcăm cu patru găleți pe zi, care ne erau asigurate săptămânal de o cisternă.

Jahan a ieșit din baie, încercând să zâmbească, și mi-a ciufulit părul încâlcit.

— Ți-ajunge, dacă nu te speli pe cap.

Mi-am făcut repede un duș. De șase ani, baia era numai pe jumătate acoperită. Acum, vara, simțeai cu plăcere căldura soarelui intrând prin spărtura din tavan, dar iarna bătea un vânt rece de-ți înghețau oasele. Nu aveam nici bani, nici om pe care să-l plătim să repare acoperișul. În 1994, la începutul războiului civil cu talibanii – ultimul capitol sângeros al luptei pentru putere care începuse în 1987, la plecarea rușilor, din lăcomia comandanților militari –, o rachetă explodase în grădina din spatele casei. Clădirea se cutremurase, parcă de durere, și totuși rămăsese în picioare. Numai partea aceasta de tavan a fost distrusă. Bunicii mei și cu mine ne-am adăpostit la subsol, dar servitorii noștri, Asif și Sima, care erau în slujba familiei mele de douăzeci de ani, au refuzat să ni se alăture, crezând că vor fi mai în siguranță la suprafață. Încăpățânați, au rămas în casă. Din fericire, au murit pe loc. Și acum îi plângeam pe acei oameni de neprețuit.

M-am îmbrăcat cu blugi și o bluză, dar nu m-am uitat în oglindă. Eram sigură că fața îmi e palidă ca făina și moale ca o cocă. Obrajii nu îmi erau îmbujorați de sănătate sau mișcare, nici ușor bronzați, ca după o amiază petrecută la soare. Nu voiam să mă privesc în ochi. I-aș fi găsit apatici,

încercuiți de cearcăne adânci, vineții. Ca toate femeile, existam cu adevărat numai în casă, iar pe stradă umblam acoperită de burka.

Ne-am dus să ne luăm la revedere de la mama. Am proptit ușa să rămână deschisă, ca să nu se simtă captivă.

M-am aplecat și am sărutat-o.

— Să nu-ți faci griji, ne întoarcem repede, i-am spus mângâind-o pe frunte.

— Să dea Domnul! Ia-l și pe Parwaaze, a poruncit ea.

— Sunt destul de mare să am și singur grjiă de sora mea, a protestat Jahan apropiindu-se de ea să o sărute. I-am fost mahram ori de câte ori a avut nevoie să iasă.

— Ei și? Mai ia un mahram de data asta. Ia-l pe pe Parwaaze. Apoi, către mine: Și ține-ți gura, nu le da apă la moară.

— Da, maadar, am zis eu supusă.

Nu era nevoie să ne mai spună că, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu noi, ar fi rămas singură pe lume. Măcar unul dintre noi trebuia să se întoarcă.

M-am acoperit cu burka și, alături de Jahan, am străbătut curtea până la poartă. Era înaltă de trei metri și jumătate, la fel ca zidurile incintei, care ne fereau de privirile iscoditoare. Casa noastră era veche, neregulată, cu o fațadă austeră și împrejmuită de coloane. Când eram mică, de o parte și de alta a porții erau doi plopi, pe care soldații ruși îi tăiaseră pentru lemne. Când bunicul ieșise să protesteze, abia de-și îndreptaseră puștile spre el. Talibanii l-ar fi împușcat, dar rușii nici nu l-au băgat în seamă. De mult nu mai aveam pază armată, așa că nu-i rămânea decât să jelească pierderea copacilor și să le poarte pică rușilor, care îi invadaseră teritoriul.

Abdul, bătrânul nostru paznic cu barbă albă, a ieșit resemnat din gheretă și ne-a urmărit cu ochiul său bun în timp ce ne apropiam. În cele mai multe case, singura apărare împotriva intrușilor era un paznic de felul lui Abdul. Locuise în partea veche a orașului, patru străzi mai la sud de moscheea Pul-

e-Khishti. Soția și copiii lui nu supraviețuiseră războiului cu talibanii. Acum locuia în ruinele din spatele casei noastre.

— Ți se văd gleznele, m-a anunțat el plin de satisfacție. Să vezi ce bătaie mănânci dacă nu ți le acoperi!

Am tras de burka în jos cât de mult am putut.

— Eu am fost bătut ieri de un taliban pentru că nu m-am rugat. La ce s-or fi așteptând?

În spatele zidurilor își permitea să fie revoltat.

— Să las totul și să mă arunc la pământ – și de cinci ori pe zi – de parcă n-aș avea nimic mai bun de făcut, de parcă Dumnezeu n-are altă treabă decât să ne-asculte pe noi? Înainte să vină ăștia, mă rugam doar o dată pe zi și mă duceam la moschee numai vinerea. Dumnezeu nu vrea să-i amintim așa des că existăm. Voi, femeile, aveți mare noroc cu burka. Nu vi se cere să vă lăsați barbă și să vă rugați de cinci ori pe zi. Chipeș mai eram fără asta, a zis el trăgând cu ciudă de barba albă și neîngrijită. Acum ce fată ar vrea să se mărite cu un boșorog ca mine?

— Stai liniștit, e undeva o fată și pentru tine, i-am spus, ca de fiecare dată când trebuia să ascult eternele văicăreli ale lui Abdul.

— Și, cu puțin noroc, o să mori fericit în brațele ei, a completat Jahan.

— Ah, de-aș putea muri așa! S-a îndreptat spre poarta mai mică și lăturalnică și l-a prins pe Jahan de braț. Și tu o să mănânci bătaie de la talibani. Ia uite cum îți stă lungee[2]!

Fratele meu și-l pusese – ilegal – pe creștet, peste părul vâlvoi, în semn de sfidare adolescentină. Când mă uitam la el, parcă îl vedeam din nou pe tata: avea fața pătrată, nasul drept, subțire și aceiași ochi cenușii. Toate femeile îl invidiau pentru genele sale lungi, și în primul rând sora lui. Era la fel de înalt ca tata, dar nu-i moștenise voinicia și umerii lați.

— Dacă te văd talibanii, poți să-ți iei adio de la chica aia, ascultă la mine. Și nu uita să te rogi când auzi chemarea la rugăciune. Pot să vă întreb unde vă duceți?

— La Parwaaze, am spus eu repede, înainte ca Jahan să apuce să răspundă. A, și doamna doctor Hanifa trebuie să vină din minut în minut s-o vadă pe mama.

A descuiat poarta cea mică, de lângă cea principală, ca să putem ieși. Ne-a condus în stradă, urmărindu-ne cu privirea până ce ne-am făcut nevăzuți, după care s-a întors s-o aștepte pe doamna doctor Hanifa.

Vara în Kabul e vipie, iar când vântul bate dinspre munți aduce un val de praf maroniu și usturător. Totuși, în dimineața aceea, cerul era de un indigo limpede, străbătut de nori mici. Adesea mă urcam pe acoperiș să văd muntele Paghman și dealurile Kohi Asamayi și Kohi Sher Darwaza. Noaptea, muntele și dealurile se topeau în brațele cerului, dar, asemenea unor amanți, erau nevoiți să se despartă la lumina nemiloasă a zilei. Între dealuri se zăreau cartierul Wazir Akbar Khān din nordul Kabulului și, în spatele lui, colina Bibi Mahro. În vârful ei se află o imensă piscină părăsită, dotată cu trambuline – dar nu și cu apă –, construită de ruși, iar mai aproape de casă, silozul din cărămidă galbenă. Dintr-un sentiment de milă supremă, îl înălțaseră la marginea districtului Kārte Seh, aprovizionându-și trupele cu făină și subvenționându-ne naan-ul[3] de toate zilele. Un turn splendid, un zgârie-nori al nostru. Cum de nu l-a nimerit nicio rachetă? E un miracol și un mister. Copil fiind, îmi imaginam că, dacă urc până în vârf, voi putea să văd până departe, dincolo de munții și dealurile care ne înconjoară.

Până să merg la Delhi n-am știut că lumea este nemărginită. Adesea mă întrebasem cum ar fi să stai în deșert sau pe malul mării și să vezi în depărtare întinderi nesfârșite, pe care nici imaginația nu le poate cuprinde. Uneori învinuiam aceste bariere naturale pentru nenorocirile abătute asupra noastră. Ar fi trebuit să ne pună la adăpost de restul lumii, să stăm cuibăriți la sânul lor ca într-un Shangri-La. În schimb, se pare că invitau înăuntru o mulțime de intruși. Nici măcar nu poți îmbrățișa cu privirea întinderea orașului din cauza dealurilor care ne despart.

Jahan și cu mine ne-am făcut drum cu greu pe aleile distruse de bombardamente, spre casa lui Parwaaze, aflată numai la două străzi depărtare. Alte păsări în afară de vrăbiile care își făcuseră cuib în streașina casei noastre nu erau. De-a lungul anilor tăiaserăm toți copacii pentru lemne de foc, așa că păsările zburaseră spre locuri mai primitoare. Trebuia să treci printr-o adevărată cursă cu obstacole dacă voiai să îți faci loc printre craterele adânci și urmele lăsate de roțile tancurilor și ale transportoarelor blindate, care împânzeau peisajul din jurul caselor noastre. Am trecut pe lângă locuințele vecinilor – unele suferiseră stricăciuni, ca a noastră, iar din altele nu mai rămăsese decât o grămadă de moloz. Casa lui Parwaaze își pierduse aripa dreaptă. Un balcon atârna ca un maxilar dislocat, iar din ziduri, prin găurile lăsate de gloanțe, se scurgea un praf roșu ca sângele. Lespezile verzi din față se crăpaseră. Ferestrele erau peticite cu celofan sau placaje de furnir. Asemenea casei noastre, își purtase cândva cu mândrie cele două etaje, dar acum stătea ca un bătrân gârbovit, lingându-și rănile.

Paznicul său, de o vârstă cu Abdul, s-a uitat mai întâi printr-o deschizătură îngustă, după care a deschis poarta cea mică. Am rămas la intrare, iar Jahan a pășit înăuntru. Nu voiam să dau ochii cu femeile din casa lui Parwaaze și să le ascult eternele nemulțumiri despre cât de tare se plictisesc în captivitate. Jahan a ieșit însoțit de Parwaaze, care se freca la ochi ca să alunge somnul. Parwaaze era nepotul mamei și avea nouăsprezece ani. Era mai mic decât mine cu cinci ani, dar mai mare decât Jahan cu trei. Cândva avusese un spirit de aventurier visător. Cred că dacă i-aș fi spus povestea lui Icar și-ar fi lipit aripi la spate și ar fi încercat să zboare peste munți. Dar acum își ținea umerii căzuți și umbla tot timpul încruntat. El și ai lui supraviețuiseră războiului, dar spiritul lor era acum frânt. Ochii lui, cândva de un gri limpede, erau acum vigilenți și bănuitori. Cu toate acestea, era cel mai frumos dintre verii mei. De-abia îi apăruseră câteva tuleie și avea un semn pe nas, de parcă și-l rupsese cândva și doctorul nu i-l îndreptase cum trebuie. Întotdeauna se îmbrăca impecabil.

— Unde mergem? a întrebat el.

I-am spus că mă convocase Zorak Wahidi. Parwaaze s-a strâmbat.

— Mi-ar fi plăcut să nu fiu acasă, ci undeva departe. Nu vreau să fiu în preajma lui. Jahan e mahram-ul tău.

— Maadar a spus că trebuie să vii cu noi, am insistat eu.

A oftat.

— O.K., o să merg, dar nu cred c-o să-ți fim de mare ajutor. Doar n-o să împuște pe nimeni, nu?

— Sper. Nu, e doar o întâlnire.

— Să nu-i privești în față, i-a spus lui Jahan. Nici să nu se simtă că ești acolo. Altfel, o să pună mâna pe tine și... Am auzit tot felul de povești...

Toți auziserăm povești despre felul în care ministerul prevenea viciul și propaga virtutea.

— Știu asta, a spus Jahan cu aroganță adolescentină.

— Măcar n-o să știe că eu mă uit la ei, am spus trăgând de burka în soarele fierbinte.

— Și de ce, mă rog, vrea să te vadă Wahidi? a spus Parwaaze încercând să mă tachineze. Are vreo legătură cu articolele alea pe care le scrii în secret?

Dar singurul răspuns pe care am putut să i-l dau a fost să ridic din umeri.

— Poate. Chiar nu știu, am spus, iar teama din glasul meu a trecut pe chipul lui.

— Rukhsana, Rukhsana, atunci nu te duce! S-ar putea să nu te mai întorci.

— Trebuie să merg, altfel o să-și trimită poliția să mă caute.

Când am plecat, l-am văzut pe vărul nostru Qubad îndreptându-se agale spre noi. Qubad era vecin cu Parwaaze și își petrecea aproape tot timpul cu el. Erau de nedespărțit, ca Don Quijote și Sancho Panza. Qubad era mai scund decât Parwaaze și mult mai gras. În ciuda vremurilor grele, era bine hrănit, sau poate că era ca o cămilă și avea rezerve de energie care îl ajutau să treacă prin perioadele dificile ale vieții. Avea un simț al umorului extraordinar, pe care expresia lui gravă nu îl lăsa să se vadă.

Prieteni încă din copilărie, Qubad visase o carieră în inginerie mecanică, iar Parwaaze, în electronică. Tatăl lui Parwaaze avea o afacere prosperă în apropiatul Shar-e-Now, unde vindea televizoare, casetofoane, casete și calculatoare. Pe vremea când eram la școală, obișnuiam să îmi cumpăr casetele de acolo și, pentru că făceam parte din familie, mi se făcea reducere. În urmă cu patru ani, polițiștii religioși îi năvăliseră în magazin cu mitralierele, spărseseră televizoarele, rupseseră CD-urile, deșiraseră benzile casetelor audio și video și le dăduseră foc. Familia lui Parwaaze urmărise neputincioasă cum le sunt distruse toate mijloacele de existență. Nu puteau face nimic. Aceasta era noua lege.

Tatăl lui Qubad deținuse unica firmă de distribuție Ford din oraș, dar afacerile începuseră să meargă prost spre sfârșitul anilor nouăzeci până când, într-un final, compania a intrat în faliment. Nimeni nu-și mai permitea o mașină. Singurii bani care intrau în țară – venituri de pe urma recoltelor de opiu cultivat la ordinul comandanților militari – nu erau trecuți în registrele naționale.

Copii fiind, sub ocupația rusă și mai târziu, în timpul războiului civil, viața noastră fusese guvernată de un sentiment de anxietate și claustrofobie, pentru că ne jucam, timorați, numai în grădina casei. Crescusem împreună cu băieții aceștia și supraviețuisem, dar cu mari pierderi. În 1996, tatăl lui Qubad murise într-un schimb de focuri, la fel ca multe alte rude: tați, mame și copii. Nopțile noastre albe erau tot timpul întrerupte de focuri de armă și de vaietele rachetelor.

Și, de îndată ce a izbucnit războiul civil cu talibanii, Qubad și Parwaaze s-au văzut nevoiți să își întrerupă studiile la Universitatea din Kabul. Tineri ca ei, care nu știau nimic în afară de război, umpleau orașele și satele, ducându-și viața fără niciun rost. Rata șomajului trecuse de șaizeci la sută. Ambiția lor fusese înlocuită de amărăciune și frustrare. Uneori mă temeam că își pierduseră dorința de a trăi. I-ar fi făcut încă și mai vulnerabili față de talibanii care se ocupau cu recrutarea. Mă cutremuram la gândul că verii mei s-ar putea alătura trupelor.

— Unde m-mergeți așa, cu toții? ne-a întrebat Qubad.

— La moarte, a răspuns Parwaaze cu asprime. Rukhsana are probleme. A primit o convocare de la ministrul de prevenire a viciului și propagare a virtuții, dar nu știe pentru ce.

— Eu mă d-duc acasă, a spus Qubad răsucindu-se pe călcâie.

Dar Parwaaze l-a prins de poalele cămășii lungi[4], șifonate și pătate, care îi ajungea până la genunchi.

— Nu, nu, vii și tu.

— De ce? Nu v-vreau să mor.

— I-a spus maadar să mergem amândoi cu ea, a mințit Parwaaze.

Am mers cu grijă până în cartierul Kārte Seh, de unde patru străzi late, pline de răni cicatrizate, provocate atât de rachetele talibanilor, cât și de cele ale Alianței Nordului, porneau spre fiecare punct cardinal. În 1979, rușii intraseră în Afganistan ca să sprijine guvernul comunist al președintelui Najibullah. În războiul cu rușii, mujahedinii, luptătorii noștri pentru libertate, fuseseră înarmați de Statele Unite. În 1987 rușii s-au retras și, când generalul Dostum, principalul aliat al președintelui Najibullah, l-a părăsit pentru a întemeia o Alianță a Nordului în Mazar-e-Sharif, Najibullah a demisionat. După aceea a izbucnit un război între Alianța Nordului și tot felul de comandați militari care urmăreau să pună mâna pe putere. Talibanii, o armată islamică formată din luptători religioși recrutați de mullahul Omar din rândul studenților nemulțumiți din madrasa[5], au devenit al treilea participant la război în 1994. De la baza lor din Kandahar, cu sprijinul armatei pakistaneze, au înaintat treptat spre nord pentru a înfrunta Alianța. În 1996, talibanii au cucerit Kabulul, iar Alianța Nordului s-a retras în Mazar-e-Sharif.

Singura pată de culoare care mai rămăsese în oraș era roșul trandafirilor care creșteau sălbatic în grădinile pe lângă care treceam. Trandafirii afgani sunt cele mai bogate și mai parfumate flori din lume. Am inspirat adânc mireasma lor, ca să mă liniștesc. Spre sud se aflau o parcare întinsă și niște

magazine: brutării, tarabe cu legume, magazine de fructe, un restaurant (Paradisul), un atelier de reparat mașini și o farmacie.

— E mult de mers, le-am spus celorlalți.

Ministerul era în centru, la nord de râu și vizavi de Banca Centrală Afgană.

— O să luăm un taxi, le-am propus.

Qubad s-a suit într-o Toyota veche, pe locul din față, iar noi a trebuit să ne înghesuim pe bancheta din spate. Înaintam încet printre ruinele străzii Asamayi, ocolind gropi imense și bucăți de tencuială. Drumul străbătea defileul care tăia orașul în două și care se întindea între dealurile Asamayi și Sher Darwaza, înverzite și presărate cu pete purpurii. Transpirasem în burka din cauza căldurii și a emoțiilor. Oare mă voi întoarce acasă sau voi fi arestată? Mă rugam în gând ca măcar verii mei și Jahan să nu pățească nimic, oricare ar fi fost planul lui Wahidi pentru mine. Mă uitam pe geam. Din copacii care mărginiseră cândva strada Asamayi nu mai rămăseseră nici măcar buturugile. Când am trecut pe lângă grădina zoologică mi-am ferit privirea. Terenurile erau neglijate și năpădite de buruieni, iar cele mai multe animale muriseră, totul grație bravilor luptători talibani.

Erau foarte puține mașini în trafic – mai mult biciclete, autobuze, roabe, căruțe trase de măgari, o mulțime de cămile încărcate cu baloturi de bumbac, saci de cereale și, probabil, opiu. Un șir lung de capre își urmau spășite păstorul către o moarte sigură. Praful care intra în mașină ne sufoca. Qubad a încercat să ridice geamul, dar fără succes.

— Ar trebui să r-repari ge-geamurile, s-a plâns el șoferului.

— Cine ești tu, a spus râzând șoferul, vreun emir? Ăsta e praf bun, de Kabul. Ne dă o culoare și un parfum aparte.

Am izbucnit în râs alături de ceilalți, savurând un strop din umorul pe care îl pierduserăm. M-a auzit și s-a întors chiar în timp ce evita o groapă adâncă.

— Soră, oricât de mult mi-ar plăcea să te aud râzând, trebuie să taci. Nu trebuie să-ți aud vocea. Dacă ai fi fost singură, nici nu te-aș fi luat. Acum trei zile am luat o doamnă s-o duc în orașul vechi și m-a oprit un echipaj de poliție religioasă. Au tras-o afară și au bătut-o peste picioare cu lanțurile, apoi m-au scos și pe mine și m-au bătut pentru că am mers cu o femeie neînsoțită care nu mi-e nici soție, nici rudă.

O vreme am tăcut cu toții.

— Unde vreți să vă las? a întrebat șoferul.

— Aici, la piața Pastunistan, a zis Parwaaze.

Nu voia să-l sperie spunându-i că am fost chemați la însuși sediul poliției religioase.

Zona aceea a orașului era încă pustiită. În cei patru ani de când erau la putere, talibanii nu făcuseră nimic pentru a reconstrui sau a înlocui tot ce fusese distrus din cauza lor. Orașul, fragil ca și omul, era slăbit de boală. Coastele înnegrite îi ieșeau în toate părțile, craterele ulceroase îi însemnaseră pielea, iar pe stradă zăceau grinzi contorsionate ca niște oase rupte. Respirația sa cangrenoasă mirosea a praf de pulbere, a fum și a disperare. Nici moscheile nu fuseseră cruțate. Explozia le spulberase cupolele. Din râul Kabul nu mai rămăsese decât un firicel subțire de apă care se lupta să răzbată printr-un șanț înfundat de noroi și gunoaie. Peste râu se zărea domul de un albastru pal al mausoleului lui Timur Shah, care, ca printr-o minune, scăpase nevătămat. Înălțându-se printre casele de lut și magazinele dărăpănate, îngrămădite în jurul lui de parcă i-ar fi cerșit protecția, părea de o frumusețe obscenă. Printre dărâmături se ridicaseră tarabe cu legume, fructe, carne și haine. Oamenii, la fel de trași la față ca orașul însuși, se strângeau în jurul lor, croindu-și drum prin moloz pentru a cumpăra un cartof, o piersică, un copan de pui, o bucățică de carne, un castron de orez, niște naan uscat.

Taxiul s-a oprit la colțul străzii care ducea spre piața Pastunistan, iar noi ne-am dat jos, șovăind. Clădirea de două etaje a Ministerului de Prevenire a Viciului și Propagare a Virtuții, cu zidurile măcinate și găurite de gloanțe și obuze, se înălța sobră și numai aparent umilă dincolo de un refugiu

pietonal. Ferestrele aveau storurile trase. Pe aceeași stradă se aflau Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor și alte birouri guvernamentale, cu geamurile deschise, ca să intre lumina. Din piață se vedeau zidurile palatului președintelui. Pietonii începuseră să ne înghiontească, și am pornit fără nicio tragere de inimă către intrare. Mulți dintre cei pe lângă care treceam erau ciungi sau ologi, iar privirea le era răvășită de boală. Copiii mergeau în cârje, mișcându-se ca niște marionete trase de sfori, lipsiți de vlagă și cu mâna osoasă întinsă la pomană.

Mergeam la câțiva pași în spatele fratelui meu. Ținea scrisoarea de convocare ca pe un talisman menit să ne apere de capriciile polițiștilor, care, înarmați cu bastoane și pușți, cutreierau străzile ca niște animale de pradă și ne vânau pentru cele mai mărunte infracțiuni. Loveau iute ca șerpii, pedepsind pe oricine le încălca vreo lege.

Însă ceea ce mă tulbura și mă îngrijora cu adevărat era liniștea. Orașul nostru fusese cândva plin de cântec. Obișnuiam să fredonăm și să cântăm gazeluri, muzică sufistă, persană, qawwali[6] și melodii de la Bollywood. Cântecele se revărsau din toate magazinele și ne urmăreau pe străzi, ademenindu-ne să intrăm și să le ascultăm. Acum, mațele lucioase ale casetelor fluturau în bătaia vântului, înnodate în jurul stâlpilor sau târâte pe cărări. Fuseseră smulse pentru a ni se arăta cât de fragilă este muzica. Singura formă de cultură din țară erau armele. Armele erau singurul fel de muzică, de poezie, de literatură și de artă care hrănea sufletul copiilor. Fuseserăm un popor de oameni exuberanți, vorbăreți, bucuroși întotdeauna să împartă zâmbete și hohote de râs, bârfitori și mari povestitori, dar acum vorbeam în șoaptă, de frică să nu fim auziți. Viața de zi cu zi ne era întinată de suspiciuni. Ajunseserăm un oraș de informatori și spioni. Disperarea se lăsase ca funinginea peste sufletul nostru, pe care nu-l mai puteam curăța.

Ne-am oprit în fața ministerului.

— Sunteți gata? am spus eu cu tărie, dar tremuram când am pătruns în incintă.

Mă simțeam îndatorată față de cei trei însoțitori ai mei. Jahan mă sprijinea de braț ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu îl puteam zări cu coada ochiului,

burka îmi refuza chiar și această simplă mișcare. Mi-am întors capul și l-am privit prin ochiurile țesăturii.

— O să fie bine, mi-a șoptit el.

Doi talibani ne-au tăiat calea și au luat repede convocarea pe care le-o întinsese Jahan. Nu erau afgani, ci arabi din Arabia Saudită sau din Yemen – bărbați ursuzi, cu barbă neagră și deasă. Ochii lor, cu pleoapele lăsate ca ale fiarelor toropite de somn, s-au însuflețit când l-au întâlnit pe Jahan. Dintr-odată, îmi doream să nu îl fi luat cu mine niciodată.

1 Rudă apropiată, de sex opus, cu care căsătoria este interzisă de legea islamică.

2 „Turban“ (hindi în original).

3 Pâine dospită, întâlnită în Asia Centrală și de Sud.

4 Shalwar, în original. Shalwar kameez este o ținută formată dintr-o cămașă lungă cu mâneci și pantaloni largi, îmbrăcăminte purtată atât de femeile, cât și de bărbații afgani.

5 Seminar teologic islamic.

6 Muzică devoțională islamică, populară în Asia de Sud, cu o tradiție de peste 700 de ani.

Anunțul

Apoi privirile lor s-au oprit asupra lui Parwaaze și a lui Qubad. Toți trei se uitau în pământ. Într-un final, m-au văzut și pe mine, mi-au analizat burka și, cu toate că aveam voalul pe față, mi-am lăsat privirea în jos, la fel de speriată ca băieții. Mulțumiți că suntem convocați chiar de ministru însuși, ne-au condus prin clădire până în curtea din spate.

Decretele talibanilor, jerpelite și rupte, dar amenințătoare prin conținutul lor, se zăreau peste tot pe foi mari de hârtie, împânzind pereții:

FEMEILE NU TREBUIE VĂZUTE DECÂT ÎN CASĂ ȘI ÎN MORMÂNT.

Pentru ei eram doar niște animale bune pentru împerechere, ca niște capre, găini sau vaci, hrănite și adăpate, pe care le aștepta moartea dacă ar fi încercat să fugă. Ne definea pântecul, nu gândurile sau emoțiile. Și toate acestea în numele Domnului. Cum poate o femeie să creadă în Dumnezeu când mesagerii Săi sunt numai bărbați?

Mi-am îndreptat spatele în semn de dispreț. Eram hotărâtă să nu-mi fie teamă.

În curte, cinci bărbați stăteau lângă zid, la umbră. Nu eram singura convocată, iar acest lucru m-a liniștit pe moment. Printre ei l-am recunoscut pe Yasir, fostul meu editor de la cotidianul de Kabul. Era un bărbat scund și voinic, care se purta uneori ca Napoleon cu reporterii săi. Avuseserăm unele divergențe, dar știa să fie și înțelegător. Acum purta barba obligatorie. Ceilalți trebuie să fi fost reporteri de la ziarele în dari și paștună. Păreau la fel de încântați ca și noi că se află acolo. M-a cuprins iar panica. De ce fusesem chemată laolaltă cu reporterii? Yasir s-a uitat la mine – eram singura femeie de acolo – și mi-am dat seama că știe cine se ascunde sub burka. Prezența lui mă făcea să mă simt puțin mai bine. Și-a ridicat degetul mic, salutându-mă cu prudență. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el. Sigur știa

mai multe decât mine. Mi-ar fi povestit despre regim niște lucruri pe care eu nu le puteam auzi, izolată de lume sub burka. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Yasir s-a apropiat de mine.

— Salaam aleikum. Aleikum salaam.[7]

Ne-am salutat repede și ceremonios. Jahan era lângă mine.

— De ce suntem aici? i-am șoptit eu.

— Vrea să facă un anunț și, fără îndoială, să ne amenințe.

Vorbea încet, uitându-se drept în față, ca păpușa unui ventriloc.

— A chemat toată presa de pe lista guvernului, sau ce-a mai rămas din ea. Pe listă ești și tu.

— Dar eu nu mai lucrez pentru ziar.

— Lista nu menționează asta. Încă mai primești la birou comunicate de presă de la guvern.

— Dar convocarea am primit-o acasă.

— O fi venit una și la birou. Mai scrii articole?

— Nu. Cum să mai scriu, dacă sunt femeie?

— După cum te știu, asta nu te-ar opri, a spus el sec. Au apărut articole în presa străină despre felul în care sunt tratate femeile în regimul ăsta. În țară sunt foarte puține ziariste care să facă reportaje despre așa ceva. De fapt, eu știu numai...

Și-a ridicat degetul arătător și l-a îndreptat spre mine.

— Iar ei cred că am fost eu? am spus revoltată, străduindu-mă din răsputeri să-l conving pe Yasir de nevinovăția mea. Jur că n-am mai scris niciun cuvânt de când m-a obligat să demisionez.

Numai că, desigur, scrisesem. Alături de Jahan, un mahram îndărătnic, chiar și când nu mergeam în bazar să trag cu urechea la bârfe, vânam toate poveștile spuse în șoaptă, care circulau de la unul la altul. Nu aveam voie să vorbesc decât cu femeile; cu bărbații discutam prin mijlocirea fratelui meu. Mă simțeam de parcă aș fi fost într-o țară străină și aș fi avut mereu nevoie de un interpret care să îmi traducă toate întrebările și să îmi dea apoi răspunsurile. Prin astfel de căi o intervievasem pe Ayesha, o femeie atrăgătoare, mai tânără decât mine cu câțiva ani. Ea îmi povestise următoarele: „Mergeam cu tata pe stradă, când deodată m-a oprit poliția religioasă. La început n-am înțeles de ce. Nu știam că oja fusese interzisă. Nimeni nu-mi spusese, nu scria nicăieri. Ne-au târât pe mine și pe tata la secția de poliție, mi-au pus mâna pe masă și cu un topor mi-au retezat vârful degetului mic. Am urlat de durere și de surpriză. Nu mă așteptam să facă așa ceva. Apoi l-au bătut pe tata, pentru că îl considerau responsabil de comportamentul meu. Vezi ce-a mai rămas din degetul ăsta?“ Rana se vindecase, iar celelalte unghii nu aveau nicio urmă de ojă. Trăsesem de Jahan să discute cu Frozan: „Noi suntem din Jalalabad și am fugit de-acasă ca să scăpăm de luptă. Zilele trecute am văzut în vitrina unui magazin ceasul familiei mele scos la vânzare. Am intrat și i-am spus proprietarului că e ceasul nostru și că trebuie să ni-l dea înapoi. Tocmai atunci a venit un polițist religios și m-a bătut pentru că umblam fără mahram, după care l-a bătut pe vânzător pentru că a vorbit cu mine.“ Am întâlnit și povești mai senine și mai sfidătoare despre felul în care ne luptam să supraviețuim. O femeie pe nume Zahra mi-a spus: „Ne place mult să punem la televizor casete video piratate cu filme de la Bollywood. Ne uitam ore în șir, de parcă n-aveam nimic altceva de făcut. Într-o zi, ne-a reclamat un vecin la poliția religioasă, care a năvălit peste noi. Ne-au luat televizorul, l-au aruncat pe geam și ne-au avertizat să nu mai facem așa ceva. Locuiam la etajul trei. Așa că ne-am mutat în alt apartament, ne-am cumpărat un televizor nou și ne-am uitat mai departe la filme. Morala? Am învățat că trebuie să dăm volumul mai încet, ca să nu ne audă vecinii.“

Am scris despre tot ce am putut și am semnat toate articolele cu pseudonim. În ciuda opiniei lui Yasir, nu eram singura femeie care trimitea știri publicațiilor străine – mai erau și altele, iar împreună formam un mic trib de scriitoare nesupuse și nevăzute.

Sub regimul talibanilor nimeni nu știa de partea cui este celălalt, așa că nu era exclus ca Yasir să încerce să mă tragă de limbă. Regimul manipula presa după bunul său plac.

— Sunt sigur că n-ai de ce să-ți faci griji.

Yasir îmi vorbise cu amabilitate, dar nici el nu credea ce spune. Și-a coborât și mai mult glasul.

— Dar știi, dacă apuci să publici un cuvânt aiurea, o să te bată sau o să te bage în pușcărie. După care, pentru prima oară, s-a întors un pic spre mine și mi-a spus dintr-o răsuflare: Îmi pare rău că nu ți-am luat apărarea în ziua în care a venit Wahidi la birou. Dacă o făceam, m-ar fi împușcat. N-avem pic de curaj.

— Pe tine? Credeam că pe mine vrea să mă împuște!

M-am cutremurat. Pe atunci eram mai tânără și nesăbuită, și nu știam prea multe despre oameni ca Wahidi și despre credința lor cea strâmbă.

— Când a devenit Wahidi ministru?

— Acum două zile, a spus el uitându-se iar drept înainte. După ce l-ai văzut la Kabul în ’96, s-a întors la Kandahar să-l slujească pe mullahul Omar în Consiliul de Conducere timp de doi ani. Am auzit că mullahul nu făcea nimic fără să-l consulte pe Wahidi. După care Wahidi a fost numit guvernator în provincia Kandahar și l-a mai slujit doi ani până când mullahul l-a trimis în Pakistan.

— De ce în Pakistan?

— Să-l reprezinte la ședințe. L-a însărcinat pe Wahidi cu asta pentru că, acum trei sau patru luni, cineva a încercat să-l omoare. I-a sărit casa în aer, cu tot cu nevastă și doi dintre copii. El nu era înăuntru.

— N-am mai auzit de asta până acum. Deci nici măcar miniștrii talibani nu sunt în siguranță.

De fapt, nu eram așa de surprinsă. Regimul despotic al talibanilor masacrase mii de oameni, creându-și astfel o întreagă armată de inamici.

— Nici acum n-ai auzit, a șoptit el cu asprime. N-avem voie să publicăm astfel de articole. S-a întors din Pakistan acum o lună și nu știm cum au decurs discuțiile, pentru că nu s-a făcut niciun anunț. Mullahului nu-i place la Kabul deloc. Crede că suntem un popor decadent și preferă să ne conducă din Kandahar. Așa că ni l-a trimis pe Wahidi să ne țină în frâu. A tras aer în piept. Am auzit că e la fel de evlavios ca mullahul.

— Nimeni n-ar putea fi... dar m-am întrerupt când am văzut un Land Cruiser intrând în curte în viteză și oprindu-se în fața noastră. O, Doamne!

Pe bancheta din spate se aflau un bărbat și o femeie legați de mâini și de picioare. Femeia purta burka. Bărbatul avea un sac pe cap. Îi păzeau doi talibani și doi ofițeri de poliție înarmați. Mașina s-a oprit, iar talibanii au sărit și i-au împins pe prizonieri ca pe niște saci de cartofi. Le-am auzit țipetele înfundate când au căzut la pământ.

Ministrul de prevenire a viciului și propagare a virtuții, Zorak Wahidi, omul care ne convocase acolo, a coborât de lângă șofer și s-a îndreptat încet spre cuplul căzut la pământ. Când am dat cu ochii de el m-a trecut un fior. Barba lui era mai albă decât în urmă cu patru ani, când îl văzusem ultima oară. Avea umerii încovoiați, de parcă ar fi dus în spate sufletele a o mie de morți.

Purta o cămașă lungă, un turban și sandale noi, toate negre. Avea și un pistol. S-a uitat la prizonieri, apoi la noi. Aș fi vrut să-l feresc pe Jahan de ceea ce urma să se întâmple, dar se mutase între Parwaaze și Qubad și privea spectacolul cu fascinația specifică adolescenților. Nu mai fusese martor la o execuție până atunci. Mama îi interzisese să ne însoțească pe mine și pe Parwaaze anul trecut în noiembrie, la execuția Zarminei.

— Nu te uita, nu te uita, i-am șoptit, dar nu m-a auzit.

Wahidi și-a îndreptat pistolul spre bărbat și l-a împușcat în cap. Bărbatul a dat să se ridice, apoi a căzut la loc. Wahidi s-a mutat în dreptul femeii, care plângea, și a împușcat-o și pe ea în cap. Împușcăturile au sunat surd în

pustietatea din jurul nostru, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se apropia de noi, ținându-și pistolul cu nonșalanța unui bărbat care traversează un salon pentru a-și întâmpina oaspeții. Polițiștii și cei doi talibani veneau în urma lui. S-a răsucit să le dea un ordin, după care s-a întors din nou cu fața spre noi.

— Știți de ce au fost executați?

Am tăcut cu toții. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea, ca și cum ar fi încercat să străpungă vălul și să recompună din amintire chipul pe care nu îl putea vedea. Furios, a răspuns singur la întrebare:

— Au trădat Emiratul Islamic al Afganistanului. Au comis un adulter, ceea ce este împotriva legilor noastre, așa că meritau să moară. Nu avem de gând să tolerăm astfel de vicii. Ziariștii – a făcut o pauză și ne-a privit pe rând, bifând lista de prezență, după care s-a concentrat iar asupra mea – sunt de vină, pentru că au răspândit în presa străină o imagine defăimătoare a guvernului nostru legitim.

Se plimba încolo și încoace prin fața noastră. Vorbea răstit, iar chipul îi era schimonosit de furie.

— De acum veți scrie numai ce vă spun eu.

Bărbații și-au scos agendele ca niște elevi ascultători. Eu nu-mi luasem nimic la mine.

— Eu și Consiliul de Conducere al Emiratului Islamic din Afganistan am hotărât să arătăm lumii că suntem un popor corect și drept. În acest scop, guvernul nostru a decis să promoveze în Afganistan crichetul. Ne-am înscris la Consiliul Internațional de Crichet pentru a obține calitatea de membru.

Surprinsă, am înălțat capul, ca toți ceilalți.

— Acum așteptăm răspunsul. Consiliul Pakistanez de Crichet o să ne acorde tot sprijinul. Crichetul o să le demonstreze tuturor care ne sunt împotrivă că și noi putem să jucăm fairplay. Cum tinerii noștri au mult timp liber, vrem să le dăm o ocupație și astfel să prevenim orice fel de viciu.

Interziseserăm crichetul pentru că era moștenit de la ticăloșii de britanici. Dar, după ce am trecut în revistă toate sporturile, am ajuns la concluzia că crichetul e singurul care presupune un echipament decent. Uniforma acoperă corpul jucătorului de la gât până la tălpi. Capul e acoperit și el. Prin urmare, vom încuraja practicarea acestui sport, dar în sfera legilor islamice referitoare la îmbrăcăminte și, în trei săptămâni, vom organiza un turneu. O să găzduim un reprezentant al Consiliului Internațional de Crichet, care să supravegheze meciurile și să vadă că suntem sincer interesați să promovăm sportul ăsta în mod deschis și onest. Concursul se adresează tuturor afganilor. Vom trimite echipa câștigătoare în Pakistan ca să-și perfecționeze stilul de joc. De acolo, se va întoarce să-i învețe și pe alți tineri cum se joacă. Femeile, desigur, n-au voie să joace.

După ce și-a încheiat anunțul, ne-a lăsat să plecăm.

— Ce părere ai? l-am întrebat pe Yasir.

— Scriu ce-mi spun ei, nu mai am nicio părere. Dar stai să vedem câți afgani o să se înscrie la meci după ce-o să citească anunțul. Au cale liberă să iasă din țară. Mă întreb câți o să se mai întoarcă. Ai de gând să scrii despre asta?

— Yasir, eu nu mai scriu.

Tocmai mă îndreptam spre ceilalți ca să plecăm împreună, când cei doi polițiști m-au înșfăcat. Jahan a încercat să-i oprească, dar un taliban l-a lovit cu patul puștii în stomac. Yasir a sărit să-l ajute, dar al doilea taliban și-a îndreptat arma către pieptul lui. Mă zbăteam, încercând să-l mai văd o dată pe Jahan, dar polițiștii m-au târât afară din curte și m-au dus într-o cameră îngustă și goală, unde m-au silit să îngenunchez. Mă împungeau în umeri cu țevile armelor ca să nu mă pot mișca. Așteptam cu toții într-o liniște apăsătoare. Într-un final, am auzit că a intrat cineva în cameră. Pentru că nu puteam să văd prin văl, am încercat să ridic capul, dar o mână mi l-a împins înapoi în poziția de rugăciune. Simțeam miros de parfum, un miros grețos de dulce. Am surprins cu coada ochiului niște încălțări prăfuite care îmi dădeau târcoale. Într-un sfârșit, bărbatul a ieșit pe ușă urmat de parfumul său. Peste câteva minute, în cameră a intrat Wahidi, cu sandalele lui negre. Am auzit un foșnet de hârtie, apoi mi-a pus un ziar în față. Am citit titlul

scris în limba engleză – „Mamă a cinci copii, executată de talibani“. Era articolul meu. Am simțit că îmi stă inima în loc. De aceea mă chemase acolo, iar acum se pregătea să mă omoare. În același timp, știam că nu are nicio dovadă că eu îl scrisesem. Îl semnasem cu pseudonim. „Nu vrea decât să te sperie“, mi-am spus încercând să-mi păstrez calmul. N-am scos niciun cuvânt. Din fericire, nici nu se aștepta să vorbesc. A mototolit ziarul și l-a aruncat pe podea. Mi-a coborât un pistol sub ochi și am simțit fum de țigară. Prin văl, i-am văzut degetul pe trăgaci. Arma era ca o prelungire naturală a mâinii sale. Țeava neagră devenise gri de la atâta folosire, iar patul era ciobit pe margine. Degetul se încorda și se relaxa de parcă avea o voință a lui și se gândea dacă să tragă sau nu. Era surprinzător de lung, aproape delicat și cu manichiura făcută. Pe urmă mâna a scos pistolul din câmpul meu vizual. Mi-l ținea undeva deasupra capului. Am închis ochii, așteptând. Am încercat să mă rog, dar n-am reușit să formulez cuvintele sau propozițiile care să-mi facă mai ușoară trecerea pe lumea cealaltă. Am deschis ochii numai când am simțit fumul de țigară înțepându-mi nările. Mucul era pe podea, iar fumul se încolăcea în aer ca un șarpe. Cocoloșul de hârtie s-a aprins. L-a lăsat să ardă, apoi l-a strivit cu sandala. S-a așezat pe vine în fața mea, ochii lui ajunseseră la același nivel cu ai mei. Nu voiam să mă uit la el, dar tot îi simțeam privirea străpungându-mi vălul, de parcă ar fi încercat să îmi ghicească trăsăturile. Apoi, mormăind hotărât, s-a ridicat în picioare. Polițiștii și-au ridicat pușca de pe umerii mei și l-au urmat afară.

Am rămas în genunchi și am deschis ochii doar când nu am mai auzit nicio mișcare. Ușa era întredeschisă, eram liberă să plec. Fără să vreau, am izbucnit în râs, ușurată. M-am chinuit să mă ridic, căci piciorul îmi rămăsese prins în poalele veșmântului, și am căzut. Până la urmă am reușit să mă ridic, clătinându-mă, și am pornit spre ușă. Am ieșit pe un coridor pustiu. În stânga mea, niște bărbați urcau trupurile celor doi în spatele unui vechi Land Cruiser. Pentru prima oară mă bucuram că port burka. Făcusem pe mine. Mi se muiaseră genunchii, așa că m-am sprijinit de perete ca să-mi revin. Am ieșit cu mare grijă din clădire, la lumina soarelui. Yasir aștepta la intrare, iar Jahan, Parwaaze și Qubad stăteau cocoțați pe zidul scund de peste drum, care mărginea râul. Cum m-au văzut, au sărit în picioare și s-au îndreptat spre mine. Mă îngrijora faptul că Jahan fusese bătut, însă, deși mergea cu greu, părea să fie în regulă. Și-a ridicat brațele ca să mă îmbrățișeze, dar, rușinat, le-a coborât repede, uitându-se în jur ca nu cumva

să fi observat poliția religioasă un astfel de gest intim. Când Yasir mi-a văzut însoțitorii, mi-a spus „Ai grijă“ și s-a îndepărtat în grabă.

— Ești bine? au spus toți în cor.

— Da. Jahan, tu ești bine?

— Mă doare stomacul. O să treacă.

— Nu credeam c-o să te mai vedem, a spus Parwaaze luând-o înainte.

Tălpile noastre cădeau grele ca plumbul pe asfatul distrus.

— Te-au rănit? m-a întrebat uitându-se în spate, peste umăr.

— Nu. Și n-au spus nimic.

— Atunci de ce te-au dus înăuntru? Ce voiau?

— Nu știu. Wahidi a intrat în cameră, a fumat o țigară și a plecat.

Nu le-am povestit nimic despre armele cu care îmi împunseseră umerii, despre articol sau despre pistol. Mi-era frică și nu voiam să îi sperii și pe ei mai rău.

— Nu voiam să vezi... aia, i-am spus lui Jahan.

Era gata să plângă când și-a amintit de împușcături.

— N-am vrut să mă uit, dar s-a întâmplat prea repede și n-am mai putut să-mi feresc privirea. N-am putut nici măcar să-nchid ochii.

— E mai bine să plângi pentru ei decât să te uiți în altă parte.

M-am uitat la ceilalți doi. Și ei aveau ochii plini de lacrimi. Se vedea că sunt răvășiți de ororile la care fuseseră martori, iar chipurile lor erau albe ca hârtia.

— Sunteți bine amândoi? i-am întrebat.

Ce n-aș fi dat să pot șterge din mintea lor lucrurile pe care le văzuseră!

— Încă o execuție. Oare câte o să mai văd până o să pot să plec din țara asta? a zis cu glas tare Parwaaze.

— Rukhsana, data viitoare o să te scoatem pe brațe, a spus Qubad. Trebuie să pleci din Kabul. Du-te la Shaheen, te așteaptă în America. El a avut noroc să scape.

— Nu pot. Chiar nu se poate. N-o s-o las pe maadar când...

Nu voiam ca mama să moară. Trebuia să fac tot ce-mi stătea în putință ca să supraviețuiesc și să-i fiu sprijin mamei pe timp de boală, după care să plec. M-am rugat cu foc: „Te rog, lasă-mă să trăiesc până la moartea mamei, și promit că după aia o să plec cu primul avion. Te rog, ocrotește-mă până atunci, încă un pic și o să mă duc după cel care mi-a fost ales.“

— Să plecăm de-aici, a spus Jahan.

Am luat-o repede spre casă. Încă mă usturau umerii de la țevile puștilor și încă mai simțeam respirația lui Wahidi pe chipul meu. De ce mă chemase? Îmi întinsese o capcană să vadă dacă voi da informații despre execuția la care fusesem martoră și dacă voi scrie despre turneul de crichet? Dacă era sigur că eu scrisesem articolele acelea, nu m-aș mai fi întors acasă. Aș fi fost la închisoare.

Căzusem pe gânduri și nu mai auzeam ce vorbeau băieții, când vocea entuziasmată a lui Parwaaze m-a întrerupt.

— ...În trei săptămâni pleacă și echipa câștigătoare la Pakistan, a spus el. Scăpăm de aici dacă o să câștigăm meciul... Mergem în Australia... în America... la universitate... Ne terminăm studiile... Muncim... Ne irosim viața aici.

— Dar după aia trebuie să ne întoarcem să-i învățăm și pe alții, a spus Jahan.

— Eu o să mă tot duc și n-o să mă uit înapoi, a spus Parwaaze.

— Ideea asta strălucită are o mică h-hibă, a spus Qubad.

— Nu știm să jucăm crichet, a recunoscut Parwaaze abătut.

— Noi nu, a spus Jahan. Dar Rukhsana știe.

7 „Pace ție. La fel și ție“ (arabă în original).

Confruntarea

În urmă cu patru ani, când iarna bântuia prin Hindukush, iar pe străzi sufla un vânt rece și amenințător, îl văzusem pe Zorak Wahidi pentru prima oară.

Se răspândise un zvon în oraș, se strecurase pe gaura cheii, alunecase pe sub uși, intrase pe ferestre și ajunsese în dormitoare. Când m-a trezit din somn era încă noapte. Era vorba de o crimă, una pe care o așteptam cu toții de multă vreme și pe care niciunul dintre noi nu o putea opri.

Mi-am pus repede blugii și o bluză și am tras o haină pe mine. Mi-am înfășurat capul într-un hijab[8] în carouri, care îmi cădea pe umeri fără să îmi acopere tot părul. M-am furișat pe ușa din spate ca umbrele nopții, care tocmai se risipeau, și am ieșit pe poarta lăturalnică pe când toți încă dormeau. Nu era niciun taxi pe stradă. Mi-a trecut prin minte să iau Nissanul gri-argintiu parcat în garaj, însă dacă aș fi deschis poarta principală, toată casa ar fi fost în picioare. Așa că, odată ajunsă la Piața Kārte Seh, m-am urcat în tramvaiul modest, alb cu albastru. În față stăteau niște bărbați, iar în spate, patru femei, printre care și eu. Două erau asistente care se duceau la lucru, a treia – o profesoară cu un teanc de cărți. M-am așezat lângă ea și, după un scurt schimb de priviri, nu ne-am mai luat în seamă. Stătea nemișcată, în timp ce tramvaiul se hurducăia pe roțile sale de cauciuc de-a lungul străzii Asamayi Wat, spre centrul orașului. Făcea opriri dese, când ca să ia și să lase călători, când ca șoferul să prindă la loc un cablu care se desprinsese. La piața Pastunistan a ezitat o vreme, după care șoferul, în loc să o ia spre nord, așa cum ar fi trebuit, a continuat să meargă drept înainte, pe Awali May.

— De ce-ați luat-o înainte? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat? E adevărat ce se spune despre fostul președinte Najibullah? Spuneți-mi...

Șoferul s-a uitat în spate și în ochi i se citea frica. Gloanțele și rachetele nu se mai auzeau, iar orașul era cufundat într-o liniște stranie. Am sărit din tramvai la prima stație și am pornit către piața Ariana, spre birou, luând-o

pe lângă zidul înalt al palatului ciuruit de gloanțe. Ceața se întinsese peste oraș ca o pânză subțire de păianjen din care se desprindeau figuri fantomatice care priveau peste umăr cu frică, de parcă le urmăreau demonii. Au dispărut într-o clipită, lăsându-mă singură. Îmi doream să fi ignorat zvonul, să fi tras plapuma peste cap și să fi rămas în pat.

Apoi ceața s-a risipit și am văzut ceea ce crezusem la început că este doar un vis. Câțiva oameni au traversat strada, strecurându-se în grabă pe lângă porțile palatului și ferindu-și privirea de cadavrul mutilat al fostului președinte Mohammad Najibullah și de cel al fratelui său, Shahpur Ahmadzai, care atârnau de stâlpii de semafor din piața Ariana. Am traversat și eu, dar nu am întors capul. Erau îmbrăcați, gura și urechile fuseseră umplute cu bani, iar între degete li se puseseră țigări neaprinse. Najibullah fusese un bărbat robust, impunător, dar moartea îl împuținase. Am simțit cum groaza pune stăpânire pe mine. Ca mulți alții, și eu crezusem că talibanii, prin convingerile lor religioase, vor aduce bietului nostru popor dreptate, compasiune și stabilitate și că ne vor guverna bine, dar linșarea lui Najibullah le dezvăluise intențiile criminale. „Ce-o să facă mai departe?“ m-am întrebat cu groază. Aveam un Nikon în geantă și mi-a trecut prin minte să fac o poză, dar n-am putut să imortalizez o atât de cruntă înjosire a ființei umane. În schimb, am plâns. Cinci talibani înarmați cu bastoane și mitraliere AK-47 trândăveau lângă zid, mândri de creația lor ca niște copii care se grozăvesc cu păpușile lor de hârtie. Îi opreau pe cei care nu avuseseră prezența de spirit să traverseze strada și îi obligau să se uite la cadavre. Apoi îi alungau cu o lovitură de baston.

Când am ajuns la colț, am privit în urmă. Un luptător a ieșit dintr-o furgonetă și a pornit spre mine. Doi dintre oamenii lui îl urmau. M-am uitat în jur. În afară de mine, nu se mai vedea nimeni pe stradă la ora aia. M-am grăbit și am prins un autobuz spre piața Sherpur. De o parte și de alta a străzii, zidurile se înălțau negre, ca mâncinate de foc. Autobuzul se mișca încet, încercând să ocolească gropile și, când m-am uitat înapoi, am văzut că cei trei bărbați încă mă urmăresc. Am sărit ca o pisică în stație și am dat buzna în redacția ziarului de Kabul de pe colțul Străzii Florilor. Eram convinsă că bărbații n-o să intre după mine.

Am fugit în birou, devastată de ceea ce văzusem, dar conștientă de responsabilitatea pe care o aveam de a transmite știrile de ultimă oră. Yasir, redactorul-șef de la cotidianul de Kabul, fusese prieten cu tata, așa că îmi pusese la dispoziție un mic birou în care scriam despre subiecte fără relevanță politică: profiluri de muzicieni, probleme ale femeilor, educație, chestiuni civice și cronici de filme. Dar cu un an înainte, în septembrie, după ce îl bătusem la cap, mă lăsase să îl însoțesc la Jalalabad și să scriu despre luptă. Ne ascunseserăm și fugiserăm împreună printre ruine, vorbind cu răniții, împiedicându-ne de morți, temându-ne pentru viața noastră și păzindu-ne spatele. Am învățat că războiul înseamnă haos, nimeni nu știe cine învinge și cine pierde.

Chiar și la ora aceea, camera duhnea a fum de țigară și ochii au început să mă usture. Ceilalți reporteri vorbeau în șoaptă.

— Ai auzit... m-a întrebat Yasir.

Am încuviințat din cap.

— Am văzut. A fost oribil.

— Deocamdată scrie opt sute de cuvinte, a spus Yasir. După asta poți să faci un articol mai lung. Să descrii în amănunțime cum arătau, asta vor cititorii.

S-a îndreptat spre biroul său, dar s-a oprit la ușă și a adăugat:

— Să vedem ce-o să ne lase guvernul ăsta să scriem.

— O să fie mai rău, mult mai rău, o știu. Săracul Najibullah nu merita să moară așa, a spus un alt reporter, și s-au grăbit cu toții să se întoarcă la treabă.

Băteau de zor la mașina de scris și pufăiau din țigară. În afară de mine, singurele femei angajate la ziar erau Fatima și Banu. Încă nu sosiseră și mă întrebam dacă o să mai vină. Mi-am dat jos haina, mi-am lăsat hijab-ul pe birou și am luat husa de plastic de pe bătrâna mea mașină de scris Underwood. Aș fi vrut să fi avut laptopul cu mine, ca să pot să editez mai ușor. Speram din tot sufletul să meargă telefonul, aveam nevoie de el să

trimit mai târziu articolul la HT. Am recitit toate documentele, am făcut niște notițe, am pus hârtie pe car și am rămas cu privirea ațintită la spațiul alb, întrebându-mă dacă ideile mi-ar veni mai ușor cu o țigară în mână.

În cele din urmă, am scris:

„FOSTUL PREȘEDINTE NAJIBULLAH, EXECUTAT DE TALIBANI

Președintele Afganistanului este mort. Talibanii, cu sprijinul serviciilor secrete pakistaneze, i-au capturat pe președintele Mohammad Najibullah și pe fratele acestuia, Shahpur Ahmadzai, în incinta Națiunilor Unite și i-au executat. Cadavrele au fost spânzurate de stâlpii de semafor din fața palatului prezidențial. Din fericire, soția lui și cele trei fiice au plecat în New Delhi în 1992, unde au și rămas. Domnul Najibullah a fost președintele Republicii Afganistan din noiembrie 1986 până în aprilie 1992 și a fost sprijinit de Uniunea Sovietică. Mai înainte a fost șeful serviciilor secrete afgane (KHAD). S-a alăturat Partidului Comunist (PPDA[9]) în 1979, când Afganistanul a fost invadat de sovietici. În mandatul său de președinte, domnul Najibullah a adoptat o nouă constituție, prin care a introdus un sistem pluripartidic, libertatea de expresie și, în sfera legii islamice, independența justiției.“

— Am auzit că i-ai văzut, a zis Banu întrerupându-mă.

— Bună, Banu, am spus fără să-mi ridic privirea de la mașina de scris.

Dar tot nu pleca de lângă mine.

— Și?

— Da, i-am văzut, am spus.

— Am auzit că aveau capul retezat, s-a băgat în vorbă și Fatima.

— Nu, nu. Era vorba despre... părțile intime, a corectat-o Banu așteptând o confirmare de la mine.

— Capetele erau la locul lor și aveau toate hainele pe ei.

Fatima era de-o seamă cu mine, o prietenă din timpul școlii. Studiase literatura engleză la Universitatea din Kabul și era un redactor foarte bun. Banu era cu un an mai mică decât noi. Absolvise studii economice și lucrase în contabilitate. Fatima era măritată cu un inginer, iar Banu – ca și mine – era necăsătorită.

— Lăsați-mă să termin și vă povestesc tot, am spus.

Nu s-au întors la birourile lor, ci s-au dus în fundul sălii, la secția de contabilitate.

Am recitit ce scrisesem, apoi am continuat:

„În războiul cu armata sovietică, în jur de 1 000 000 de afgani au fost uciși, 5 000 000 au fugit în Pakistan, în Iran și în alte țări, iar 1 200 000 au fost răniți sau mutilați. Numai minele de teren au ucis vreo 25 000 de oameni și au schilodit patru la sută din populație, mulți fiind copii. Peste jumătate dintre sistemele de irigație ale fermierilor au fost distruse în bombardamentele aeriene, iar vitele au fost măcelărite de trupele sovietice. Când s-au retras forțele sovietice, Afganistanul era în ruine. Statele Unite și-au pierdut interesul față de țara noastră și nu ne-au ajutat să o reconstruim. Această sarcină a fost lăsată în seama Pakistanului și a Arabiei Saudite, care au devenit aliatele comandanților militari ridicați din cenușă.“

Dându-mi seama că în sală se lăsase liniștea, m-am oprit din scris și mi-am ridicat privirea. Trei bărbați stăteau în dreptul ușii, în contre-jour, negri ca niște umbre în lumina dimineții. Erau înarmați cu mitraliere. Conducătorul lor s-a uitat cu atenție în jur până când privirea i-a căzut asupra mea. Adâncită în scris, uitasem de ei și nu mă așteptam să-i văd acolo. Conducătorul s-a apropiat cu gravitate de biroul meu. Am rămas încremenită pe scaun, cu degetele pe mașina de scris ca un pianist care așteaptă semnalul dirijorului. Bărbatul era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Purta turbanul înfășurat în jurul capului ca un șarpe încolăcit. Era un tip fioros, trecut de cincizeci de ani, cred, cu buzele neobișnuit de groase

și ochii căprui-închis. O cicatrice îi brăzda obrazul drept și îi lipsea o bucată din urechea dreaptă.

S-a oprit în dreptul biroului meu și m-a privit impasibil. Hainele lui emanau duhoarea aceea a războiului – un miros de praf și sânge amestecat cu transpirație. De la mâna stângă îi lipseau două degete, cel mic și inelarul. Își afișa cu vanitate aceste însemne ale gloriei militare, ca să fie admirate de toată lumea.

— Îi lași pe străini să-ți vadă fața. Îl faci de rușine pe taică-tău, a spus în cele din urmă cu o voce tabagică.

M-am ridicat, dându-mi părul din ochi.

— Tata nu are nicio obiecție la ceea ce fac. E mândru de mine, i-am răspuns.

Părea foarte surprins că îndrăznisem să îi răspund. Mă mândream cu meseria mea și cu diploma de licență în jurnalism, pe care o obținusem la Universitatea din Delhi, unde tata era vice-ambasador al Ambasadei Afgane.

— Eu sunt Zorak Wahidi, mi-a spus el încet.

Mă privea cu atenție, așteptându-se ca numele lui să îmi spună ceva. Ar fi trebuit să-l știu de undeva? I-am susținut privirea cu sfidare. Părea jignit.

Sala nu era mare – douăsprezece birouri înghesuite, cu hârtii împrăștiate peste tot, pe mese și pe podea. Ceilalți angajați stăteau smirnă și își țineau repirația, așteptând să vadă ce va urma. Nici oamenii lui nu se mișcau, și păreau surprinși că o femeie îl sfidează cu atâta nerușinare pe liderul lor. Deodată, le-a zărit pe Fatima și Banu în fundul sălii.

— Cheamă-le, a spus.

— La ordinul cui? am întrebat eu.

Sfidarea mea l-a înfuriat. S-a blocat un moment, apoi, fără să pot face vreo mișcare, mi-a tras o palmă. Gestul a fost atât de rapid, încât m-a luat prin

surprindere și am clipit de câteva ori ca să îmi stăpânesc lacrimile, amețită de usturimea loviturii.

— Să nu mai răspunzi niciodată unui bărbat! Femeile nu trebuie văzute la față, și glasul lor nu trebuie auzit niciodată.

M-am întors spre Yasir, implorându-l din priviri să mă ajute. A ieșit din birou și a pornit spre mine, dar luptătorii l-au înconjurat cu armele, silindu-l să se întoarcă. Ezita, dar când a auzit declicul piedicilor trase, s-a retras cu o mână ridicată, înfrânt și parcă scuzându-se. Fără tragere de inimă, le-am făcut un semn Fatimei și lui Banu. Au traversat încăperea, ținându-se de mână ca să își facă una alteia curaj, după care m-au prins și pe mine de mână. Trei femei îl înfruntau pe Wahidi, înghesuite una în alta ca niște capre speriate care își așteaptă sfârșitul, știind că nu au nicio scăpare.

— Femeile nu trebuie văzute decât în casă și în mormânt, a spus el încet. Duceți-vă acasă imediat. N-aveți voie să părăsiți domiciliul fără permisiunea noastră, și când ieșiți o să fiți însoțite în permanență de mahram.

I-am spus răspicat:

— Nu putem să plecăm de la birou doar așa, pentru că...

Mi-a tras din nou o palmă, mai tare de data aceasta. Când mi-a citit furia în privire, mi-a zâmbit, tachinându-mă.

— Chiar ești atât de proastă, de mă sfidezi și nu înțelegi ce spun? N-ai voie să vorbești! Urechile mele nu trebuie să audă glas de femeie.

— Nu vă sfidez... domnule, dar lucrez aici și...

A întins mâna spre unul dintre luptători, care i-a dat o antenă ruptă de la o mașină. Cu o lovitură îndelung exersată, a spintecat aerul cu antena și mi-a lovit brațul. Nimeni nu a sărit în apărarea mea. Toți erau înlemniți de frică. Nici măcar nu am țipat, deși mă durea. Mă privea cum mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile.

— Valea! a strigat el arătând spre ușă.

A smuls hârtia din mașina mea de scris și a rupt-o în bucăți.

Fără să spună un cuvânt, Fatima a încercat să mă tragă de mână. Dar nu am plecat ca o supusă. Nu m-am grăbit. Am pus husa peste mașina de scris, mi-am închis agenda, mi-am aranjat lucrurile pe birou, mi-am luat geanta, mi-am acoperit capul cu hijab-ul, cu o meticulozitate studiată, în timp ce Wahidi și oamenii lui mă priveau. Nu am tresărit când am băgat brațul în mâneca hainei. Nu se auzea decât târșâitul picioarelor îndreptându-se spre ușă. Niciun bărbat din sală nu a îndrăznit să se uite în ochii mei. L-am auzit pe Wahidi spunând:

— Cum o cheamă?

— Ru... Rukhsana, a răspuns cineva după o lungă ezitare.

— Fiica lui...

După un moment de liniște, un bărbat a răspuns:

— Gulab.

— Domiciliul?

— În Kārte Seh.

— Ar fi trebuit s-o împuști imediat cum a deschis gura, l-am auzit pe unul dintre luptători spunând cu asprime în timp ce ieșeam din sală.

Cruzimea din vocea lui mi-a dat fiori.

Am pornit iute pe stradă împreună cu Fatima și Banu, clipind din cauza luminii puternice a soarelui, simțindu-ne ca și cum am fi ieșit de sub pământ.

— Ești bine? m-a întrebat Fatima când am ajuns la o distanță sigură.

— Nu, nu sunt.

Mâneca hainei îmi zgâria rana.

— Am crezut c-o să te împuște, a spus Banu.

— Și eu am crezut la fel.

Tocurile noastre înalte țăcăneau pe trotuar în vreme ce ne îndreptam spre piața Sherpur. Furia îmi creștea pe măsură ce șocul se estompa.

— Ai auzit ce-a spus. Suntem moarte oricum.

După care nu m-am mai putut abține și am izbucnit furioasă:

— Sunt complet nebuni! Dacă nu vor să le vadă sau să le audă pe femei, ar trebui să trăiască pe o insulă a bărbaților și să și-o tragă între ei!

— Șșșt!

Banu s-a uitat în jur cu teamă, șocată de limbajul meu.

— O să te audă cineva.

— Am vorbit în engleză.

— Dar noi am înțeles. Și o să înțeleagă și alții. Trebuie să fim atente.

— Părea că mă știe de undeva.

— Îmi amintesc de el, a spus Fatima cu tremur în glas. El e cel care te-a certat când am ieșit de la cinematograf după ce am văzut Dushmani, în ultimul an de școală.

Aveam cincisprezece ani atunci, îmi aminteam de film, dar nu și de bărbatul acela. Ieșisem cântând și dansând ca în scenele de la Bollywood. Fatima, Banu și încă trei mă încurajau cu aplauze.

— S-a răstit la tine și ți-a zis că te porți ca o dezmățată, dar tu i-ai râs în față și ai alergat pe stradă, cântând și dansând.

— Ești sigură?

— Cred că el era. Ai grijă, Rukhsana.

Am încercat să-mi amintesc momentul acela în care drumurile noastre se întâlniseră, dar nu am reușit. Îmi doream din tot sufletul ca Fatima să se înșele. Nu, sigur era vorba despre un alt bărbat, dintr-un alt loc.

— Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Banu înainte să ne despărțim în piața Sherpur.

— Nu știu. Abia de-o zi au venit la putere, trebuie să aștept să văd ce-o să se întâmple. Cum o să oblige toate femeile să nu mai lucreze? E împotriva legilor noastre.

— Acum o să vină cu legile lor, a spus Fatima.

— Dacă n-am voie să mă duc la birou, atunci o să lucrez de-acasă.

— O să ai probleme și mai mari. Eu n-o să spun nici „pâs“ până când – s-a uitat în jur să vadă dacă e cineva în apropiere – o să pot să plec.

— Da, dar când o să fie asta? a întrebat Banu. Și spune-mi și cum.

— Eu am de gând să rămân să-mi fac treaba, am spus. N-o să semnez cu numele meu, o să inventez un pseudonim. Trebuie să scriu mai departe despre regimul ăsta animalic, nu pot să mă opresc tocmai acum.

La despărțire, nici Fatima, nici Banu nu mi-au zâmbit. Au pornit repede printre trecători, rugându-se fiecare să ajungă acasă în siguranță. În timp ce așteptam tramvaiul, m-am gândit la articolul meu care zăcea în bucăți pe podeaua biroului. Luându-mi deodată seama, mi-am acoperit fața ca să-mi ascund semnele de pe obraz.

Când am ajuns acasă, mi-am ferit chipul de ochii lui Abdul, m-am grăbit să urc cele câteva trepte din fața ușii de la intrare și am pășit pe culoar, sperând

să nu mă întâlnesc cu bunicii. Dar bunica tocmai ieșea din bucătărie. Chiar și în șalvarii pe care îi purta dimineața, avea o eleganță demnă de invidiat. Își păstrase silueta din tinerețe, în ciuda faptului că născuse trei fii și trecuse printr-o mare suferință când cel mai mare dintre ei, unchiul Kambiz, căpitan în armată, a trecut la mujahedini și a murit luptând împotriva rușilor. Trupul său era îngropat undeva în munți. Bunica îmi povestea cum în visele ei pleacă să-i caute mormântul, dar sunt mii de movile de pământ dreptunghiulare și nu reușește niciodată să-l găsească. N-a zâmbit când m-a văzut.

— Unde-ai fost? m-a luat ea din scurt. Te-am căutat peste tot! Se întâmplă numai nenorociri și tu umbli brambura pe străzi!

Am dat să urc în camera mea.

— Ia vino-ncoa'! Ascunzi tu ceva!

Urmele de pe obraz încă nu dispăruseră și, când m-am întors spre ea, le-a văzut la lumina dimineții.

— Cine ți-a făcut asta? a întrebat înverșunată.

— Talibanii.

— ...Iar acum ne numim Emiratul Islamic al Afganistanului, ne-a înștiințat bunicul ieșind din biroul său.

Vocea lui baritonală intimida atât martorii, cât și judecătorii în sala de judecată.

— Numai trei țări recunosc noul nostru guvern: Pakistanul, desigur, Arabia Saudită și EAU[10], restul lumii ne-a închis porțile. I-am avertizat de atâtea ori că asta o să se-ntâmple! Dar vor să asculte?

Cu mult timp înainte de război, bunicul meu făcuse parte din cabinetul primului-ministru Mohammad Hasan Sharq. Era cel mai elegant bărbat pe care îl știam. Se îmbrăca în costume gri și cravate asortate și mirosea a parfum de mosc. Era mai scund decât tata, dar compensa acest neajuns prin

autoritate. În ciuda serviciului său solicitant, a companiei de transport, a angajamentelor politice, întotdeauna găsea timp să mă ajute cu temele seara. Când l-am anunțat că vreau să mă fac ziaristă, m-a încurajat și le-a declarat părinților mei că i-am moștenit spiritul independent. Bineînțeles, o săptămână după aceea am fost de nesuportat.

— I-am văzut pe președinte și pe fratele lui atârnați de stâlpii de semafor, le-am spus eu.

— Ești o femeie curajoasă, dar nici măcar tu n-ar fi trebuit să ieși.

M-a tras mai aproape de el și când mi-a strâns brațul am tresărit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Scoate-ți haina.

Când au văzut vânătaia s-au strâmbat. Bunica mi-a spălat rana cu apă călduță și sărată și cu săpun Dettol, după care m-a uns cu un unguent rece, potolind senzația de usturime.

Bunicul s-a întors în birou. Ne-am dus după el ca doi câini vagabonzi care se țin după miros. Biroul lui era înțesat până la refuz de teancuri de hârtii, care stăteau până și pe podeaua de gresie. Cărți de drept umpleau rafturile bibliotecii. Încăperea era înecată în fum de țigară. A oprit radioul.

— Au pus stăpânire pe postul de radio, ne-a anunțat el, și al doilea decret pe care l-au emis a fost ca toate femeile să poarte burka în public și să fie însoțite în permanență de mahram. Altfel, o să fie bătute, și ele, și însoțitorii lor, pentru că n-au știut să le stăpânească.

S-a uitat la bunica, zâmbind sumbru.

— Nu cred că vreau să-mi asum o asemenea reponsabilitate.

— Burka! I-auzi! Bunica aproape că rămăsese fără grai. N-am purtat niciodată burka și nici n-o s-o fac vreodată.

— Mai bine te-ai obișnui, a spus bunicul cu blândețe cuprinzând-o cu brațul. Fără ea nu poți să ieși din casă. Talibanii ăștia sunt niște sadici, și de-abia așteaptă să biciuiască femeile care nu le respectă legile.

— Dar hainele mele...

Garderoba ei era plină de șalvari, fuste, bluze și multe perechi de pantofi cu toc înalt.

— N-am nici măcar o burka.

— Păi cineva sigur o să ajungă putred de bogat vânzând burka femeilor noastre stilate din Kabul.

— Trebuie să facem rost de burka, am spus, simțind că mă cuprinde deznădejdea. Mi s-a spus astăzi că singurele locuri în care putem fi văzute fără văl de acum înainte sunt casa și mormântul.

— Au spus talibanii așa ceva?

— Da.

Bunicul și-a aprins o țigară.

— Părerea mea e că ideal ar fi să plecați din țară amândouă, cât mai repede, a spus el iute. Mai avem încă prieteni în Delhi.

— Nu te las singur, a spus bunica.

— Nici eu nu te las, am zis și eu.

— Nu trebuia să te fi întors aici, mi-a spus bunica, așa cum îmi zisese de atâtea ori. Trebuia să fi rămas în Delhi.

— N-am vrut să rămân în Delhi. Ce să fac acolo? Chiar de-aș fi rămas, tot ar fi trebuit să mă întorc acasă când India o să ceară închiderea ambasadei noastre. De altfel, nu mai e mult până când padar, maadar și Jahan o să fie nevoiți să se întoarcă în Kabul. Pe lângă asta, Kabul e casa mea. Asta e țara mea. Iar acum e nevoie de reporteri și jurnaliști ca mine.

— Asta dacă o să mai ai voie să scrii, a spus bunica.

Bunicul n-a luat în seamă întreruperea.

— Am fi putut să fugim cu toții când au venit rușii, dar unde am fi fost acum? Am fi stat prin corturi, în taberele refugiaților din Pakistan, iar Rukhsana și Jahan ar fi cărat zilnic apă de la kilometri depărtare. Speram că o să vină timpuri mai bune, dar nu mai e cazul.

S-a așezat la birou, pe jilțul său impunător, un scaun din lemn de trandafir cu spătarul rotunjit.

— O să-mi fie tare dor de tine, dar aici femeile nu mai sunt în siguranță. O să te simți ca o prizonieră în casa asta.

— Padar-kalaan, cred că exagerezi.

Oftând adânc, a suflat fumul spre tavan și s-a întors către bunica.

— Te-am avertizat, și știu că tu mereu faci după cum te taie capul. Dar Rukhsana trebuie să plece. O duc eu la aeroport.

— Nu plec. Am venit aici să muncesc, doar n-o să plec pentru că mi s-a dat o palmă...

— Și pentru că ți-au umplut brațul de sânge, m-a întrerupt el.

— Și ce m-așteaptă pe mine în Delhi?

Nu le spusesem adevăratul motiv pentru care fugisem de acolo. Durerea era atât de sfâșietoare, încât deocamdată talibanii păreau mai suportabili prin comparație.

— Nu sunt un colet pe care să-l trimiteți unde vreți voi, am protestat eu. O să lucrez aici. O să am despre ce scrie.

— Dar o să fie și multe pericole. Rukhsana, te rog, fii rezonabilă. Vezi și tu ce vor jihadiștii. Uită-te la violența de care sunt în stare.

— Pericole! Dar tu? Probabil că talibanii au aflat deja cu ce te ocupai în fostul guvern.

— Nici nu se pune problema să plec. Am compania de transport, clientela... Ăsta e tainul meu. Vreau să trăiesc și să mor pe pământul meu sfânt, și nu într-o țară străină.

S-a ridicat, a dat ocol biroului și m-a prins ușor, având grijă să nu-mi atingă brațul rănit.

— Rukhsana, trebuie să asculți sfatul unui avocat bătrân. Pleacă acum. Nu te duce la Delhi, du-te în Pakistan, nu contează. Lasă-ne doar să te scoatem de aici cât mai putem.

— Când o să se-ntoarcă padar, o să fac tot ce-mi spune el. Dar, până atunci, trebuie să dăm comandă la croitor pentru burka.

Am ieșit din biroul bunicului și am urcat în camera mea, plimbându-mi degetele pe faianța albastră din hol, așa cum făceam încă din copilărie, când trasam o linie imaginară între dormitorul lui Jahan de la ultimul etaj și cabinetul tatei, aflat sub camera mea.

Scările erau chiar în mijlocul casei.

Pe un perete aveam două postere imense, unul lângă altul – gestul meu de sfidare a regimului. Oamenii care trăiesc într-un stat polițienesc sunt reținuți și supuși în purtări, dar în sufletul lor clocotește revolta. La stânga era o fotografie color cu sala mare a bibliotecii de la Trinity College din Dublin, căptușită din podea până în tavan cu rafturi de cărți vechi. Tânjeam să o vizitez și să mă rătăcesc printre rafturile acelea, citind volum după volum. Cealaltă imagine era în alb-negru, cu Taj Mahal răsfrângându-se în apele râului Yamuna și o barcă cu vâsle pierdută printre umbre apropiindu-se de extraordinarul monument. Cerul era brăzdat de o lumină puternică. Uneori îmi venea greu să cred că un bărbat cu o gândire musulmană a putut să înalțe o asemenea capodoperă arhitecturală pentru femeia pe care o iubea.

Aveam un pat îngust, un șifonier pentru haine și un birou la care, după noua lege, nu trebuia să mai scriu niciodată. Pe o etajeră micuță de lângă pat se

aflau romane, opere de non-ficțiune și cam o duzină de cărți vechi despre crichet, de pe vremea când eram studentă la Delhi. De la Beyond a Boundary de C.L.R. James și The Cricket Match de Hugh de Selincourt, până la o antologie de eseuri despre crichet de Sir Neville Cardus. Tot citind, jocul îmi devenise drag și adesea visasem că stau singură, îmbrăcată în alb, pe un teren oval, de un verde ca smaraldul. Biblioteca îmi aducea aminte de zilele de studenție și de cât de fericită fusesem cândva pe terenul de crichet, înconjurată de colegele mele de echipă, pe cale să mă îndrăgostesc. Dar de atunci părea să fi trecut o veșnicie.

Câțiva metri de pânză de înfășurat, catifelată și subțire, au devenit închisoarea noastră. Nici zidul de granit nu era mai greu de învins, nici barele de metal, mai dificil de îndoit, nici temnița, mai întunecată și mai cumplită. Devenisem invizibilă, de parcă un magician m-ar fi atins cu bagheta. Rukhsana, cu trăsăturile ei caracteristice – nas, gură, ochi, frunte, bărbie, păr – nu mai exista. Eram un giulgiu ambulant, la fel ca toate celelalte femei care mergeau pe stradă înfășurate cu smerenie în lințoliu. Burka era dovada clară că în Afganistan nu e loc pentru femei.

— Tu poți să vezi ceva? am întrebat-o pe bunica.

Purtam burka în zanaana, locul din casă destinat femeilor. Pe podea era un curcubeu de covoare persane, iar pe lângă pereți se aflau divane și perne mari. S-a uitat la mine prin deschizătura îngustă a veșmântului. De-abia i se vedeau ochii.

— Ca prin ceață. De ce trebuie să aibă toate aceeași culoare?

Ambele veșminte erau de un albastru metalic și șters, cu o bonetă care să se potrivească pe creștet. Materialul ca de catifea ne ajungea până la glezne. Croitorul ni le făcuse. Singura măsură de care avusese nevoie era înălțimea noastră, din cap până în picioare.

Legea privitoare la burka venea de la consiliul mullahului Omar, prin proaspăt înființatul Minister al Prevenirii Viciului și al Propagării Virtuții. Dar acesta era doar începutul. Talibanii intrau în viața noastră cu mașini blindate sau în Land Cruiser, ca odinioară sarazinii pe cai, și ne duceau într-

o țară care nu existase niciodată. Printr-o periculoasă răstălmăcire a Cărții Sfinte, inventaseră din senin acest Emirat Islamic al Afganistanului. Toată lumea era obligată să se poarte exact la fel. Nu aveam voie să luăm singuri decizii. Trebuia să arătăm identic: îmbrăcate în burka, femeile erau imposibil de diferențiat una de alta, iar bărbații purtau barbă și se îmbrăcau cu toții la fel. Nu aveam voie să ne exprimăm individualitatea prin ceea ce făceam. Nu ne puteam dezvălui gândurile fără a fi pedepsiți. Talibanii ne furaseră personalitatea așa cum ai tunde lâna de pe oi. Oamenii începuseră să uite de ei înșiși. Numai frica le conducea viața.

— Încearcă să faci câțiva pași.

Bunica a făcut câțiva pași în față, așa cum mergea când era îmbrăcată în șalvari. A ocolit soba argintie bukhari din mijlocul camerei, dar s-a împiedicat de o pernă și, din fericire, a căzut pe o canapea. A rămas acolo, clocotind de furie.

— Nici măcar nu văd pe unde calc! Nu văd nici ce e la doi pași în fața mea!

— Trebuie să exersăm. Hai, ridică-te.

Am ajutat-o să se ridice, dar ne-am ciocnit una de alta ca niște clovni la circ.

— O să ne ia ceva timp până învățăm cum să umblăm în chestiile astea.

— Nu mai apuc eu ziua aia, a gemut bunica. Cândva, demult, a spus ea teatral, puteam să văd totul în jur, de jos în sus și dintr-o parte în alta! Dar acum trebuie să-mi iau o mie de precauții la fiecare pas pe care-l fac.

— Două femei atât de elegante și de istețe cum suntem noi n-au cum să n-o scoată la capăt, i-am zis eu tachinând-o. Hai să mai încercăm. Dacă nu suntem atente, o să ne calce pe stradă. Două femei au murit ieri pentru că n-au văzut când a trecut mașina.

— Nu-ți face griji pentru mine. Refuz să mă afișez în public în...

Trăgea de veșmânt cu dispreț.

— ...În chestia asta.

Am luat-o pe bunica de mână și ne-am plimbat prin cameră fără să ne mai împiedicăm sau să ne lovim una de alta.

Nici eu nu puteam să sufăr noul veșmânt. Nu numai că nu vedeam nimic prin el, dar de-abia aveam aer să respir. Cu toate astea, chiar și fără burka, tot nu aș fi fost liberă. Casa bunicilor, cu încăperile ei și grădina împrejmuită de ziduri, nu era decât o altă închisoare în care trebuia să trăim.

— Acum... scările, am spus.

Ținând-o încă de mână, am condus-o în hol, la scările ce duceau spre acoperiș. Pe prima treaptă a pășit cu grijă, dar a uitat să își ridice poalele și era gata-gata să cadă. Exasperată, și-a scos burka și a azvârlit-o pe podea.

— De acum înainte soțul meu o să trebuiască să mă ducă la magazin, să mă țină de mână când urc scările, să mă așeze pe scaun când vreau să stau jos.

A intrat în camera ei trântind ușa.

Și eu mi-am scos pelerina care mă înfășura de la boneta de pe cap până la glezne, și m-am dus în dormitorul meu. Am pornit radioul și am ascultat pe singurul post care emitea, Radio Sharia, decretele pe care le citea crainicul.

Interziceau muzica, filmele, televiziunea, calculatoarele, picnicurile și petrecerile de nuntă. Nu mai aveam voie să sărbătorim Revelionul sau să organizăm întâlniri la care să participe și băieți, și fete. Erau interzise jucăriile pentru copii, inclusiv păpușile și zmeiele, jocurile de cărți, tablele, șahul, aparatele de fotografiat, pozele, tablourile cu oameni sau animale, papagalii ca animale de companie, țigările și alcoolul, revistele, ziarele și aproape toate cărțile.

Nu aveai voie să vorbești cu străinii sau să te afli în preajma lor.

Aplauzele erau interzise, chiar dacă oricum nu mai exista niciun motiv de aplaudat.

După ce am plecat de la cotidianul de Kabul, în primul articol pentru HT am scris despre viața noastră sufocantă în captivitate.

8 Eșarfă pentru cap. Femeile musulmane care au trecut de vârsta pubertății o poartă în prezența bărbaților străini.

9 Partidul Popular Democrat din Afganistan.

10 Emiratele Arabe Unite.

Marele joc

Plecând de la minister, ne-am înghesuit cu toții în autobuz, pentru că nu erau taxiuri. Băieții s-au așezat în față, iar eu m-am dus în spate, după perdeaua cenușie care separa sexele. Vecinele trăgeau zgomotos aer pe nări și se îndepărtau de mine din cauza mirosului. Speram să mă usuc înainte să ajung acasă.

Când am ajuns la stația noastră am coborât din autobuz și am pornit pe stradă, flancată de Jahan și verii mei. Cu fiecare pas, eram tot mai convinsă că nu voi mai putea scrie nici măcar un singur cuvânt dacă nu plec. Nu mai puteam publica nicăieri fără să fiu depistată.

— Mi-ar face plăcere să vă învăț crichet, i-am anunțat eu întrerupând tăcerea sumbră, și chiar asta o să fac. Trebuie să jucați cu toții.

S-au oprit din mers, surprinși de anunțul meu neașteptat. Exact asta și-ar fi dorit, dar nu îndrăzneau să mi-o mărturisească.

— Poți să contezi pe mine, a spus Jahan, la fel de entuziasmat ca verii săi. Când o să câștigăm, o să plec cu ei.

— Nici n-am început, Jahan, și tu deja ți-ai luat zborul, l-am mustrat cu blândețe.

Întotdeauna fusese un mare visător.

— Știm că tu n-ai voie să participi, a spus Parwaaze, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Dar, cât mai ești aici, ai putea măcar să ne arăți cum se joacă.

— Știți ceva despre crichet?

Ei au dat din cap, însă Jahan a spus:

— Am văzut cum se joacă atunci când am fost la Delhi, dar era așa de lent, că m-a luat somnul.

— Numai lent nu e! am protestat eu revoltată.

Toți păreau plini de speranță, așa cum nu-i mai văzusem de foarte mult timp.

Aveau dreptate. Dacă echipa câștiga, în trei săptămâni Jahan ar fi fost în Pakistan. Îmi făcusem griji pentru el. Actele și banii pe care mi i-ar fi trimis Shaheen ar fi asigurat numai drumul meu, în calitate de viitoare soție. Jahan ar fi rămas singur, dar acum se ivise în sfârșit ocazia să-l scot și pe el din Kabul. Ba chiar ar fi putut să plece înaintea mea.

Ne-am pierdut în reverii, vorbind despre viața pe care am putea să o ducem pe alte meleaguri.

— O să putem să ne reluăm studiile...

Parwaaze vorbea și în numele lui Qubad.

— Iar eu o să mă duc la o școală adevărată și după aia să mă înscriu la facultate, a spus Jahan.

— Înainte de toate, trebuie să facem în așa fel încât să plecați de-aici și să-l luați și pe Jahan cu voi.

— Hai să-ncepem chi-chiar acum, a spus Qubad când am ajuns în dreptul casei.

Jahan a bătut la poartă. Abdul s-a uitat prin deschizătură și ne-a deschis.

— A venit doamna doctor Hanifa? l-am întrebat cu nevinovăție în glas când am trecut pe lângă el.

— Da, bineînțeles. Vine în fiecare zi, la aceeași oră. Știi asta.

— Duceți-vă în grădină, le-am spus verilor mei. Vin și eu într-o secundă.

Nici nu am intrat bine în casă, că mi-am și suflecat burka și am zbughit-o pe scări. Am aruncat o privire spre mama, care părea să doarmă, apoi m-am dus glonț în camera mea. Cu chiu, cu vai, mi-am scos burka și am lăsat-o pe podea. Apoi mi-am tras blugii și chiloții, pe care i-am aruncat într-un colț. Exaltarea care mă cuprinsese la gândul că îi voi învăța să joace crichet mă părăsise cât ai bate din palme. Îl uram pe bărbatul care mă speriase atât de tare, încât făcusem pe mine și îmi venea să dau foc hainelor ca să șterg această amintire. Mi-am privit umerii în oglindă, așteptându-mă să fie învinețiți din cauza puștilor, dar pielea părea neatinsă, deși durerea nu îmi trecuse.

I-am trimis un zâmbet cinic imaginii mele din oglindă. Crichet? Dar nu suntem un popor atletic sau sportiv. De-a lungul secolelor am fost un turnichet pentru invadatori – Alexandru cel Mare, Tamerlan, Ginghis Han, perșii, mongolii, britanicii, rușii – și nu am avut timp să dezvoltăm vreun sport național în afară de buzkashi. În buzkashi, mingea este o capră fără cap, și două echipe de călăreți se luptă să înscrie un gol cu leșul între stâlpii din depărtare. În alte sporturi se folosesc mingi de diferite mărimi, dar noi folosim capre moarte. A fost jucat numai de bărbați, chiar dinainte de Alexandru, până când talibanii l-au interzis.

Faptul că talibanii aleseseră acest joc era și mai de necrezut. Nu-mi puteam imagina un club de crichet al talibanilor. Puteam să mi-i închipui pe teren purtând pe sub barbă cravată cu dungi galbene și roșii, dar, în loc de bâtele de crichet, ar fi avut arme, inspectând terenul de joc într-o frumoasă zi cu soare. Nici c-ar fi putut să facă o alegere mai proastă, dar era în avantajul lui Jahan și al meu. Mi-am pus repede șalvarii și m-am dus în grădină. Băieții s-au așezat în fața mea.

— De ce promovează talibanii crichetul? am zis eu gândind cu voce tare. Nu poți să joci crichet fără să înțelegi esența jocului. Știu talibanii că încurajează în felul ăsta exact purtările pe care se chinuie de atâția ani să le suprime? Pentru că ne dau libertatea să arătăm cine suntem, să ne descoperim individualitatea, să ne exprimăm revolta pe terenul de joc. E un joc care cere timp – câteva ore, chiar zile, nu doar nouăzeci de minute, ca fotbalul –, timp în care putem să gândim sau să ne lăsăm în voia sentimentelor fără ca ei să știe ce facem, chiar dacă ne supraveghează

fiecare mișcare. Pe terenul de crichet nu pot să se atingă de noi. Când jucam, îmi plăcea tocmai libertatea pe care ți-o dă câmpul imens, unde numai cerul te privește. Fiecare e pe cont propriu, și totuși face parte din ceva mai mare. E un joc care promovează măiestria individuală și se bazează pe acțiunile și buna judecată a fiecărui jucător. Ai un căpitan, dar nu e un tiran care-ți ordonă ce trebuie să faci. Crichetul îți dă libertate de acțiune și reacție, oricare jucător poate să pună la îndoială deciziile căpitanului și să li se opună. Pe teren are loc un dialog continuu, și orice participant poate să schimbe cursul partidei chiar și în mijlocul jocului.

— Dar cum se joacă? a întrebat Parwaaze, pe care introducerea mea îl făcuse să-și piardă răbdarea.

— În primul rând, trebuie să înțelegeți regulile și codul de conduită. De exemplu, decizia arbitrului – bună, rea, cum o fi –, nu poate fi contestată, iar asta e o altă cale prin care jocul încurajează individualismul în defavoarea spiritului de echipă. În timpul jocului, cei mai importanți indivizi sunt cei doi „războinici“ care se luptă până la capăt pe teren.

— Parcă ar fi un j-joc de război, a zis Qubad circumspect.

— Dar nu moare nimeni, bineînțeles, am spus eu cu nerăbdare. Cei doi războinici sunt aruncătorul și jucătorul la bătaie. Fiecare își adună forțele împotriva celuilalt, dar numai unul poate câștiga. Te definești în interiorul careului de siguranță sau în pielea aruncătorului care își ia avânt cu speranța că-l va învinge pe jucătorul la bătaie.

Am tăcut o clipă, adâncită în propriile gânduri, sperând să se îndrăgostească și ei de joc așa cum o făcusem eu.

— Gândiți-vă la crichet ca la o piesă de teatru în care o scenă se repetă la nesfârșit până când unul dintre personaje e eliminat.

— Deci acum e ca la teatru? a spus Parwaaze. Ce să mai zic, ne-ai băgat în ceață.

— Vreau să spun că restul participanților nu contează până nu se termină cu aruncatul și lovitul mingii. După care scena asta se repetă iar și iar.

Crichetul este o piesă de teatru, e dans, e operă. E teatru. E vorba despre o luptă între doi războinici, care se dă pe o scenă uriașă. Însă cei doi războinici îi reprezintă, în același timp, pe ceilalți zece jucători. E despre relația dintre individ și grup, persoană și societate, lider și adept, individual și universal.

A urmat o tăcere îndelungată și plină de nedumerire.

— Rukhsana, doar îți dai seama că am mai auzit de crichet, numai că n-am văzut niciodată un meci, a spus Parwaaze într-un sfârșit. Trebuie să învățăm, să câștigăm și să plecăm de-aici. Chiar trebuie să ne povestești de războinici, piese de teatru și univers ca să învățăm cum se joacă?

Am tras aer adânc în piept. Poate că avea dreptate. Nu era absolut necesar să știi astfel de lucruri ca să intri pe teren, însă după ce jucai era imposibil să nu ajungi să le cunoști în profunzime, așa cum simțeai mingea prin mănușă și bâta în mână.

Cum să reduc un joc complex la acțiuni simple, pe care ei să le înțeleagă? Văzuseră numai meciuri de fotbal. Am ridicat o crenguță și am început să desenez în iarba îngălbenită.

— Crichetul se joacă pe un câmp mare. În centru este o fâșie netedă de pământ, de douăzeci de metri lungime și trei lățime, care formează terenul de joc. La ambele capete ale terenului sunt trei bețe, numite „poartă“. Fiecare echipă are câte unsprezece jucători. Una, să-i spunem echipa A, este la bătaie, iar cealaltă, echipa B, la aruncare. Echipa A trebuie să marcheze cât mai multe puncte lovind mingile care-i sunt aruncate de echipa B.

— Și cum se marchează punctele astea? a întrebat Parwaaze.

— Lovești mingea și alergi de la o poartă la alta. Dacă mingea atinge terenul, obții automat patru puncte. Echipa B trebuie să elimine jucătorii la bătaie ai echipei A înainte ca ei să înscrie prea multe puncte.

— Cum adică să-i elimine? Cum se face asta? a întrebat de data aceasta Qubad.

— Dacă mingea pe care ai lovit-o e prinsă, ești eliminat. Dacă mingea aruncătorului lovește portița, iar ești eliminat. Tot așa dacă alergi spre poarta cealaltă și nu ajungi la ea înainte ca mingea să fie atinsă de un alt jucător de pe teren. Căpitanul echipei adverse își învârte jucătorii ca piesele pe tabla de șah, încercând să te împiedice să mai obții puncte sau să te elimine cu prinderea mingii. Le-am zâmbit. Bun. Acum e mai ușor de priceput, nu-i așa?

S-au uitat la desenul scrijelit și apoi la mine.

— Tu c-când ai învățat? m-a întrebat Qubad.

— M-a învățat Shaheen. Am încercat atunci să vă conving să jucați cu mine, nu vă aduceți aminte?

— Pe atunci nu auziserăm de jocul ăsta, a spus Parwaaze.

Shaheen era cel care mă apropiase de crichet. Învățase să joace în vacanță, când mergea în vizită la prietenii lui din Lahore. Nu era un sportiv – nu juca hochei sau fotbal și nici nu se lua la trântă cu noi, ca nu cumva să-și murdărească hainele –, dar crichetul avea un rafinament care îi era pe plac și, în plus, nu cerea prea mult contact fizic. S-a întors din Lahore cu bâtă, mingi, apărători și mănuși, și m-a atras și pe mine în noul lui joc.

„Ăsta o să fie secretul nostru“, mi-a spus el în timp ce-mi arăta misterioasele obiecte. „O să ne jucăm în grădina mea, ca să nu ne vadă nimeni. Dacă spui cuiva, nu te mai primesc la mine niciodată.“

Familia lui locuia pe aceeași stradă, la șase case depărtare de noi. Pe atunci aveam doar opt ani și nu făceam decât să arunc mingea. Îi plăcea la nebunie să lovească mingile cu putere și să le trimită până departe, spre gard, de unde eu trebuia să le aduc înapoi.

Antrenându-mă cu Shaheen, devenisem un bun aruncător off-spinner[11] și puteam să arunc mingea iute, deși nu atingeam viteza pe care o avea el. Legasem o minge de o creangă ca să exersez lovirea cu bâta. Mă hotărâsem să mă dedic acestui joc până ating perfecțiunea.

Deși Shaheen mă apropiase de crichet, nu îi făcea plăcere să vadă că mă pricep. Peste câțiva ani, când i-am spus că am jucat în echipa de crichet a facultății, am simțit în hohotele lui de râs o urmă de dezaprobare. Atunci am înțeles că până și bărbaților buni le vine greu să scape de autoritarismul pe care și l-au însușit.

— Rukhsana era tare la crichet, a spus Jaheen.

— Eu vreau să știu dacă putem să învățăm cum se joacă și să câștigăm în trei săptămâni, a zis Parwaaze.

— N-o să fiți străluciți. E nevoie de mult antrenament ca să înveți principiile de bază ale jocului – prinderea, aruncarea, lovirea mingii –, dar crichetul presupune creativitate personală și încurajează experimentele și spiritele rebele, toate astea în limitele jocului. Ca jucător la bătaie, tu atingi mingea în stilul tău, dar altul o s-o facă așa cum crede el de cuviință. Iar ca aruncător îți dezvolți o tehnică de aruncare a mingii, fie rapidă, fie lentă. Nu e nevoie să urmezi mereu aceeași metodă.

Verii mei păreau din nou pierduți.

— Nu cred că ministrul vede jocul ăsta la fel ca tine, a spus Parwaaze încet. Dacă ar vedea crichetul așa cum îl descrii tu, și-ar anula planul imediat.

— Păi dacă privim jocul în felul ăsta, suntem deja în avantaj. Așa se joacă un meci bun. Dar mai important e altceva: unde găsiți unsprezece oameni suficient de scrântiți ca să-și dorească să învețe crichet?

Parwaaze a înlăturat problema cu un singur gest al mâinii.

— Verii noștri nu fac nimic. Stau degeaba toată ziua și-și plâng de milă. Asta o să fie șansa lor.

Aveam douăzeci și opt de veri împrăștiați prin tot orașul. Zece erau fete. I-a trecut în revistă pe cei care erau cam de aceeași vârstă.

— Ar fi Atash, Royan, Omaid, Bahram, Darab, Fardin, Namdar și Shahdan. Câți sunt?

— Opt.

— Nouă, a spus Jahan ridicând mâna.

— Dar nu toți o să vrea să joace, am zis eu, tăindu-le ușor din avânt. Și de unde știm că o să vrea să plece?

— Unii dintre ei sigur o să vrea să plece. Toată ziua nu fac decât să vorbească despre cât de mult își doresc să plece și să facă ceva cu viața lor.

— Cu ce jucăm? a întrebat Qubad.

— Cu o bâtă, apărători și minge. Încă mai am vechiul echipament al lui Shaheen la subsol. Nu uitați că și celelalte echipe trebuie să învețe jocul. Deci sunteți la același nivel. Nu o să excelați, dar cel puțin o să fiți mai buni decât ei. În plus, mă aveți pe mine. Fac pariu că știu mai multe despre crichet decât oamenii lor. Și vreau să câștigați.

— Dar t-tu? a întrebat Qubad îngrijorat. Adică bine, să zicem c-o să câștigăm și plecăm, dar tu? Tu o să rămâi aici.

— Îl am pe Shaheen. O să-mi trimită banii și biletul imediat ce-i dau un semn. Știe că nu pot să vin la el în State până nu moare maadar. Cine știe? Poate că nici n-o să fiu aici peste trei săptămâni ca să văd finala, am zis eu cu tristețe. Dar haideți să ne concentrăm asupra jocului. Orice-ar fi, o să vă pregătesc temeinic. N-o să ratăm ocazia asta.

— Hai să ne punem pe treabă, a spus Parwaaze sărind în picioare.

— Mai întâi trebuie să caut echipamentul. Începem de mâine. Să nu-i spuneți lui maadar ce-am văzut azi, i-am avertizat eu. Nu vreau să-și facă griji.

Când am intrat cu Jahan în casă, după ce ne-am luat la revedere de la verișori, mama nu se mai afla în pat, ci reușise că coboare scările și acum era în bucătărie. Arăta așa firesc stând la masă, de parcă totul ar fi fost în regulă. Avea momente în care își recăpăta forțele, se pare. Tocmai făcea quorma[12], fiindcă toca niște cepe, iar lângă ea se aflau prunele. Mai întâi va

prăji ceapa, apoi va adăuga carnea, prunele, legumele și mirodeniile. La sfârșit, va pune apă și va lăsa compoziția să fiarbă la foc mic până se va transforma într-o tocăniță delicioasă. Îl trimisese pe Abdul la brutărie să ia naan; lipiile erau așezate pe masă, într-o grămăjoară. Ca întodeauna, mai rămânea ceva și pentru Abdul, care își lua farfuria și mânca în cămăruța lui.

Când ne-a văzut, a lăsat cuțitul deoparte și a venit să mă îmbrățișeze.

— Te-ai întors! Ce s-a întâmplat la minister? Ce voia?

— A fost bine, maadar, am spus ghemuindu-mă la pieptul ei. Au convocat mai mulți jurnaliști. A venit și Yasir. Se pare că numele meu a rămas pe o listă veche. Nu cred că trebuia să fiu convocată.

— Dar ce s-a întâmplat? a insistat ea. Ești bine? Ce mă bucur că ai ajuns acasă în siguranță!

— Da, sunt bine! A făcut un anunț. Se pare că guvernul încearcă să-și rezolve problema de imagine.

— Nu fi așa naivă. N-ai de gând să scrii vreun articol, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

Pistolul lui Wahidi mi-a apărut din nou înaintea ochilor și fumul usturător de țigară mi-a umplut din nou nările. Tăcerea era covârșitoare. Voia să înțeleg că viața mea e în mâinile lui și că poate să facă ce vrea cu trupul și cu mintea mea. Încerca să mă închidă în burka, în casă și în gândurile mele. M-am hotărât să mă țin de promisiune și să nu mai scriu niciun cuvânt până nu plec, dar numai ca să fim în siguranță.

— O să promoveze crichetul.

— Cine?

— Talibanii. Wahidi. O să organizeze un concurs în trei săptămâni, și echipa câștigătoare o să plece în Pakistan să se antreneze la nivel profesionist.

— Dintre toate sporturile, tocmai crichetul!

— Numai pentru bărbați, bineînțeles. O să-i învăț pe Jahan și pe veri să joace ca să câștige. Odată plecat, Jahan o să vină la mine în State.

— Faci totul să pară așa de simplu! A spus ea și s-a încruntat, gândindu-se la planul nostru. Și dacă pierd?

— Atunci o să trimit după el când o să ajung la Shaheen, am răspuns eu străduindu-mă să par veselă. Bineînțeles, o să plec numai după ce te însănătoșești, și o să vii și tu cu mine.

— Asta s-ar putea să nu se întâmple, a spus încet. Dar aș fi atât de fericită să știu că sunteți împreună, a adăugat zâmbind. Mă temeam că, după ce pleci tu, n-o să mai fie nimeni care să aibă grijă de el aici.

Am luat-o cu brațul pe după umeri și am simțit că tremură.

— Nu crezi c-ar trebui să odihnești? Fac eu de mâncare.

— Cât timp mă simt bine, vreau să gătesc. Tu oricum faci asta în fiecare zi. Mai avem nevoie de legume pentru quorma și de niște carne de pui. Dă-i bani lui Abdul să cumpere.

Am lăsat-o în bucătărie fredonând, bucurându-se de cele câteva clipe în care durerea o părăsise.

În fața bucătăriei, Jahan m-a oprit și m-a luat în brațe. Pentru prima oară de când se întorsese de la Delhi în Kabul părea – și chiar se simțea – entuziasmat.

— Nu-mi vine să cred că plec! mi-a șoptit.

— N-ai câștigat încă meciul. Mai e mult până acolo. În Pakistan trebuie să aplici pentru viză SUA înainte să pleci.

— O să câștigăm dacă ne antrenezi tu. Sunt sigur că nimeni din Kabul nu știe mai multe despre crichet decât tine.

— O să vedem, am spus, sperând să aibă dreptate. Tare mă îngrijora plecarea ta, dar acum e în sfârșit posibilă. S-ar putea să pleci chiar mai

repede decât mine.

— O să te aștept în Pakistan ca să mergem împreună.

— Nu, trebuie să ajungi cât de repede în State, la Shaheen. O să fiu chiar în urma ta.

— Trebuie să-i scrii și să aranjezi lucrurile. Cine știe cât de repede...

I-a pierit vocea.

Am încuviințat din cap și am înghițit în sec, stăpânindu-mi lacrimile. Fusese o zi tare lungă.

— I-am scris acum două săptămâni. Nu știu de ce-i ia așa de mult să-mi răspundă. Mi-a spus că are un job nou într-o bancă, poate că e ocupat. Mă gândesc că durează până sunt gata actele. O să-i mai scriu o dată.

— Și de data asta întreabă-l cum îl cheamă pe traficantul care l-a ajutat. Trebuie să ne trimită suficient cât să acoperim și cheltuielile astea.

— Cât să fie?

— Nu știu. Dar mai întâi trebuie să găsim unul, ca să fii gata de plecare.

Se făcuse aproape un an de când plecase Shaheen. Nu eram logodiți oficial, pentru că eu amânasem ceremonia. Dar familiile noastre își doreau această alianță, iar el ținea la tradiție. Am amânat logodna de trei ori, spre exasperarea familiei mele. Prima oară, din cauza serviciului, iar a doua oară, ca să aibă timp și părinții mei să se întoarcă din Delhi. După ce mama a fost diagnosticată cu cancer, n-am mai putut face nimic. Și totuși, motivul era altul, mai teribil, pe care nu îndrăzneam să îl recunosc nici măcar față de mine. Eram îndrăgostită de altcineva.

Înainte să plece din Kabul, Shaheen îmi trimisese un bilet pe care îl arătasem în tăcere familiei. Scrisul era curat, chiar îngrijit:

„Dragă Rukhsana,

Iartă-mă că-ți scriu pe fugă. Tocmai am aflat de la tata că într-o oră plecăm din Kabul pentru totdeauna. Dacă mi-ar fi dat de veste mai devreme, aș fi venit să te văd și să-ți spun că, oricât de departe am ajunge, te aștept să-mi fii alături în America. Trebuie să pleci și tu cât de repede poți și să vii la mine, pentru că a devenit foarte periculos să trăiești în țara asta, mai ales pentru oameni ca noi. O să te aștept și apoi ne căsătorim.

Cu drag,

Shaheen“

Biletul mă luase prin surprindere. Chiar dacă avea numai o oră la dispoziție, ar fi putut să vină să-și ia la revedere. Probabil că tatăl lui îl oprise ca să nu-mi dezvăluie planurile lor secrete de evadare, iar Shaheen era un fiu ascultător. Zborurile internaționale din Afganistan, cu excepția celor ocazionale spre Dubai, China și Karachi, erau restricționate de ONU. Pentru o asemenea îmbarcare, călătorul trebuia să obțină o autorizație oficială, iar familia nu avea voie să părăsească țara. Traficantul îi dusese cu mașina până în Pakistan, mituind vameșii ca să-i lase să treacă, după care îi ajutase să obțină vizele de la ambasada americană.

Fără ajutorul și banii lui Shaheen, aș fi găsit o cale de a pleca din țară, dar mi s-ar fi interzis accesul în alta. Aș fi fost nevoită să cutreier periferiile acelor națiuni ca un suflet pierdut care își caută un loc de odihnă. Orice drum aș fi ales, aveam nevoie de bani. Altfel nu mai plecam din Afganistan niciodată.

11 Un aruncător dreptaci a cărui principală tehnică este să lanseze mingea astfel încât aceasta să se rotească în direcția piciorului jucătorului la bătaie.

12 Fel de mâncare de origine indiană.

Scrisoarea

În dimineața următoare m-am trezit zâmbind dintr-un vis în care se făcea că pluteam mult deasupra munților care mă țineau prizonieră, uitându-mă în jos la crestele lor. Jahan mi se alăturase, ne țineam de mână și râdeam, jucându-ne în aer.

Desigur, când va sosi clipa evadării, voi avea pământul sub picioare și voi fi în compania unui traficant, alături de alți oameni care, ca și mine, își părăsesc pământul natal. Gândul că s-ar putea să fiu singura femeie mă speria. Auzisem că, pe lângă mită, vameșii cer și un trup de femeie de care să se folosească rapid, iar dacă îi refuzi, faci cale întoarsă. Îmi imaginam călătoria din ce auzisem povestindu-se în șoaptă: un vechi Land Cruiser plin de oameni, în care călătorim numai noaptea, ca în timpul zilei să ne ascundem prin case, temându-ne în fiecare clipă că traficantul ne va părăsi într-un loc necunoscut, printre străini ostili. Sau mai rău, ne va trăda, ne va da pe mâna talibanilor, care ne vor bate și ne vor executa pentru infracțiunea comisă.

M-am îmbrăcat repede ca să scap de gândurile negre și am coborât să pregătesc micul dejun. Am dus tava sus și am așezat-o pe pat. Mama avea o poftă de mâncare surprinzătoare, a terminat pilaful și toată carnea. I-am dat medicamentele obișnuite, pe care le-a înghițit ascultătoare, strâmbându-se, după care s-a întins să doarmă.

— Mai bine mă duc la piață să fac cumpărăturile, a spus Jahan când am coborât.

— Trimite-l pe Abdul.

— Nu, am nevoie de o plimbare. Și de niște bani.

Am intrat în biroul tatei, unde țineam banii. Tot acolo era și biblioteca familiei. Jaluzelele erau întotdeauna trase, iar întunericul din cameră ne lăsa de fiecare dată impresia că pășim într-un sanctuar. De fiecare dată când

intram în acel altar închinat lui, amintirile ne copleșeau. Am aprins lampa, iar lumina a risipit întunericul și a gonit umbrele în colțurile camerei. Hârtiile și dosarele de pe biroul tatei erau încă așezate cu grijă într-un teanc. Eram pur și simplu îndrăgostită de biroul din lemn de trandafir roșu-închis, cu marginea placată cu sidef. Pe fiecare parte se aflau câte trei sertare, iar în mijloc, unul mai mare. Tata mă amăgea, spunându-mi că biroul are și un sertar secret, însă, deși căutasem îndelung, nu îl găsisem niciodată. Când se făcuse și Jahan mai măricel, îl căutase și el, dar sertarul rămăsese ascuns în imaginația tatălui. Pe o măsuță era covorul lui de rugăciune, țesut chiar de tribul cowdani. Desenul din mijloc era un mihrab geometric, reprezentând intrarea arcuită în Mecca. Înăuntrul lui, țesătorul făcuse un copac al vieții foarte stilizat. Lucrătura era atât de fină, încât covorul putea fi împăturit ca o bucată de pânză. Culorile dominante erau movul, nuanțele de portocaliu și un vernil delicat. Tata moștenise covorul de la bunicul său. Acum era al lui Jahan.

Telefonul a țârâit o dată strident din întuneric, iar eu m-am grăbit să ridic receptorul.

— Salaam aleikum, am strigat.

Am auzit un glas – părea să fie vocea unei femei, dar se auzea atât de slab, de parcă ar fi fost pierdută într-o furtună de zăpadă. Nu înțelegeam niciun cuvânt.

— Salaam aleikum...

În clipa următoare legătura s-a întrerupt.

— Cine era?

— Cineva care s-a rătăcit în Hindukuș, am spus mușcându-mi buza.

— Să fi fost Shaheen? De ce nu încerci să-l suni?

I-am format numărul, dar nu auzeam decât vibrațiile infinite și familiare ale eterului. Am închis și am apăsat butonul de reapelare, iar și iar. Încercasem de multe ori și mai înainte. Fie telefonul nu făcea conexiunea, fie suna, dar

nu răspundea nimeni. Când Shaheen sunase cu două săptămâni în urmă, țipaserăm unul la altul: „Bună, sunt bine, tu ce mai faci?“ Începuse să spună „Voiam să vorbesc cu tine, Rukhsana...“, dar n-a mai apucat să termine, pentru că s-a întrerupt legătura. Am așteptat să sune din nou, dar, pentru că nu s-a întâmplat, i-am scris o scrisoare în care l-am întrebat ce dorea să-mi spună. Probabil detalii despre călătoria mea.

Într-o zi, când vechea mea prietenă Nargis sunase din Delhi, conexiunea ținuse două minute întregi. Intrase în vacanță la Caltech[13] și venise acasă, lucra la doctorat și tocmai cunoscuse un băiat. Nu prea aveam ce să-i împărtășesc din viața mea, supusă cum eram unor restricții atât de severe. Întreruperea fatală venise înainte să apuce să-mi spună ceea ce voiam de fapt să aud.

Am pus receptorul în furcă. Mersese foarte bine atâția ani, dar acum, ca un cenzor despotic, lăsa numai prietenii sau rudele să strecoare câteva propoziții, după care amuțea la loc. Faptul că primeam vești de la cei dragi numai pe frânturi mă făcea să îmi fie și mai dor de ei. Am plecat de lângă telefon. Pe o altă măsuță era colecția de fotografii a familiei, în rame de argint.

Am luat o poză cu noi patru stând în Parki-Shahr-e-Naw, în fața tufelor de trandafiri. Tata avea brațele în jurul meu și al lui Jahan. Încă mai simțeam pe umărul stâng strânsoarea puternică a mâinii sale, trăgându-mă mai aproape de el. Tata și Jahan zâmbeau. Și eu și mama zâmbeam, dar nu ni se vedea fața sub burka. Eram două femei oarecare în compania bărbaților. Ce trist era să nu-mi pot vedea propria fericire și a mamei în această amintire de familie!

Se făcea un an de când muriseră tata și bunicii.

La un moment dat, bunicul hotărâse să plecăm cu toții din țară, dar voia să-și ia la revedere de la fiul său, unchiul Koshan, din Mazar-e-Sharif. Tata se dusese cu bunicii mei, dar mama refuzase. Nu se înțelegea prea bine cu soția lui Koshan, Zabya. Cele două cumnate aveau grijă să se evite la toate marile adunări ale familiei.

Au plecat dimineața devreme, când abia se luminase, și au luat cu ei mâncare să le ajungă o săptămână. Eu și mama îi priveam de la balcon, iar Jahan coborâse în stradă și le făcea cu mâna în timp ce Nissanul se îndepărta.

Patru zile mai târziu, ne-a trezit dis-de-dimineață cineva care bătea cu putere în poartă și ne striga insistent. L-am auzit pe Abdul, care se sculase din pat, strigându-i să se oprească.

Un bărbat în vârstă, răvășit în urma unei lungi călătorii, cu fața schimonosită de spaimă sub povara veștilor rele, ne aștepta pe trepte.

— Iertați-mă, iertați-mă, a izbucnit el, dând glas unui mesaj lung, pregătit dinainte. Koshan m-a trimis. Eu sunt Muneer, servitorul lui. S-a uitat la mama. Gulab, al dumneavoastră shauhar[14], și ai dumnealui padar și maadar au murit. Acum trei zile am primit vești că mașina lor a dat peste o mină de teren care i-a omorât. Stăpânul meu, Koshan, a încercat două zile să vă prindă la telefon, dar n-a putut să dea de dumneavoastră. M-a trimis cu autobuzul, a zis el făcând o plecăciune adâncă. Iertați-mă.

Am rămas înlemniți și mult timp nu am putut să spunem nimic. Într-un sfârșit, mama a scos un geamăt, iar vaierul ei a crescut iute într-un urlet de durere. Am strâns-o tare la piept. Am întis mâna și spre Jahan, care stătea în ușă și se uita la mesager, încă nevenindu-i să creadă. Am simțit că ceva se prăbușește în mine. Ne îmbrățișam și plângeam unul pe umărul altuia, suspinând de durere.

— Mergem de-ndată la Mazar-e-Sharif să facem înmormântarea, a spus Jahan într-un final, luând frâiele în mână.

— Au fost deja înmormântați, a răspuns mesagerul, iar noi am început iar să plângem, fiindcă nu puteam să vedem pentru ultima oară chipul celor dragi. Nu se putea amâna, pentru că trecuseră deja două zile de când muriseră. Stăpânul meu Koshan a spălat trupul tatălui și al fratelui său, iar stăpâna, pe al mamei. Mullahul a spus rugăciunile. A ezitat, după care a adăugat în șoaptă: Nu erau... întregi. Sunt îngropați în cimitir, lângă strămoșii lor. Odihnească-se în pace!

S-a întors încet la poartă. Abdul, care auzise veștile, plângea când l-a lăsat să iasă.

Am închis ușa, izolându-ne de lume, închizându-ne pentru a plânge și a ne jeli morții. Mama abia mai putea să se țină pe picioare. Am ajutat-o să ajungă în pat, unde s-a prăbușit în bocete, cu fața îngropată în perna pe care soțul ei își odihnise cândva tâmplele. Eu și Jahan am rămas cu ea, plângând de asemenea, ținând-o strâns pe mama, ținându-ne strâns unul pe celălalt, de parcă dacă am fi slăbit strânsoarea, ne-am fi topit și noi în neant. Am jelit timp de două zile încheiate. De-abia mai puteam vorbi, prea amorțiți pentru orice altceva în afară de lacrimi și urlete de durere. Toate femeile din familie au venit să plângă și să sufere alături de noi. Bărbații stăteau afară în grădină, unde îi întâmpina Jahan. La a treia zi de la primirea veștilor, Jahan i-a condus la moschee, unde a ținut ritualurile de înmormântare pentru cei dragi, ca sufletele lor să se odihnească în pace. Între timp, eu, mama și celelalte femei așteptam într-o sală din afara moscheii. În prima vineri după toate astea, ne-am primit rudele acasă și le-am servit o masă îmbelșugată în amintirea celor morți. În următoarele trei zile, Jahan a primit peste cinci sute de oameni îndoliați, care au venit să aducă un ultim omagiu bunicului și tatălui nostru.

În cea de-a patruzecea zi, întreaga familie s-a adunat acasă pentru ultimele rugăciuni spre odihna celor morți, și am pregătit un ospăț uriaș.

Lacrimile mele se uscaseră de mult. Când a venit vara, cu vipie și praf, deja nu mai puteam plânge. Mama a continuat să jelească. Pentru că era slăbită, cancerul, învins cu trei ani în urmă prin chimioterapie și radiații, a revenit. Stătuse la pândă în corpul ei ca un lunetist gata de atac. Deși durerea era ușoară la început, Hanifa a dus-o totuși pe mama la spital, pentru orice eventualitate. Dar acolo nu aveau niciun oncolog care să confirme diagnosticul pus de Hanifa sau care să-i prescrie un tratament. Nu existau nici chirurgi, anesteziști sau cardiologi. Rămăseseră doar o mână de asistente. Spitalul își pierduse cei mai mulți doctori, tămăduitorii săi plecaseră în număr mare peste hotare, să vindece alte vieți. În scurt timp, mama avea să moară din cauze „naturale“.

În spatele biroului tatei era un seif din fier de cincizeci de centimetri înălțime și cincizeci lățime, îndeajuns de încăpător pentru dosare și bunuri prețioase. Cheia era ascunsă în spatele unui exemplar din lucrarea lui Shirer, The Rise and Fall of the Third Reich. Am luat niște afgani de acolo, cât să-i ajungă lui Jahan pentru cumpărături.

— Ce ne trebuie? a întrebat el.

— Făină, ceapă, roșii, un pui și ce legume mai găsești, ca să facă maadar quorma. Și pâine.

În timp ce-i vorbeam, mi-am dat seama că aș fi dat orice să merg cu el în bazar, să mă pierd printre sunetele și mirosurile de acolo, în mulțimea de oameni, numai ca să ies din casă. Îmi doream să ating și să miros fiecare roșie și să le aleg pe cele mai bune, să verific dacă pâinea e proaspăt scoasă din cuptor, să mă târguiesc, prin intermediul lui Jahan, pentru o bucățică de carne și, spre amărăciunea vânzătorului resemnat, să câștig, să privesc cerul și să simt căldura soarelui mângâindu-mi chipul.

— Iar tu, a spus Jahan, trebuie să-i scrii lui Shaheen. Nu-ți face griji pentru mine sau maadar, scrie-i ca să fii pregătită. Nu e niciun rău în asta.

— Iar tu ai face bine să te întorci cât mai repede. Nu pierde vremea pe-afară și ai mare grijă.

S-a strâmbat și, ca de fiecare dată când îl dăscăleam, și-a dat ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Știi că maadar și cu mine o să ne facem griji până te-ntorci. Ți se poate întâmpla orice acolo.

— O să fiu bine, a răspuns el cu nonșalanța unui tânăr de șaisprezece ani și a închis ușa.

Bufnitura aceea surdă mă îngrozea, pentru că părea întotdeauna să prevestească sfârșitul.

M-am oprit în prag și l-am privit coborând treptele, îndreptându-se spre poartă, schimbând câteva cuvinte cu Abdul și ieșind. Mi-a făcut cu mâna fără să se uite înapoi. Știa că îl urmăresc cu privirea și se prefăcea că nu îi este teamă, ca și cum ar fi vrut să mă asigure că nimic rău nu o să i se întâmple.

M-am dus în camera mea să-i scriu lui Shaheen.

„Dragul meu Shaheen...“

M-am oprit. Să-i spun pur și simplu „Te rog, grăbește-te și trimite după mine, pentru că vreau să plec din țară“? O jumătate de oră am încercat să scriu scrisoarea. Chiar dacă nu eram îndrăgostită, voiam totuși să fiu drăguță cu el. Era viitorul meu soț, așa cum hotărâseră famiile noastre, și trebuia să îl accept. Aveam o viață întreagă înainte pentru a învăța cum să trăiesc cu el și, cu timpul, totul avea să devină firesc, ca un obicei de care nu poți să te lași.

„Dragul meu Shaheen, mi-e foarte dor de tine. Nicicând nu m-am simțit mai singură, și mi-aș dori să fii aici să ne alini suferința. Mama îmi era cândva un adevărat sprijin, dar boala ei a avansat și a secat-o de puteri. Jahan este un frate minunat, dar e încă un copil, iar povara de a fi capul familiei la vârsta mea este uneori greu de suportat.“

L-am auzit pe Jahan întorcându-se. Scârțâitul ușii suna acum mai primitor. A intrat și s-a așezat lângă mine, uitându-se la ecranul laptopului. În sacoșă erau câteva legume și niște copănașe subțiri de pui. Adusese și un ziar anemic, cu patru pagini. „Știrile“ erau anunțuri oficiale, iar rubrica de publicitate nu conținea decât licitațiile organizate de guvern pentru repararea drumurilor și, în casete mici, reclame la „burka din cel mai fin material“. Articolul lui Yasir era pe ultima pagină. Reproducea mot-à-mot anunțul lui Wahidi despre crichet, fără niciun comentariu, și nu făcea nicio referire la execuții.

— Ziarele în dari și paștună au exact aceleași subiecte, cu aceleași cuvinte, a spus Jahan. M-am întâlnit cu Parwaaze, îl citise și el. Unii care văzuseră articolul i-au spus că vor să-nvețe să joace crichet ca să plece pe de-a moaca în Pakistan. Unde probabil o să facă la fel ca noi și o să-ncerce să obțină viză pentru SUA, Australia sau Anglia. Și, dacă au bani, o să-și ia zborul. Alții, în schimb, zic că vor numai să-nvețe ca să joace pentru Afganistan. Parwaaze vrea să începem chiar azi și să nu mai pierdem timpul. Unde sunt bâta și mingea?

— La subsol.

Până la subsol mai era de coborât un etaj pe scările în spirală. Sub ele se căsca bezna din casa scării. După ce am ajuns în hol, am luat-o la dreapta, am deschis ușa din capătul culoarului și am intrat. Strănutam în camera prăfuită și întunecată, înaintând printre vestigiile vieții noastre de odinioară. Ne împiedicam de valize, cartoane, scaune și mese rupte. Jahan a scos o bâtă veche din spatele unor lămpi stricate, aruncate grămadă. Era plină de praf, dar se păstrase într-o condiție destul de bună. Mai erau două mingi înnegrite de vreme, dar care încă mai puteau fi folosite.

— Ce ne mai trebuie?

— Apărători, am spus. Și mănuși. Sunt în cufărul meu.

Sperasem că într-o bună zi, peste mulți ani, la o distanță sigură de durerea pe care încă o simțeam când mă gândeam la timpul petrecut acolo, voi fi în stare să despachetez. Încă mai speram că, pe măsură ce înaintez în vârstă, voi scoate acele amintiri și obiecte vechi și le voi povesti despre ele copiilor mei. Și că, atunci când le voi atinge, prieteni și locuri dragi vor reveni la viață din ungherele prăfuite ale minții mele, ca niște flori superbe.

Jahan a aruncat o privire în jur și l-a zărit înghesuit într-un colț. M-am uitat la cufărul de metal, gândindu-mă dintr-odată că aș fi vrut să nu-l fi cumpărat niciodată din Delhi. Era mult prea devreme pentru o astfel de călătorie în timp și mult prea târziu pentru a regreta vremurile de atunci.

Plecasem din Delhi cu trei ani și patru luni în urmă, dar, la vederea cufărului, mi s-a părut dintr-odată că parcă ar fi fost ieri. Nu mă gândisem

că, învățându-i crichet, îmi voi deștepta atât de multe amintiri și sentimente. Dar erau strâns legate și imposibil de separat. În cufăr zăceau îngropate amintirile zilelor mele de libertate și bucuria de a fi îndrăgostită. Chiar și mirosul dinăuntru, stătut și rânced, îmi amintea de ceea ce pierdusem pentru totdeauna. Și numai eu eram de vină.

Dorul sfâșietor mă lăsase fără suflare. L-am urmat pe Jahan, care trăgea cufărul în holul slab luminat al subsolului.

— E încuiat și am pierdut cheia, i-am spus înspăimântată și m-am îndepărtat de cufăr, sperând pentru un moment că o să îl înghită pământul. N-avem nevoie de ele, Jahan. Putem să improvizăm. Desenez niște apărători și le facem la comandă.

— Știu eu unde e, a zis el fără să-mi vadă suferința și a luat-o la goană pe scări.

13 California Institute of Technology.

14 „Soț“ (urdu în original).

Subsolul

Jahan s-a întors zâmbind triumfător, a îngenuncheat în fața cufărului, a băgat cheia în broască și, cu o răsucire rapidă, l-a descuiat. Capacul s-a deschis precum fălcile unei bestii gata să mă devoreze, aproape că simțeam respirația fierbinte a orașului Delhi răsuflând ușurat.

Trecutul meu era depozitat în straturi, ca într-o arheologie a secretelor. Deasupra se aflau cărți și articole pe care le scrisesem ca stagiar străin la Hindustan Times. Erau acoperite de câteva fire de praf, pe care Jahan le-a îndepărtat cu nerăbdare. Dedesubt se găseau alte obiecte: albume de fotografii, scrisori de la prieteni, cărți poștale din locuri pe care le vizitasem, chiar și bilete la cinematograf. Mai erau casete video cu filme pe care voiam să le revăd, în franceză, germană, japoneză, hindi, la care nu mă înduram să renunț, deși păstrându-le încălcam legea. După care venea muzica. Nici nu voiam să văd ce ascultasem cu plăcere în timp ce lucram la birou, acasă în Delhi. Jahan a dezgropat albumele foto, care aveau niște coperte de un roșu strălucitor. A deschis unul și s-a uitat la o poză cu noi, făcută în casa din Delhi, pe vremea în care încă eram o familie fericită. Mama zâmbea, iar tata o ținea pe după umeri. Ne durea să-i vedem așa.

În 1993, la șaptesprezece ani, cu șapte ani în urmă, luasem avionul spre Delhi. Burhanuddin Rabbani, șeful Frontului Național Unit, era președintele nostru, rușii se retrăseseră cu cinci ani înainte, iar o nouă mișcare politică, numită „mișcarea talibană“, lua ființă în Kandahar. Călătoream singură, fremătând de emoție. Zburam peste vârfurile înzăpezite ale munților Hindukuș, care se înălțau spre mine ca niște colți amenințători, iar văi adânci și întunecate se întindeau până departe, cât vedeam cu ochii. Nu puteam să îmi închipui cum ajunsese omul să descopere acele trecători înguste printre ziduri de gheață și stâncă neagră. Jos se întindeau o mie de ani de istorie. Cu nasul lipit de geam, îmi imaginam caravane de cămile, încărcate cu mătăsuri și mirodenii, și armate medievale, mergând de la Kabul la Delhi și înapoi, cu regularitatea ritmică a unei pendule, pe

legendarul drum Grand Trunk Road[15]. Delhi s-a născut din comerț și din vărsare de sânge, așa cum s-a întâmplat și în Kabul.

Mă uitam cu atenție la oraș în timp ce avionul îi dădea târcoale, pregătindu-se de aterizare. Știam că ceea ce contemplam e „noul“ Delhi, construit de britanici, dar vechile sale avataruri, purtând pecetea a nu mai puțin de șapte imperii, erau încă vizibile. Orașul era imens, părea să se întindă la nesfârșit, revărsându-se dincolo de linia orizontului. Am văzut monumente funerare și moschei impozante, ziduri de fortăreață distruse, palate de sticlă orbitoare, clădirea circulară în care își avea sediul Parlamanetul, case cu grădini, parcuri întinse și autostrăzi late, pline de mașini, care străbăteau orașul de la nord la sud și de la est la vest. Sub mine locuiau aproape șapte milioane de oameni – a treia parte din câți locuiau în Afganistan. Credeam că nu îmi voi găsi niciodată drumul prin labirintul de străzi, case, monumente și parcuri. Yamuna, ce șerpuia pe pământ ca o funie argintie, era chiar mai lat decât râul Kabul.

Din instinct, am căutat cu privirea ruinele recente, cadavrele înnegrite ale clădirilor distruse pe care ochii mei se obișnuiseră să le vadă în timpul ocupației rusești. Dar, în lumina serii, orașul părea plin de sine, întreg și convins în vanitatea lui că se află într-o deplină siguranță. Locuitorii își duceau viața de zi cu zi fără a fi bântuiți de teama unei morți subite. Îi invidiam pentru traiul lor liniștit.

Când avionul a aterizat pe aeroportul Indira Gandhi, tata, care își folosise pașaportul diplomatic, mă aștepta la Biroul de Imigrări. Era cu o jumătate de cap mai înalt decât cei din jur, un bărbat chipeș, proaspăt ras, arătând impecabil în costum și cravată, așa cum îi stătea bine unui vice-ambasador al Afganistanului în Republica India. Am râs și i-am făcut cu mâna, așezându-mă la coadă. Nu ne mai văzuserăm de aproape un an. Când am trecut de barieră m-a luat în brațe și amândoi am izbucnit în râs de fericire. Îl iubeam atât de mult!

— Ai călătorit bine?

— A întârziat două ore, după cum știi. Am așteptat în avion să se opreasacă împușcăturile. Am valiza plină cu prune, nuci, fructe confiate și rodii, fiindcă padar-kalaan crede că în India nu găsești așa ceva.

Am râs, iar el mi-a luat valiza de pe banda rulantă.

— N-am mai avut unde să-mi pun hainele, dar maadar-kalaan a zis să-mi cumpăr de aici, să fiu la modă când încep facultatea.

— La asta se gândea și maadar. Pentru cumpărături se găsesc mereu motive. Mai ai două zile până încep cursurile.

Eram prima femeie din familie care studia la o facultate străină, rupând vechea noastră tradiție legată de Universitatea din Kabul. Tata făcuse masterul în Anglia, la Durham University, și asta îi schimbase modul de gândire.

Shaheen, în ultimul an la Universitatea din Kabul, era supărat că alesesem Delhi. Îmi trimisese un bilet cu scrisul său caligrafic:

„Draga mea Rukhsana,

Va fi straniu să nu te știu aproape. Trebuie să te întreb: de ce nu ai ales Universitatea din Kabul? E la fel de bună ca cea din Delhi. Sunt surprins că ai ales să studiezi jurnalismul. Nu este o meserie pentru femei. Mă așteptam la un domeniu mai potrivit pentru tine, cum ar fi educația pentru familie sau geografia sau, ca mama ta, literatura engleză, ceea ce ți-ar fi asigurat un post de lector la Universitatea din Kabul. Eu mai am puțin și termin studiile și aștept cu nerăbdare să lucrez în domeniul tatălui meu, pregătindu-mă pentru viitoarea noastră viață împreună.

Cu drag,

Shaheen“

Shaheen îmi spusese cândva că motivul pentru care se simte atât de atras de mine e privirea mea ghidușă. Îmi amintesc că până la zece sau unsprezece ani ne înălțaserăm la unison, după care mă depășise. În adolescență avea aproape un metru optzeci – un tânăr chipeș, dar tot serios și prevăzător.

Timiditatea intrase în viața noastră odată cu adolescența și, în așteptarea viitoarei noastre logodne, eram respectuoși unul față de celălalt. Nu ne mai îmbrățișam și nici nu ne mai vorbeam, ci ne exprimam gândurile prin gesturi sau schimburi de priviri: ne făceam cu ochiul, zâmbeam, ridicam din sprâncene sau ne încrețeam nasul. Comunicam ca actorii în filmele mute. Deși nu ne vedeam decât în cadrul reuniunilor de familie, voia să rămân între hotarele orașului său și ale casei mele, în loc să plec peste munți și să umblu prin țări străine. Îi răspunsesem așa:

„Dragă Shaheen,

Îți mulțumesc pentru frumoasa ta scrisoare. Credeam că se înțelege că, din moment ce padar a fost numit la Delhi, vreau să fiu alături de părinții mei, de care mi-a fost dor în ultimele luni și pe care nu i-am avut alături la sfârșitul școlii. Mi-a trecut prin gând să urmez, ca mama, o carieră academică, chiar și în literatură engleză, fiindcă m-a învățat multe, dar nu m-am putut vedea profesor. M-am gândit să studiez și dreptul și să practic în domeniul lui padar-kalaan. Dar ideea de a pleda într-un tribunal mă intimidează. Nu sunt un bun orator. La școală mi-a plăcut să scriu poezie, dar și să-mi fac eseurile pe care le aveam ca temă, și îmi plăcea foarte mult să cercetez și să descopăr noi aspecte ale subiectului dat. Astfel, după ce am discutat cu părinții, m-am oprit la jurnalism, cea de-a patra putere în stat, și cred că pot contribui la înțelegerea țării noastre în folosul tuturor afganilor.

Cu drag,

Rukhsana“

Pe drumul spre casă, admiram peisajul pe lângă care treceam în mașină, minunându-mă de lățimea străzilor puternic iluminate, de case, mașini și autobuze. Era seară, dar traficul nu se domolise, iar orașul clocotea de viață. Eram o săteancă într-o metropolă – totul mi se părea emoționant, straniu, exotic, dar și intimidant și amenințător, toate în același timp. La ora aceea, Kabulul era învăluit într-o liniște prevestitoare de rău, iar noi ne-am fi

încuiat și baricadat ușile și ferestrele, ca să ne apărăm de pușcașii care cutreierau străzile în căutarea prăzii.

De-abia așteptam să-mi văd noua casă, un apartament la primul etaj în New Friends Colony, unde puteam să ajung cu mașina în doar o jumătate de oră de la ambasada afgană de pe Shanti Path, din Chanakyapuri. Mama și Jahan, care avea pe atunci nouă ani, etalându-și uniforma de la școala Montessori, așteptau să mă îmbrățișeze. Camera mea, care se afla lângă cea a lui Jahan, era modest mobilată, cu un pat de o singură persoană, un dulap, o masă și un scaun, ca să am unde să studiez, dar mi s-a părut pe dată confortabilă și primitoare, chiar dacă pereții erau goi. Aveam s-o decorez după gusturile mele. Jahan mi-a arătat casa cu siguranța unui agent imobiliar, deschizând și închizând ușile.

Mai presus de toate, adoram peluza și grădina din fața casei, cu un rând de arbori de mango și smochini de-a lungul zidului, ca să ne apere de soarele puternic. Mi-ar fi plăcut să cresc mare de tot, ca să pot să le ating vârfurile. Băteam din palme, încântată să văd așa de multe păsări printre ramuri. Ciori, papagali, grauri, cuci și porumbei făceau ca arborii noștri să pară un coteț de păsări. Sus pe cer, zmeiele se roteau la nesfârșit în spirale, urcând și coborând. De undeva din depărtare, am auzit un țipăt straniu.

— Ce-a fost asta?

— Un păun din parc, a spus Jahan cu mândrie. E foarte frumos, are o mie de culori, dar nu poate să zboare prea departe. Vino să-ți arăt.

M-a condus afară din curte, până în parc, la o sută de metri depărtare. Era pustiu la acea oră din zi și mă uitam neliniștită în jur, ceea ce l-a făcut pe Jahan să râdă.

— N-ai de ce te teme aici.

L-a căutat din priviri printre copaci până l-a găsit. Strigătul meu de uimire la vederea păunului l-a încântat.

— Chiar că este cea mai frumoasă pasăre pe care am văzut-o vreodată, am spus eu, iar Jahan, mulțumit, m-a dus înapoi acasă.

În acea noapte, am stat în pat și am ascultat liniștea, întorcând capul dintr-o parte în alta, ca un animal speriat de noul său mediu. Tăcerea îmi golea mintea de gânduri. Știam că în curând o să ajung să o prețuiesc foarte mult.

Dimineața, tata m-a dus la Kalindi College, în East Patel Nagar, să mă ajute să mă înscriu la cursuri. Facultatea, cu ziduri din marmură roz, cu arcade și coloane, îmi amintea de o fortăreață. Fete însoțite de părinți luau cu asalt clădirea administrativă, făcând cozi în fața diverselor ghișeuri: licență în arte, științe sau economie. Tata și cu mine ne-am așezat la rând în dreptul ghișeului deasupra căruia scria „Jurnalism“. Femeia din spatele geamului, ca un vânzător de bilete, mi-a verificat cererea, a ștampilat-o și a luat de la tata cecul pentru taxa primului an de studiu. M-am trezit întrebându-mă dacă zidurile ar fi rezistat unui bombardament și m-am simțit infinit mai matură decât celelalte fete care se învârteau pe acolo, făcând cunoștință cu profesorii. Păreau lipsite de griji, vesele și inconștiente, fără să ia în seamă vreun pericol, ca niște copii la bâlci.

În prima zi de cursuri de-abia făceam față vârtejului amețitor de murmure și de culori orbitoare și, pentru prima dată în viață, m-am simțit cu desăvârșire singură. Unele fete se cunoșteau din anii de școală, se îmbrățișeau și râdeau, ciripind vesele. Îmi venea să fac cale întoarsă și să fug, dar, în același timp, voiam să observe cineva că sunt acolo, în mijlocul lor, o fată afgană care își începe viața în facultatea aceea. Le zâmbeam tuturor fetelor pe lângă care treceam, sperând ca una dintre ele să interpreteze gestul meu ca pe o invitație la prietenie. Unele îmi răspundeau cu un zâmbet. Cele mai mari treceau pe lângă mine de parcă nici nu existam. Din punctul ăsta de vedere, cel puțin nu conta de unde vii. Studenții din ultimul an nici nu-i luau în seamă pe cei din anul întâi.

După-amiaza aveam literatură engleză. Stăteam în al doilea rând, lângă o fată care se întinsese pe scaun, moțăind la căldură. Purta blugi decolorați, un tricou alb și adidași. Pe podea, între noi, era o geantă din care ieșea capătul unei bâte de crichet. Văzând ceva care îmi era atât de familiar, m-am luminat la față, iar colega mea a observat. Fata era frumoasă, zveltă, cu pielea de un brun-deschis, cu pomeți înalți și ochi languroși. Avea părul tuns scurt, băiețește. Mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Te-am văzut la înscrieri, mi-a spus. Ești imposibil de ratat, ești atât de înaltă. Și ai pielea chiar foarte albă. A râs ca pentru sine. Nu-i asta o observație tipic indiană? Noi vorbim mereu de culoarea noastră. Ești din Cașmir?

— Din Afganistan.

— Mișto, chiar foarte mișto. Din ce-am citit, pare un loc înspăimântător. Nu-mi imaginez cum poți să supraviețuiești acolo.

— Cu mare greutate, am spus.

Era pentru prima oară când auzeam pe cineva folosind cuvântul „mișto“, și îmi plăcea cum sună.

— Joci crichet?

— Trebuie, a răspuns ea. Tata adoră crichetul și a trebuit să-l învățăm de mici. Așa c-am devenit destul de bună. În Afganistan nu se joacă, nu?

— Nu, dar am învățat un pic.

— Serios?

Fata s-a îndreptat în scaun.

— Super! Noi începem antrenamentul chiar după curs. Trebuie să vii în echipă.

— N-am jucat niciodată în echipă, i-am spus panicată. Știu doar să arunc și să lovesc mingea.

— Nu-ți trebuie mai mult.

Mi-a întins mâna.

— Nargis.

— Rukhsana, am spus luându-i mâna. Dar n-am schimburi la mine și trebuie să mă duc acasă.

— Unde stai?

— În New Friends Colony.

— Nicio problemă. Te las acasă după antrenament. Pentru prima zi sunt buni șalvarii, iar pantofi o să-ți găsim noi.

Vorbise cu atâta hotărâre, încât îmi era imposibil să o refuz.

După curs am urmat-o pe Nargis pe terenul de crichet.

Atunci, pentru prima oară, am văzut terenul din mijlocul câmpului oval de iarbă. Îmi venea să alerg în toate direcțiile și să îmi trec mâna peste iarba tăiată scurt, să ating toată suprafața aceea de douăzeci de metri în lungime și trei în lățime. Pentru un jucător la bătaie, era un drum lung de la pavilion până aici, și părea chiar și mai lung înapoi, dacă ar fi fost prins în afara careului la prima minge. Lângă câmpul de joc, într-un colț, erau patru terenuri pentru antrenamente, cu câte o poartă la fiecare capăt. Opt fete se strânseseră acolo, în jurul unui bărbat uscățiv, mai vârstnic, cu o mustață tristă și îmbrăcat într-un trening albastru, decolorat. Cu un aer posac, își inspecta echipa. S-a întors spre noi când ne-a auzit venind. Privirea lui s-a oprit mulțumită asupra noastră, de parcă am fi fost înscrise la un concurs de frumusețe, iar el ar fi avut în mână două câștigătoare. Una dintre femei, îmbrăcată într-un trening care văzuse zile mai bune, ne-a ieșit în întâmpinare. Era un pic mai mare decât noi, tunsă scurt și cu o față pătrățoasă. Avea un mers săltat și încrezător.

— Eu sunt Gayatri, căpitanul echipei, a spus. Ați venit să dați probă?

— Da. Eu sunt Nargis.

— Rukhsana, am spus eu.

— La ce te pricepi mai bine? Bătaie sau aruncare? a întrebat-o pe Nargis.

— La aruncare. Cu viteză medie. Dar pot să joc și la bătaie, de obicei intru mai târziu.

Gayatri aștepta să răspund și eu, dar Nargis mi-a luat-o înainte.

— Rukhsana știe crichet, dar n-a jucat în echipă. E din Kabul.

— Afganii nu joacă crichet, a pufnit Sharma, antrenorul.

Avea o voce surprinzător de profundă pentru un tip slab și fuma încontinuu.

— Ei nici măcar nu știu jocul.

— O să dai probă, a spus Gayatri, dându-și ochii peste cap la spusele antrenorului.

— Sunt un aruncător lent și pot să dau un off-break[16] destul de bine, am spus ferm. Dar nu m-am antrenat prea mult.

Gayatri ni le-a prezentat pe celelalte fete. Făceau un pas înainte, ne strângeam mâna și îmi spuneau cum le cheamă: Lakshmi, Hemala, Padmini. Toate numele îmi sunau ciudat și le repetam în gând, sperând să le pronunț corect. Cel puțin „Masooda“ îmi era cunoscut, aveam pe cineva acasă cu numele ăsta. Pe urmă Gayatri mi-a aruncat o minge. Am lustruit pielea roșie, decolorată și poroasă, puțin descusută. Mi-am îndoit brațul drept, învârtindu-l ca roata unei mori ca să-mi destind mușchii și, când m-am îndreptat spre linia de aruncare, am simțit toate privirile ațintite asupra mea. Gayatri, care purta apărători, și-a ocupat poziția în careul de siguranță.

— Relaxează-te, mi-a șoptit Nargis, alergând încet pe lângă mine. Vreau să fii în echipă cu mine.

— Ești sigură c-o să te aleagă?

— Sunt o profesionistă cu vechime, a spus Nargis zâmbind. La școală am fost căpitan de echipă.

Primele două aruncări au fost cu boltă și au ajuns abia la jumătatea terenului, dar acum eram hotărâtă să intru în echipă și să nu o dezamăgesc

pe Nargis. Nu-mi venea să cred că în sfârșit am ocazia să joc crichet în echipă, și nu puteam să ratez o asemenea șansă. Zilele mele de antrenament solitar dădeau acum roade. A treia și a patra aruncare au fost mai drepte, a cincea minge a ajuns exact unde trebuie, cu o răsucire ușoară. Știam că secretul unui bun aruncător stă în cadența avântului și în lansarea mingii. Aruncând minge după minge, am reușit încet-încet să îmi intru în ritm: cinci pași alergători, o răsucire, brațul drept arcuit, lansarea mingii din vârful arcului și aruncarea ei la țintă.

— Fă arcul mai mare, a strigat Sharma.

Am aflat mai târziu că jucase pentru statul Punjab și o dată fusese cât pe-aci să intre în echipa experimentală de crichet a Indiei. Era încă plin de amărăciune din cauză că nu reușise, iar faptul că fusese adus în situația de a antrena femei nu îl ajuta deloc să fie mai puțin morocănos.

Era rândul meu să lovesc.

— Lovește drept, Rukhsana, ține piciorul mai aproape de traiectoria mingii, capul trebuie să stea nemișcat, a strigat el, iar eu, de emoții, nici nu mai știam ce fac.

Pe urmă m-am adunat, m-am concentrat asupra instrucțiunilor sale și am descoperit și aici o armonie. Sharma putea să fie critic, dar și încurajator.

— Așa e mai bine. Urmărește traiectoria mingii, ține bâta dreaptă și lovește.

— N-o să creadă nimeni că am o fată afgană în echipă, a spus Sharma în silă după antrenament.

În joacă, Nargis mă lovea în coaste cu cotul.

Când m-am urcat cu ea în mașină, mi-am dat seama că după-amiaza trecuse și se făcuse deja seară.

— Trebuie să-i explici mamei unde am fost, am spus panicată.

— Nicio problemă, a spus Nargis. Ai o oră la care trebuie să fii acasă?

— Își face griji că aș putea păți ceva în oraș.

— Are și de ce. Ca jurnalist, o să trebuiască să ieși singură, să iei interviuri la tot felul de nenorociți, a spus Nargis, conducând cu neglijență rabla ei, un Maruti 8.

Depășea celelalte mașini claxonând, de parcă s-ar fi așteptat ca sunetul să creeze în mod magic un loc liber în trafic. S-a uitat la mine.

— Ai vreun prieten acasă?

— Da. Trebuie să ne căsătorim cândva. De fapt, el m-a învățat să joc crichet.

— Cât entuziasm pe tine! a zis Nargis râzând.

— Dar tu? am spus fără să-i i-au în seamă ironiile.

— Nu am. Vreau să văd ce-mi oferă orașul ăsta mare și rău. La tine totul pare aranjat.

— Da, părinții au făcut presiuni să fim împreună.

— Eu am zis deja: „Nu, mulțumesc, mamă. N-am nevoie de ajutorul tău, o să-mi distrug viața de una singură.“

Înapoi în subsolul nostru din Kabul, Jahan întorcea paginile albumului, oprindu-se la o fotografie cu unsprezece femei. Eram toate în alb, râdeam și pozam, pentru că tocmai câștigaserăm cupa interuniversitară la crichet. În poză erau Sharmila, Lakshmi, Nargis, Aruna, Gayatri... Eu stăteam în mijloc, în ultimul rând. Fotografiile aveau un luciu șters, care bătea în purpuriu. Culorile strălucitoare ale imaginilor surprinse de aparat păleau la fel ca amintirile. Mai era o poză cu mine singură, cu apărători și mănuși, sprijinându-mă cu nonșalanță în bâtă, ca un jucător de crichet profesionist. Mă întrebam unde or fi toate coechipierele mele acum. Oare ele se întrebau unde sunt eu? Probabil că își făceau o carieră în Delhi, New York sau Mumbai. După terminarea facultății corespondasem cu Lakshmi și Gayatri. Știam că Gayatri lucrează la Citibank și că se măritase. Știam că Lakshmi

făcuse un master în administrarea afacerilor la Harvard, iar Nargis făcea la Caltech un doctorat în geologie. Sigur aveau și ele fotografii, îngropate adânc și uitate într-un ungher în iureșul existenței lor febrile, în timp ce ale mele erau ușor de scos la suprafață, fiindcă nimic semnificativ nu mi se mai întâmplase de la acele vremuri îndepărtate.

15 Drum care leagă orașul Calcutta de Peshawar, construit de guvernul Indiei Britanice.

16 Aruncare specifică unui aruncător off-spinner.

Cum am fost

— Închide-l, i-am spus lui Jahan.

Dar el continua să întoarcă paginile albumului. Într-o poză eram eu, cinci fete și un bărbat.

— Cine e tipul de lângă tine? Îți zâmbește.

M-am uitat la fotografie. Bărbatul, cu o jumătate de cap mai înalt decât mine, cu mâinile în buzunare și cu un aparat de fotografiat la gât, zâmbea nonșalant.

La vederea lui, obrajii mi s-au aprins și am simțit un gol în piept. Unde era el acum?

— Cred că îl cheamă...Veer?... Da, e Veer... și e frate cu...

Mi-am îndreptat degetul către fata de lângă el ca să-i distrag atenția.

— ...Nargis. Umblam cu toții împreună. Mergeam împreună la filme, ieșeam prin cafenele, ne duceam la meciuri de crichet, aveam câteva cursuri comune. Hai să mergem, Jahan. Verii noștri o să ajungă din clipă în clipă.

Dar Jahan tot întorcea filele albumului, studiind fiecare fotografie, fără să-mi acorde nicio atenție.

La sfârșitul sezonului de crichet, Nargis invitase echipa acasă la cină. Tatăl lui Nargis lucra în comunicații și era foarte bogat, lucru de care ea nu pomenea niciodată. Locuia într-o casă mare, printre obiecte de anticariat, tablouri și patru dalmații jucăuși, pe care îi adora. Nu mă simțeam în largul meu în preajma câinilor. Cei din Kabul hoinăreau pe străzile pustii ca niște supraviețuitori ostili ai haosului. Dar îmi plăcea compania colegilor

mei, râdeam și vorbeam, înghesuiți cu toții în jurul mesei uriașe de mahon lustruit.

Eu stăteam între Gayatri și Sushila, disecând a o mia oară meciul de crichet dintre India și Australia, când mi-am ridicat privirea și am văzut un bărbat în pragul ușii. Semăna cu Nargis, dar ochii lui căprui-deschis erau pătrunzători, pe când ai ei erau blânzi. Avea părul răvășit, dar și l-a îndepărtat de pe frunte cu un gest nervos. S-a uitat în jur la fetele guralive de la masă, dar privirea lui s-a întors din nou la mine.

— Ce naiba cauți aici? a întrerupt Nargis conversația când și-a văzut fratele.

— Păi doar e și casa mea, nu? Sau ți-a lăsat-o tata moștenire cât am lipsit?

Avea o voce joasă, plină de o veselie reținută.

— Voiam să fim numai între noi, tu nu ești invitat. O să-i spun bucătarului să-ți trimită mâncarea în camera ta, din moment ce tu nu ești obișnuit să ai altă companie în afara animalelor sălbatice.

— Dar femeile nu sunt și ele sălbatice?

Ne-a făcut cu mâna, apoi a ieșit și l-am auzit călcând apăsat pe scări, râzând.

— Fratele meu, Veer, ne-a anunțat Nargis cu o privire furioasă. Veer cel cu stea în frunte.

— E adorabil, a oftat Gayatri.

— Grozav, a suspinat Mala.

— L-ai ținut ascuns de noi, a mustrat-o Sushila pe Nargis.

— Da de unde! N-aveți pic de gust. Credeți-mă, e îngrozitor. Umblă numai prin junglă, face documentare și n-are maniere deloc. S-a întors către capătul mesei. Rukhsana, nu ești de acord? E îngrozitor.

— Foarte îngrozitor, am spus eu zâmbind, deși nu eram întru totul de acord.

În următoarea după-amiază de sâmbătă, Veer a venit să ne vadă jucând. Prezența lui a surprins-o pe Nargis. Era bărbierit și arăta îngrijit, îmbrăcat în blugi și cămașă neagră.

— N-a venit niciodată să mă vadă jucând, a spus Nargis, privind echipa cu suspiciune. E clar, a venit s-o vadă pe una dintre voi.

— Joacă crichet? am întrebat-o în timp ce ne îndreptam spre teren.

— A jucat pentru Universitatea din Delhi și era chiar bun, dar după aia s-a hotărât să-și câștige traiul în junglă.

Stătea la umbra unui copac, cu aparatul său mare și negru atârnat de gât. Am observat că, dintr-odată, deveniserăm toate foarte vioaie pe teren. Ne dădeam în spectacol pentru un singur spectator, iar el ne urmărea cu privirea-i vigilentă de sub cozorocul șepcii New York Yankees, care îi umbrea chipul.

De câte ori mă uitam în direcția lui, aparatul său fotografia terenul. După meci, Veer s-a alăturat echipei în cantina facultății pentru o gustare și un ceai.

— Ai aruncat oribil, i-a spus lui Nargis.

— Ce cauți aici? a dorit ea să afle, ținându-și mâinile în șolduri. Mi-ai distras atenția!

— Pur și simplu aveam chef să văd un meci, a spus el cu inocență. Credeam c-o să fii încântată că măcar o persoană te vede jucând.

— Ei bine, nu voiam să fii tu persoana aia.

La început, Veer le-a atras în conversație pe toate fetele de la masă. A lăudat prestația fiecăreia în parte pentru ca, într-un final, să mă felicite pentru scorul meu record.

— Cum ai învățat crichet în Kabul?

Vorbea cu blândețe și destul de încet, astfel încât să nu ne mai audă nimeni.

Mi-am amintit cum stătea în ușă, privindu-mă.

— Jucam ca să treacă timpul mai repede, i-am răspuns.

Atenția pe care mi-o acorda devenise dintr-odată stânjenitoare. Nu mă gândeam decât la Shaheen și la părinți. Oricare ar fi fost intențiile lui, trebuia să fiu cu băgare de seamă.

— Tot de-aia s-au apucat de crichet și Uma și Sushila. Nu-i așa? Mi-am rotit privirea, implorându-le să participe iar la conversație.

— O, da, au spus ele în cor, după care au tăcut intenționat, văzând panica din ochii mei și tachinându-mă din priviri.

— E o țară periculoasă, dar frumoasă. Am fost în Hindukuș acum trei ani să fotografiez lupul cenușiu pentru o revistă. M-au însoțit doi mujahedini ca să mă apere. N-au mai rămas mulți lupi cenușii, numai o haită sau două. Sunt niște animale extraordinare.

— Se taie prea multe păduri, am spus cu tristețe.

— O să-ți arăt pozele într-o zi.

Intrasem în panică. Cum să-l fac să înțeleagă că trebuie să se oprească?

— Ai văzut leopardul zăpezilor? am întrebat, iar mâinile începuseră să-mi tremure.

Voiam să plec, dar aș fi fost îngrozitor de nepoliticoasă.

— Acolo nu, dar l-am văzut în Himalaya. Trebuie să ai o groază de răbdare și încă și mai mult noroc să prinzi unul pe film. Dar tu? De ce vrei să te faci ziaristă?

Tot vorbind, m-am calmat. Poate că exagerasem, nu părea să fie nimic amenințător în conversația noastră. Încă mai vorbeam când ne-am terminat ceaiul, apoi am plecat din cantină și am mers împreună spre terenul de crichet. De când eram în Delhi, până atunci nu purtasem nicio conversație mai lungă cu vreun bărbat în afara tatălui meu, a fratelui și a prietenilor de

familie, dar mă simțeam în largul meu stând de vorbă cu Veer. Felul în care-și îndrepta toată atenția asupra mea mă făcea să mă simt deosebită. Când nu voiam să vorbesc despre mine, schimbam subiectul și treceam la crichet. Mi-a povestit că jucase pentru facultate. I se propusese chiar să dea o probă pentru echipa națională de crichet. Dar pe vremea aceea își pierduse deja interesul pentru joc. În schimb, se hotărâse să își urmeze pasiunea și să fotografieze animale sălbatice.

— Când ți-ai dat seama că vrei să scrii despre ce se-ntâmplă în lume? a spus după un moment de liniște.

— Într-o zi, când aveam doisprezece ani și mă întorceam de la școală, am văzut un soldat rus stând pe stradă, complet singur. Era doar cu câțiva ani mai mare decât mine. Avea părul blond, aproape alb, ochi albaștri și plângea. Toată lumea îi vedea lacrimile curgându-i pe obraji. Plângea în liniște, fără să-i pese cine-l vede. Părea tare obosit și avea cearcăne vinețiii sub ochi. Suntem un popor inimos, așa că toți au încercat să-l ajute. Unii i-au oferit ceai, alții apă sau mâncare, cu toții crezând că are nevoie să pună ceva în gură ca să-și refacă forțele. Eu credeam că plânge pentru că-și dăduse seama că se rătăcise. Nu în sensul că nu știa unde se află, ci în sensul că se pierduse în lume.

— La ce te gândeai?

— Credeam că-și plânge prietenii morți și sufletul rănit. Voiam să-i vorbesc, dar nu știam rusă, iar el n-avea cum să vorbească în dari sau engleză.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A trecut pe acolo o mașină blindată și l-au văzut soldații. Au fost nevoiți să-l urce în mașină ca pe un cadravu. Era atât de lipsit de viață și așa de tânăr! Am plâns pentru el.

— Nu-l urai pentru că ai lui îți invadaseră țara?

— Nu. Îmi părea rău pentru el. Era doar un băiat pierdut. În vremuri străvechi, generalii – Alexandru, Ginghis Han, Babur – își conduceau

armatele în bătălie, riscându-și viața alături de oamenii lor. Acum, generalii stau la adăpost în spatele biroului și dau ordine să fim omorâți, am spus eu zâmbind rușinată. N-am spus nimănui povestea asta. Am scris-o, dar n-am trimis eseul nicăieri.

Umerii ni s-au atins întâmplător și i-am simțit căldura trupului prin mâneca tricolui. M-am îndepărtat un pas, dar senzația a rămas. Și el simțise atingerea, dar a încercat să o ignore.

— Și cum ai învățat să joci crichet? Nu știam că femeile afgane pratică vreun sport.

— Nu practicăm, n-am fost niciodată încurajate să jucăm ceva. Un văr care s-a întors dintr-o vizită în Pakistan m-a învățat crichet ca să aibă pe cineva care să-i arunce mingea. Cred că-mi doream să fiu diferită, iar crichetul era ceva de care nu auzise nimeni, nici măcar în Kabul.

— De-asta joci atât de liber. O fată care se descătușează și-și exprimă personalitatea dincolo de așteptările societății.

Am izbucnit în râs.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Sunt psiholog în timpul liber. Pot să-mi dau seama ce personalitate are o persoană din felul în care joacă.

— Și a mea e descătușată? am spus zâmbind.

Uitându-mă la el, am simțit că-mi studiază chipul.

— Aș spune... S-a încruntat, mimând gravitatea. Aș spune că ești destul de serioasă, dar câteodată tinzi să fii imprudentă.

Am căzut pe gânduri, cântărindu-i vorbele.

— Nu sunt imprudentă, dar pot fi impulsivă uneori. Ar trebui să mă controlez mai bine.

— Să nu faci asta niciodată. Fii tu însăți.

L-am simțit pe Shaheen cocoțat pe umărul meu ca un uliu sâcâitor, ciugulindu-mi conștiința, urmărindu-mi reacțiile, strâmbându-se la zâmbetele mele, ascultându-l cu atenție și dezaprobare pe Veer. „O femeie“, îmi șoptea el, „nu trebuie să vorbească niciodată cu bărbați străini. Oprește-te imediat, îți ordon.“

Nargis mă aștepta în mașină. Când ne-am apropiat, Veer mi-a luat basca și, cu un gest sigur, mi-a pus pe cap șapca lui cu New York Yankees, spunând:

— Te apără mai bine de soarele indian.

— Deci? Ce crezi despre fratele meu? m-a întrebat Nargis când m-am urcat în mașină.

— Pare... drăguț, am spus pe un ton neutru. Nu prea-ți place de el, nu-i așa?

— Glumești? Îl ador. Numai că-mi place să țip la el.

— Mi-a plăcut să vorbesc cu el, i-am spus încercând să nu mă dau de gol.

— S-a văzut, a venit răspunsul ei sec.

— Are vreo prietenă, logodnică? am întrebat, sperând că are pe cineva care să-i distragă atenția, dar, în același timp, dorindu-mi să nu aibă.

— Nu. E un spirit liber, care cutreieră pământul.

Asta era adevărat, cu siguranță. M-a sunat peste câteva zile.

— Hei. Sunt Veer. Vrei să vezi un film?

Eram singură acasă, tata era la muncă, mama era plecată la cumpărături, iar Jahan, la școală.

— Nu pot să ies cu tine, i-am răspuns tăios, după care am închis. Mă uitam la telefon panicată și mă rugam să nu sune iar. Nimeni nu mă mai invitase până atunci la o „întâlnire“.

M-am uitat în jur, de parcă mă așteptam să iasă mama din umbră și să întrebe: „Cine a sunat? Ce voia?“

Shaheen mă mustra iar: „L-ai încurajat tu cumva să te sune.“ „Nu“, i-am răspuns spectrului, „n-am făcut decât să vorbesc cu el. Nu i-am cerut să mă sune.“

Telefonul a sunat iar, întrerupându-mi șirul gândurilor. Știam că e Veer și, pentru o clipă, înainte să ridic receptorul, am înghețat de frică.

— S-a întrerupt, a spus Veer calm, știind foarte bine că mă speriasem. Uite, știu că în cultura voastră n-ai voie să te întâlnești singură cu un bărbat. Merge și Nargis la film, și mai merg două fete. M-am gândit că vrei să vii cu noi. Uite, ca să nu mă refuzi iar, o să-i spun lui Nargis să te sune și să te invite. Ce zici?

— Trebuie să mă gândesc.

— Și o să stau în capăt, așa că o să fie trei fete între noi.

Am izbucnit în râs.

M-am îmbrăcat lejer, imitându-le pe celelalte fete, în blugi, o bluză albă și tocuri înalte. De parcă voia să-mi demonstreze că este o adevărată însoțitoare, Nargis a venit să mă ia, vorbind înainte cu tata și cu mama.

— Vezi ce fac eu pentru fratele meu? a spus ea râzând. Sunt a cincea roată la căruță.

— A cincea roată?

— Adică sunt a treia persoană la întâlnire, care strică totul numai prin faptul că e prezentă. E o vorbă. Dar Veer mi-a zis că altfel n-are cum să te scoată din casă. Mi-e dator vândut.

— Cine mai merge?

— Doar tu, eu și Veer.

Veer ne aștepta la intrarea în cinematograf cu biletele în mână. Scruta mulțimea cu privirea și când m-a văzut, a zâmbit larg. Nu m-am putut abține să zâmbesc. Mă simțeam ciudat de fericită să îl văd iar pe acest bărbat. Am înăbușit orice dialog interior cu vigilentul Shaheen. Era doar un film nevinovat, iar Nargis ne însoțea. Veer era un prieten, mare amator de filme, ca și mine, și probabil nu aveam să îl mai văd niciodată după seara aceea.

În sala întunecată, deși Nargis a stat între noi, simțeam acut prezența lui Veer, care îmi distrăgea atenția de la film.

Pe drumul spre casă, după ce l-a lăsat pe fratele ei, Nargis a condus într-o liniște atipică pentru ea, privind drept înainte, uitându-se din când în când pe furiș la mine și zâmbind.

— Cred că fratele meu e foarte interesat de tine, a spus într-un final. Asta mă îngrijorează.

— De ce? Eram surprinsă. Eu ar trebui să mă îngrijorez. Nu i-am cerut eu să fie interesat.

— Uneori n-ai ce face. Și tu ești interesată, deși încerci să te opui din cauza tipului ăluia de acasă, care te așteaptă cu loialitate.

— N-o să mă mai întâlnesc cu Veer, am spus ferm. Așa e cel mai bine pentru amândoi.

— Dacă asta vrei, spune-i. Dar nu-mi cere mie să i-o spun. Sunteți amândoi adulți. Fratele meu poate să-și poarte și singur de grijă.

— Atunci asta o să fac, am spus, după care am încercat să-i explic ceea ce credeam că simt. N-am ieșit niciodată cu un bărbat și îmi place de el ca prieten. E interesant. Atâta tot.

— Grozave cuvinte de încheiere.

— Te-ai supărat, Nargis?

— Eu? Nu. Doar că mi se pare trist, din moment ce vă simțiți așa de bine împreună. Dar tu fă ce trebuie să faci.

Mă hotărâsem și repetasem în gând cuvintele: „Îmi pare rău, dar nu ne mai putem întâlni, Veer. Părinții mei n-o să fie de acord. Așa e cel mai bine, mai ales că am pe cineva care mă așteaptă să ne căsătorim.“ Credeam că vorbele astea, spuse cu blândețe, sunt potrivite pentru a mă retrage din această relație de prietenie. După care aveam să-mi petrec după-amiezile acasă și să nu mai răspund la telefon niciodată. „Ce ușurare“, mi-am spus. Dar a trecut o săptămână, apoi alta, fără să-mi dea niciun semn. La început am răsuflat ușurată, apoi am fost furioasă pe el. Ar fi putut măcar să aibă bunul-simț să-mi spună, nu trebuia să mă îndepărteze cu răceală. Numai în romane se purtau bărbații așa mitocănește. Heathcliff din La răscruce de vânturi nu a plecat pe cal fără să se uite în urmă și fără să-și ia la revedere? Eram atât de furioasă, încât refuzam să o întreb pe Nargis dacă Veer mai este sau nu în Delhi. Așa că mi-am petrecut după-amiezile acasă și nu am răspuns la telefon nici măcar o dată. Săptămânile treceau una după alta.

— Te simți bine? m-a întrebat mama a nu știu câta oară.

— Da. De ce? i-am răspuns ca de obicei.

— Ești încruntată, te uiți în gol...

— Chestii de școală, am spus eu dând din umeri.

— Ar trebui să te mai destinzi un pic. De ce nu te duci la cumpărături? Pe mine mă ajută întotdeauna.

— N-am chef de cumpărături. Mă duc la film.

M-am așezat în rândul din spate și, la stingerea luminilor, un bărbat a luat loc lângă mine. Nu mi-am ridicat privirea. Mi-a dat o Cola, iar eu am luat-o.

— Speram să vii.

— Te-am urmărit, a spus el. Nargis a sunat la tine acasă și mama ta i-a spus că te-ai dus la film, așa că am așteptat și ți-am urmărit taxiul.

Mi-am întors fața spre Veer, care aștepta. Buzele ni s-au atins mai întâi ușor ca o mângâiere, apoi ne-am sărutat mai apăsat, mai stăruitor. Când ne-am retras, m-am simțit ca și cum aș fi fost cufundată în apă toată viața, privind lumina răsfrântă a soarelui, iar sărutul m-ar fi propulsat la suprafață, unde, pentru prima oară, puteam într-adevăr să respir. Nu mai eram o fată. Fusesem trezită din somnul plin de vise al adolescenței și al inocenței. Era clipa mea de maturizare, descopeream cum este, pentru o femeie, să trăiască pasiunea. Nu eram pregătită pentru un asemenea tumult, mă durea pieptul de la atâta libertate. Nu mă puteam stăpâni, iar restul filmului l-am văzut ca prin ceață. La sfârșit, îndreptându-ne spre mașina lui, nu ne-am vorbit, dar, pentru prima oară, ne-am ținut de mână, cu palmele uscate apăsate strâns una de alta. Când am urcat în mașina încinsă – un talmeș-balmeș de hârtii, unde își lăsase rucsacul și carcasa aparatului de fotografiat –, m-am uitat în oglindă. Mi se întinsese rujul.

— De ce nu mi-ai spus? l-am întrebat, ștergându-mi buzele.

— Arătai adorabil, a zis el. Arătai ca și cum ai fi fost sărutată pentru prima oară și nu ți-a mai stat gândul la machiaj.

L-am înghiontit în joacă.

S-a întins spre mine și mi-a aranjat o șuviță de păr care îmi căzuse peste ochi. L-am lăsat.

— Am vrut să fac asta încă de când te-am văzut prima oară.

M-a lăsat la colțul străzii. Ne-am luat la revedere, trimițându-ne sărutări prin aer. Mama era acasă și i-am povestit filmul ca să îi demonstrez că am fost să îl văd singură.

În camera mea, mi-am cercetat chipul în oglindă. După aceea, bineînțeles, n-am mai putut scăpa de Shaheen. A năvălit în cameră și m-a încolțit. Era furios, urla, onoarea lui fusese pătată. „Ești o curvă, o prostituată, o femeie ușoară! Ți-ai dăruit gura altui bărbat, când primul sărut ar fi trebuit să mi-l dai mie, în noaptea nunții!“

Am ripostat. „A fost doar un sărut. A fost un sărut amical, atâta tot.“ Dar explicațiile mele nu l-au liniștit.

„Știu ce-o să se întâmple după sărut. O să te culci cu el, o să-i dai trupul tău. Așa fac toate femeile. Sunt slabe și nu știu să-și țină poftele în frâu.“

Nu m-am lăsat intimidată. „Și bărbații? Nici măcar nu vor un sărut, vor să ne ia cu totul, asta vrei și tu să faci cu mine. Vrei o soție ascultătoare, care stă acasă, face copii și gătește pentru tine. M-am săturat să mi se spună cum trebuie să mă port ca femeie.“ Mi-am pus căștile pe urechi, am dat drumul la muzică și m-am întins în pat, alungându-l pe fereastră.

După ce mi-a trecut furia, m-a copleșit un sentiment de vină, dar limba îmi mângâia buzele sărutate.

A doua zi, Nargis a sunat ca să mă tachineze.

— Ce i-ai făcut fratelui meu? Nu l-am văzut așa de visător de când mă știu.

Jahan era în preajmă, se uita cu atenție la niște desene animate, dar tot putea să mă audă.

— Nimic, am spus.

— Te invit să luăm masa în oraș. Doar noi două. Poți să vii mâine seară?

— Numai să nu fie prea târziu și să mă iei de acasă.

Am mers la cantina universității și ne-am așezat la masa noastră obișnuită. Nargis zâmbea și mă tachina întruna.

— Fratele meu e nebun după tine.

Bănuiam deja, dar să aud asta m-a făcut să mă simt încă și mai bine. Mă simțeam minunat.

— Nu cred. Probabil că are sute de prietene.

— Nu, tocmai asta e. A avut câteva, dar toate au fost relații de scurtă durată. Multe s-ar arunca în brațele lui, dar tu l-ai vrăjit. Acum ce urmează?

Mi-a citit nesiguranța pe chip, fiindcă zâmbetul îmi dispăruse.

— Nu știu. Familia mea s-ar înfuria dacă ar afla că mă întâlnesc cu el, iar tata mi-ar interzice...

Nargis m-a luat de mână.

— Știu asta. Îmi fac griji mai mult pentru tine decât pentru el. Tata n-o să fie încântat, dar și-ar da consimțământul. Iar fratele meu e un om în toată firea. Îmi dau seama că amândoi o să aveți de suferit la un moment dat. Tot ce pot să spun este să aveți grijă și să vă bucurați unul de altul.

În lunile următoare, eu și Veer ne-am făcut timp unul pentru celălalt. Când pleca în călătorii, așteptam cu nerăbdare să se întoarcă. Măsuram camera cu pașii, încercând să-mi înăbuș dorul și străduindu-mă, în același timp, să sugrum vina de a-mi fi trădat părinții și pe Shaheen. Și totuși, remușcările mă copleșeau uneori și mă făceau să izbucnesc în lacrimi. Veer era bucuria și suferința zilelor mele. Nu vorbeam niciodată despre viitor. Trăiam în prezent. Deși nu pomeneam niciodată numele lui Shaheen, știa că mă bântuie o stafie. Ne bucuram de mesele de prânz și de cafelele noastre, de filme și de sărutări.

Așa cum prevăzuse Nargis, momentul care sperasem că nu va veni niciodată a sosit. M-am trezit cu groază, când ar fi trebuit să mă bucur. Absolvisem facultatea și tata voia să mă întorc la Kabul. Shaheen mă aștepta.

În ultima după-amiază petrecută împreună, stăteam tăcuți la masă, unul în fața celuilalt, fără să ne atingem de mâncare. Ne-am sărutat acolo, în restaurant, nu pasional, ci tandru.

— Să vorbesc cu tatăl tău? Sunt sigur c-o să înțeleagă.

— Nu, am spus, ținându-l strâns de mână. N-o să fie niciodată de acord. E un om bun și înțelegător, dar dacă ar fi aflat de noi, m-ar fi trimis deja

înapoi la Kabul. Nici măcar mamei nu i-am spus. Nu pot să-l sfidez așa pe tata. O să spună că pentru el e o dezonoare. Te iubesc foarte mult, dar n-am de ales. Nu pot să mă mărit cu tine.

S-a retras.

— Ești o lașă, a spus el cu furie. Îți riști viața întorcându-te la Kabul, în mijlocul războiului civil dintre talibani și Alianța Nordului, dar nu vrei să riști stând cu mine aici.

— Da, sunt o lașă! Nu pot să-mi sfidez familia, am strigat. Te rog, te rog, înțelege asta! Știi ce probleme aș avea. Tata, familia mea nu m-ar ierta niciodată. M-ar alunga, poate chiar mai rău. Am vrut doar să te iubesc, să cunosc iubirea prin tine. Dar trebuie să plec acasă.

— Lucrurile se pot schimba, nu trebuie să ne dăm bătuți.

— E posibil. Orice se poate întâmpla.

Dar nu credeam în spusele mele.

— O să ținem legătura, a insistat el. O să te răzgândești. A încercat să zâmbească, dar nu i-a ieșit decât o grimasă. Eu nu mă dau bătut așa ușor.

Pe drumul spre casă n-am vorbit deloc. A parcat în locul obișnuit, la colț, așteptând să spun ceva. El făcuse tot ce îi stătea în putință.

— Trebuie să mă uiți. Trebuie să te uit, am izbucnit eu, de parcă ar fi fost atât de ușor. Te rog să nu-mi scrii și să nu mă suni. Vocea mi s-a frânt. Ar fi mult prea dureros.

Din ochii căprui îi curgeau lacrimi și m-am întins spre el să i le sărut, simțindu-le gustul sărat.

M-a luat de mână.

— Nu-ți promit asta și nu-ți promit că, oriunde te-ai afla, n-o să te sun sau n-o să-ți scriu.

— Dacă-mi scrii, n-o să deschid scrisorile. Și n-o să vorbesc cu tine dacă mă suni.

— O să-ți scriu în continuare, sperând că într-o bună zi o să le deschizi. Și o să te sun. Știi că te iubesc și mi se pare o nebunie să nu-ți mai pot spune niciodată cuvintele astea.

Am plecat la Kabul a doua zi dimineață, fără să-mi iau la revedere de la orașul în care mă îndrăgostisem. De-abia mai puteam să respir de durere și îmi era ciudă pentru că eram atât de lașă. Nu aveam curajul să las iubirea să mă despartă de familie. Îl iubeam pe Veer din toată inima, care acum era făcută bucăți, iar suferința era de nesuportat.

Bunicul m-a întâmpinat pe aeroportul din Kabul și m-a dus cu mașina acasă, pe străzile unui oraș la fel de distrus ca mine. Bunica mi-a observat tăcerea, privirea pierdută, dar m-a crezut când i-am spus că am răcit. M-am ascuns în camera copilăriei mele și am așteptat să se risipească tristețea. După trei săptămâni, mi-am început cariera în biroul redacțional de la cotidianul de Kabul, scriind despre luptele necontenite. Mă convinsesem că l-am închis pe Veer într-un colț secret al minții mele, știind că, odată cu trecerea timpului, amintirea lui o să se estompeze până când din ea nu o să mai rămână decât imaginea frumoasă și dureroasă a primei și singurei mele iubiri. L-am împins în adâncurile minții și l-am încuiat într-un colț întunecat. Shaheen ne-a vizitat și, cum părinții mei erau încă în Delhi, am hotărât să amânăm ceremonia de logodnă până la întoarcerea lor.

Jahan a închis albumul și m-a privit surprins. Nu știuse de existența lui Veer și a colegilor mei de echipă.

— Trebuia să le fi ars, am spus și nu mi-am mai putut opri lacrimile.

— Nu, a zis el punându-și brațul pe după umerii mei. O să vrei să-ți amintești de Delhi. Trebuie să le păstrezi, ca să-ți aduci aminte că au fost și vremuri mai bune și că o să fie iar, de-ndată ce plecăm de aici.

M-a îmbrățișat.

M-am sprijinit de el, iar lacrimile mele îi udau cămașa. M-a lăsat să plâng, neștiind ce ar trebui să facă. Nu mă mai văzuse niciodată plângând așa, fără vreun motiv aparent. M-a bătut pe umeri, m-a mângâiat pe cap și m-a strâns mai tare în brațe.

— Sper să ai dreptate, am spus cu nasul înfundat.

— N-am eu dreptate mereu?

La fundul cufărului era geanta mea de crichet. I-a deschis fermoarul și a scos echipamentul. Erau acolo apărători, mănuși, haine albe, șifonate, șosete soioase și ghete murdare. Fusesem întotdeauna impecabilă pe teren, dar la sfârșitul meciului, știind că a doua zi urma să plec la Kabul, voiam să dau totul uitării și îmi înghesuisem în geantă echipamentul nespălat.

Jahan mi-a dat apărătorile și mănușile.

— Haide. Arată-mi pentru ce sunt chestiile astea.

Mi-am pus o apărătoare pe un picior și mi-am prins curelele cu arici, apoi am făcut la fel și pentru celălalt picior.

— Poți să alergi cu astea puse?

— Bineînțeles. Îți protejează tibia și genunchiul de minge, atâta tot.

Mi-am pus mănușile ponosite, care mi-au alunecat imediat pe degete și care încă mai purtau mirosul transpirației mele. Mă simțeam de parcă m-aș fi echipat de război. Eram năpădită de amintirea vechilor mele victorii.

Jahan a scotocit încă și mai adânc în cufăr și a scos bâta din husa de plastic albastru. A scos-o ca pe o sabie din teacă. O ținea ciudat, mai întâi ca pe o rachetă de tenis, apoi ca pe o crosă de hochei. I-am luat-o din mână și am ridicat-o la lumină. Coada rotundă, lungă de treizeci de centimetri, încă mai avea mânerul de cauciuc. Paleta atașată avea zece centimetri lățime și șaizeci și șase de centimetri lungime, iar suprafața plată mai păstrase ceva din luciul auriu și era plină de pete roșii de la mingile de crichet. Spatele bâtei era curbat, ca să îi dea greutate. Majoritatea semnelor erau în mijlocul

paletei, în punctul din care se dau loviturile cele mai bune, și eram mândră că fusesem atât de pricepută la acest joc. Din reflex, mâna mea stângă a apucat strâns coada și a adus-o în acea linie dreaptă pe care o perfecționasem. O legănam înainte și înapoi ca pe o pendulă.

Corpul nu uită niciodată.

Ținând bâta în mână, mi-am amintit deodată totul. Strategia, competiția, bucuria.

Însuflețită de data aceasta de amintirile care îmi reveneau, am căutat în cufăr mingea, cotrobăind printre obiectele familiare. Am scos hârtii, o geantă de plastic și, în cele din urmă, am găsit-o rostogolindu-se pe fund. Era nou-nouță, din piele roșie, încă lucioasă, înfășurată în șervețele. Mi se potrivea perfect în căușul palmei și mi-am strâns degetele în jurul cusăturii.

— Ce-i asta?

Jahan ținea într-o mână geanta de plastic pe care o aruncasem alături, iar în cealaltă, ceea ce părea să fie un animal bizar, cu blană.

I-am luat animalul.

— Asta e barba mea pentru rolul lui Shylock din Negustătorul din Veneția. L-am jucat în facultate.

Am izbucnit în râs și mi-am pus pe față barba care mă acoperea de la urechi la bărbie. Firele de păr erau prinse într-o plasă, iar peste urechi îmi trecusem șnururile subțiri și negre care țineau barba și mustața la locul lor. Am luat un aer dramatic.

— „Dar oare un evreu n-are ochi și el? N-are și el mâini, mădulare, un trup, simțuri, simțăminte și patimi? Nu se hrănește și el cu aceeași hrană, nu e rănit de aceleași arme, nu e supus acelorași boli?“[17]

A bătut din palme.

— Ai fost un bărbat pe cinste!

— Cred că m-am descurcat binișor, am spus cu modestie. Îmi plăcea mai mult să joc în comedii. Ne prosteam și făceam publicul să râdă. Am făcut și câteva scheciuri de la Monty Python.

Când l-am auzit pe Abdul bătând la ușă, am trântit capacul cufărului și am urcat scările. M-am strecurat în burka, cu apărătorile încă prinse la picioare, și am rămas în spatele ușii. Dar pe trepte erau Parwaaze și Qubad. Au văzut bâta și mingea în mâinile noastre.

— Deci aia e bâta de crichet? a spus Parwaaze, dar nu l-am lăsat să o atingă. Putem să începem acum?

— Azlam îșI f-face și el echipă, a spus Qubad.

— Cine?

— A fost cu noi la școală și la facultate. E un hila, a spus Parwaaze ușor stânjenit.

Voia să spună „trișor“.

— M-am întâlnit cu el azi-dimineață și a zis c-o să învețe să joace crichet. N-a spus cum. Dacă jucăm cu ei, trebuie să fim pregătiți să-i batem. A tăcut o clipă și a zâmbit. Dar Azlam nu știe pe nimeni care să-l învețe, în timp ce noi avem un antrenor care n-are nimic mai bun de făcut.

S-a întins iar spre bâtă cu nerăbdare.

— Mai întâi o să vă arăt cum se folosește.

Am coborât treptele și am ajuns pe gazon. Nu era suficient de mare pentru un teren de crichet, am fi spart toate geamurile dacă ne-am fi antrenat acolo.

Ținând strâns cu mâna stângă vârful, iar cu cea dreaptă, mijlocul cozii, m-am aplecat deasupra bâtei, uitând unde mă aflu, privind drept înainte, peste umărul stâng, spre aruncătorul care își lua avânt în dreptul porții opuse. De-abia puteam să mă concentrez asupra unui aruncător prin plasa care îmi acoperea ochii, cu atât mai puțin să-mi închipui traiectoria mingii. Dar voiam ca ei să vadă care este poziția jucătorului la bătaie. Cotul meu era

îndreptat spre aruncător. Mingea a venit spre mine, a atins o dată gazonul iar eu, ținând bâta dreaptă, am ridicat-o spre spate și am adus-o înapoi într-un arc perfect, lovind o minge imaginară. Am simțit un val încântător de nostalgie care aproape m-a sufocat.

— Pare simplu.

Jahan a luat bâta și a încercat să o învârtă așa cum făcusem eu, dar și-a pierdut echilibrul.

— Nu-ți face griji, am spus. Am văzut la televizor că până și cei mai mari jucători de crichet își pierd echilibrul când încearcă să lovească mingea.

— Dă-mi-o mie, a spus Qubad.

M-a imitat destul de bine, dar a învârtit bâta prea sălbatic, ca un jucător de golf care lovește mingea.

Parwaaze i-a smuls bâta.

— Lasă-mă să încerc.

S-a ghemuit peste bâtă, dar picioarele îi erau prea apropiate.

Qubad a luat primul mingea, a cercetat-o de parcă era o grenadă de mână, după care a declarat:

— Asta e tare ca piatra și o să-mi spargă capul.

— Mare pagubă. O să coasem bucățile la loc, a spus Parwaaze, studiind pielea și cusăturile albe, paralele, ale mingii.

— D-după cum te știu eu pe tine, o să am nasul la spate, a răspuns Qubad.

— O să arăți mai bine. Azvârle-o la mine, a spus Parwaaze luând mingea de la Qubad și dându-mi-o mie.

— Se zice „aruncă“, i-am amintit eu. Trebuie să ții tălpile la treizeci de centimetri distanță ca să-ți menții echilibrul.

M-am îndepărtat de el cam patru metri.

— Vezi că nu-i așa ușor. Și nu uita că ții ntești o minge care-o să salte și poate să se rostogolească în altă direcție.

Am repetat gesturile de aruncător din trecut. Am alergat câțiva pași și m-am întors într-o parte ca să-i dau mingea. Dar când am încercat să arunc, mâna dreaptă mi s-a încurcat în veșmântul larg, nu l-am mai văzut pe Parwaaze, iar mingea i-a zburat pe deasupra capului.

— Vrei să mă omori?

— Nu pot să joc cum trebuie în chestia asta, am zis și mi-am scos burka.

Văzându-le chipurile, mi-am dat seama la ce se gândeau: „Cum își închipuie c-o să ne învețe?“

Le-am ignorat privirile.

— Gata, i-am spus lui Parwaaze.

S-a aplecat în față, cu picioarele ușor depărtate, și i-am aruncat mingea încet, în așa fel încât a săltat chiar în fața lui. S-a repezit să o lovească, dar mingea a apucat-o în altă direcție și a ratat-o.

I-am aruncat mingea lui Jahan.

— Acum aruncă tu. Fă câțiva pași, răsucește-ți corpul... Începi cu mâna dreaptă de sus, apoi o aduci jos într-un arc.

S-a concentrat intens asupra mișcărilor sale de aruncător, dar mingea a aterizat aproape de picioarele lui și a alunecat spre Parwaaze, care a lovit-o. Aruncau și loveau pe rând, eu le corectam gesturile – „Ridică mâna dreaptă cât de sus poți înainte să arunci... Du picioarele cât se poate de aproape de locul unde sare mingea“ –, și așa minunata după-amiază a trecut pe nesimțite. Jocul mai avea încă puritatea și inocența care mă încântaseră atât de mult. Ne întorseserăm în anii copilăriei, ne jucam împreună, râzând în hohote. Îmi plăcea să îi văd bucurându-se de lecție. Îmi închipuiam că Nargis și Veer ar fi râs și m-ar fi aplaudat, iar Sharma, fostul meu antrenor

din facultate, ar fi râs pe înfundate, pentru că fata lui afgană îi învață pe bărbați să joace crichet.

Ne-am oprit când a venit timpul să pregătesc cina.

— Ai vorbit cu ceilalți? l-am întrebat pe Parwaaze.

— Le-am spus lui Nazir și Omaid, și au zis că sunt de-acord. O să mă întâlnesc și cu ceilalți. Trebuie să ne facem echipa în familie, să nu acceptăm străini. O să începem să învățăm cum trebuie de mâine, dar nu aici.

— La universitate. E mult spațiu acolo, am sugerat eu.

Mi-am ridicat burka de jos și am intrat în casă, luând bâta și mingea și lăsând în urmă trei bărbați dezamăgiți, care ar fi exersat toată noaptea ca să stăpânească tehnica jocului.

17 William Shakespeare, Opere complete, vol. al III-lea, „Negustătorul din Veneția“, trad. Petre Solomon, Editura Univers, 1984, p. 470-471.

O scrisoare

A doua zi am șters scrisoarea către Shaheen și am început alta.

„Dragul meu Shaheen,

Mă gândesc la tine des – zilnic, aș spune. Când mă trezesc mă gândesc la tine cum te trezești, te speli pe dinți, te bărbierești, te piepteni, te îmbraci, ieși din casă și mergi pe stradă. Te văd cum prinzi autobuzul, te așezi în spate și admiri peisajul, gândindu-te la ziua care te așteaptă. Cred că e minunat să fii liber să faci ce vrei. Mai joci crichet? N-am uitat cât de bine m-ai învățat.

Sunt puțin îngrijorată pentru că nu ai mai dat niciun semn. Sper că familia ta e bine. Abia aștept să te văd. Dacă reușești, sună-mă ca să fiu gata de plecare. Îți spun cu tristețe că mama nu se simte bine.

Fără îndoială, înțelegi că, de când ai plecat, costul vieții a crescut.“

M-am oprit. Speram să înțeleagă ce vreau să spun. Cheltuielile de plecare erau de ordinea sutelor, dar biletul de avion costa cel puțin o mie de dolari și prețul depindea de locul din care îl cumpărai.

„Mai ai vreun prieten care să mă ducă la tine? Pentru că în curând o să trebuiască să îl contactez, ar fi grozav dacă mi-ai trimite un cadou pentru el, cam două mii, ca să fiu pregătită să plec de îndată ce se ivește clipa prielnică.“

După care am scris repede:

„O să ne căsătorim imediat ce ajung la tine. Mi-e foarte dor de tine.“

Gata. În sfârșit stabilisem data nunții – ziua sosirii mele. Durerea încă era copleșitoare. Mă luptam să îmi înăbuș lacrimile pentru Veer, știind că nu ne vom mai vedea niciodată, și am semnat scrisoarea.

„Cu multă afecțiune,

Rukhsana

Mama și Jahan îți transmit dragostea lor.“

Ce puteam să mai spun fără să mai scriu minciuni? Am recitit scrisoarea. Am printat-o, am împăturit-o și am băgat-o într-un plic. Nu am trecut adresa pe spate, nici nu am scris-o în scrisoare. Dacă o deschideau la poștă, nimeni nu mi-ar fi dat de urmă. Am lipit un timbru și m-am rugat să ajungă la el.

Am acoperit imprimanta cu o pânză și mi-am dus laptopul la subsol, unde își ținea bunicul dosarele și hârtiile vechi. Rafturile se lăsaseră din cauza greutății. Am apăsat pe un buton din spatele raftului din mijloc și o parte din corpul bibliotecii s-a dat la o parte. Adăpostea o cameră întunecată, plină de mucegai, de un metru lățime și trei lungime. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, când bunicul a construit casa, gândindu-se la istoria noastră de nesfârșite invazii, a cerut arhitectului să proiecteze o cameră secretă care să nu se vadă din stradă. Iar înăuntrul casei putea fi găsită numai dacă măsurai camerele cu ruleta. Nu toate casele aveau una, deși la sat existau pivnițe în care erau depozitate grânele după recoltă și în care oamenii se ascundeau când îi atacau triburile vecine. Bunicul copiase planul casei sale din Mazar. Camera secretă era locul în care depozitam bunurile familiei (din care nu mai rămăsese aproape nimic) și în care se ascundeau femeile. Nu avea nimic în afară de o canapea și o pernă mare. Lumina pătrundea numai printr-o fereastră cu gratii montată în tavan, de câțiva centimetri pătrați, pe unde intra și o boare de aer care venea dinspre straturile de flori. Am pus laptopul în ascunzătoarea lui, sub divan, și am închis ușa secretă. Pe hol, într-un colț, era o placă de granit bine potrivită în pardoseală. Nu era cu

nimic diferită de restul plăcilor, cu excepția unor spații foarte înguste de-a lungul marginilor. Sub ea, trei trepte mai jos, era o pivniță de 1,5 metri pătrați și de doi metri înălțime, cu pereți de cărămidă. Era uscată și răcoroasă, și țineam aici, într-o vreme, fructe uscate, nuci, orez și grâu. Acum găseai numai saci goi, aruncați unii peste alții pe podea. Cu greu ar fi putut încăpea câțiva oameni acolo, dacă se înghesuiau. Dacă ar fi cercetat cineva clădirea, ar fi descoperit pivnița și, să sperăm, ar fi crezut că este camera noastră secretă. Dacă ar fi putut, bunicul ar fi creat un labirint de tuneluri de evadare, ca acelea pe care le văzuse în vechile fortărețe presărate pe pământul nostru.

Am găsit-o iar pe mama în bucătărie, de data aceasta dormea într-un scaun, capul îi căzuse pe piept, iar cuțitul pentru legume îi rămăsese în mână. Am atins-o ușor și a început să se dezmeticească din somn cu greu, de parcă ar fi trebuit să străbată o distanță lungă prin visele ei.

— Haide, te duc în pat. Trebuie să te odihnești.

S-a ridicat istovită.

— Acum mă simt în stare să mă cațăr pe munte, în secunda următoare nici să mă târăsc nu pot.

M-a prins cu mâna de mijloc și am urcat scara încet spre dormitor. Am așezat-o cu grijă pe pat și i-am tras cearșaful sub bărbie. Din fericire, a închis ochii și a adormit iar. Respira liniștit și regulat. Cum va fi când bătăile inimii ei se vor opri? Groaza, pe care abia o țineam în frâu cu visurile noastre de evadare, îmi apăsa iar greu pe umeri.

M-am întors în bucătărie și am pregătit quorma în liniște, cu prune și semințe din belșug. Îmi lipsea să o știu pe mama alături. Întotdeauna vorbeam când găteam împreună. Îmi stârnise curiozitatea intelectuală și dragostea pentru libertate – cu acordul tatei, bineînțeles. Ea mi-i recomandase pe V.S. Naipaul, Norman Mailer, Joseph Heller, Turgheniev, Tolstoi, Alexandre Dumas, Flaubert, James Joyce, Alison Lurie, Joan Didion, Gloria Steinem. Mi-a citit volumul de proză scurtă al lui Gul Mohamad Zhowandai, Ferroz, și, pentru că mi-a plăcut, am citit împreună romanul lui, Kachkol, pe care l-am discutat ore întregi. E cel mai apreciat

poet și scriitor al nostru, a murit în 1988. În compania selectă a acestor scriitori și gânditori, îmi imaginam lumi alternative, în care alte femei și alți bărbați locuiau, iubeau și mureau.

Am terminat de pregătit cina și m-am dus să-l iau pe Jahan din camera lui. Era la birou, cu lampa alături, într-un halou de lumină, avea căștile pe urechi și asculta muzică la CD-player. Îl auzeam în surdină pe Ahmad Zakir cântând o melodie indiană. Pe peretele opus era un poster mare cu Shaquille O'Neal aruncând la coș. Dacă poliția religioasă ar fi făcut o razie, l-ar fi sfâșiat în bucăți și l-ar fi bătut pe Jahan pentru un asemenea sacrilegiu. Pe patul lui Jahan era o minge de baschet portocalie. În unele nopți mă trezeam și îl auzeam bătând mingea, iar ritmul monoton al loviturilor mă adormea la loc.

În bibliotecă avea benzi desenate cu X-Men și câteva romane de Philip K. Dick. Încercasem să citesc unul sau două, dar lumea aceea lipsită de emoții nu îmi spunea nimic. Pur și simplu nu credeam în ea. Jahan avea o credință nestrămutată în viitor și, la fel ca Dick, era convins că există lumi paralele. Ambiția lui Jahan era să devină astronaut, primul care să străbată materia și găurile negre pentru a ajunge într-un univers paralel, de unde să nu se mai întoarcă. Știam că speră ca acolo să nu fie războaie, boli, foamete și sărăcie. Cât despre mine, mie mi se părea că talibanii sunt cei care creează o lume paralelă, un univers violent și înapoiat. Unul lipsit de bucurii, dar plin de rugăciuni aprinse, cu femei ținute sub cheie, fără speranță în viitor, și cu granițele închise în fața influențelor contagioase. Ei nu urau prezentul, ci incapacitatea lor de a trăi în el. Deși voiau să distrugă televizoarele, telefoanele, energia electrică, automobilele, avioanele și toate semnele corupției, care, în opinia lor, șubreziseră Islamul, știau de fapt că până la urmă timpul îi va nimici.

— Ți-ai făcut temele? l-am întrebat.

Mama și cu mine îl instruiam acasă, căci singura școală deschisă era madrasa, iar noi nu voiam ca el să studieze acolo. Singura materie predată acolo era Coranul, pe care ar fi trebuit să-l învețe pe de rost. În programa lor nu găseai matematică, istorie, geografie sau științe. Așa că foloseam cărțile mamei ca să îi predau și să îi dau teme. Relația noastră devenise deosebit de

complexă: în același timp, eram soră, mamă surogat, prietenă și profesoară, iar uneori mi-era greu să separ rolurile.

Și-a scos căștile.

— Aproape. Mai trebuie să citesc lecția la fizică și să termin calculele astea. Ai scris scrisoarea?

— Da, într-un final, am spus oftând. Nu e tocmai o operă de artă. I-am dat niște vești și l-am avertizat că în zilele astea traficanții sunt mai scumpi.

— Cât crezi că ne trebuie?

Am ridicat din umeri.

— Probabil două sute, dar trebuie să trimită și biletele de avion. I-am cerut două mii.

A fluierat.

— Sunt sigur că de-abia așteaptă să scoată banii ăștia din buzunar pentru tine, a zis el pufnind în râs. Mâine dimineață, la prima oră, trebuie să-ncepem antrenamentul.

— Întâi și întâi termină-ți lecțiile. Orice s-ar întâmpla, trebuie să înveți. E foarte important pentru tine.

Ne-am dus la bucătărie să punem masa. Am încălzit orezul și carnea și am pregătit o salată. Atât de simple deveniseră obiceiurile noastre alimentare. I-am dus mamei în dormitor o tavă. Jahan a ajutat-o să se ridice, iar eu i-am pus-o în față. Apoi am adus tacâmurile și farfuriile. Jahan a făcut pregătirile pentru ritualul dastarkhan. A întins pe podea dragul și vechiul nostru covor din Mazar-e-Sharif, apoi l-a acoperit cu o pânză brodată. A adus aftabah wa lagan – un ceainic și un bol de cupru. A turnat apă din ceainic ca să ne spălăm mâinile în vas, apoi ne-a dat un prosop să ne ștergem. A îndeplinit ritualul mai întâi pentru mama, apoi pentru mine, iar eu l-am îndeplinit pentru el. Am servit-o pe mama, care, ca de obicei, a ciugulit ca o vrabie. M-am așezat cu Jahan pe covor lângă patul ei.

— Nu mi-e foame, a spus.

— Nu-ți place mâncarea făcută de mine? Vrei să spui că sunt o bucătăreasă proastă?

M-am prefăcut jignită.

— Nu fi prostuță, îmi place mâncarea ta, dar...

— Atunci arată-mi că-ți place. Mai mănâncă un pic. O să te-ajute să-ți recapeți puterile.

— Pentru ce? Ca să stau în pat?

— Ca să fii cu noi, atât, a spus Jahan. Cu cât mănânci mai mult, cu atât suntem mai bucuroși.

— Sunteți niște șantajiști.

A mai luat câteva guri din pâinea pe care i-o tăiasem în felii.

Pe când terminam de mâncat, am auzit-o pe Hanifa urcând scările și mormăind de una singură. Se apropia de șaptezeci și trei de ani, ieșise la pensie când simțise că îi este prea greu să-și mai viziteze pacienții, dar era vecina noastră, așa că pentru mama făcuse o excepție. Avea ochii plini de bunătate și compasiune, dar tristețea își pusese amprenta pe chipul ei. De fiecare dată își scotea burka, o lăsa pe scaunul de lângă ușă și o îmbrăca la plecare. Soțul ei, doctor și el, murise cu mulți ani în urmă, într-o iarnă cruntă, din cauza unei pneumonii. Copiii ei fugiseră în Pakistan. Unul era doctor în Lahore, iar celălalt, inginer în Islamabad. Aveau de gând să emigreze în State. Dacă ea ar fi fost pe moarte, ei n-ar fi stat la căpătâiul ei așa cum făceam eu pentru mama.

— Cum se mai simte pacienta mea preferată?

Doamna doctor Hanifa i-a luat mamei pulsul și temperatura.

— Voi, ăștia tineri, duceți-vă și vedeți-vă de treburi. Noi mai stăm de vorbă. Chiar și când doarme, mama voastră e o companie mai plăcută decât

singurătatea din casa mea. O să-i dau medicamentele mai târziu.

Am sărutat-o pe mama, m-am dus în camera mea și m-am întins în pat.

Cinci sute de metri

Cum puteam să-mi învăț verii să joace crichet îmbrăcată în burka? Cum puteam să-i învăț să arunce și să lovească mingea când de-abia reușeam să mă mișc? Prin plasă nici măcar nu puteam vedea mingea venind spre mine.

Nu știam de unde să încep, dar fiori de încântare mă străbăteau prin tot corpul. M-am gândit la felul în care mă instruiseră Shaheen și antrenorul din facultate. M-am rostogolit în pat, am luat de pe birou niște hârtie și un creion, și atunci am dat cu ochii de scrisoarea pentru Shaheen. Uitasem să îl rog pe Jahan să o ducă la poștă. Trebuia să fie trimisă chiar în seara aceea ca să plece dimineața, altfel ar mai fi așteptat alte douăzeci și patru de ore. Eram nevoită să îl deranjez pe Jahan de la teme. Dar nu avea să dureze mult. Poșta era în Kārte Seh Wat. La cinci sute de metri, poate chiar mai puțin. Îi lua cinci minute să se ducă și să se întoarcă.

Cinci minute, cinci sute de metri.

Era o distanță atât de mică.

Ca un somnambul, am coborât la subsol, am deschis cufărul cu amintiri, am scos geanta de plastic pe care o descoperise Jahan cu o zi înainte și m-am grăbit să mă întorc în cameră.

În mâinile mele, barba era moale și tentantă. Mi-am pus-o pe față și am prins-o strâns. Era făcută din păr uman, nu animal. Era făcută din părul unei indience, tuns de la tâmple, în semn de sacrificiu și smerenie. O cumpărasem de la trupa de teatru Broadway din Connaught Place din Delhi.

Mi-am pus și turbanul strâns pe cap. Am luat oglinda de buzunar și, când m-am uitat în ea, am întâlnit privirea bătrânului cămătar. Mă studia cu gravitate, privirea lui îmi cerceta chipul ca și cum ar fi căutat imperfecțiunile. Ochii ni s-au întâlnit. Ar fi trebuit să fie prudenți, obosiți, cinici și bătrâni. În schimb, erau feminini, tineri, limpezi și confuzi. Mai

întâi mi-am scos turbanul, apoi barba și le-am lăsat să cadă pe podea. Shylock dispăruse. Aparținea scenei și amintirilor.

Doamna Lakshmi, profesoara mea de literatură engleză din Delhi, era o femeie plăpândă și scundă, cu o față mică, între cincizeci și șaizeci de ani. În frunte avea un tilak[18] roșu, rotund, de mărimea unei monede. Înălțimea și greutatea îi erau compensate de vitalitatea și entuziasmul care i se citeau în ochi atunci când se afla în fața clasei de doisprezece studenți.

— O să aveți mult de citit și o să discutăm în profunzime tot ce veți citi. Nu vreau să aud reproduceri ale prelegerilor mele despre scriitori, ci opiniile voaste personale.

Vorbea repede, de parcă ținea prea multe cuvinte pe limbă și trebuia să scape de ele cât mai degrabă, altfel s-ar fi înecat.

— Nargis Dhawan? Ești prezentă?

Când Nargis a ridicat mâna, doamna Lakshmi i-a aruncat un teanc de hârtii.

— Dă mai departe. Asta e bibliografia obligatorie. Și, în timp ce Nargis împărțea foile, a continuat: Nargis, te-ai oferit să faci parte din trupa de teatru?

— Da, doamnă Lakshmi.

— Mai vrea cineva? Punem în scenă trei sau patru piese pe an. Unele sunt serioase, altele, comedii, căci oamenilor le plac comediile, dintr-un motiv pe care nu-l pot pricepe.

— Rukhsana, a spus Nargis repede și a arătat spre mine.

— Bun, sunteți două.

— Dar nu știu să joc, am spus, surprinsă că m-am trezit înscrisă.

— Prostii, a spus doamna Lakshmi, respingându-mi tăios protestul. Femeile știu să joace teatru din naștere. E darul pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a

supraviețui în lumea asta a bărbaților. Trebuie să simulăm orgasmul, supunerea, dragostea, care, de fapt, nu există deloc, și să ne înăbușim visurile.

M-a studiat din cap până în picioare.

— Cu puțin ajutor din partea mea, o să-l joci pe Shylock.

— Dar nu știu nimic despre bărbați! m-am văitat eu.

— Draga mea, ce e de știut? Sunt numai zgomot și furie, fără nicio noimă[19], a spus doamna Lakshmi și, după ce s-au potolit hohotele de râs, a adăugat: După ce pleci de-aici, privește-i cu atenție pe stradă, în autobuze, în competițiile sportive. Imită-i, dar ai grijă să nu devii ca ei, ca să nu te molipsești de orgoliul fragil de care suferă. Trebuie să crezi că te trasformi în Shylock, să te lași absorbită de limbajul lui, de cuvintele lui, de aroganța lui inițială și de atitudinea umilă din final.

Am intrat în camera lui Jahan cu scrisoarea pentru Shaheen. Stătea aplecat peste cărți, muzica din căști îi bubuia în urechi, iar părul răvășit îi căzuse peste ochi. Ațipise. Nu-mi venea să-l trezesc. În liniște, i-am luat cămașa, pantalonii și haina dintr-un morman aruncat într-un colț și am plecat. La mine în cameră, m-am dezbrăcat și mi-am pus hainele lui. Cămașa era largă și îmi ajungea până la genunchi. Haina îmi ascundea formele. Am băgat mâna în buzunar și am găsit un pumn de bancnote.

M-am privit în oglindă. Hainele nu lăsau să mi se ghicească silueta. Am rămas nemișcată, în așteptarea unui moment de luciditate care nu a venit, așa că am luat barba lui Shylock și am lipit-o strâns de față. Mi-am ridicat părul, l-am legat și l-am ținut sus până ce mi-am așezat turbanul. L-am tras bine pe cap ca să nu-mi scape vreo șuviță de păr. Mi-am scuturat capul cu putere, dintr-o parte în alta și de sus în jos. Barba și turbanul nu s-au desprins. La final, mi-am înfășurat umerii și bărbia cu o eșarfă. Am luat scrisoarea. Trebuia să o trimit în seara aceea, ea era salvarea mea.

Era încă devreme, de-abia ora opt. Am străbătut holul cufundat în întuneric și am intrat în bucătărie. Când m-am întins după chei, de tare ce-mi tremura

mâna, nu am reușit să le apuc și au alunecat departe, făcând un zgomot atât de puternic, încât am crezut că mama și Jahan vor veni în fugă. Mi-am potolit tremurul cu ajutorul celeilale mâini și am luat cheile.

Ținând cheia de la ușa din spate cu ambele mâini, am băgat-o în broască și am răsucit. Ușa s-a deschis. Am ieșit în aerul răcoros al serii. Mi s-a părut că au trecut secole întregi cât am traversat curtea în vârful picioarelor. Îl auzeam pe Abdul sforăind în camera lui. În fața porții laterale, am apucat iar cheia cu ambele mâini, de data aceasta cu mai multă hotărâre, fiindcă nu aveam de gând să mai dau înapoi de la planul meu nebunesc, și am deschis-o. Strada era pustie și plină de umbre. Pragul mi se părea nefiresc de înalt. L-am trecut și m-am oprit pe alee. Am închis poarta în urma mea.

Când am ajuns la colț am întors capul, m-am uitat dincolo de zidurile înalte ale curții noastre și am văzut că singura lumină aprinsă e cea din camera lui Jahan. Încă mă mai puteam strecura înapoi în casă, la adăpost. În schimb, mi-am continuat drumul spre Kārte Seh Wat. Mi se tăiase respirația, mă simțeam ca și cum aș fi alergat o sută de metri.

„Calmează-te, calmează-te. Amintește-ți de Shylock, calcă ușor, ca pe scenă. Amintește-ți de crichet, de drumul lung și singuratic până la teren, printre unsprezece oponenți ostili, care te urmăresc și se roagă să faci o greșeală.“

Mergeam neabătută pe stradă.

„Nu lăsa frica să te trădeze. Evită contactul vizual. Fă un pas după altul. Sunt un bărbat tânăr la o plimbare de seară. Nu mă las intimidat.“

Mergeam de parcă aș fi purtat burka și mi-ar fi fost teamă să nu mă împiedic. Felinarele erau stricate, lucru pe care contasem ca să nu fiu descoperită. Auzisem că unii bărbați se îmbracă în burka pentru a trece nevăzuți prin zonele periculoase de război. Eu renunțasem la ea ca să văd dacă pot ajunge neobservată în mijlocul primejdiilor. Eram liberă, chiar dacă, în același timp, mă zbăteam în ghearele spaimei.

Dincolo de siguranța relativă dată de întunericul străzii mele se întindeau două sute de metri de drum bine iluminat, cu bărbați care umblau după bunul plac, râzând, bârfind, visând la lucrurile la care visează bărbații. Când am ajuns la colț, am auzit voci și pași în depărtare. O căruță trasă de un măgar a trecut la câțiva metri de mine, dar nici animalul, nici bătrânul care îl mâna nu au întors capul să se uite la mine. Am luat-o la stânga și am pornit spre Kārte Seh Wat.

În aer plutea un miros de praf, de kebab și naan. Bărbații stăteau la chioșcuri, bând ceai și trăgând din țigară. Briza ușoară aducea fumul spre mine. Nu toți erau întregi. Unii aveau cârje, altora le lipsea un braț. Încercam să nu mă uit la ei, deși, în costumația mea, îmi era îngăduit. Mă uitam drept în față, pentru că nu-mi doream să întâlnesc vreo privire străină.

I-am recunoscut pe câțiva dintre vânzătorii din zonă – pe Kabir, brutarul, pe Ahmed, băcanul, și pe Ehsan, farmacistul. Erau obișnuiții locului, nepăsători în fața războaielor care făceau ravagii în oraș. Știau cum să supraviețuiască și nu acordau niciun pic de atenție unui străin.

În adâncul umbrelor erau femei îmbrăcate în burka, unele întinzând mâna ca să le dau pomană, altele oferindu-mi trupul lor. Înainte de talibani, cerșetorii noștri erau doar câțiva bătrâni, dar acum cereau pomană și femeile care nu mai aveau bărbați sau fii care să le întrețină. Auzisem că multe fuseseră nevoite să se prostitueze ca să își câștige traiul. Polițiștii religioși le băteau și le alungau. Dar mai întâi, de obicei, își satisfăceau nevoile pe gratis. Femeile așteptau ca ei să plece, după care se întorceau.

— Haide, tinere, petrece cu mine. Foarte ieftin. Treizeci de mii de afgani, strigau ele.

Unele mâini erau diforme și noduroase, altele erau mai tinere și mai delicate.

O altă femeie m-a chemat încet:

— Frate, ajută-mă, te rog. Dă-mi niște bani. Mi-e foame.

Mi-am grăbit pasul când am ajuns în dreptul ei. Apoi m-am oprit. Cunoșteam vocea și, când am auzit-o, mi s-a făcut rău.

— Soră, ce-ai spus? am șoptit apropiindu-mă de ea.

S-a retras, întorcând capul rușinată.

— Te rog, ajută-mă! Mi-e foame!

— Mamă Nadia?

— Mă cunoști, frate? Atunci ajută-mă! Sunt singură și nu pot să muncesc.

Am scos pumnul de bancnote și nu mi-am putut stăpâni lacrimile când i l-am dat fostei mele profesoare.

— De unde mă știi, frate?

— So... sora mea, Rukhsana, a fost la școala dumneavoastră și v-am recunoscut vocea.

— Rukhsana? Rukhsana! Da, îmi amintesc de ea. Era o fată veselă, mereu în fruntea clasei, întotdeauna punea întrebări.

Oftatul ei mi-a străpuns inima.

— Ce face? E în siguranță?

— E bine, am șoptit.

Îmi aminteam din anii de școală de vocea ei voioasă ca un ciripit de vrăbiuță. Acum era stinsă și apăsată de tristețe.

— Sper că s-a căsătorit cu un bărbat bun, care are grijă de ea. Te rog, nu-i spune că m-ai văzut.

A strâns bancnotele în pumn, a făcut o plecăciune și s-a îndepărtat în grabă. Am privit-o printre lacrimi până a ajuns la colț.

Cutia poștală, pătrată și verde, fixată pe un suport, se afla la cincizeci de metri de mine și m-am repezit spre ea, am spus o mică rugăciune și am împins scrisoarea prin fantă. Mi-am ridicat chipul și am simțit o adiere ușoară mângâindu-mi obrajii. Pentru prima dată în trei ani și jumătate, trăgeam adânc în piept aerul răcoros al serii fără să am fața acoperită. Până și această bucurie măruntă îmi amintea de trecut.

Am încercat să nu mă grăbesc pe drumul spre casă. Mergeam cu pași mici, ferindu-mi capul de lumină. Când am ajuns pe strada mea, un bărbat a ieșit din întuneric și mi s-a alăturat. A făcut câțiva pași lângă mine în tăcere. Nu îndrăzneam să mă întorc și să-l privesc.

— Ești nebună? mi-a șoptit Jahan. Ești proastă? O să te împuște și apoi o să mă împuște și pe mine, pentru că sunt mahram-ul tău.

— Tu! Era să-mi stea inima-n loc! am spus eu gata să țip.

— Dar a mea! a continuat el, șoptind furios. Te-am urmărit tot timpul. Mi-a fost așa de frică atunci când te-ai oprit să vorbești cu femeia aia!

— A fost profesoara mea de geografie. I-am recunoscut vocea și i-am dat banii din buzunarul hainei tale.

— Ți-a recunoscut vocea?

— I-am vorbit în șoaptă, am bâiguit eu.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Jahan atât de furios.

— Când cineva șoptește, e greu să-ți dai seama dacă e bărbat sau femeie.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva. Îți interzic, ai înțeles? Îți spun asta ca frate și ca mahram.

— Altfel ce-o să faci? Mă pârăști la poliția religioasă ca să mă bată?

— Nu, te încui în cameră. Te încui în casă.

— Deja sunt încuiată în casă, i-am amintit cu blândețe.

Am observat încordarea de pe chipul său tânăr, în timp ce se străduia să își impună autoritatea masculină asupra surorii sale.

— De ce-ai făcut asta?

— Trebuia să pun scrisoarea la poștă. Am uitat să ți-o dau și tu dormeai. Am tras aer în piept. Arătam ca un bărbat?

— Nu. Arătai ca sora mea cu barbă, a spus Jahan pe un ton acid când ne îndreptam spre casă.

— Asta pentru că tu știi că sunt eu. Să-mi spui când ajungem acasă.

În lumina palidă a lunii, am pozat pentru el și m-am plimbat încoace și încolo.

— Păi e întuneric, așa că e greu să-ți dai seama... Dar ce-ai face în timpul zilei? Mergi ca o femeie. Și privește-ți mâinile.

M-am uitat în jos. Erau catifelate și albe în comparație cu mâinile unui bărbat.

— Și ochii. Sunt ochi de femeie. Și picioarele.

— O să port ochelari și adidași. Și o să-mi țin mâinile în mâneci. Trebuie să învăț cum merg bărbații.

Trebuia să-l conving.

— Ai văzut că nu pot să arunc sau să lovesc mingea în burka. Trebuie să găsesc o cale să vă-nvăț cum să jucați. O s-o fac numai pentru crichet.

Ideea ingenioasă m-a făcut să zâmbesc, iar Jahan mi-a răspuns și el cu un surâs.

Am trecut de colț, am ajuns pe strada noastră și ne-am oprit când am văzut o mașină necunoscută și un Land Cruiser parcate în fața porții din față. Am ezitat, dar doi polițiști ne-au văzut la colț și ne-au făcut semn să se apropiem. Am rămas lângă fratele meu.

Când Jahan a ajuns la mașină, portiera din dreapta s-a deschis și dinăuntru a coborât un bărbat voinic, cu o barbă neagră și mătăsoasă. Purta o cămașă lungă, neagră și o pălărie pakol[20], neagră și turtită. Șoferul a rămas la volan. Timp de câteva secunde, lumina din mașină a dezvăluit o femeie îmbrăcată în burka stând pe bancheta din spate. Și-a întors fața spre Jahan, dar când s-a închis portiera a dispărut în întuneric. O adiere ușoară mi-a adus la nas mirosul bărbatului. Era același parfum dulceag și grețos al bărbatului care mă încolțise în camera de la minister, și am făcut un pas înapoi în întuneric.

Bărbatul l-a salutat pe Jahan:

— Salaam aleikum.

A întins mâna și și-a pus palma stângă pe piept.

Jahan i-a luat mâna.

— Aleikum salaam.

După care a făcut același gest.

— Cine ești tu?

— Eu sunt Jahan, fiul lui Gulab.

— Am venit să vorbim, ne-a spus bărbatul, arătând spre femeia nevăzută ca să ne facă să înțelegem că se referă și la ea. Eu sunt Droon, vice-ministru, și vrem să discutăm cu tine despre o uniune între sora ta, Rukhsana, și fratele meu, Zorak Wahidi.

18 Semn purtat de hinduși pe frunte sau pe alte părți ale corpului, zilnic sau la anumite ceremonii religioase.

19 Aluzie la celebra replică a lui Macbeth din piesa omonimă a lui Shakespeare.

20 Pălărie bărbătească moale, de obicei din lână, rotundă în creștet.

Peștitul

Nu era nimeni pe stradă, cu excepția unui biciclist care a făcut iute cale întoarsă când a dat cu ochii de polițiști.

Ocupat cum era să discute cu Jahan, Droon nu îmi dădea nicio atenție. Eram un străin, un prieten care nu prezenta importanță.

— Nu se poate, l-am auzit pe Jahan spunând calm. Nedaa Rafi a aranjat deja s-o logodească cu Shaheen, fiul ei.

— Fratele meu este ministru în guvern, așa că orice este posibil, tinere prieten.

Droon avea o voce blândă, însă de oțel.

— Shaheen ăsta nu e aici, nu?

M-a privit.

M-am simțit de parcă mi-ar fi tras un pumn în stomac. Trebuia să fug. Ce făcusem de atrăsesem asupra mea o soartă atât de crudă? Dacă Fatima avea dreptate, acea fată care râdea și dansa îi rămăsese întipărită în minte, și dintr-o astfel de inocență se naște obsesia unui bărbat. Apoi, cu ani în urmă, îl sfidasem la birou, iar el și-a amintit. Probabil eram singura femeie care îl înfruntase vreodată. De aceea mă chemase la conferința de presă, ca să se asigure că eu sunt înainte de a-și dea în vileag adevăratele intenții. Acum aveam să devin sclava lui personală, pe care să o bată oricând are chef, proprietatea sa, de care să dispună după bunul plac. Trebuia să fug, să plec din țară. Acum. Îmi venea să o iau la fugă și să nu mă mai opresc, dar știam că ar fi fost o decizie fatală. În schimb, am rămas acolo, în întuneric, tremurând de spaimă.

Mi-am îndreptat privirea spre Droon, ca să îmi abat gândurile și să nu mă dau de gol. Droon nu semăna cu fratele său. Avea un nas cărnos și ochii

afundați în orbite. Barba îi ascundea restul feței. Probabil era fiul unei alte soții. A zâmbit, dar privirea i-a rămas la fel de neînduplecată.

— Totuși, e logodită cu el, a zis Jahan, răspunzând cu aceeași politețe rece.

Nu-l mai văzusem pe fratele meu niciodată atât de încăpățânat și de hotărât. Nu se uita la mine, căci nu voia ca Droon să devină interesat de prietenul său. Mi se părea ciudat să aud vorbindu-se despre mine, să asist la viața Rukhsanei. Eram încă o femeie invizibilă. Invizibilitatea avea avantajele sale, ascultam pe furiș secrete și intrigi, dar eram ca un spirit care nu poate interveni în destinul Rukhsanei. Singurul lucru pe care îl puteam face era să stau în preajmă, să rămân un spectator îngrozit.

— Fratele meu este un bărbat foarte bogat și își dorește această uniune.

Droon a atins prietenește brațul lui Jahan, atrăgându-l în complotul care se urzea în jurul meu.

— Sora ta e o femeie atrăgătoare și fratele meu crede că o să-i nască mulți copii frumoși. Se gândește des la ea, de aceea face propunerea asta.

— Nu face parte din familie. De unde știe el cum arată fără burka? a vrut să știe Jahan.

— A văzut-o înainte să fie dată afară de la ziar. Și eu am văzut-o, a spus Droon cu asprime.

Am făcut un pas înapoi. Înlemnisem. De cât timp mă supraveghea, așteptând acest moment?

— De-asta trebuie femeile să se acopere, ca să nu corupă mințile bărbaților, a zis el mai departe zâmbind. Tu și familia ta n-o să mai suferiți niciodată de pe urma sărăciei.

— Dar fratele dumneavoastră nu e căsătorit? a întrebat Jahan cu îndrăzneală, asumându-și rolul de cap al familiei. E un om în vârstă.

— A fost căsătorit, dar soția și fiul cel mare au fost uciși când i-au atacat mujahedinii casa, a spus Droon. Din fericire, cei doi fii mai mici erau în

vizită la prieteni. E un războinic curajos, care și-a petrecut ultimii opt ani luptându-se pentru țară. Acum, pentru că are de gând să se stabilească în Kabul, îi trebuie o soție care să aibă grijă de copii. Sora ta va fi foarte bine îngrijită, căci, așa cum am spus, fratele meu e foarte bogat. Zorak Wahidi crede că Rukhsana e o femeie foarte isteață și c-o să se bucure de compania ei, deși o să trebuiască să-i dea câteva lecții.

S-a uitat peste umărul lui Jahan la casa cufundată în întuneric.

— Sora ta e acasă? Soția mea, a spus el, făcând un semn din cap spre femeia din Land Cruiser, va vorbi cu ea și cu mama ta.

— Sora mea nu e aici. S-a dus la Mazar-e-Sharif s-o ajute pe verișoara mea primară cu pregătirile de nuntă. Pentru că suntem o familie unită, unul dintre noi trebuia să meargă acolo pentru o asemenea sărbătoare, așa că s-a dus ea. Mama nu se simte bine, iar eu, ca bărbat, o să mă duc numai la nuntă. Rukhsana a plecat cu familia unchiului meu azi după-amiază. O să stea acolo trei săptămâni, poate mai mult, depinde cum sunt drumurile.

Eram uimită să văd cu câtă dibăcie știe să mintă fratele meu, fără să lase nimic să se ghicească pe chipul său grav. Ar fi putut să urce pe scenă și să convingă pe oricine cu talentul lui.

— Când a plecat?

— Azi după-amiază, cum am spus. A plecat cu unchiul meu. S-au dus cu mașina lui.

— Înțeleg, a spus el, dar i se simțea neîncrederea în glas.

Droon a oftat, a răsuflat șuierător și le-a făcut semn celor doi polițiști.

— Percheziționați casa.

— Nu e acasă, a spus Jahan. Ți-am spus că a plecat cu unchiul...

— Da, da, știu ce-ai spus. Numai că vrem să fim siguri.

Droon a trecut pe lângă Jahan și s-a îndreptat spre casă.

— Mama e bolnavă și nu vă permit să o deranjați.

— Sora ta a lăsat-o pe mama voastră singură?

S-a întors și a zâmbit cu neîncredere.

— Atunci nu e o fiică devotată.

— Avem un doctor, pe Hanifa, care stă cu mama toată ziua. Și mai sunt și eu aici.

Droon a atins fața fratelui meu ca și cum ar fi vrut să-i dea câteva palme ușoare. În schimb, l-a apucat de bărbie și l-a strâns cu putere. Îi lipsea degetul mijlociu, dar asta nu diminua cu nimic forța strânsorii sale. Pe Jahan îl durea.

— Fratele meu mi-a dat dreptul să fac ce vreau. N-am nevoie de permisiunea ta. Ești un tânăr încă necopt, ar trebui să respecți ordinele celor mai în vârstă. Ai înțeles?

I-a dat drumul fratelui meu și, de data aceasta, l-a lovit ușor cu palma.

— Atunci, domnule – am simțit o undă de batjocură în glasul lui Jahan când a spus „domnule“ –, pot măcar s-o anunț pe mama înainte să înceapă percheziția? E bătrână și bolnavă, o să se sperie.

— Duceți-vă cu el, le-a spus Droon polițiștilor.

— O să-l trimit pe vărul meu să deschidă poarta din față, a spus Jahan arătând spre mine.

Am mers până la colț și am cotit pe alee. Nu mai puteam face niciun pas, așa că m-am sprijinit de zid. Inima îmi bătea prea repede. Mi-era greață și m-am aplecat, dar n-am putut să vărs. Nu puteam să fug și să dispar în noapte. I-aș fi pus în pericol pe Jahan și pe mama. M-am calmat, am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat spre poarta laterală. Abdul sforăia zgomotos. L-am lăsat să doarmă. Cu cât știa mai puține, cu atât mai bine. Am trecut prin casă și am traversat curtea până la poarta din față. Am deschis-o și am rămas în spatele ei.

Jahan i-a condus pe polițiști și pe soția lui Droon în sus pe scări, către ușa de la intrare. Ea ținea un coș aranjat cu grijă, plin cu prune și rodii, pe care se afla o frumoasă eșarfă de mătase, în violet și albastru, cu marginile cusute în fir de aur. Am așteptat să treacă și Droon, dar nu a venit după ei. Urcase în mașină. Am închis poarta și m-am dus cu Jahan și ceilalți în casă. Jahan a aprins o lanternă.

— Căutați unde vreți până o trezesc pe mama, le-a spus Jahan cu fermitate celor doi polițiști. După care, politicos, s-a adresat soției lui Droon: Vă rog să așteptați aici.

Înfășurată în veșmânt, femeia stătea nemișcată ca o statuie.

M-am strecurat pe lângă ceilalți și am urcat în camera mamei. Dormea liniștită, iar Hanifa citea. M-a privit surprinsă și, cu degetul la gură, i-am făcut semn să tacă. M-am dus la mama și am trezit-o zgâlțâind-o ușor. S-a uitat la mine fără să mă recunoască. Jahan a intrat ținând lanterna.

— Poliția o caută pe Rukhsana, a șoptit el repede în engleză. Le-am spus că a plecat la Mazar azi după-amiază pentru nunta unei verișoare. Talibanul Wahidi vrea s-o ia de soție. El e Babur, vărul nostru, fiul fratelui tău din Kunduz. A venit în vizită și o să stea la noi. Fratele lui Wahidi, Droon, și-a trimis soția. Te așteaptă...

S-a oprit din vorbit când polițiștii au intrat în cameră, ținând sus lanterna lor. Au îndreptat lumina spre patul mamei. Capul i se odihnea pe pernă, iar fața îi era blândă și senină. Părea plăpândă ca o floare ofilită, presată între filele unei cărți. Îmi venea să o iau în brațe ca să o apăr. Nu a spus nimic, lăsându-i să o studieze ca pe o relicvă.

— Să nu o deranjați, a spus Hanifa cu asprime.

— Trebuie să vă întrebăm ceva. Unde e fiica dumneavoastră? a întrebat cu politețe unul dintre ei, arătând respect pentru starea ei.

— A plecat la Mazar-e-Sharif la o nuntă azi după-amiază.

— Și v-a lăsat singură?

— Nu sunt singură. Îi am alături pe doamna doctor Hanifa, pe fiul meu, Jahan, și pe nepotul meu, Babur, care au grijă de mine.

— Când se întoarce?

Mama se gândea la întrebare cu pleoapele încărcate de somn.

— Când o să poată. După ce se termină nunta, când drumurile sunt sigure, când o să fie timpul.

Răspunsul ei a părut să îi mulțumească și, făcând o scurtă plecăciune, au ieșit. Jahan i-a urmat, dar, când am vrut să plec și eu de lângă pat, mama m-a prins de mână.

Hanifa s-a apropiat și m-a privit pe sub gene.

— Tu ești, Rukhsana?

— Da. N-o să spuneți nimănui, nu-i așa? am rugat-o eu. Trebuie să stau aici să am grijă de maadar.

— Bineînțeles că nu, mi-a răspuns indignată. Ești în mare pericol. M-a studiat cu atenție și a adăugat: Dar cred că știi asta deja.

— Ai înnebunit de te-ai îmbrăcat așa, a șoptit mama, de-abia răsuflând din cauza spaimei. O să te omoare.

Mi-a atins barba.

— Ce-a fost a fost.

M-a strâns mai tare.

— Acum trebuie să pleci.

— Nu pot.

M-am eliberat din strânsoarea ei.

— Ești în mare pericol. O să te omoare imediat dacă descoperă chestia asta.

— Știu. Dar...

M-am dat la o parte ca să intre Jahan cu soția lui Droon.

S-a dus lângă pat. Mama și-a ridicat privirea spre silueta fără formă.

— Cumnatul meu vrea s-o ia de soție pe fiica dumneavoastră.

Înăbușită de burka, vocea ei suna ca a unei fetițe. Glasul îi tremura de emoție, ca și cum ar fi vrut să își ceară iertare.

— Fiul dumneavoastră a refuzat. Spune că e deja logodită.

I-a întins mamei cadoul de la Wahidi.

— Da, este, a răspuns mama politicos. Nu pot să-i accept cererea în căsătorie. Vă rog să-i comunicați părerea mea de rău, dar Rukhsana este logodită și trebuie să ne ținem cuvântul. O să înțeleagă.

Burka s-a întors. Nu ca să plece, ci să vadă unde suntem eu și Jahan. Hanifa se așezase la loc pe scaunul de la ușă, la o distanță sigură, de unde nu putea auzi nimic. Soția lui Droon s-a apropiat de pat, s-a aplecat și i-a șoptit ceva mamei înainte să iasă.

— Am încercat, a spus mama cu voce tare.

I-am făcut loc soției lui Droon să treacă. A ieșit din cameră și a rămas tăcută în hol. Aștepta cu un aer resemnat și abătut, ca și cum ar fi fost educată să respecte ordinele, înfășurată în faldurile grele ale veșmântului.

Eu și Jahan i-am urmat pe polițiști dintr-o cameră în alta. Cel mai vârstnic, cu barbă cenușie, își conducea colegul mai tânăr, un bărbat de vreo douăzeci de ani. Purtau uniforme verzi, ponosite și aveau mitraliere prinse peste piept. Stăteam în afara luminii lanternei, învăluită în întuneric. Deschideau ușile, intrau în camere, apoi ieșeau în hol cu mâna goală.

Au intrat într-un sfârșit și în camera mea. Stăteau în prag, cercetând patul, posterele, dulapul, biroul. În paginile de deschidere ale Arhipelagului Gulag, Soljenițîn scria că poliția vine numai noaptea, când suntem amețiți de somn și ne găsește vulnerabili în fața atacurilor ei neașteptate. Poliția lui avea cizme înalte, ca să zdrobească sub tălpi cărți, haine și alte obiecte. Poliția mea avea sandale, dar umbla printre lucrurile mele cu aceeași aroganță sălbatică. S-au dus mai întâi la dulap, numai pentru că era închis. Au deschis ușile, scoțând la iveală cămășile kurta[21], fustele și bluzele, iar din sertarele de jos, multe perechi de pantofi cu toc înalt, plini de praf de când nu mai fuseseră purtați. Mi-au azvârlit hainele pe podea și au golit rafturile.

Mi-au studiat titlurile cărților din bibliotecă, majoritatea în limba engleză și în dari. Și-au pierdut repede interesul, fiindcă o căutau pe Rukhsana, nu scrieri disidente. De acestea se va ocupa mai târziu noul meu soț. S-au uitat la posterele mele, au întins mâna și le-au smuls de pe pereți.

— E interzis, au spus ei în cor și au rupt ambele postere în două, apoi în patru, după care au împrăștiat bucățile pe podea.

Din fericire, ei nu făceau parte din poliția religioasă. Au ieșit, lovind cu piciorul un pantof care îi ofensa. I-am urmat în camera lui Jahan și ne-am uitat la ei cum rupeau posterul cu Shaquille O'Neal. Jahan a acceptat soarta eroului său fără să clipească. I-au vârât degetul sub nas.

— Ai grijă.

Era un avertisment dat cu blândețe unui tânăr.

Au percheziționat camerele de la subsol, au deschis magazia bunicului și au luminat rândurile de cărți. Am rămas nemișcați, rugându-ne să nu le scoată. Unul dintre ei s-a apropiat de ele, dar, ca majoritatea polițiștilor noștri, era analfabet.

— Cărți de drept, a spus Jahan ca să le distragă atenția.

S-au întors în hol, lăsând ușa întredeschisă. A închis-o Jahan. Apoi au văzut lespedea de granit și au râs pe înfundate unul spre celălalt.

— Am găsit-o, au spus în cor triumfători.

Unul îi ținea lanterna celuilalt, care a îngenuncheat și a ridicat lespedea cu ajutorul cuțitului. Lanterna a luminat spațiul gol. Omul a lăsat piatra să cadă cu o bubuitură, și-a scuturat mâinile de praf și a urcat scările dezamăgit alături de tovarășul său. Soția lui Droon, care încă mai ținea cadoul, i-a urmat. În spatele ei eram eu și Jahan. Nu am ieșit cu ei din curte, ci am rămas la poartă. Mă uitam prin deschizătură. Soția lui Droon s-a urcat în mașină, iar Droon a coborât.

— Nu e în casă, i-a spus lui Droon unul dintre polițiști, după care a adăugat cu mândrie: Le-am găsit și pivnița secretă, dar e goală.

Droon s-a apropiat de Jahan și s-a oprit la câțiva centimetri de el.

— Fratele meu e în Kandahar și se întoarce în Kabul pentru meciul de crichet. Presupun c-o să vină și ea până atunci. Sper să nu încerce să treacă granița. Li s-a spus vameșilor să o caute.

S-a întors spre mașină, dar, ca și cum s-ar fi răzgândit, s-a oprit.

— Dacă nu vine să se mărite cu fratele meu, o să fii arestat și dus la închisoarea Pul-e-Charkhi pentru sfidarea organelor de poliție.

— Dar n-am făcut nimic, a spus Jahan cu tremur în glas.

— Tu ești mahram-ul ei. Răspunzi de toate acțiunile ei. Și o s-o închidem și pe mama voastră. Fratele meu s-ar putea să vă arate milă dacă acceptați căsătoria.

— Trebuie să fie de acord și Rukhsana.

Jahan mai păstra încă atitudinea disprețuitoare.

— O să fie. N-o să-mi refuze fratele.

A zâmbit.

— Sau, dacă e așa de proastă, va fi arestată pentru că a scris minciuni despre țara ei în presa străină. Câțiva ani la închisoare o s-o ajute să învețe să-și iubească patria din nou.

S-a întors la mașină, iar un polițist i-a deschis în grabă portiera. S-a urcat și am văzut iar burka timp de o secundă, înainte să dispară din nou în întuneric. Stătea dreaptă lângă el. Ne-am uitat la farurile din spate până când mașina a dat colțul. Când polițiștii s-au urcat în Land Cruiser șoferul adormit s-a dezmeticit și a pornit după mașina lui Droon.

— Pul-e-Charkhi, a șoptit Jahan îngrozit.

Ne-am amintit ce ne povestise bunicul despre închisoare după ce vizitase un condangat acolo. Când se întorsese părea alt om, mai bătrân, livid și vlăguit. Ne spusese cu o voce tremurată: „Am văzut iadul, e ca o roată uriașă, cu spițe care duc la corpurile închisorii. Geme de oameni care n-ar trebui să fie acolo. Mulți sunt vânzători mărunți care au ghinionul să fie uzbeci. Alții sunt acolo sub tot felul de învinuiri politice inventate. Mă rog să nu ajung și eu acolo într-o zi. Sunt optsprezece corpuri și fiecare are o sută șaisprezece celule, iar în fiecare celulă stau patruzeci-cincizeci de oameni, înghesuiți ca animalele înainte de tăiere. Prizonierii au voie să folosească toaleta numai de două ori pe zi. O sută cincizeci de talibani păzesc închisoarea, îi bat pe oameni cu biciul și îi torturează în fiecare zi din pura plăcere de a-i vedea suferind. Mulți dintre bărbații tineri sunt violați zile în șir, apoi aruncați în celule, unde le e prea rușine să spună cuiva ce li s-a întâmplat. Mulți prizonieri mor de foame sau în urma torturii, iar talibanii îi duc la spital și declară că au murit de vreo boală, ca să nu poată fi învinovățiți de nimic. Chiar și în închisoare, corupția este ceva de neimaginat. Pe clientul meu Hassan l-au închis pentru că n-a vrut să dea mită. Am depus niște acte pentru eliberarea lui, dar nu-mi fac speranțe prea mari. Nu mi-au dat voie să vizitez sectorul pentru femei. Mi-e teamă că acolo lucrurile sunt mult mai grave.“

Încă ne aminteam de chipul tras al bunicului când ne povestea.

Ne-am târât până sus, împovărați de viziunea unor asemenea suferințe, și ne-am întors în camera mamei.

— Ce ți-a spus? am zis eu.

— Da, ce ți-a șoptit fetița aia? întrebă și Hanifa.

— A fost obligată să se mărite cu Droon, pentru că a amenințat-o că-i omoară tatăl dacă nu acceptă. Nu și-a mai văzut familia de atunci, și a spus că trebuie să pleci din țară dacă vrei să scapi. Sunt oameni nemiloși.

Și-a întins mâna, iar eu i-am luat-o.

— Ascult-o măcar pe ea, dacă nu pe mine. Trebuie să mă lași.

— Am mai puțin de trei săptămâni la dispoziție, și până atunci Shaheen o să trimită după mine. I-am scris din nou. O să plec chiar atunci.

— Dar dacă nu-ți răspunde în timpul ăsta? Cum o să mai pleci?

— O să caut un traficant să mă ducă în Pakistan și aștept acolo să mă contacteze Shaheen.

— Nu te las să te măriți cu talibanul ăla, a zis ea cu înverșunare. N-o să îngădui așa ceva, nici tatăl tău n-ar face-o. Dar nu avem nicio putere.

Nu am putut să-i spunem că Droon ne-a amenințat cu închisoarea dacă nu mă căsătoresc cu Wahidi.

— Nu te măriți cu el, a spus Jahan. Nu-mi dau consimțământul.

— Nu, sub nicio formă, a întărit și Hanifa.

Dintr-odată mi s-a făcut greață. Îi simțeam răsuflarea pe chip, favoriții lui îmi atingeau obrajii, parfumul lui mă sufoca. Eram un bun fără niciun drept. Fusesem achiziționată, nu era nicio diferență între mine și o prostituată. Îmi imaginam trupul lui peste al meu. Nu pot să țip. Nimeni nu m-ar auzi și, chiar dacă s-ar întâmpla să mă audă, nu mi-ar sări în ajutor. Mă răsucesc și mă zbat, dar nu reușesc să mă eliberez de sub greutatea care mă ține prizonieră.

— Mai bine plec acasă, a spus Hanifa ridicându-se. Mă conduce Abdul la poartă.

A verificat pulsul mamei.

— Ne vedem mâine. Las-o să doarmă, Rukhsana, și ai mare grijă.

A ieșit mormăind ceva despre talibani.

Clipa de furie a mamei o secase de energie. Se prăbușise pe pernă, întinzându-ne mâna.

— Rukhsana, n-ar fi trebuit să amâni logodna și căsătoria cu Shaheen. Știu că voiai să muncești înainte să te căsătorești, dar acum ai fi fost în siguranță. Ai fi fost în America.

A tăcut, uitându-se în tavan. Mâna ei transpirase în mâna mea. Mi-a strâns-o ușor, apoi s-a întors și m-a privit în ochi.

— N-ai vrut niciodată să te căsătorești cu el, nu-i așa?

— Bineînțeles c-am vrut, am insistat eu. Doar că aveam nevoie de timp. Apoi n-a mai așteptat el. A plecat.

M-a privit neîncrezătoare, cu ochii adumbriți.

— Așa cum ai spus și tu, după ce ne căsătorim o să învățăm împreună să ne iubim unul pe celălalt. Am zâmbit. El vrea să se căsătorească și așteaptă momentul. Și eu la fel.

— Încearcă să-l suni iar, spune-i că acum e foarte urgent.

— Droon a spus că granițele sunt ținute sub observație, a zis Jahan.

— Traficanții o să știe ce-i de făcut, i-a răspuns mama tăios, după care s-a întins și i-a luat mâna, acoperindu-i-o cu palma ei. Cât de mult ai crescut, băiatul meu frumos! Ce curajos ești, să-l înfrunți pe Droon! Trebuie să ai grijă de Rukhsana, să ajungă la adăpost.

— O să am. Dar ce putem face până nu ne dă Shaheen un semn?

— Până atunci e închisă aici în pielea lui Babur.

Mama a reușit cu greu să schițeze un zâmbet.

— Ce nume grozav ți-ai ales! Încă din copilărie ai avut idei minunate.

— Jahan mi l-a dat, am corectat-o eu, dar eram mulțumită de numele meu masculin.

— Babur, primul împărat mongol al Indiei, a fost îngropat chiar în orașul ăsta, pe care l-a iubit, a spus mama. Cred că era un oraș frumos pe vremea aia, cu râul care curgea de-a lungul granițelor și cu multe grădini. Cu femei frumoase și bărbați chipeși. M-a privit și mi-a luat mâna. Trebuie să fii Babur până pleci. O să mă rog să nu te descopere nimeni.

— Trebuie să învăț și echipa să joace crichet. E cea mai bună ocazie pentru Jahan.

— O să fie periculos. Ești bună că ai atâta grijă de fratele tău, încât să-ți riști viața. Trebuie să plece și el, fă tot ce poți. O să mă rog să câștige meciul ăsta. O să mă rog și ca, într-un fel sau altul, să plecați amândoi. S-a întins spre mine. Lasă-mă s-o văd pe fata mea curajoasă.

Mi-am scos turbanul și barba. Mi-a mângâiat obrajii cu mâinile ei delicate, și atingerea ei maternă mă făcea să mă simt iar copil.

— Trebuie să dorm, a șoptit ea.

I-am pregătit injecția cu morfină, i-am ridicat mâna la lumină, am curățat locul cu vată, apoi am înțepat-o ușor cu acul în pielea subțire ca hârtia. Când am ieșit cu lanterna, lăsând camera în întuneric, mama începuse să picotească.

Jahan era prea obosit ca să mai spună ceva. Disprețul cu care îi ținuse piept lui Droon îl secase de energie. Amândoi știam ce pericole ne așteaptă. Casa era cufundată în liniște. Orașul, la fel. Mă întrebam cât timp va dura pacea.

Am intrat în camera de lucru a tatei, m-am așezat la birou și am format numărul lui Shaheen. Nu știam cât e ceasul în San Francisco și nici nu-mi păsa. De câte ori pierdeam conexiunea, apăsam mai tare butonul de reapelare, dar nici măcar el nu putea face legătura aceea fabuloasă. O singură dată, o voce imaterială mi-a spus: „Liniile sunt ocupate. Vă rugăm să reveniți.“

— Te rog, te rog, nu-mi mai da ocupat, am strigat în receptor. E viața mea în joc. Trebuie să-l prind!

Dar nu renunțam, apăsam pe reapelare ca un robot. Am tras spre mine un caiet și mi-am făcut niște însemnări, un obicei rămas de pe vremea în care eram ziaristă.

1. Ascunde-te în pielea lui Babur. Numai două femei trebuie să fie văzute în casă: mama și doamna doctor Hanifa.

2. Chiar dacă banii/actele de la Shaheen ajung mâine, stai până în ziua de dinainte de meciurile preliminare.

3. Până în acea zi, învață-i pe Jahan și pe ceilalți din echipă să joace crichet, ca să câștige meciul final și să plece.

4. Babur și echipa? Trebuie să îl accepte. E singura modalitate în care îi poți antrena.

5. Găsește un traficant, ca să fii pregătită să pleci în vinerea aceea.

6. Mama? Va trebui să o lași în grija doamnei doctor Hanifa și să te rogi să te ierte.

7. Dacă banii/actele de la Shaheen ajung prea târziu? Împrumuți bani de la cineva. Pleci și aștepți în Pakistan să vină Shaheen sau Jahan.

8. Pleacă până se întoarce Wahidi.

Încordarea mă epuizase, mintea îmi amorțise de panică și, în cele din urmă, am renunțat să mai sun.

M-am întors în camera mea, am făcut ordine și am aruncat posterele rupte în coșul de gunoi. Pe birou erau un calendar gregorian și unul afgan. Am încercuit data de douăzeci și opt, duminică, peste nouăsprezece zile. Părea mult până atunci. Aveam destul timp la dispoziție și, de altfel, cunoșteam prea bine meticulozitatea lui Shaheen. Bănuiam că hârtiile și banii sunt deja pe drum.

M-am hotărât să dorm în pielea lui Babur, în cazul în care s-ar fi ivit ceva neprevăzut.

Am visat că eram iar copil, aveam șase sau poate șapte ani, și purtam podoabele pentru ziua nunții. Numai că eram singură, fără părinți, alte rude sau prieteni care să mă înconjoare. În loc să fiu într-o sală, într-o casă sau un sat, mă aflam într-un câmp nesfârșit de trandafiri. Aerul era înmiresmat. Mă uitam în jur ca un copil curios, sigură că nimic rău nu mi se poate întâmpla. Cerul era albastru și senin. Mergeam încet prin câmpul de trandafiri – toți erau fără ghimpi – și îmi plimbam degetele peste petalele lor catifelate. Nu le-am smuls, fiindcă mi se părea o profanare să stric o asemenea perfecțiune. Briza care legăna ușor trandafirii purta o muzică stranie și mângâietoare. Fredonam și, cu toate că mi se părea că mersesem multe ore și multe mile, eram la fel de veselă ca la început. Au mai apărut și alte fete de vârsta mea care mergeau ca mine prin câmpul de trandafiri, mângâindu-i cu vârfurile degetelor și fredonând aceeași melodie. Nu se zărea niciun băiat, căci toți fuseseră alungați din acea lume a florilor.

Fugeam și Wahidi era pe urmele mele. Era noapte, iar eu eram singură. M-am împiedicat de picioarele și brațele unor cadavre dezmembrate. Râdea și trăgea cu pistolul, ratând intenționat ținta, numai ca să mă oblige să mă feresc și să mă ascund. După fiecare glonț, se apropia cu pași de uriaș, astfel că, oricât de repede alergam, nu puteam scăpa. A întins mâna să mă prindă.

M-am trezit tremurând, transpirată, dând din picioare. Am rămas întinsă în pat, așteptând să mă liniștesc. Mă gândeam că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Shaheen înainte să plece. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Veer, bărbatul pe care îl iubeam. N-ar fi trebuit să plec niciodată din Delhi și să renunț la viața pe care o aveam acolo.

Mi-au venit în minte versurile unui poem de poeta persană Rābi'a Balkhī:

Sunt prinsă în ale iubirii mreje atât de-amăgitoare

Strădaniile mele n-au fost roditoare.

Nu am știut când am încălecat armăsarul pur sânge

Că nu mă va mai asculta de frâiele-i voi strânge.

Dragostea e un ocean întins

Niciun om înțelept nu se afundă în al său cuprins.

Adevăratul iubit trebuie să fie credincios până la sărutul morții

Să țină piept vântului potrivnic al sorții.

De vezi lumea hâdă, ți-o închipuie măreață,

Bea otrava și gustă din a ei dulceață.

Orice s-ar întâmpla, nu mă voi căsători cu Wahidi. Dacă nu voi reuși, voi bea otrava și mă voi ruga să îi simt dulceața.

21 Cămașă lungă până la genunchi și fără guler, purtată în subcontinentul indian.

Dezamăgirea

Pe pernă se aflau notițele făcute cu o noapte înainte. Păreau atât de nesemnificative, fiecare speranță era sufocată de obstacole și neputință. Gândul sinuciderii îmi dădea târcoale cu mai multă insistență dimineața, mai seducător decât orice altceva. M-am ridicat, m-am dus la birou și am tăiat o zi din calendar. Optsprezece zile. M-am gândit cu amărăciune că ieri după-amiază îi învățasem cu drag pe ceilalți crichet, din pura plăcere de a mă cufunda în amintirile acelor vremuri fericite. Astăzi, plăcerea aceea se transformase în spaimă.

Era ora șapte în Kabul și am stat un moment să calculez cât e ceasul în San Francisco. Șase seara, ieri. Shaheen trebuie să fie acasă. Am fugit jos și i-am format numărul. La primele cinci încercări nu s-a întâmplat nimic. La a șasea, am auzit telefonul sunând la mile depărtare și m-am rugat ca Shaheen să ridice receptorul. Primele mele cuvinte ar fi fost: „Shaheen, ajută-mă!“ După ce a sunat de zece ori, s-a oprit. Am apăsat pe reapelare, dar telefonul iar nu avea ton. Am apăsat butonul din nou și din nou, până când în cameră a intrat Jahan. Pierdusem o oră, și încă una se apropia de sfârșit. Nu era nevoie să-mi pună vreo întrebare, căci îmi citise disperarea din privire.

— Parwaaze și Qubad sunt afară. Așteaptă.

— Ce le-ai spus?

— Nimic deocamdată. Sunt gata să meargă la antrenament. Tot mai vrei să fii Babur în timpul ăsta?

— Cum altfel să învățați? Trebuie, am spus exasperată. Nicăieri în Sharia sau în altă parte nu e vreo lege care să interzică unei femei să se îmbrace în haine bărbătești.

Jahan a oftat. Își încrețise fruntea, încercând să găsească o soluție la situația complicată în care ne aflam.

— Talibanii interpretează în stilul lor Sharia. Dacă te prind, o să te bată, poate chiar o să te-mpuște. O să le spun lui Parwaaze și Qubad să se aștepte să-l vadă pe Babur.

— Altfel nu am cum să vă antrenez. Pot să spună echipei, familiei, dar nimeni din afară nu trebuie să știe.

— Normal! Suntem morți dacă află cineva.

M-am ridicat, simțindu-mă încă slăbită, iar el m-a strâns în brațe.

— Să mă aștepte. Trebuie să trec mai întâi pe la maadar.

Ne-am despărțit în hol.

Când am intrat în camera mamei, țineam turbanul și barba în mână. Era trează.

— Oare am avut un coșmar?

— Nu, chiar a fost poliția aici aseară.

— M-am trezit pentru că-mi fac griji pentru tine. Ce ne facem?

— Așteptăm un semn de la Shaheen. Mai e timp.

— Vinde bijuteriile noastre, a strigat ea. Vinde-le și pleacă acum.

— N-o să ajungă, i-am spus cu blândețe, sperând să o liniștesc. Ne facem griji degeaba. Oricum, până atunci Shaheen o să trimită după mine.

A oftat îndurerată și a încercat să se reculeagă.

— Ai dreptate. Îl cunosc pe Shaheen. E un băiat așa de bun!

Și-a întins brațele subțiri și m-am pierdut în îmbrățișarea ei.

Am luat plosca și am golit-o la baie. M-am întors cu un vas cu apă și am spălat-o cu buretele. Apoi i-am dat cu ruj, i-am pudrat obrajii și i-am aplicat

cu degetul parfumul ei preferat, Je Reviens.

— Gata. Asta o să te facă să te simți mai bine.

— Ești o fiică bună, Rukhsana, a zis ea, apoi a adăugat râzând forțat: Și un nepot bun, Babur.

— O să-ți pregătesc un ceai și micul dejun.

Am încălzit mâncarea și am servit-o, bucurându-mă că avem ocazia să petrecem un moment de liniște împreună. După ce a terminat de mâncat, am coborât să mă întâlnesc cu verii mei.

Parwaaze și Qubad erau așezați pe podea în mardaana, sanctuarul domestic al bărbaților, șușotind între ei în timp ce mă apropiam. În spatele lor șemineul de marmură era pustiu. În aer încă se simțea fumul de țigară al bunicului, care se impregnase în covoare, în canapele și în perne. Mirosul m-a umplut de dor. Am îngenuncheat în fața lui Parwaaze și Qubad, cu mâinile pe coapse. Mă simțeam de parcă urma să asist la o lowya jerga, o adunare a bătrânilor. Arătau ca doi înțelepți, ascunzându-se în spatele unor priviri încruntate și nedumerite. Puteau să mă renege și să mă predea talibanilor pentru îndrăzneala de a mă da drept bărbat, pentru insulta adusă masculinității lor.

Parwaaze și-a dres glasul.

— Am fost șocat când ne-a spus Jahan ce-ai făcut.

Vorbea cu gravitate. În privirea-i pătrunzătoare se simțea o umbră de amenințare.

— Nu te porți ca o adevărată femeie afgană. Ce-ai făcut tu n-ar face nicio femeie.

— Sunt o adevărată femeie afgană, am spus. Îmi pare rău.

Qubad a încuviințat din cap.

— Ș-ș-șocat, foarte șocat.

— Primul impuls pe care l-am avut după ce-am auzit ce-ai făcut aseară a fost să fugim cât mai departe de tine. Să știm ce-ai făcut și să nu spunem nimic talibanilor e ca și cum i-am pofti să ne bată, ba chiar să ne omoare. Înțelegi?

— Da, am spus cu sfială.

— Trebuie să fii nebună să mergi pe stradă deghizată în bărbat, a spus Parwaaze. Mereu ai fost nesăbuită, dar nu m-am așteptat niciodată să faci așa ceva.

— Niciodată, a repetat Qubad. Foarte nebună. Ești prea mare ca să mai fii b-baba posh.

Când aveam patru ani, bunica mă îmbrăcase ca pe un băiețel, baba posh, fiindcă nu voia ca oamenii să știe că sunt fată. Mama a pus capăt acestei practici când am împlinit șapte ani. Pe atunci era amuzant să fiu băiat. Mai erau trei fete îmbrăcate în baba posh în clasa mea.

— L-ai pus pe Jahan în mare pericol, pentru că ți-e mahram și răspunde în fața legii de felul în care te porți. Parwaaze a tăcut o clipă, apoi a adăugat brusc: Dar ce-a fost a fost. Nu putem să dăm timpul înapoi. Și, orice ar fi, nu poți să te măriți cu talibanul, a declarat el cu fermitate. Trebuie să te scoatem din țară în siguranță. Mai sunt trei săptămâni până se presupune că te întorci de la Mazar.

— E timp suficient să vă învăț crichet până plec, ca să câștigați meciul cu echipa lui Azlam și după aia, finala, am spus repede. Nu pot să renunț la asta, e pentru binele lui Jahan. Și nu pot să vă antrenez în burka. Dar îmbrăcată așa, pot. Am mai multă libertate de mișcare.

— Ți-ai ieșit d-din minți, a spus Qubad după un moment de tăcere în care toți amuțiseră de uimire. Ei te caută și tu vrei să ne înveți crichet, dându-te drept Babur. Trebuie să te ascunzi undeva.

— Dar mă ascund în pielea lui Babur. Trebuie să stau lângă maadar. Cea mai bună ascunzătoare e locul în care au căutat deja.

— Putem să găsim pe altcineva să ne învețe c-crichet, i-a spus Qubad lui Parwaaze.

— Pe cine? a întrebat Jahan. Chiar dacă găsim pe altcineva, de ce ne-ar învăța să jucăm? Poate să-și facă propria echipă, ca Azlam.

Îi priveam cum ezită.

— O caută pe Rukhsana. Dacă nu vreți să vă învăț pentru că vă e frică, n-am nimic împotrivă.

M-am ridicat.

— Dar nu pot să stau în casă toată ziua. Dacă ne supraveghează, o să bănuiască ei că e ceva în neregulă dacă nu-l văd pe Babur intrând și ieșind.

Și-au dat mâinile. Șușoteau între ei, cu privirile ațintite asupra mea.

— Și când erai mică ne dădeai ultimatumuri, a spus Parwaaze dând din cap. Trebuie să ne înveți cât de mult poți până pleci.

— Pune-ți b-barba și turbanul, a spus Qubad.

Mi-am așezat barba pe față și mi-am strâns părul, după care mi-am pus turbanul.

— Arată aproape ca n-noi.

Qubad mă privea pe sub gene, iar Parwaaze mă analiza din cap până în picioare.

— Ochii te trădează.

— Asta am spus și eu, a zis Jahan.

— O să port ochelari. Și adidași ca să-mi ascund picioarele.

Nu puteau să spună, dar știam ce îi interesează, așa că m-am întors din profil. Haina largă și șalul îmi acopereau formele. Am stat ca un manechin

un moment îndelungat, ferindu-mi privirea, fiindcă nu voiam să se simtă jenați cât se asigurau că silueta mea este complet ascunsă.

— Arată-le cum mergi, a spus Jahan.

Am traversat camera.

— Fă pași mai mari și calcă mai țeapăn, mi-a poruncit Parwaaze.

M-am oprit în fața lor.

— Dar ceilalți? Trebuie să le spuneți și verilor. Nu pot să le pun viața în pericol fără să știe despre ce e vorba.

— Credeți c-o să ne trădeze? a întrebat Jahan.

S-au uitat pe rând unii la alții. Parwaaze a clătinat din cap.

— Nu, nu gândim cum trebuie, ci exact cum vor talibanii. Suntem afgani și asta e familia noastră. Dacă noi nu trădăm, de ce ar face-o ei? Mai ales că au ocazia să plece. De ce ar renunța la șansa asta?

— Și dacă se prind talibanii și îl mituiesc pe unul dintre noi, îl sperie sau mai știu eu ce? a spus Qubad.

— Cine ne toarnă știe că talibanii o să ne pedepsească pe noi toți și pe toți verii loiali echipei, a explicat Parwaaze. Trădătorul o să rămână prizonier aici, împreună cu familiile noastre, care o să se răzbune fără nicio ezitare. Ce familie afgană nu s-ar răzbuna pentru o astfel de trădare? Așa că a ne trăda e la fel de riscant ca a păstra tăcerea, dar cu noi pot să plece din țară în câteva săptămâni. Nu, trebuie să te apere acum, dacă vor să câștige.

Parwaaze s-a ridicat cu aplombul unui bătrân care a luat o decizie.

— Cred că are dreptate, a spus Jahan.

— Nu cred că avem de ales, dar o șansă tot avem, am spus. Începem după prânz. Trebuie să fac ceva de dimineață. Am și un meci pe casetă la care o să ne uităm mai târziu și o să vă explic tot ce trebuie.

— Adu-o la mine diseară, după antrenament, s-o vedem toți, a spus Parwaaze.

— Înainte să plecați, vreau să vă rog ceva.

Așteptasem acest moment.

— Știu că Shaheen o să trimită banii și scrisoarea de credit, dar dacă nu ajung la timp și trebuie să plec, mă pot împrumuta familiile voastre ca să plătesc traficantul? O să vă înapoiez banii de-ndată ce ajung în America.

— De cât ai nevoie?

— De vreo două mii... de dolari.

Au tresărit la auzul sumei.

— Știi că dacă am fi avut banii, ți i-am fi dat chiar în clipa asta. Dar...

S-au uitat unul la altul. După ce Qubad a încuviințat din cap, Parwaaze a continuat pe un ton defensiv.

— Avem niște bani puși deoparte, de care avem nevoie ca să ne plătim studiile când ajungem în Pakistan.

— Cred că avem destui ca să plătim un traficant să ne ducă în Australia, a adăugat Qubad.

— Luăm avionul până în Malaysia și de acolo, o barcă. Mulți afgani au făcut asta. O să cerem azil, ca ei.

— Dacă o să c-câștigăm meciul, luăm avionul spre Karachi. Economisim niște bani.

— Dar restul echipei? am întrebat.

— Îi alegem numai pe verii care au aceleași planuri, a spus Parwaaze în șoaptă. Știu care sunt. Am vorbit mult despre asta, dar n-am făcut nimic până acum. Dacă o să călătorim împreună, traficantul ne poate face o

reducere. A zâmbit pentru prima oară. Ne cumpărăm pașapoarte de pe piața neagră.

— Și mie nu-mi spuneți?

Mă rănea faptul că ținuseră totul ascuns.

— Nu ne-am gândit prea mult la asta până când s-a anunțat competiția și ai început tu să ne fii antrenor, a protestat el. În plus, tu aștepți să te cheme Shaheen și, după ce o să ajungi acolo, o să-l chemi pe Jahan.

Parwaaze s-a uitat la fratele meu.

— Poți să vii și tu cu noi.

— Trebuie să mă duc după Rukhsana, a spus Jahan refuzând invitația.

— Și dacă pierdeți?

Trebuia să-i aduc cu picioarele pe pământ.

— Împrumutăm mai mulți bani și mai stăm câteva luni aici până strângem cât ne trebuie. Dar într-o zi tot o să plecăm.

Am încercat să îmi ascund dezamăgirea. Îmi dădeam seama însă că au propriile nevoi și că trebuie să își facă planuri de viitor.

— Dacă o să câștigați, talibanii o să trimită un supraveghetor ca să se asigure că vă întoarceți. Știați asta?

— Da, dar nu poate să stea după noi zi și noapte în Pakistan. O să plecăm când adoarme, se duce la toaletă sau... îi dăm bani.

Qubad a încuviințat din cap. Le-am surprins neliniștea întipărită pe fețe.

— Îți dăm ce avem dacă ești sigură că ni-i dai înapoi la timp. Bineînțeles, dacă nu câștigăm finala, îți dăm banii și așteptăm.

— Atunci o să fie prea târziu pentru mine. Și nu știu sigur cât o să dureze până ajung banii de la Shaheen.

Voi aștepta în Pakistan pachetul de la Shaheen. O săptămână, două? Oare două mii, suma pe care i-am propus-o lui Shaheen, va fi de ajuns? Între timp, ei vor aștepta să le înapoiez împrumutul, nerăbdători să plece. S-ar putea să le pierd banii. Voi fi o femeie singură și rătăcită într-un oraș străin.

— Dar bijuteriile familiei tale? a întrebat Parwaaze cu înțelegere.

— Le-am vândut aproape pe toate pentru maadar și ce ne-a mai trebuit în casă.

— O să te ajutăm cum putem.

— Știu.

Am făcut o plecăciune în semn de mulțumire. Cu siguranță se afla pe undeva și un traficant care să se mulțumească numai cu bijuteriile rămase. Trebuia doar să-l găsesc.

— Și cum se simte maadar?

— Mai rău.

— Putem s-o vedem?

I-am condus în camera mamei. Citea, iar când Parwaaze și Qubad s-au apropiat a lăsat cartea jos. Și-a întins mâna – ca o regină, mă gândeam eu –, iar ei au atins-o cu delicatețe. A ridicat din sprâncene, așteptând ca nepoții să vorbească primii.

— O s-avem grijă de ea, maadar, a spus Parwaaze încet.

A zâmbit.

— Știam că pot să am încredere în voi. Aveți grijă de ea și de Jahan.

— O să avem.

— Arătați b-bine, a spus Qubad politicos.

— M-am machiat puțin și m-am dat cu un pic de parfum. Măcar de-ar exista un leac atât de simplu și pentru ce se află înăuntru.

S-au aplecat și i-au sărutat pe rând fruntea înainte să iasă din cameră.

După ce au plecat verișorii, m-am întors cu Jahan în camera mamei. Părea mai obosită ca niciodată.

— Jahan, du-te și cheam-o pe Hanifa.

Am făcut ceai verde și m-am întors în camera mamei. S-a ridicat în capul oaselor și am ajutat-o să-l bea.

— După-amiaza asta o să-i învăț să joace crichet.

Mama a zâmbit.

— Ce-ți mai plăcea crichetul! Jucai în fiecare sâmbătă în Delhi. Erai fericită acolo.

— Iubeam orașul ăla. Am crezut că l-am dat uitării, dar acum îmi lipsește mai mult ca niciodată.

Trebuia să nu fi deschis niciodată cufărul. Amintirile se strecuraseră în fiecare ungher din casă, ca o molimă.

— Erai fericită în Delhi? am întrebat-o.

— Da. Numai că nu suportam verile. Îți amintești că am dat o petrecere frumoasă chiar în toiul verii, ca să serbăm ziua de naștere a tatălui tău? O, Doamne, mai bine muream cu el, a strigat ea.

Am ținut-o în brațe cât timp a plâns și a suspinat ca un copil. Când s-a oprit a spus cu o voce nazală:

— Nu mai e mult până o să fiu cu el.

S-a ridicat și și-a șters lacrimile.

— Sper să ai parte în căsnicie de aceeași iubire de care m-am bucurat și eu, Rukhsana. După cum știi, eram la Universitatea din Kabul când ne-am îndrăgostit și, din fericire, părinții ne-au susținut. N-am fost niciodată nefericită lângă tatăl tău, cu excepția timpului în care am fost însărcinată cu Jahan. După două pierderi de sarcină, doctorii mi-au spus să nu mai încerc, dar tatăl tău a insistat. Voia cu ardoare să aibă un fiu. Așa că a trebuit să-l chem în pântecele mele ca un magician. Mi-era groază că o să mor în chinurile facerii. Jahan s-a născut prin cezariană, știi asta.

— Nu știam.

— Erai un copil atunci. Sunt multe lucruri pe care un copil nu le știe despre părinții lui. Îl iubesc pe Jahan, dar ți-eram recunoscătoare când aveai grijă de el. Uneori nici nu-l luam bine în brațe, că îmi și aminteam de frica și durerea cu care trăisem cât fusesem însărcinată. În primele luni, tu i-ai fost mamă, nu eu.

Am ținut-o de mână în timp ce se cufunda în somn, gândindu-mă că Shaheen se va aștepta și el să-i dau un fiu mai întâi, nu o fiică.

Jahan se născuse chiar după micul dejun, dar tata nu mă lăsase să lipsesc de la școală. Voiam să fiu de față la prima clipă de viață a bebelușului pentru a-i ura bun venit în lume. Nerăbdarea de a-mi vedea frățiorul mă încânta și îmi distrăgea atenția de la ore. Când clopoțelul a anunțat pauza de prânz, am fugit de la școală, luând-o la fugă printre oameni, mașini, camioane rusești, autobuze și căruțe trase de măgari. Era cât pe ce să fiu călcată în timp ce mă îndreptam spre fațada albă și prăfuită a spitalului, pe ale cărui holuri am alergat către secția de maternitate. Am deschis încet ușa salonului în care se afla mama și am aruncat o privire. Tata stătea la fereastră, încadrat de cerul albastru și senin, ca într-o natură moartă, ținând în brațe un ghem de om și zâmbind din toată inima. Am știut imediat că bebelușul e băiat. Mama dormea, pe chipul ei liniștit erau întipărite fericirea și victoria. Bunica, stând lângă pat, și-a dus un deget la buze. „Lasă-mă să-l iau în brațe“, i-am șoptit tatei, „te rog, padar, te rog.“ Tata mi-a dat copilul. I-am privit fața rotundă și roz și părul castaniu-deschis, rar și lipit de creștet. Dormea. I-am sărutat fruntea, apoi obrajii. „O să am grijă de tine, braadar“, i-am șoptit la

ureche. „O să fiu lângă tine mereu.“ Mi s-a părut că a zâmbit în somn. „O să fie un om fericit“, i-am spus tatei și i-am înapoiat ghemul cu părere de rău. De când se născuse Jahan, simțisem că este și copilul meu.

Dacă tot trebuia să fiu Babur, mă hotărâsem să o fac cum trebuie. Am tuns barba lui Shylock ca să arate ca a unui tânăr de vreo douăzeci de ani. Firele de păr erau rare, dar nu într-atât încât să dezvăluie plasa care le ținea. Arăta încă și mai rău decât la început. Aveam nevoie de ajutor.

Mi-am tras pe cap un turban și mi-am acoperit gura cu un patoo[22], un șal gros. Trebuia să fiu un anonim, un bărbat oarecare. M-am uitat în oglindă și nu am văzut un tânăr frumos, ci unul efeminat. Măcar de-aș putea să-mi ascund privirea sau să o fac să devină aspră ca a unui bărbat. Mi-am pus ochelari fumurii. Trebuia să mă mulțumesc cu ei. Era timpul să îl testez pe noul Babur.

— Unde te duci? m-a întrebat Jahan când am ieșit pe ușă.

— Vreau s-o văd pe Noorzia. Hai cu mine.

— Cine-i Noorzia?

— Fosta mea coafeză.

Am oftat la amintirea acelor după-amiezi plăcute pe care le pierdusem. Salonul ei era pe Fifth Street, în Wazir Akbar Khān. Mă duceam acolo în fiecare duminică. Noorzia mă tundea, iar o asistentă îmi făcea manichiura.

— Ești Babur, nu uita, a spus Jahan țâfnos. N-ai nevoie de un salon de coafură. Dacă te vede îmbrăcată așa, o să le spună talibanilor.

— Nu, n-o să le spună. Jur. Am încredere în ea. O să mă ajute să fac ceva cu asta, am spus, trăgând de barbă. Nu-mi ia decât cinci minute. Te rog.

— Când o femeie spune „cinci minute“ înseamnă o oră, a spus Jahan.

Eram optimistă și încrezătoare când am ieșit, până l-am văzut pe Abdul în ghereta sa, uitându-se pe stradă. A auzit ușa de la intrare și s-a întors spre

noi.

— Ce-i spunem? am întrebat, fiindcă uitasem de el.

— Stai să vedem ce zice. Poate că nici nu observă.

Ochiul său iscoditor ne privea în timp ce coboram treptele și ne îndreptam spre el. Călcam cât mai apăsat, încercând să maschez legănarea șoldurilor. A ieșit din gheretă și s-a oprit la poarta laterală, așteptându-ne.

— Știu, știu. Stau la ușa din față până vine doamna doctor Hanifa, a spus ursuz.

Mi-a aruncat o privire cu ochiul său bun și s-a încruntat.

— Tu ești?

— Da, am spus eu îngrozită că fusesem demascată atât de repede și cu un singur ochi. Nu credeam c-o să observi.

— Te cunosc de când erai mică și știu că în casa asta stați numai tu, fratele tău și mama voastră. Sunt orb, dar nu sunt prost. De ce poartă haine bărbătești? l-a întrebat pe Jahan. Dacă o prinde poliția religioasă îmbrăcată ca un bărbat, o s-o bată. Și pe tine, probabil.

— E o poveste lungă, a spus Jahan.

— Spune-mi-o.

A ascultat cu atenție povestea de groază din noaptea precedentă. A căzut pe gânduri, timp în care eu și Jahan așteptam cu sufletul la gură. I-ar fi fost foarte ușor să ne trădeze acum. Dar trebuia să avem încredere în el, căci făcea parte din familie și avea să mă vadă mereu venind și plecând.

— Toate astea s-au întâmplat azi-noapte?

— Da.

— De ce nu m-a trezit nimeni? Slujba mea e să păzesc poarta.

— Erai foarte obosit, a spus Jahan cu diplomație. N-o să spui nimănui, nu?

— Familia voastră mi-a dat masă și casă. Să mi se închidă în nas porțile raiului dacă o să vă trădez. S-a întors cu fața la mine. Nu poți să te măriți cu un taliban. Dacă fiica mea ar fi fost în viață și un taliban ar fi cerut-o în căsătorie, aș fi refuzat. Și dacă ar fi trebuit s-o ascund, aș fi îmbrăcat-o în haine bărbătești și aș fi trimis-o cât mai departe să stea cu familia. Așa trebuie să faci și tu, trebuie să pleci, a zis el arătându-mă cu degetul, după care a deschis poarta. Aveți grijă.

— Dacă primesc vreo scrisoare din America, pune-o bine.

— Așa o să fac.

— Și dacă bagi de seamă că ne supraveghează cineva casa, să ne spui.

— De-asta sunt aici. Sunt paznicul vostru.

După ce făcusem câțiva pași pe stradă, și-a scos capul pe poartă și a adăugat:

— Și nu vorbi. Ai voce de fată.

I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru Abdul.

Cerul era de un albastru limpede, fără niciun nor, semn pe care îl consideram aducător de noroc. Ne-am uitat în urmă să vedem dacă ne urmărește cineva, dar oamenii își vedeau de treburile lor.

De după colț, trei bărbați veneau spre noi vorbind încet. Ne-au privit, după care și-au continuat drumul și conversația. Eu și Jahan am răsuflat ușurați.

— N-au observat, am șoptit.

— Nu mai vorbi, a spus Jahan.

— Ești mai agitat decât mine.

— Nu sunt agitat.

Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Mi-e frică de ce ni s-ar putea întâmpla dacă am fi demascați. Suntem nebuni amândoi.

— Cine nu este? Și n-o să ne prindă nimeni, am spus, după care am adăugat încet: Sper și mă rog.

Am ajuns în Kārte Seh Wat și am așteptat autobuzul. O familie de nomazi kuchi[23] care se îndrepta spre sud își mâna oile și cămilele de-a lungul drumului. Deodată m-a cuprins invidia pentru viața lor hoinară. Erau plini de praf în urma lungii călătorii și se uitau la ruine îngrijorați. Bărbații, femeile și copiii mergeau unii lângă alții, pentru că nu doreau să se piardă și să rătăcească pe aceste meleaguri străine. Îmi doream să fiu la fel de liberă ca ei, să cutreier pământul în lung și-n lat, în căutarea pășunilor, dar nu aveam curajul să duc o astfel de viață.

Un autobuz aglomerat care mergea la Wazir Akbar Khān a oprit. Jahan și-a făcut loc înăuntru. L-am urmat, înghesuindu-mă printre bărbați, și, din instinct, m-am îndreptat spre locul din spate, separat de o perdea, destinat femeilor.

— Unde te duci? mi-a șoptit Jahan, trăgându-mă pe un scaun, lângă un bărbat mai în vârstă.

Mi s-a părut că privirea apoasă a bătrânului a întârziat foarte mult asupra bărbii mele înainte să se întoarcă spre geam.

M-am prefăcut că ațipesc și mi-am lăsat capul în jos, astfel încât să nu mă poată vedea nimeni de aproape. Făcusem deja o greșeală prostească. Trebuia să țin minte că sunt bărbat și să îmbrățișez privilegiul de a ocupa locul din față în autobuz și în viață. Protector, Jahan stătea lângă mine în picioare.

Autobuzul gemea și gâfâia pe Asamayi și se clătina încercând să dea ocol gropilor. Toropită de căldură și de apropierea bărbaților, chiar am ațipit. M-

am trezit speriată când am simțit o mână pe genunchi, frământându-l ca pe un aluat.

— Ești un băiat frumos, mi-a șoptit la ureche bărbatul în vârstă. Unde stai?

M-am ridicat repede și un alt bărbat, mai apropiat ca vârstă de pretendentul meu, a ocupat locul.

— De ce râzi? mi-a șoptit Jahan.

— De bărbați.

Nu i-am explicat.

Am trecut de piața Zambak și de clădirile distruse de pe ambele părți. Ne-am dat jos când am ajuns la Sherpur, printre ghionturile și împunsăturile bărbaților care se urcau și coborau. S-au dat la o parte fără chef, ca să lase să treacă două femei însoțite mahram-ul lor.

— Cât mai e până la salon? mi-a șoptit Jahan.

— Mergem la ea acasă. Salonul e închis.

Salonul fusese locul în care știam că pot să găsesc de fiecare dată căldură sufletească, companie plăcută și bârfe. Elegantă, debordând de voie bună și mereu cu o vorbă de încurajare pe buze, Noorzia știa cum să te facă să te simți frumoasă și le trata pe toate femeile din salon ca pe niște altețe regale. În oglinzile cu rame aurite se răsfrângea imaginea pereților roz-pal din spatele nostru, fotomodelele europene din fotografii și coafurile lor îndrăznețe. Uneori mama venea cu mine să se tundă și să-și facă manichiura. De fiecare dată mi se părea ceva deosebit, de parcă Noorzia făcea parte din familie.

Speram că încă mai locuiește la adresa pe care o aveam. Mai fusesem acolo o singură dată, cu aproape cinci ani în urmă, când salonul împlinise doi ani. Era o zi minunată de primăvară, iar Noorzia oferise o gustare clienților săi fideli, care îi erau și prieteni. Eram treizeci și, pentru că știam că vor veni numai femei, ne-am îmbrăcat toate special pentru petrecere. Purtam o bluză

albastră, cusută cu fir auriu în jurul gâtului și la mâneci, și o fustă neagră de crepdeșin, care îmi ajungea până la glezne. Când mă mișcam, se legăna în valuri peste pantofii negri cu toc înalt și pietre semiprețioase încrustate în curelușe.

Hijab-ul, tivit cu fir auriu, era gri-pal. Dar, pentru a sărbători munca Noorziei, l-am scos imediat ce am intrat în casă – așa cum au făcut, de altfel, și celelalte invitate. Bogăția de culori din cameră era orbitoare. Parfumurile noastre înmiresmaseră aerul. Ciuguleam din mâncare și sorbeam din șerbet, iar hohotele de râs clocoteau ca apa într-o fântână de cleștar. Unde se aflau ele acum? Din acea după-amiază superbă de demult, numai râsetele lor îmi mai răsunau fantomatic în minte.

Pentru că în ultimii ani nu mai avusesem niciun motiv să mă aranjez, pierdusem legătura cu Noorzia. Am ajuns pe strada ei fără probleme și i-am recunoscut casa, dar niciun bărbat nu-i păzea poarta deschisă. Grădina era neîngrijită, iarba, înaltă până la coapse, iar tufele de trandafiri crescuseră sălbatic. Era o casă mică, avea un singur etaj, acoperișul înclinat și obloanele trase, vopsite grosolan în negru. Am ciocănit ușor și am așteptat. M-am gândit la mama Nadia. Câte lucruri oribile i s-ar fi putut întâmpla Noorziei de când o văzusem ultima oară!

Am ciocănit iar, mai tare de data aceasta.

Poate că se mutase, poate că plecase din țară.

În cele din urmă, o femeie a strigat:

— Cine e?

— Rukhsana, am spus, după care am adăugat repede: Veneam pe vremuri la salon.

— Te țin minte, cum să nu? Ce de ani au trecut!

— Știu, îmi pare rău.

— Așteaptă să mă îmbrac, a zis Noorzia.

— Am venit cu fratele meu. O să aștepte afară. Vreau să te văd câteva minute.

A izbucnit într-un râs gutural, care mi-a stârnit nostalgia.

— Stai cât vrei.

— Promit că nu stau mai mult de cinci minute, i-am spus lui Jahan.

Ușa s-a deschis încet, lăsând să se vadă o cameră goală. Noorzia se ascunsese în spatele ușii. Am intrat și am auzit-o trăgând aer în piept. Jahan a rămas să mă aștepte afară.

— Ai spus că ești Rukhsana.

— Eu sunt, i-am spus Noorziei, care rămăsese neclintită, înfășurată în burka.

Uitasem complet de Babur.

— Vezi? i-am spus scoțându-mi șalul, ochelarii și turbanul.

Noorzia a închis repede ușa, neîndrăznind să arunce o privire în stradă. S-a dat un pas în spate și m-a măsurat din priviri.

— Rukhsana, m-a întâmpinat ea în cele din urmă cu brațele larg deschise și hohote de râs. O să-i dau fratelui tău niște ceai și ceva de citit.

M-a luat de mână, m-a tras în camera de alături și a închis ușa. Nerăbdătoare, și-a smuls burka și a azvârlit-o pe un scaun. Mă așteptam să văd o femeie acră, palidă, cu părul neîngrijit și privirea melancolică, la fel ca a mea, dar imaginea plină de farmec pe care i-o păstrasem în amintire rămăsese neatinsă. Și acum arăta tot ca un star de cinema. Avea obrajii pudrați, buzele de un roșu aprins, sprâncenele subțiri și arcuite ca aripile unei vrăbii. Era încă în formă și suplă ca o baiaderă. Chiar și în casă purta pantofi cu toc înalt, care îi scoteau în evidență înălțimea și silueta. Părul ei șaten-deschis, coafat impecabil, se ciufulise ușor din pricina veșmântului, dar și-a netezit imediat șuvițele răzlețe. Ca întotdeauna, purta niște blugi eleganți și o bluză de mătase bej. Era o femeie frumoasă, cu ochi gri,

languroși, scoși în evidență de linia tușului, buze pline și senzuale și pometi minunați. Deși trecuse de patruzeci de ani, avea cheful de viață al unei fete de douăzeci.

— Nu te-ai schimbat deloc, am spus eu râzând împreună cu ea.

S-a învârtit în jurul meu, mângâind barba.

— Acum spune-mi despre ce e vorba cât iau biscuiți și ceai pentru fratele tău.

Am urmat-o în bucătărie.

— Sau Jahan preferă Cola?

— Sigur vrea Cola. N-a mai băut de ani de zile.

— E caldă, a zis Noorzia, apoi a luat o cutie dintr-un dulap și a vărsat biscuiți pe o farfurie. Ia, dă-i-le tu.

Mi-a mai dat și un număr vechi de două luni din Harper's Bazaar, ediția americană, lucioasă și plină de reclame la haine pe care n-aș fi putut să le port vreodată – sau să mi le permit – în țara mea. Eram sigură că Jahan se va bucura să vadă fotografiile.

Când m-am întors în cameră, Noorzia mă aștepta să-i povestesc.

A ascultat cu atenție până la final, fără să mă întrerupă. Am simțit alinare confesându-mă unei vechi prietene, o femeie cu mult mai multă experiență de viață decât mine. Avuseserăm cândva speranțe așa de mari, dar ne pierduserăm printre minciuni și secrete. Nu m-am putut abține și am început să plâng. M-a luat în brațe imediat și am început să suspin ca un copil în brațele doicii. Fusesem curajoasă în fața mamei, a lui Jahan și a verilor mei, dar frica mă sugruma.

— Iar acum te-am băgat și pe tine în asta. Dar crede-mă, Noorzia, nu știam la cine să apelez, am spus printre lacrimi.

— Nu. Doar n-o să te căsătorești cu talibanul ăla. Ar fi mai cumplit decât toate chinurile iadului. Ai tot dreptul să faci orice îți stă în putință ca să pleci de-aici și să-l iei și pe fratele tău. Nimeni nu se poate pune la adăpost de un astfel de om. Și ai făcut bine că ai venit la mine.

Mi-a luat în mână bărbia păroasă și mi-a întors fața umedă de la stânga la dreapta.

— Cred... Cred că trebuie să mai închidem culoarea pielii, pentru că bărbații au tenul cu o nuanță sau două mai închis, a spus. Și părul trebuie tuns scurt ca să intre bine sub turban. Dacă îți cade, măcar să ai o tunsoare băiețească. O să-ți îngroș sprâncenele cu dermatograf. Și cred c-o să-ți fac o barbă mai bună decât asta.

S-a ridicat și s-a dus la scaunul din fața oglinzii.

— Haide să rezolvăm problema.

M-am așezat pe scaun.

— Uită-te la tine, te-ai neglijat, m-a certat cu vocea ei guturală. Aveai o piele minunată. Acum e prea moale și palidă, iar ochii tăi arată de parcă plângi tot timpul. Nu te-ai mai deranjat să ai grijă de tine, se vede.

— Cine să vadă?

— Cine să vadă? a spus uimită. Tu vezi! Tu ești cea care se privește în oglindă în fiecare zi. Cui îi pasă de prostălăii ăștia? Fă-o pentru tine. Eu așa fac. În fiecare dimineață mă machiez și mă îmbrac cât mai elegant, ca și cum m-aș duce la o petrecere. Mă simt minunat când mă privesc în oglindă, chiar dacă după aia stau liniștită în cameră și aștept să vină un client, dacă am noroc. Iar în sufletul meu mă simt și mai frumoasă. Trebuie să faci și tu asta pentru tine. Luptă-te cu ei pe ascuns. Nu ceda niciodată. Într-o zi o să fim libere și trebuie să fim pregătite să deschidem ușa și să ieșim arătând de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Să se vadă că n-au reușit să ne strivească sufletul. Ce porți prin casă?

Am dat din umeri.

— Uneori blugi și un hanorac.

— Vezi, despre asta vorbesc. Îmbracă-te ca și cum te-ai duce la o petrecere grozavă dată de... de... Amitabh Bachchan, marele star de cinema de la Bollywood.

Și-a netezit bluza.

— Ador atingerea mătăsii pe piele. Are ceva erotic, e delicată ca dezmierdarea iubitului.

M-am privit în oglindă. Eram un dezastru cu barbă.

Am observat că sufrageria ei era o copie a salonului, deși mult mai mică. Avea numai o chiuvetă cu un scaun și o oglindă mare. Pe rafturile de lângă oglindă se aflau toate poțiunile ei magice: vopsea de păr, fixativ, parfumuri, pudre, rujuri, creme, piepteni, perii și foarfeci. Pe pereți erau înrămate vechile fotografii cu fotomodele care își etalează coafura. Mi-am dat seama că își continua afacerea pe ascuns, pentru clienții cei mai demni de încredere.

A pornit casetofonul. Liniștea a fost întreruptă de un concert de Brahms. M-am rezemat de speteaza scaunului și, fără un cuvânt, mi-a ridicat părul, gândindu-se cum să îl tundă. Mă simțeam ca și cum aș fi fost din nou în salonul ei.

— Când ai închis, Noorzia?

S-a strâmbat când și-a amintit.

— Când m-am trezit într-o dimineață cu opt sau nouă polițiști religioși la ușă. Acum patru ani. Ne-au scos cu forța, pe mine și pe angajații mei, apoi au tras în oglinzi, chiuvete, scaune și carpete. Făceau un zgomot îngrozitor. Au spart toate sticlele, au călcat rujurile în picioare. Pe urmă au ieșit și au tras în frumoasa mea firmă. Trăgeau și râdeau, trăgeau și râdeau. Nu mai rămăsese nimic de salvat.

— Vai, Noorzia!

— De-asta îi sfidez aici.

A zâmbit și mi-a arătat camera cu un gest larg. Apoi și-a pus mâna pe inimă.

— Și aici.

M-a învelit cu un cearșaf roz și l-a legat la ceafă. Îmi tot ciufulea părul și îl scutura.

— Rukhsana, ești o femeie foarte inteligentă, care știe ce face. Deghizarea asta e foarte periculoasă, dar oricum riști ca femeie, fie că le respecți legile, fie că nu. Știm cât de neprevăzută e moartea aici. Trebuie să faci tot ce poți ca să pleci din țara asta, pentru siguranța ta. Deghizarea asta o să-ți fie un adevărat scut, ai încredere în mine.

A început să taie, iar foarfeca țăcănea veselă, de parcă ar fi stat și ea de vorbă cu noi.

— S-ar putea să-ți găsesc un traficant, dar nu pot să te ajut cu bani.

— Tu de ce n-ai plecat? Ce te mai ține aici?

— Unde să mă duc? Să mă întorc în Beirut, unde soțul meu a murit într-un bombardament și unde am numai amintiri de-astea? Nu, de mult timp nu mai am pe nimeni la care să mă duc. Aici măcar pot să-mi mai câștig pâinea cu ajutorul clienților mei fideli. Și mai am o mică afacere, vând rujuri, farduri, parfumuri, pudre, orice îi trebuie unei femei, chiar și tampoane și prezervative. A chicotit. Traficantul meu, Juniad, aduce din Dubai produse interzise și îi scoate din țară pe cei care vor să plece. Are o afacere foarte profitabilă.

— E de încredere?

— Ce bărbat e de încredere, Rukhsana? Niciunul. Cu atât mai puțin traficantul meu. Ar vinde-o și pe bunică-sa dacă ar putea să mai facă niște dolari.

O priveam în timp ce mă tundea. Nu-mi mai rămăsese decât o periuță scurtă, dar suficient de bogată ca să-mi dea un aspect masculin.

— În Beirut am lucrat ca make-up artist pentru un serial de televiziune. Era o telenovelă arăbească, dar am învățat multe și salariul era bun. Mă și distram. Acolo era Hezbollah, aici sunt talibanii, mujahedinii, comandanții militari. Nicăieri nu ești în siguranță. S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche: Dar și eu am un plan. Țin legătura cu un prieten din Australia care vrea să mă duc acolo. Am acceptat, într-un final. El îmi suportă cheltuielile și, ca și tine, aștept să-mi trimită banii și actele. Trebuie să ajungă dintr-o zi în alta. De-ndată ce le primesc, am și plecat.

— Cât te costă traficantul?

— Până la Karachi, de unde trebuie să iau avionul, cam o mie de dolari.

— O mie!

— Da. Dacă trebuie să mergi mai departe, ai nevoie de câteva mii pentru viză și bilete de avion. Și mai ai nevoie de bani ca să supraviețuiești. Cinci sau șase mii o să-ți ajungă. Are Shaheen banii ăștia?

— I-am cerut numai două mii, dar măcar o să ajung la Karachi sau poate puțin mai departe de graniță. Lucrează la o bancă din America. Pot să-i cer mai mult.

Dar aveau oare să ajungă la timp? Nu voiam să mă gândesc la asta.

— Ai vreo adresă la care pot să-l găsesc pe Juniad?

A scris în grabă adresa pe o bucată de hârtie pe care am băgat-o în buzunar. Lucra repede, părul îmi cădea pe podea. A făcut un pas înapoi și ne-am uitat amândouă la rezultatul final.

— Acum ești un bărbat frumos.

Mi-a strâns cu grijă părul și l-a pus pe o măsuță.

— O să-ți fac barba din păr și o s-o prindem cu arici. O să aibă suficient volum ca să arăți ca un tânăr de nouăsprezece ani, dar nu trebuie să fie prea deasă. Acum hai să-ți aranjăm culoarea pielii.

A scotocit printre alifii și creme până a găsit ce căuta. Crema avea o nuanță ștearsă de cafeniu, și mi-a întins-o cu grijă pe față și pe gât. Sub degetele ei magice, pielea mi s-a întunecat ușor, iar acum se potrivea cu barba. Mai jos de linia gâtului era suprinzător de albă. Apoi mi-a îngroșat sprâncenele, făcându-le mai masculine. A pus la loc capacul cremei, apoi mi-a dat tubul și creionul.

— Uite. O întinzi ușor înainte să ieși și îți faci sprâncenele. Apropo, cum te cheamă?

— Babur.

A dat din cap mulțumită.

— Sună frumos. Împăratul, poetul Babur. Ridică-te.

M-am ridicat și am desfăcut cearșaful cu care mă acoperise. S-a dat într-o parte ca să mă studieze din profil.

— Prin cămașa largă și prin haină nu pot să-ți văd țâțele.

A întins mâna și mi-a strâns în jurul corpului cămașa și haina, apoi le-a tras în jos. Acum se vedea o mică umflătură în dreptul pieptului.

— Nu le am mari. N-o să se apropie nimeni de mine ca să-mi tragă de cămașă și haină.

— Bărbații se împiedică, a spus ea cu un aer de cunoscătoare. Dacă se împiedică un bărbat de tine și-ți atinge țâțele cu cotul? Mie mi se întâmplă asta tot timpul, dar pe mine mă văd femeie. Vezi tu, bărbații au nervi senzoriali în coate. O împunsătură cu cotul le spune cât de ferme, de tinere, de apetisante sunt țâțele tale. Pot chiar să aprecieze mărimea cupei. Cum te apărai când jucai crichet?

— Cu o apărătoare de piept.

Deodată s-a auzit în ușă un ciocănit înfrigurat.

— Ah, Babur, a trecut o jumătate de oră, a strigat Jahan.

— Vin într-un minut.

— Mai ai apărătoarea de piept de când jucai crichet?

Am încuviințat din cap.

— Mai bine o porți, ca să nu-ți găsească țâțele vreun cot din întâmplare. Dar ce-o să faci cu vocea? a zis Noorzia coborându-și glasul.

— O să vorbesc în șoaptă și o să le spun că mi-am pierdut glasul într-un incendiu, că fumul mi-a afectat coardele vocale.

Mi-am trecut degetele prin păr. Mi se părea straniu să nu-i simt greutatea și lungimea. Din oglindă mă privea un străin. Pielea mea întunecoasă lucea puțin din cauza cremei. Speram ca bărbații să nu observe. Puteam să le spun că am transpirat. Sprâncele mi se arcuiau ca două iatagane deasupra ochilor. Dacă ar fi fost mai groase, mi i-ar fi acoperit complet. Cel care mă privea aspru nu era Shylock cel rănit din piesa de teatru, ci un tânăr obraznic. Am observat în ochii mei un nou licăr de speranță. Voi păși cu mândrie, voi zâmbi și voi râde ca un tânăr care crede că are întreaga lume la picioarele lui.

Mi-am așezat la loc turbanul și vechea barbă, mi-am înfășurat umerii cu șalul, astfel încât să-mi acopere gura, și mi-am pus ochelarii.

— Cum te descurci fără mahram?

— Am un unchi care mă vizitează o dată pe zi și mă scoate la plimbare ca pe un câine. Fără el aș înnebuni aici. Îmi pare așa de bine să te văd, dar m-ai cam neglijat, m-a dojenit ea zâmbind. De-acum trebuie să mă vizitezi regulat ca să-ți dau cremă și să-ți îngrijesc barba.

Stăteam în fața ei și tăceam stânjenită.

— Știu ce-o să spui, a zis Noorzia îmbrățișându-mă. Îmi dai banii când ai. Ba mai bine mi-i trimiți în dolari americani.

M-a bătut ușor pe obraz.

— Țin eu evidența. Stai puțin...

A luat o foarfecă și a tăiat cu grijă câteva fire răzlețe din barbă.

— Așa, acum e mai bine.

— Ia să vedem dacă observă că mi s-a schimbat culoarea pielii.

— Un bărbat nu observă niciodată schimbări la un alt bărbat, cu excepția tunsorii. Iar la tine n-o să se vadă, Babur. Câți ani are Jahan?

— Abia șaisprezece.

— Ce greutate pe umerii băiatului! Și verii tăi?

— Puțin mai mari.

— Mi-e așa de frică pentru tine, a spus cu lacrimi în ochi. Sper să nu te trădeze vreunul dintre ei. Onoarea este o sabie cu două tăișuri în mâna bărbaților noștri. O s-o folosească să te apere, apoi o să se-ntoarcă să-ți taie gâtul. Ai mare grijă!

Ne-am îmbrățișat. Nu voiam să mă despart de confortul, de compania plăcută și de stilul de viață sănătos din casa ei.

— Nu te conduc. Ar trebui să mă acopăr ca să nu se transforme fratele tău în stană de piatră la vederea mea, și n-am chef.

— O să fac și eu ce faci tu în casă. O să mă îmbrac frumos și o să mă machiez.

— Trebuie.

Când am ieșit, Jahan mă aștepta nerăbdător la intrare. A făcut un pas în spate și mi-a cercetat chipul.

— Ești mai bronzată și ai sprâncenele mai groase.

— Și m-am tuns.

— Cum pot să văd prin turban? Eu mă tund în cinci minute.

— La femei durează mai mult, am spus și i-am zâmbit.

— Ai încredere în ea?

— Da. Îi urăște pe talibani. Și are un traficant, dar nu garantează că e de încredere. A zis c-o să am nevoie de cinci mii dacă vreau viză, bilete de avion și o șansă să plec cât mai departe de Kabul.

— Cinci... a murmurat el cu respirația tăiată. Ai cerut numai două.

— O să negociem cu traficantul. Și ca să ajungi până la Karachi e o mie. Pot măcar să trec granița și să aștept să-mi mai trimită Shaheen.

I-am dat hârtia.

— Stă în partea veche a orașului, a spus când a citit adresa. O să mă întâlnesc mâine cu el și o să discutăm prețul. Ca să fii gata să pleci când o să ai banii.

Jahan s-a uitat înapoi spre casă.

— Poate să ne împrumute?

— N-are bani.

— Mi-e teamă să nu spună ceva. Femeile vorbesc mult, a adăugat Jahan cu disprețul unui băiat.

— N-o să spună nimic, ai încredere în mine.

— Orice s-ar întâmpla, trebuie să te măriți cu Shaheen. Vorbea cu autoritate. Nu poți să te măriți cu Wahidi, e împotriva dorinței mele și a mamei. Trebuie să te scot din țară.

Eram surprinsă de planurile lui. Vorbea de parcă nu ar fi fost fratele meu mai mic, ci tata, care, preocupat de viitorul meu, mă trimite mireasă la casa mirelui.

— Asta am vrut să fac dintotdeauna, am spus în timp ce mergeam alături de el, conștientă că Shaheen nu e dragostea mea, ci o obligație de familie. Deși eram apropiați, nu-i puteam mărturisi fratelui meu adevărul. Dar și tu îți riști viața dacă Droon află că-l sfidezi.

— N-am uitat că Droon ne-a amenințat pe mine și pe maadar cu Pul-e-Charkhi dacă nu suntem de acord, a zis el mai departe pe tonul său impunător. Tata ar fi făcut la fel. Ai avut grijă de mine în toți anii ăștia, acum trebuie să am eu grijă de tine. După ce maadar n-o să mai fie, tu ești familia mea.

— Iar tu, a mea. Cu voia lui Dumnezeu, o să plecăm noi cumva.

Plină de iubire și de recunoștință față de grija pe care mi-o purta, am vrut să-i iau mâna și să i-o strâng.

Ne-am întors acasă cu autobuzul. Pielea mai întunecată, sprâncele îngroșate și gândul că sunt invizibilă printre bărbații pe lângă care treceam îmi dădeau încredere. Nici măcar nu se uitau la noi.

Dar odată ajunsă acasă, în camera mea, mi-am scos turbanul și am jelit pierderea părului. Mă uitasem pe fugă în oglinda Noorziei, dar acum puteam să mă studiez îndeaproape. Îmi lăsase o chică în mijloc, dar pe tâmple părul era scurt și neted, tuns deasupra urechilor, dezgolind zone ale capului pe care nu le mai văzusem până atunci. Mi-am pipăit ceafa golașă. Dacă îmi acopeream fața de la sprâncene în jos, vedeam capul unui băiat. Mi-am scos cu grijă barba și am așezat-o ușor pe birou ca pe un pisoi adormit. Chiar s-a încolăcit ca unul. Fața mea avea acum două nuanțe. Bronzul scotea în evidență paloarea zonei care fusese acoperită de barbă.

Îmbrăcată ca Babur, am pregătit masa de prânz – pilaf cu quorma, naan și salată – și le-am dus sus mamei și doamnei doctor Hanifa.

Jucau cărți.

Am ajutat-o împreună pe mama să se ridice și i-am mai pus niște perne la spate. S-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Jumătate din fața ta e mai întunecată. Sau e de la lumină? a spus Hanifa.

— Noorzia m-a tuns și m-a machiat, am spus.

— Noorzia! a spus mama luminându-se imediat la față.

O ajutam să mănânce porția obișnuită.

— Dar aveai un păr minunat! a zis ea oftând.

— O să crească. Până la urmă.

22 Șal pe care bărbații afgani îl poartă în jurul umerilor.

23 Nomazi paștuni din sudul și estul Afganistanului.

Cartea a doua

Echipa

După masa de prânz, Parwaaze și Qubad i-au dus pe ceilalți veri în mardaana. Am așteptat pe scări până mi-a făcut semn Jahan. Am numărat capetele. Erau șapte. Cu Jahan, Parwaaze și Qubad, zece. Stăteau pe podea cu umerii căzuți și fruntea plecată. Făceau parte din familie, erau prietenii mei din copilărie, iar acum colegi de echipă. Bărbați tineri, cu sprâncene încruntate și tuleie. Trebuia să am încredere în ei. Curioși, speriați, plini de speranță, și-au ridicat privirea când am intrat în cameră. Ochii lor rătăceau de la fața mea la picioare, de la mâini la turban și la piept, fără să se poată hotărî unde să se oprească. În cele din urmă, mi-au întâlnit privirea și am reușit să le rețin atenția. Nu aveam nicio secundă de pierdut.

— Ați venit să învățați crichet. Pot să fac asta numai îmbrăcată în bărbat. Îmi risc viața numai pentru Jahan. Vreau să câștigați și să-l luați cu voi. Dacă le spuneți talibanilor ce fac, o să primesc un glonț în cap.

Am început să mă plimb încet prin fața lor.

— Dar țineți minte, sunteți implicați cu toții și, dacă o să fim prinși, o să fiți și voi pedepsiți, chiar dacă nu la fel de aspru ca mine. Nu mai e cazul să vă spun cum o să se poarte talibanii cu voi, cunoașteți bine regimul. Dacă vă e teamă, spuneți-mi și plecați înainte să vi se întâmple ceva din cauza mea.

În cameră se așternuse tăcerea. Aflaseră despre violențe și vedeam că ezită. Tulburați, se foiau ca și cum ar fi vrut să se ridice și să fugă înainte să fie răniți din cauza mea. Am așteptat și am mai întrebat o dată:

— Vrea cineva să plece?

Verii au început să se uite unul la altul, ca să vadă dacă se ridică vreunul. Nu s-a mișcat nimeni.

Parwaaze mi-a sărit în ajutor.

— Am jurat să te protejăm și să nu spunem nimănui. Dacă face vreunul dintre noi așa ceva, o să păteze onoarei familiei.

Și-au îndreptat cu toții ușor spatele când au auzit pomenindu-se de familie.

Parwaaze a continuat:

— Toți sunt împotriva căsătoriei tale cu talibanul și o să facă tot ce le stă în putință să te ajute să fugi.

— Vă mulțumesc. O să vă învăț, și îmi dau seama că viața voastră e în mâinile mele, așa cum viața mea este în mâinile voastre de acum înainte.

Când i-am întrebat dacă sunt gata să se alăture echipei, m-am uitat pe rând în ochii lor și nu și-au ferit privirea. Așteptam răspunsul fiecăruia înainte să trec la următorul.

— Le-ați spus părinților voștri? i-am întrebat.

— I-am avertizat să n-o facă, a zis Parwaaze.

— Avem nevoie de tine, a spus Atash. Plănuim de mult să plecăm, și asta e șansa noastră. De ce să te denunțăm?

— Dar o să câștigăm? a întrebat Namdar din spate.

— De ce nu? Sunteți la fel de capabili ca oricine altcineva.

Ceilalți au murmurat încuviințând.

— Se joacă crichet în Australia? a vrut să știe Bilal.

— Da. Ei sunt campionii zilelor noastre.

— Atunci o să ne primească bucuroși, a spus Daud și a zâmbit, molipsindu-i și pe ceilalți.

— Ești o femeie curajoasă, Rukhsana, a zis Royan admirativ.

— Trebuie să ne obișnuim să-i spunem Rukhsanei Babur, l-a corectat repede Parwaaze.

— Jurați cu toții să aveți grijă de sora mea? a întrebat Jahan.

— O să avem, au spus în cor.

— O să fac tot ce-mi stă în putință să vă antrenez până în ziua de dinaintea meciurilor preliminare. Dar, dacă o să fie prea periculos prentru mine, s-ar putea să plec mai devreme la Shaheen și o să fiți nevoiți să vă antrenați între voi. Acum vreau să vă spun de ce țin la jocul ăsta, și sper că și voi o să-l iubiți la fel de mult odată ce ajungeți să-l stăpâniți.

Le-am ținut același discurs pasional pe care îl rostisem cu o zi înainte. Au ascultat cu atenție, iar curiozitatea le-a luminat fața și mai puternic.

După ce-am terminat, Parwaaze m-a luat deoparte.

— Știu că ne lipsește un jucător, dar n-o să fie nicio problemă să mai găsim unul.

— Ne mai trebuie doi. O echipă are mereu doisprezece, chiar treisprezece jucători, ca să aibă rezerve în caz de accident sau ca să aibă cine să ducă răcoritoare și prosoape pe teren. La cine te-ai mai gândit?

Universitatea din Kabul era la cincisprezece minute de mers pe jos și, ca niște copii care traversează o stradă primejdioasă, ne-am asigurat înainte să ieșim din casă. Puținii trecători care se aflau în acel moment pe acolo nu ne-au acordat nicio atenție. Parwaaze a insistat să țină bâta de crichet, iar apărătorile, mănușile și mingea le-am împărțit celorlalți. Mergeam în mijlocul lor cu Jahan alături. Făceam parte din acest grup de bărbați tineri, învățând să privesc lumea cu aceeași siguranță de sine pe care ei o aveau ca pe un drept din naștere. Le copiam – sau încercam să le copiez – comportamentul, mersul greoi și încrezător pe care îl aveau când vorbeau între ei, privirile timide aruncate pe furiș femeilor acoperite care treceau pe lângă noi. Și, totuși, mă simțeam stingheră, și nu reușeam să uit nici măcar o clipă nici cine sunt, nici în ce pericol mă aflu. În același timp, îmi dădeam

seama cât de mult se străduiesc să mă apere, fără să se apropie prea tare de mine, dar asigurându-se tot timpul că sunt încă în mijlocul lor. Se strângeau unii în alții când se apropiau alți bărbați și se despărțeau după ce aceștia treceau.

Când am început să mă simt mai în largul meu, i-am analizat pe fiecare în parte și am încercat să le descopăr potențialul, apelând la amintirile din copilărie, de pe vremea când ne jucam împreună.

Parwaaze avea o bună coordonare mână-ochi. Putea să joace primul la bătaie.

Qubad, care învârtea bâta ca un jucător de golf, avea să fie ultimul, când va fi nevoie să înscriem repede puncte.

Namdar, frumos și voinic, părea să aibă energia necesară pentru a fi un aruncător rapid.

Bilal era mai zvelt și mai atent. În mersul său alert am observat o anume suplețe. M-am gândit că ar putea fi portarul.

Daud era mai scund decât ceilalți și mai încet în mișcări. Bănuiam că e leneș. Poate reușeam să îl țin departe de jucătorul la bătaie.

Nazir avea un mers sprinten. Părea să fie un alergător bun și avea jocul de picioare necesar pentru a juca împreună cu Parwaaze.

Atash era înalt și subțire. Avea mișcări degajate, jucase fotbal. Putea fi un aruncător rapid.

Omaid, cel mai mic, de doar paisprezece ani, mergea tăcut lângă fratele său, Royan. Privirea lui nu spunea nimic. Tatăl și sora lui fuseseră uciși chiar sub ochii săi de o rachetă în timpul unui atac al talibanilor, cu patru ani în urmă, și de atunci părea mereu absent. Omaid era un băiat adorabil și voiam să-i alin durerea. Unde s-ar fi potrivit?

Royan, la fel ca Omaid, avea un chip pătrățos, unul pe care l-aș fi putut trasa pe hârtie milimetrică în linii drepte. Era înalt și ar fi fost un bun

aruncător rapid.

Jahan va juca la bătaie, probabil înaintea lui Qubad.

Alcătuiau un grup pestriț, într-adevăr, dar mi se părea că am șanse să fac din ei o echipă de crichet. Și totuși, după felul în care își târau picioarele, știam că îmi va fi destul de greu să le insuflu încredere în ei înșiși.

Ajungând într-o intersecție, aproape de campus, am văzut într-un Land Cruiser poliția religioasă. Se bucurau de căldura soarelui, care le mângâia chipul. Echipa noastră s-a oprit, șovăind. Șeful lor ne-a făcut semn să ne apropiem. Am simțit cum pe băieți îi trece un fior. Chiar și un gest mărunt ca acesta prezenta o amenințare pentru noi. Câțiva trecători s-au grăbit să ne depășească, ferindu-și privirile, recunoscători că nu ei fuseseră chemați. Polițiștii aceștia nu purtau uniforme; singurele însemne ale autorității erau armele și cablurile electrice pe care le aveau la ei. Erau tineri, puțin mai mari decât Jahan, și păreau lacomi și aroganți.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, a șoptit Parwaaze tulburat.

Nu felul în care arătam, ci bagajul nostru ciudat era cel care ne trădase.

— Ce aveți acolo? a întrebat unul dintre ei.

Parwaaze și-a urmat propriul sfat și le-a evitat privirea. Și-a plecat fruntea.

— Uitați, domnule, e o bâtă de crichet.

A scos-o din teaca de plastic.

— Vrem să jucăm crichet.

I-a arătat apărătorile pe care le ținea Qubad și mănușile de la Atash. Ca din întâmplare, verii mei au făcut câțiva pași înainte, pentru a mă feri de privirile polițiștilor.

În mod surprinzător, bâta le-a adus zâmbetul pe față, scoțând la iveală copiii din spatele măștilor însetate de sânge.

— Crichet! Am văzut cum se joacă în Pakistan când eram mic.

Celălalt, intrând la bănuieli, l-a întrebat pe Parwaaze:

— Dar nu sunteți pakistanezi, nu?

— Nu, domnule, a spus Parwaaze. Vrem doar să-nvățăm să jucăm.

— Ce-ce altceva să facem? a spus Qubad.

— O să participați la meci?

— Da, de-asta învățăm.

— Duceți-vă. Mult noroc!

Au râs batjocoritor și au legănat armele în aer în semn de rămas-bun.

— Nu vă grăbiți, ne-a șoptit Parwaaze. Mergeți normal. Se uită după noi, le simt privirea în ceafă.

— Ești bine? m-a întrebat Jahan.

— Mi-e foarte frică, i-am șoptit. Credeam că mie mi-au făcut semn.

— Tuturor ne e frică, mi-a spus, luându-mi mâna într-a lui preț de o clipă.

— O să mă rog ca spiritul lui Babur să mă anime și să mă călăuzească, am spus.

În sfârșit îmi venise inima la loc.

Am trecut de spitalul Malalai, unde ne născuserăm eu și Jahan. Părea prăfuit și extenuat, iar pereții erau înnegriți de atâtea ploi. Cum am dat cu ochii de porțile universității, o motocicletă a trecut vuind pe lângă noi. Șoferul s-a uitat spre noi, apoi s-a întors și a tras lângă Parwaaze. Nu a oprit motorul.

— Azlam, a șoptit Qubad.

Era destul de înalt, avea o barbă pestriță și zbârlită și purta o cămașă albastră și o vestă neagră. Capătul turbanului său negru îi cădea pe umărul stâng, până la jumătatea pieptului. Rânjea întruna. Am înțeles imediat de ce Parwaaze și Qubad nu-l agreează.

— Aia e cumva o bâtă de crichet? a întrebat cu voce tare. Ia dă să văd.

— Nu, a spus Parwaaze. Fă și tu rost de una.

Schimbul lor de cuvinte îmi amintea de certurile copilărești din curtea școlii.

— Mi-am făcut deja echipă. O să câștigăm și o să plecăm la antrenament în Pakistan.

În timp ce vorbea trăgea de barba pestriță.

— Cine vă învață?

Azlam a izbucnit în râs.

— Nimeni. E un joc simplu. Lovești mingea și fugi. N-avem nevoie să ne învețe cineva asta.

A turat motorul.

— Am auzit că în meciurile preliminare fiecare echipă o să joace zece seturi, iar în finale, cincisprezece. Fac pariu că nu știi cât e un set[24].

— Șase mingi, a răbufnit Parwaaze. Vezi să nu pierzi toată ziua gândindu-te cât înseamnă zece seturi.

— Vă duceți la universitate?

— Nu, la munte.

Tura motorul când am trecut pe lângă el. Părea că încearcă să-și amintească de noi. Mi-am ferit puțin fața, prefăcându-mă că vorbesc cu Jahan. În loc să își vadă de drum, Azlam s-a întors pe calea pe care veniserăm. Când m-am

uitat după el, l-am văzut vorbind cu poliția religioasă. Păreau să aibă o relație foarte prietenoasă.

— Credeam că nimeni n-ar vrea să-i cunoască, i-am spus lui Qubad, fiindcă și el se uita.

— Invers: nimeni în afară de ei n-ar vrea să-l cunoască pe A-azlam.

Poarta de la intrarea în campus de-abia se mai ținea în balamale. Niciun duh bun nu ocrotise clădirea de învățământ înființată în 1932. Majoritatea corpurilor erau dărăpănate, unele complet spulberate. Încă se mai țineau cursuri în cele care rămăseseră întregi. Puținii studenți care mai rămăseseră erau băieți care își terminau ultimul an. Talibanii lăsaseră chiar și fetele să se înscrie în ultimul an, dar numai pentru a-și lua diploma, apoi le trimiteau acasă, unde nimic nu se alegea de studiile lor.

Verii mei se uitau cu dor la universitatea dărâmată. Nu apucaseră să facă decât un an de studiu când talibanii au pus stăpânire pe Kabul și i-au dat afară de la cursuri. Acum visau să își termine studiile în altă țară.

Ne-am îndreptat spre colțul estic al campusului, departe de clădiri. Ne-a întâmpinat o liniște moleșitoare. Orașul nu se mai vedea. Frunze uscate, maronii și sfărâmicioase, acopereau peluzele aride. Pământul era suficient de neted pentru a ne servi drept câmp de crichet, iar o cărare bătătorită avea să fie terenul.

Am lăsat jos echipamentul: două bâte de crichet, o pereche de apărători, trei mingi (una aproape nouă) și o pereche de mănuși pentru lovire.

— Avem nevoie de mănuși pentru portar. Trebuie să fie bine căptușite, ca să protejeze degetele și palmele. Și apărători ne mai trebuie.

— Daud, poate să ne ajute tatăl tău? l-a întrebat Parwaaze. Poate să facă niște mănuși mari?

— Putem să facem mănuși de orice mărime la magazin.

A studiat apărătorile.

— Și din astea.

În timp ce măsuram douăzeci de metri între porți, Parwaaze ne-a mărturisit că a căutat definiția crichetului într-un dicționar englez.

— Știi ce explicații are? a spus. O insectă care sare. Apoi, a doua, crichetul este un joc cu unsprezece jucători de echipă. Atâta tot. Nu te ajută prea mult.

— Nu te-ai uitat unde trebuie, am zis eu scoțând volumul subțire, Legile crichetului, publicat de Clubul de crichet Marylebone. Sunt patruzeci și două de reguli, și fiecare are o explicație detaliată.

L-a deschis cu grijă și a citit cu voce tare echipei:

— „Crichetul este un joc ce datorează mult din atracția sa unică faptului că trebuie jucat nu doar conform legilor, ci și în spiritul jocului. Orice acțiune care încalcă acest spirit dăunează jocului în sine.“

I-am luat cartea, am deschis-o la anexă și am citit:

— Actele de violență nu au ce căuta pe terenul de joc.

I-am dat-o înapoi lui Parwaaze.

— Crichetul n-o să ajungă niciodată popular aici, a întrerupt Bilal tăcerea, pufnind în râs. Cum să trăim fără violență?

Stând pe „teren“, mi-am privit echipa de veri, care nu mai jucaseră niciodată crichet și, preț de o clipă, m-a cuprins disperarea. De unde să încep? De la esența jocului? De la bâtă? Câmpul de joc? Locul fiecăruia? Am luat o minge și am aruncat-o dintr-o mână în alta.

— Hai să începem cu puțin antrenament de încălzire. Tu ești primul, Parwaaze.

I-am aruncat mingea destul de jos și nu prea tare, ca să văd cum o prinde.

— Chiar și prinderea se învață, trebuie să ai dexteritate. Unii își deschid brațele pe verticală, ca fălcile unui animal. În crichet dimpotrivă, ca să prinzi mingea, brațele trebuie să fie deschise pe orizontală și mâinile, făcute căuș ca s-o prindă cu delicatețe. Dacă nu folosești tehnica potrivită, mingea o să-ți cadă pe degete tare ca piatra.

Desigur, Parwaaze și-a deschis brațele pe verticală. Mingea i-a scăpat din mâini și a căzut. A tresărit și m-a privit aspru, de parcă eu făcusem ceva greșit.

— Arunc-o la mine, i-am spus.

Mi-a aruncat repezit mingea, pe care am prins-o cu mâinile făcute căuș.

— Știu că pare un exercițiu simplu pentru început, dar prinderea mingii e foarte importantă pentru câștigarea meciul. Uite așa trebuie prinsă.

I-am aruncat-o lui Qubad, care a încercat să îmi imite gesturile. Era cât pe ce să o scape, dar în cele din urmă a prins-o. Am exersat prinderea o jumătate de oră. După aceea, deși erau nerăbdători să învețe aruncarea și lovirea mingii, le-am spus să facă ture de la un capăt la celălalt al terenului, pentru că, la urma urmei, asta aveau de făcut ca să înscrie puncte. Alergau ca niște moși, neobișnuiți cu un asemenea efort fizic, și se opreau de multe ori să-și tragă suflul.

— Trebuie să fiți în formă, pentru că n-o să alergați numai până la capătul terenului, ci și înapoi și după aia încă o dată până în capăt. Asta înseamnă trei puncte. Și trebuie să urmăriți mingile care trec pe lângă voi. Sunteți cu toții într-o formă foarte proastă.

— Cum altfel? a întrebat Royan. Avem unde să alergăm fără să fim omorâți de minele din pământ?

— Alergați în grădină sau de-a lungul unei străzi mai sigure. Dacă vreți să câștigați, trebuie să începeți să vă antrenați și singuri. Acum o să vă arăt cum se aruncă mingea.

Am luat mingea, am făcut cinci pași și mi-am încetinit mișcările.

— Dacă aruncați încet, vă trebuie numai câțiva pași. Un aruncător rapid are nevoie de un avânt mai mare ca să dea viteză mingii. Vedeți? M-am întors într-o parte înainte să lansez mingea. Mâna stângă e chiar deasupra capului, iar cea dreaptă, care ține mingea, e lângă corp, la aproape o sută optzeci de grade. Acum, în timp ce ridic mâna cu mingea cât mai drept posibil – nu cumva să îndoiți cotul –, cea stângă coboară ca să-mi păstrez echilibrul, după care lansez mingea chiar din vârful arcului.

I-am aliniat și le-am cerut să îmi repete mișcările. Erau plini de râvnă, dar stângaci ca niște copii care învață să meargă. Treceam de la unul la altul, mai îndreptam un braț sau îi răsuceam mai mult într-o parte. I-am pus să alerge și să arunce mingea. O echipă își specializează jucătorii: unii joacă numai la bătaie, în timp ce alții sunt aruncători. Aveam nevoie de patru aruncători buni. Pentru că Jahan, Parwaaze și Qubad cunoșteau deja mișcările, au ajuns să le stăpânească mai iute decât ceilalți. Dar Nazir și Royan – chiar și Omaid, spre surprinderea mea – promiteau mult.

Când i-a venit rândul să arunce mingea, Omaid părea să fi ieșit din transă. S-ar fi zis că exercițiul fizic trezise ceva în el. Ne-a surprins pe toți, fiindcă era cu adevărat înzestrat pentru crichet, și ne-a zâmbit cu o plăcere atât de naivă, încât l-am aplaudat. Pe tăcute, firește, pentru că aplauzele erau în interzise prin lege.

Mai târziu aveam să fiu nevoită să reiau antrenamentul pentru aruncări, căci aveam nevoie și de jucători la bătaie. Când am ridicat bâta, așteptau încordați. Acesta era motivul pentru care veniseră.

— Vedeți, am picioarele depărtate ca să-mi mențin echilibrul, le-am zis eu luând poziția corectă. Stau un pic aplecată în față. Când vine mingea, sar ca un arc, îmi îndrept spatele și fac un pas înapoi. Țin bâta în jos, pe verticală, ca s-o lovească mingea când sare. Asta e tehnica defensivă. Dacă voi considerați că mingea a căzut aproape, vă duceți piciorul stâng cât mai aproape de ea și aduceți bâta jos într-un arc ca s-o loviți.

Am repetat gesturile încet, imaginându-mi viteza și saltul mingii. După care, pe rând, le-am dat bâta și le-am aruncat mingea. Așa cum îmi închipuisem, Royan și Parwaaze mi-au imitat repede mișcările, apoi, treptat, și Nazir. La început era caraghios, dar, pe măsură ce devenea tot mai stăpân

pe sine și descoperea cum să își mențină echilibrul și să lovească mingea, loviturile lui deveneau tot mai elegante și mai îndrăznețe. Bilal, care nu se dezicea de natura sa, era mai încet și mai încăpățânat. Nu își asuma niciun risc. Pentru echilibrul echipei, trebuia să intre la jumătate. Qubad, care încă mai învârtea haotic bâta, avea să intre aproape de final, ca să poată lovi cât mai multe mingi.

Dintr-odată, Royan a ridicat mâna și a întors capul într-o parte, apoi în cealaltă, ciulindu-și urechile. Am auzit o motocicletă în depărtare. Părea că ne dă târcoale, când apropiindu-se, când îndepărtându-se. Deodată s-a oprit. Știam că e Azlam, care ne spiona. Ne-am uitat printre copaci și tufișuri, dar nu l-am zărit. Stăteam și așteptam. Apoi am auzit motocicleta pornind și îndepărtându-se.

— Mereu se furișa, încă din liceu și facultate, a mormăit Parwaaze.

Am exersat aruncări și loviri întreaga după-amiază, dar de câte ori auzeam chemarea la rugăciune ne opream imediat, în cazul în care Azlam sau chiar poliția religioasă ne priveau pe ascuns. Îngenuncheam și ne rugam până venea momentul să ne reluăm antrenamentul.

I-am adunat pe băieți în jurul meu.

— Ca aruncător, ai un singur obiectiv: să elimini jucătorii la bătaie. Ești singur, nu te poate ajuta nimeni să-i păcălești. Iar ei nu vor decât să te domine și să te învingă. Nu trebuie să-ți pierzi cumpătul. Trebuie să gândești clar, să-ți păstrezi calmul și să arunci bine mingea.

Apoi am luat bâta și le-am arătat niște lovituri mai îndrăznețe – hook shot, square cut, cover drive, leg glance, late cut – și toate tehnicile pe care mi le aminteam.

— Ca jucător la bătaie trebuie să încerci să-l păcălești nu numai pe aruncător, ci și pe jucătorii de câmp, care de-abia așteaptă să te scoată din joc. Trebuie să fii atent, să te concentrezi și să nu lași pe nimeni să-ți distragă atenția. Și tu ești singur pe teren. Trebuie să înveți să fii pe cont propriu, să intri pe teren cu mult curaj și sigur pe tine.

Qubad, care, fără îndoială, dorea să-și demonstreze îndemânarea în fața verilor săi, mi-a luat bâta și s-a așezat în poziție de bătaie. Mă imita bine. Picioarele erau ușor depărtate, se ghemuise peste bâtă, dar din nou o ținea cu mâinile împreunate, de parcă ar fi fost o crosă. Cotul stâng trebuia să fie îndreptat spre aruncător, iar mâna stângă, să controleze lovitura.

— Omaid, a strigat el. Aruncă-mi încet m-mingea și o s-o lovesc de-o să ajungă în Hindukuș.

Omaid a luat mingea, s-a îndreptat încetișor spre linia de demarcație și a aruncat-o. Mișcarea lui nu a fost perfectă, dar nici rea. Qubad, uitând să-și miște picioarele, și-a luat prea mult avânt și a ratat mingea, care s-a izbit de pământ, a săltat, s-a răsucit în aer – un off-break – și l-a lovit drept în vintre. S-a prăbușit cu un țipăt înăbușit.

Doamne, uitasem de asta!

Nici măcar nu mă puteam uita. Qubad a gemut și s-a chircit ca o râmă când o atingi cu un bețișor. Oare îl omorâsem, îl distrusesem pentru totdeauna?

În schimb, verii nu îi arătau sărmanului Qubad niciun strop de compasiune. Râdeau cu toții în hohote, în timp ce el se zvârcolea pe pământ, cu mâinile între picioare. Namdar și Bilal săreau cu mâna pe testicule, maimuțărindu-l pe Qubad, prăpădindu-se de râs. Numai Omaid părea șocat și speriat. Chipul lui arăta ca un pumn mic și încordat. Eu și Parwaaze am alergat și am îngenuncheat lângă Qubad, care se întinsese pe jos și înjura cu vocea gâtuită.

— Nu ne-ai spus că trebuie să ne... protejăm, a spus pe un ton acuzator Parwaaze.

— Vă trebuie o cupă. În crichet i se spune „scoică“, am spus eu în șoaptă.

— Cu-cum arată? a reușit să bâiguie Qubad. Mie îmi trebuie una de f-fier.

— Îți arăt mâine.

Omaid nu își lua ochii de la Qubad. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. M-am dus lângă el și Royan.

— Qubad e bine, i-am spus încet. Nu e vina ta.

— Uite, se ridică, a spus Royan, apoi și-a strâns fratele în brațe, încercând parcă să-i scoată groaza din trupul plăpând. Qubad, spune-i lui Omaid că n-a fost vina lui.

— N-a fost vina ta, Omaid, a reușit să spună Qubad gâfâind. Eu am fost de v-vină. Nu-ți face griji, n-am pățit nimic.

Omaid și-a tras mucii, apoi s-a liniștit. Pe chip i-a înflorit un zâmbet timid.

Parwaaze și Daud l-au ajutat pe Qubad să se ridice. Abia putea să se țină pe picioare. A rămas cocârjat ca un bătrân cu artrită. Durerea pe care i-o provoca fiecare gest îi făcea pe colegii săi insensibili să nu se mai potolească din râs. Până și Jahan râdea. Cu toate că le dispăruse de pe chip expresia lugubră, nu le înțelegeam bizarul simț al umorului. Dacă mingea ar fi lovit pe una dintre noi în sâni sau oriunde altundeva, iar fata s-ar fi prăbușit la pământ de durere, ne-am fi dus în fugă să o alinăm. Agonia ei nu ne-ar fi stârnit nicidecum hohote de râs.

— O să mai fie în stare să meargă? l-am întrebat pe Parwaaze, care se îneca de râs.

— Da, normal. În cinci minute o să-și revină.

— Nu, n-o s-să-mi revin, a gemut Qubad. O să rămân eunuc și n-o să pot să mă culc niciodată cu o f-femeie.

— Stai liniștit, o să-ți folosești mâinile, a zis Namdar, dar s-a oprit brusc, amintindu-și că sunt Rukhsana, și nu Babur.

— O să aduc mâine scoica, am spus.

Au exersat cu toții pe rând aruncarea și lovirea. Le-am corectat gesturile de aruncare și loviturile de bâtă. Nu era atât de ușor pe cât crezuseră, dar s-au străduit. Apunea soarele și umbrele se lungeau pe pământ, așa că am hotărât

să încheiem antrenamentul. S-au oprit fără tragere de inimă. Mișcarea le îmbujorase obrajii, iar ei continuau să mimeze gesturile pe care le învățaseră de la mine, zâmbind.

— Trebuie să vă antrenați mai departe. Mai ales la aruncări și prinderi. Dacă vă antrenați bine, o să jucați bine.

— Nu uita că vrem să vedem caseta cu meciul de crichet, mi-a amintit Parwaaze.

— O s-o aduc după cină. Și vorbesc serios cu antrenamentul. Vreau să vă antrenați întruna, chiar și în somn.

Obosisem. Mi-era sete și mi se făcuse foame. Nu mai eram în forma în care fusesem în Delhi, când nu trecea zi în care să nu mă antrenez.

— A venit vreo scrisoare? l-am întrebat cu nerăbdare pe Abdul când am intrat pe poartă.

— Nu.

— Dar vreun colet?

Abdul a clătinat din cap.

Încercasem să nu mă gândesc la scrisoare, dar încă o zi trecea fără nicio veste. Pe când ne îndreptam spre casă, Jahan mi-a cuprins cu brațul umerii lăsați.

— Ce colet aștepți?

— Banii, normal. Cum altfel să-i trimită, dacă nu printr-un samsar hawala? N-o să apeleze la bănci, banii pot fi urmăriți. În plus, nu cred că băncile noastre știu să facă tranzacții internaționale.

— Avem vreun samsar pe-aici?

— Normal, sunt peste tot. E un sistem indian străvechi, mai vechi chiar decât Drumul Mătăsii, prin care banii sunt transportați dintr-o țară în alta fără să treacă prin bănci. Shaheen trebuie să-i dea banii unui samsar afgan sau pakistanez în San Francisco, să-i plătească un comision, iar samsarul își sună omul de legătură din Kabul, un hawaladar, care îmi aduce banii la ușă. Totul nu ia decât trei sau patre zile din momentul în care Shaheen îi dă banii samsarului.

— Dar cum sună la Kabul să-i spună unui hawaladar să-ți dea banii? Telefoanele noastre nu merg de zile bune.

— Au patru sau cinci numere de telefon, afacerea lor depinde de asta.

Voiam să-mi țin mintea ocupată, așa că am coborât la subsol și am căutat prin cufăr, dezgropând și mai multe amintiri: o rochie cu decolteu adânc, care abia îmi ajungea la genunchi și pe care o purtasem cu îndrăzneală la o petrecere; brățări de sticlă din Hyderabad, cumpărate de lângă bazarul din vecinătatea moscheii Charminar; vederi trimise de prieteni din locuri exotice; hârtii, scrisori, bijuterii ieftine. Acum, că mă liniștisem, lăsându-mă iar absorbită de crichet, am descoperit că amintirile nu mai aveau gustul amar al regretului. Știam, totodată, că în curând voi fi liberă. Voi lăsa totul în urmă, luând cu mine numai pașaportul și o legătură de haine.

Chiar aveam o scoică, grație lui Nargis, care, răutăcioasă, voise să îi joace un renghi fratelui ei. Ea și Veer mă luaseră de acasă pentru a merge la meci. Veer conducea, eu și Nargis stăteam în spate. Se certau. Se certaseră toată dimineața. Nargis era atât de furioasă pe fratele ei, încât băgase mâna în geanta de la picioarele noastre, îi luase scoica, deschisese geanta mea și o lăsase să cadă înăuntru. „Asta o să-l învețe minte“, îmi șoptise ea. Ne distram amândouă pe seama glumei, deși eu îmi făceam griji pentru Veer. Poate că o păstrasem ca pe un talisman straniu care să-mi amintească de el, deși nu aveam nevoie de ceva atât de palpabil ca să-mi fugă imediat gândul la Veer. Nu îl văzusem niciodată jucând. Scoica rămăsese în geanta mea.

În cele din urmă, am reușit să o dezgrop de sub un maldăr de treninguri și cărți. Semăna foarte bine cu niște chiloți foarte țepeni, avea benzi care se fixau pe talie și o cupă pentru protecție. Am apucat-o de o bandă, am ridicat-o cu grijă, ca și cum aș fi ținut un șoarece mort, și am băgat-o într-o

pungă. Am luat caseta pe care voiam să le-o arăt băieților și le-am ascuns pe amândouă sub cămașă.

Am pregătit o masă simplă, cu orez, pui fript și mazăre. L-am trimit pe Jahan să cumpere naan proaspăt. Hanifa a coborât și s-a oferit să spele vasele. Mama dormise aproape toată ziua și, după ce s-a trezit, și-au citit una alteia și au jucat cărți.

După cină, ne-am dus acasă la Parwaaze și ne-am întâlnit cu echipa la subsol. Ferestrele erau acoperite cu pături. Un televizor și un video player se aflau în dulapul din colț, care stătea deschis. Pe pereți, lipite cu scotch și îndoite la colțuri, erau postere cu Ronaldo, Ronaldinho și Rivaldo, magicienii echipei cu care Brazilia câștigase Cupa Mondială. Aerul era îmbâcsit de fum de țigară și miros de ceai. Era un cinematograf improvizat, unde numai prietenii de încredere puteau să vizioneze filme interzise. Acesta era venitul secret al familiei. Tatăl lui Parwaaze cumpăra casetele de la traficanți la fel cum Noorzia își achiziționa cremele și parfumurile.

Parwaaze a aprins televizorul și a pornit caseta.

— Cine joacă? a întrebat Namdar.

— Anglia și India.

Am urmărit meciul câteva minute, uitând că publicul aștepta cu nerăbdare să explic mișcările. Scena era terenul cenușiu și aproape gol din mijlocul ovalului de smarald. La fiecare capăt se înălța câte o poartă. Liniile de demarcație pentru aruncări și loviri erau trasate drept, iar albul lor se putea vedea chiar și din ultimele rânduri ale stadionului. Mașinile de tuns iarba lăsaseră dungi paralele în zona din afara câmpului de joc. Adoram ritmul pașnic al jocului, momentele sale de tensiune și răbufnirile neașteptate de agresivitate care, după ce treceau, erau înlocuite de o liniște înșelătoare. Fanii urmăreau cele două personaje principale, aruncătorul și jucătorul la bătaie, care se înfruntau în mijlocul scenei. Toți așteptau cu sufletul la gură să înceapă ritualul. Sunetele mișcărilor de joc se auzeau înăbușit. Bâta lovea mingea cu un pocnet entuziast, iar un jucător alerga să o oprească sau să o prindă.

— Spune-ne ce se întâmplă! s-a plâns Qubad.

— Scuze. Dați caseta de la început. Bun, acum priviți mișcările aruncătorului și ale jucătorului la bătaie. Și uitați-vă și la desenul pe care vi l-am făcut.

Înainte de cină, schițasem pozițiile jucătorilor pe teren.

— Vedeți cum jucătorul la bătaie a trimis mingea într-un loc neacoperit? Și a fost eliminat. Sunt cinci feluri în care poți elimina un jucător la bătaie, și o să vi le explic pe toate pe măsură ce apar în joc.

La un moment dat, un jucător la bătaie a fost eliminat, pentru că mingea l-a lovit în picior.

— În cazul ăsta, arbitrul a considerat că mingea ar fi intrat în poartă dacă n-ar fi fost piciorul în drum. Se numește leg before wicket. LBW, am adăugat încet. Decizia arbitrului e definitivă. Nu obiectezi. Nu se face așa ceva.

— Și ci-cine o să arbitreze meciul nostru? a întrebat Qubad fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Ministrul a spus că trebuie să vină un om de la CIC, am zis. Poate că el o să fie arbitru.

— N-o să-l lase, a suspinat Royan. O să pună un taliban cretin să arbitreze.

— Așa ceva nu se face, am insistat eu. Meciul e corect numai dacă putem să avem încredere în sinceritatea arbitrului. Crichetul le impune celor care vor să-l joace un comportament corect și un sentiment al dreptății. Am văzut meciuri internaționale în care jucătorul la bătaie știa că nu ar fi trebuit să fie eliminat, dar a acceptat decizia arbitrului. N-are cum să stea pe teren și să riposteze. Trebuie să se întoarcă în pavilion.

— Atunci crichetul n-o să prindă aici, a spus Namdar izbucnind în râs. Aici n-avem încredere în nimeni. Și nu există dreptate.

— Numai așa se joacă, am răbufnit eu.

— O să jucăm așa cum ne învață Babur, a intervenit Parwaaze.

Văzusem că urmărește discuția și că nu ar vrea să ia partea cuiva, dar, în cele din urmă, a fost de acord cu mine.

— Eu îl cred pe Babur. Dacă învățăm să jucăm așa cum trebuie și ne însușim disciplina care se cere în crichet, atunci o să câștigăm. Acum hai să ne uităm și să ascultăm.

Am pornit din nou caseta, iar Sachin a ieșit din pavilion, îndreptându-se spre linia de bătaie. În timp ce îi descriam gesturile, vorbeam din ce în ce mai tare și cu tot mai multă pasiune. Îmi imaginam miile de oameni în tribune și alte mii, din toată lumea, care urmăreau meciul la televizor. Îmi aminteam din vremea în care jucam cât de singur te simți când te îndrepți spre linie, în liniștea aceea desăvârșită.

— Priviți-l, e cel mai bun jucător la bătaie din lume.

— E scund, a spus Qubad cu dispreț.

Jucătorii englezi erau mult mai înalți decât cei indieni.

— Înălțimea nu te face mai bun.

— De ce? a spus Parwaaze aplecându-se ca să urmărească mai bine.

— Vedeți cât de bine își ține echilibrul la linie? Are un joc de picioare perfect, mișcarea brațelor și văzul sunt extraordinare. Vedeți cum se apleacă spre minge și în ultimul moment o trimite acolo unde vrea el să ajungă? Ar trebui să-l mai vedeți și în alte meciuri. I se spune Micul Maestru.

Când s-a terminat, Parwaaze a dat caseta de la început, iar eu i-am pus să repete fiecare poziție de pe teren, de parcă erau niște copii care învățau într-o madrasa. Știam că fiecare dintre ei își închipuie că e pe terenul din înregistrare, aruncând și lovind mingea precum cei mai buni jucători din lume.

Am ajuns acasă la ora zece și m-am dus direct la culcare. Am visat că jucam iar crichet în echipa facultății, iar figurile cunoscuților intrau și ieșeau din scenele care mi se perindau în minte. M-am trezit a doua zi regretând că nu mai sunt acolo. Calendarul mă aștepta. Am mai tăiat o zi. Mai rămăseseră șaptesprezece zile.

Am urmat sfatul Noorziei. Trebuia să încep să mă ocup de felul în care arăt. Deși nu mi-am fardat sau pudrat obrajii și nici nu mi-am dat cu luciu de buze, m-am ocupat de înfățișarea lui Babur. Dacă tot trebuia să fiu bărbat, măcar voiam să arăt bine. M-am îngrijit de culoarea pielii, de sprâncene și de barbă. Mi-am pus ochelarii și mi-am potrivit turbanul pe cap. Deși nu făcusem decât niște mici retușuri, m-am simțit dintr-odată ca și cum aș fi ieșit din trupul meu și aș fi intrat în altul. Purtam aceleași haine și, urmând sfatul Noorziei, mi-am pus apărătoarea pentru piept. Urma să devină incomodă pe parcursul zilei, dar nici cel mai sensibil cot nu avea să afle că îmi acoperă sânii.

Înainte să ieșim din casă pentru antrenament, am urcat pe acoperiș și am cercetat cu atenție drumul: câțiva bicicliști, un vânzător de legume împingându-și roaba, două femei însoțite fiecare de câte un mahram și niște capre care căutau de mâncare. Totul părea normal. Nu se uita nimeni la casa noastră.

— De ce-ar supraveghea Droon casa? a întrebat Jahan. A căutat peste tot și nu te-a găsit. Știe că suntem cu toții îngroziți de talibani și că n-am îndrăzni să-l sfidăm, mai ales că mama și cu mine suntem practic prizonierii lui. Și ea nu pleacă nicăieri. Nu uita că a amenințat-o și pe ea.

— Ca să fie sigur, am răspuns eu fără să îmi iau ochii de la drum.

— Pericolul o să fie cu o zi sau două înainte să se întoarcă Wahidi, când o să vadă Droon că încă n-ai venit. De-abia atunci o să-nceapă să dea din colț în colț.

— Înseamnă că trebuie să plec cu trei sau patru zile înainte. Până atunci o să am timp să vă pregătesc bine. Ca să fim siguri, o să dorm în camera secretă.

— N-o să fie prea comod.

— Știu. Orice s-ar întâmpla, să intri pe teren și să joci. Asta e șansa ta.

Tocmai porniserăm spre universitate, când deodată am auzit huruitul motocicletei. Azlam a trecut pe lângă noi fără să ne arunce măcar o privire, dar eram sigură că ne văzuse și își amintise de ziua precedentă. Se pare că bântuia prin cartierul nostru.

— L-am văzut pe Azlam, i-a spus Jahan lui Parwaaze când am ajuns.

— Vrea să ne vadă jucând, a răspuns Parwaaze îndârjit. Trebuie să-i batem echipa. Trebuie.

I-am dat lui Qubad cadoul. L-a luat și l-a fluturat pe sus ca să-l vadă toți, de parcă ar fi fost o operă de artă.

Parwaaze l-a luat și l-a pus peste pantaloni, l-a potrivit și, mândru, a făcut câțiva pași.

— O.K., acum sunt gata să-nvăț cum se lovește mingea.

— Ne mai trebuie una, poate chiar două, a zis Jahan. Sunt doi jucători la bătaie în fața porții, și al treilea așteaptă să intre când iese unul dintre ei.

— Poți să faci două ca asta? l-a întrebat Parwaaze pe Bilal, arătându-i apărătoarea.

— Păi... durează o zi, două. Trebuie să înmoi pielea și apoi s-o modelez ca să se potrivească pe... chestii.

— Mie să-mi faci una specială, ale mele sunt mai mari decât ale voastre, s-a lăudat Namdar ducându-și mâna între picioare. Cam de două ori mai mari.

— Da, fă-i lui Namdar una specială, a adăugat Qubad. Nu vreau să-mi dea vreo boală.

— O.K., O.K., a spus Bilal. Dar să mă plătiți. Nu le fac gratis. Dacă află tata că fur din prețioasa lui piele, o să mă dea afară.

Qubad s-a uitat o clipă în altă parte, apoi s-a întors spre Parwaaze.

— O, Doamne, uite cine v-vine.

24 Over, în original. În crichet, un over este un set de șase mingi.

Aprobarea

Ne-am întors cu toții privirea, așteptându-ne să-l vedem pe Azlam. În schimb, un tânăr cu o barbă deasă năvălise ca o furtună pe teren. Fratele lui Parwaaze. Venea spre noi, cu fața roșie de furie. Când a ajuns în dreptul nostru, echipa s-a tras câțiva pași mai în spate și l-a lăsat pe Parwaaze singur cu fratele lui.

Parwaaze a oftat adânc.

— Ce cauți aici?

— Vreau să știu ce faci, a izbucnit Hoshang. Trebuia să-mi spui.

— Jucăm. Acum c-ai văzut, poți să pleci.

— Ce jucați?

— Crichet, a răspuns Qubad plictisit și s-a întors spre mine zâmbind. Hoshang n-are n-nimic mai bun de făcut decât să ne urmărească peste tot.

— Tu să taci, l-a repezit Hoshang.

— O, vai, califule, ie-iertare. Acum valea.

— De ce crichet? Spune-mi sau vă denunț pe toți.

— Nu încălcăm nicio lege, a spus Parwaaze exasperat. E un joc...

— Știu asta. Citesc și eu ziarele...

— ...Și vrem să participăm la meciuri. Asta-i tot. Acum că știi, poți să ne lași în pace.

— Și ăsta cine mai e?

Hoshang a arătat cu bărbia spre mine. Semăna cu Parwaaze, dar firea lui era mai întunecată și nu avea simțul umorului și neastâmpărul fratelui său.

— Babur, a spus Parwaaze.

S-a uitat la mine, apoi la ceilalți. Nu-i spusese nimic lui Hoshang, așa că a șovăit un pic înainte să izbucnească:

— Babur este Rukhsana. Ea ne învață.

Hoshang părea nedumerit. La început a crezut că Parwaaze face o glumă. Apoi s-a apropiat ca să mă studieze mai bine, iar după felul în care se uita la mine mi s-a părut că mă recunoaște vag. A clipit repede, probabil de uimire. Nu fuseserăm apropiați în copilărie și nu ajunseserăm niciodată să ne cunoaștem bine, dar Parwaaze părea că știe ce face. Ceilalți s-au apropiat de mine ca să mă apere. Așteptam încordați.

— Toți știți?

S-a uitat în jur. Au încuviințat din cap.

— Padar știe?

— Nu. Asta dacă nu-i spui tu. Lui și tuturor celorlalți, a zis Parwaaze resemnat. Atunci talibanii o s-o omoare. Și pe noi la fel.

— De ce-aș face așa ceva? a spus Hoshang în cele din urmă.

Râdea. Părea mai relaxat acum, că știa secretul fratelui său.

— Mai avem nevoie de un jucător, dacă vrei să ni te alături, i-am propus eu.

— Desigur! Deci ce facem, câștigăm sau nu?

— Altfel de ce ne-am mai pierde timpul aici? Acum avem echipă completă.

Ne petreceam zilele după un program bine stabilit: exerciții de încălzire, apoi loviri și aruncări. Încă mai aveau stângăcia începătorilor, dar speram că, pe măsură ce le va crește încrederea în sine, vor dobândi stilul și grația

pe care le cere jocul. Jahan, Parwaaze, Qubad, Atash și Royan aveau potențial ca jucători la bătaie. Aveau joc de picioare și privire ageră – două atuuri fără de care nu ar fi avut cum să aprecieze viteza și saltul mingii. Omaid, Daud, Namdar și Bilal aruncau bine, dar când Namdar și Daud au încercat să arunce mai repede, și-au pierdut echilibrul și au căzut. Păstrarea echilibrului se învață greu, prin antrenamente intense. L-am învățat pe Hoshang să stea în spatele porții și să oprească sau să prindă mingea când lovește marginea bâtei. Cum el era cel mai mare, faptul că urma să aibă un rol esențial în joc îl făcea să se simtă foarte important.

Zilnic, după fiecare ședință, îi puneam să exerseze pozițiile de pe teren și prinderea mingii, care nu le erau pe plac. Se aliniau la treizeci de metri depărtare, siluetele lor proiectându-se pe dealul Asamayi, scund și cenușiu, eu loveam mingea și o trimiteam pe teren, iar ei, unul câte unul, alergau să o prindă și să i-o arunce înapoi lui Hoshang. La sfârșitul săptămânii, aveau mișcările sprintene ale unor tineri.

— Ce-i în capul tău? Patru puncte ai lăsat să-ți treacă printre picioare, am strigat eu, așa cum striga Sharma la noi în timpul antrenamentului în Delhi. Jucătorii la bătaie fac și trei ture până te miști tu... Trebuie să fii mai rapid decât ei... Ridic-o și arunc-o... Aleargă mai repede... Așteaptă să ajungă mingea la tine... Mai repede, mai repede!

Apoi am lovit de câteva ori mingea cu boltă, dar la început n-au reușit să o prindă nici măcar o dată.

— Ai fi putut să elimini pe cineva dacă săreai s-o prinzi... Prinzi mingea, câștigi meciul.

În fiecare seară, când eu și Jahan ne întorceam acasă, aveam același schimb de replici cu Abdul: „Scrisori? Colet?“ Iar răspunsul lui era mereu același. Speram ca într-o zi să îmi întindă coletul, ca să țopăi de bucurie prin casă și până dincolo de granițe. Telefonul mă atrăgea ca un magnet. Dar nu voia să coopereze. Trei, patru, cinci zile trecuseră, și pe fiecare o tăiasem în calendar. Mă simțeam ca și cum liniile cu care tăiam zilele mă împingeau de la spate, iar eu, neajutorată, nu le puteam opri. Cât avea să mai dureze până ce scrisoarea și banii de la Shaheen aveau să ajungă la mine? „O săptămână“, m-am gândit, încercând să înghit nodul din gât.

Chiar în timp ce pregăteam cina, am auzit un ciocănit la ușă. Jahan s-a uitat mai întâi pe fereastră, ca să vadă cine este înainte să deschidă. Abdul stătea lângă un cuplu, așteptând pe ultima treaptă de sus. M-am ascuns în spatele ușii, iar Jahan le-a deschis și i-a salutat.

— Sunt o bună prietenă a Rukhsanei.

Vocea era a unei femei tinere.

— Eram în trecere și m-am gândit să-i fac o vizită.

— I-am spus că Rukhsana e în Mazar, s-a plâns Abdul.

— Nu-i aici, s-a răstit Jahan. E în Mazar, o ajută pe verișoara ei cu pregătirile de nuntă.

— Dar am vorbit cu ea ieri pe stradă.

— E imposibil. Dacă-mi spui cum te cheamă, o să-i zic că ai căutat-o când se întoarce.

— Dacă nu vrea să mă vadă, n-o să mă prezint, a răspuns ea pe un ton ofensat. Am fost colege de școală.

— Atunci du-te la Mazar.

I-am privit îndepărtându-se, urmați de Abdul, care bombănea în spatele lor.

— I-ai recunoscut vocea? m-a întrebat Jahan în timp ce urcam iute pe scări spre ultimul etaj.

— Nu.

Stăteam de-o parte și de alta a ferestrei și priveam strada. Cei doi au vorbit o vreme în fața porții, au aruncat o privire spre casă și apoi au plecat în grabă spre Kārte Seh Wat.

— Ai dreptate, a spus Jahan, amintindu-și conversația noastră de dimineață. Cred că lucrează pentru Wahidi și Droon.

— Data viitoare n-o să vină același cuplu.

De când supravegheau casa? Cum de nu-i observasem? Acum trebuia să fiu de două ori mai atentă. Rukhsana nu trebuia să fie văzută în casă, nici măcar zărită la fereastră, până Babur nu ajungea în siguranță la graniță.

A doua zi după-amiază, Parwaaze ni l-a arătat pe Azlam stând călare pe motocicletă și uitându-se la noi. Oprise lângă o clădire, putea să fie acolo de o oră. L-am auzit râzând batjocoritor în timp ce pornea motocicleta, după care s-a îndreptat spre noi. Ne-am retras din calea zgomotului și ne-am înghesuit unii în alții, timp în care el ne dădea târcoale, uitându-se la echipamentul nostru. S-a oprit.

— Cine vă învață să jucați? a strigat el ca să acopere huruitul motocicletei.

— Nimeni, a spus Parwaaze băgându-și mâna în cămașă și scoțând ghidul Clubului de crichet Marylebone pe care i-l dădusem eu. Ăsta ne învață să jucăm. A frunzărit paginile. Spune cum să lovești mingea, cum s-o arunci și cum să miști jucătorii pe teren.

— Dă-mi să văd.

Azlam s-a întins după carte, dar Parwaaze a ținut-o departe de mâna lui.

— Găsește-ți singur una.

— De unde ai luat-o?

— De la librăria de pe lângă parcul din Shāre Naw, a zis el, apoi a adăugat malițios: Era singurul exemplar.

Privirea acaparatoare a lui Azlam a rătăcit asupra noastră, după care s-a oprit la mine.

— Dacă învățați din carte, el de ce vă dă instrucțiuni tot timpul?

— Cartea e în engleză și Babur înțelege mai bine decât noi, a spus Parwaaze fără să se uite la mine.

— Chiar d-dacă găsești un exemplar, n-ai ce să faci decât să te uiți la poze, a adăugat Qubad zâmbindu-i fără chef.

Azlam a ambalat motorul.

— Echipa mea tot o să câștige. Chiar și fără cartea aia tâmpită.

A izbucnit în râs și a pornit în trombă.

Am așteptat până ce zgomotul motocicletei s-a stins și ne-am întors la antrenament. Când lumina a început să scadă am pornit spre casă. Mai aveam nouă zile. Cu fiecare pas făcut mă rugam să găsesc acasă scrisoarea și coletul.

— Care e mai tânără? l-am auzit pe Parwaaze întrebându-l pe Qubad.

Două femei se apropiaseră de noi.

— Cea din stânga, a spus Qubad. Merge mai drept. Poate e drăguță.

— Tu ce crezi, Babur?

Cum să-ți dai seama? Oare bărbații făceau astfel de comentarii și pe seama identității mele, încercând să-mi ghicească vârsta, trăsăturile, formele? Desigur, cu mult timp în urmă, observasem și eu alte femei – felul în care se îmbrăcau, culorile, modelele. Dar acum trebuia să-mi exprim rapid o părere masculină despre femeile care nu puteau fi văzute decât în imaginație.

— Qubad are dreptate, am șoptit. Cea din stânga.

Gleznele ei erau subțiri și drepte. Cealaltă femeie avea glezne mai groase, un pic sucite din cauza greutății.

— Cea tânără se uită la tine, a zis Parwaaze pufnind în râs. Ai văzut ce privire ți-a aruncat?

— Ai ochii mai buni decât mine. Eu cred că se uita la Jahan.

— Nu, la tine, a insistat Namdar tachinându-mă.

— Cum poți să-i vezi privirea din spatele vălului? Poate că s-a uitat peste capul nostru.

— O vezi în vis.

Glasul lui Royan era plin de dor.

— Pe vremuri, când treceam pe stradă, întâlneam privirea fetelor frumoase sau a unora mai puțin frumoase, ne uitam și noi la ele și ne continuam drumul zâmbind de unii singuri. Femeile din Kabul au fost cândva îndrăznețe și elegante. În schimb, acum sunt speriate și ascunse sub decretele talibanilor. Mi-e dor de ele. Au devenit invizibile.

— Asta e problema ta, a zis Qubad râzând. V-visezi prea mult.

— De parcă tu nu visezi deloc, l-a luat peste picior Atash.

— De-aia dorm așa de bine.

Când am auzit țipătul unei femei, eram la o sută de metri de spital. Inițial, în aglomerația de oameni, căruțe și mașini, nu am reușit să vedem cine țipase. Parwaaze și-a croit drum printr-un grup de oameni, făcându-ne și nouă loc. Peste drum, un polițist religios bătea o femeie cu bastonul și striga:

— Cum ieși așa din casă, fără aprobare? Unde ți-e aprobarea? Unde-i scrisoarea de la mahram?

Femeia țipa, ferindu-se din calea loviturilor. Atunci am văzut că ținea ceva strâns în brațe, înfășurat într-un șal albastru-aprins, pe care erau brodate stele argintii.

— Fetița mea e bolnavă, vomită. Trebuie s-o duc la spital... E o urgență.

Și-a strâns copilul la piept și s-a eliberat cu o smucitură din strânsoarea polițistului. Bărbatul a încercat să o înșface de burka, dar i-a scăpat.

— Întoarce-te acasă, a răcnit el, lovind-o cu bastonul peste spinare. Încăpățânată, femeia s-a pierdut în mulțime și a fugit cu prețioasa povară spre spital. Ne uitam împietriți, incapabili să facem un gest. Polițistul și-a

scos mitraliera și toată lumea s-a aruncat la pământ. Femeia ajunsese la treizeci de metri de spital.

Știam ce urmează să se întâmple, așa că am deschis gura, gata să țip. Jahan m-a văzut și mi-a acoperit-o repede cu mâna.

Polițistul a țintit și a tras la foc automat, s-au auzit niște pocnete îngrozitoare, unul după altul, ca și cum s-ar fi rupt niște bețe, iar femeia s-a clătinat și s-a prăbușit. Nici nu apucase să pună piciorul pe trotuar. Încă mai ținea strâns copilul, pe care, în liniștea care se lăsase, l-am auzit scâncind. Polițitul și-a agățat arma înapoi pe umăr. S-a uitat în jur. Era un bărbat tânăr, cu barbă deasă, zâmbind și amenințând pe oricine îndrăznea să îl împiedice să-și continue mersul țanțoș. Oamenii, care se aruncaseră la pământ ca să se adăpostească de gloanțe, s-au ridicat încet, ferindu-se să se apropie de femeie, de teamă că polițistul religios s-ar putea întoarce. Înmărmuriți de șoc și groază, se uitau la cadravu cu ochi goi. Cât despre mine, mă uitam la trupul femeii sperând că se va mișca, se va ridica în picioare și va continua să alerge. Copilul încă scâncea. Mi-am făcut loc până la el, l-am ridicat și l-am legănat ca să se oprească din plâns. Echipa a venit după mine și a îngenuncheat lângă femeie. Cândva, ar fi rămas în mulțime. Qubad s-a uitat în jur, ca și cum și-ar fi căutat din priviri familia, și i-am văzut ochii strălucind de lacrimi. I-a ajutat pe Atash, Namdar și Royan să ridice trupul femeii și au pornit în direcția de unde ea fugise, căutându-i casa. Chiar atunci o altă femeie a țipat. A țâșnit împleticindu-se dintr-o stradă laterală și a întins mâinile spre cadavru, plângând și urlând. Era mai în vârstă, probabil mama femeii moarte. Un bătrân cu fața schimonosită de tristețe mi-a luat copilul din brațe. I-a spus femeii câteva cuvinte, apoi a dus cu stoicism copilul la spital. Poticnindu-se și plângând, femeia a condus echipa spre casa în care locuise moarta.

— O, Doamne!

Asta a fost tot ce-am putut rosti în șoaptă când Jahan m-a tras departe.

— Nicio scrisoare, niciun colet, m-a întâmpinat Abdul.

Am trecut pe lângă el în tăcere. Jahan mă sprijinea.

După ce m-am văzut în casă, la adăpost, cu ușile încuiate și zăvorâte, am eliberat țipătul pe care îl înăbușisem pe drumul de întoarcere. Sălbăticia urletului m-a speriat. Am explodat de ură, furie și durere în fața nedreptății lumii în care trăiam, apoi am plâns pentru femeia care murise. Niște haine încâlcite, fără formă, pe o stradă publică, zăcând împrăștiate ca niște rufe lăsate la spălat.

— Trebuia să-l oprească cineva, am spus printre suspine. Oricine. Chiar suntem cu toții atât de lași, încât să lăsăm un taliban să omoare o femeie? Și pentru ce? Încerca să-i salveze viața copilului ei. Ce fel de crimă mai e și asta?

— Era femeie, a răspuns Jahan sumbru. Asta i-a fost crima.

Și-a întins mâna să mă liniștească, dar m-am tras la o parte, ca și cum l-aș fi acuzat că nu a salvat-o pe femeia aceea. Ca și cum aș fi dat vina pe toți bărbații pentru cruda lor indiferență față de uciderea unei femei. Și-a lăsat brațul jos. Aș fi vrut să mă ia în brațe și să mă aline o femeie, mama mea, care putea să plângă alături de mine pentru această faptă cumplită îndreptată împotriva noastră, a tuturor. Dar o poveste atât de tragică i-ar fi sfâșiat inima.

— Rukhsana, m-am tot gândit că ai fi putut să fii tu cea care zăcea în stradă. Dacă ai fi țipat, și-ar fi dat seama că ești femeie și Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat cu tine.

Mi-am scos turbanul, apoi mi-am desprins cu grijă barba. M-am scărpinat în cap, simțind transpirația care se uscase de când jucasem nevinovata partidă de crichet și mi-am frecat obrajii, înviorându-mă și potolind furnicăturile lăsate de plasă.

— Nu poți să dai vina pe bărbați că n-au făcut nimic, a zis Jahan mai departe. Ce puteam face? Să ne punem între polițist și femeie ca să fim împușcați?

— Măcar să-i fi dat arma jos din mână, să-l fi făcut să-și rateze ținta. Știam cu toții ce-o să se întâmple când și-a luat arma de pe umăr.

— Pentru așa ceva ne-ar fi omorât, a spus Jahan, după care a adăugat cu vehemență:

— Ai văzut că ne-am dus la corpul ei. Nu mi-e frică.

— Ar trebui să-ți fie, am zis eu, întorcându-mă cu fața la el. Trebuie să te ajut să pleci din țara asta însetată de sânge. Cu orice preț. Nu pot să mai stau aici și să nu fac nimic decât să aștept vești de la Shaheen.

Ne-am așezat pe canapea fără să ne privim. În cele din urmă, Jahan și-a întins timid brațul și l-am lăsat să-mi cuprindă umerii. Era înțepenit de emoție. M-am sprijinit de el.

— Îți chiorăie stomacul.

— N-am mâncat de azi-dimineață, mi-a amintit el. Trebuie să cumpăr ceva?

M-am ridicat.

— Nu, ne-a mai rămas ceva de ieri. Asta dacă nu te deranjează să mănânci iar pui. Și mai avem niște naan. Mă duc să văd ce face maadar.

M-am dus în camera ei. Hanifa citea cu voce tare din Mândrie și prejudecată. Când am intrat, mama zâmbea, iar Hanifa a lăsat cartea jos.

— Am auzit pe cineva țipând, a spus.

— Eu am fost. Mi-am lovit un deget de la picior în ușă. Dar nu e rupt.

— Pari obosită, a spus mama când m-am aplecat să o sărut.

— Sunt bine, doar că nu prea sunt în formă, atâta tot. Cum te simți?

— Doamna doctor spune că mă simt bine.

Au zâmbit amândouă.

— Eu am luat cina cu Hanifa, dar tu și Jahan n-ați mâncat nimic.

— Trebuie să scrii o scrisoare prin care să-mi dai permisiunea să ies din casă. O s-o țin la mine în caz că ne despărțim, i-am spus lui Jahan după cină.

— O s-o scriu acum, a spus și a urcat în camera lui.

Deși eram frântă de oboseală, m-am dus în biroul tatei și am început să formez numărul lui Shaheen. Aveam de gând să insist toată noaptea dacă era nevoie. De cinci ori a trebuit să apăs butonul de reapelare până când a făcut legătura. Auzeam un țârâit surd, ca și cum ar fi sunat la o mare depărtare.

Un bărbat mi-a răspuns „Alo“ și am recunoscut vocea tatălui lui Shaheen.

— Unchiule, am strigat la telefon în engleză. Sunt Rukhsana.

— Rukhsana! Ce mai faci?

— Sunt bine.

Uram întrebările acestea de complezență, temându-mă că se va întrerupe conexiunea înainte să apuc să vorbesc cu Shaheen.

— Voi ce mai faceți?

— Suntem foarte bine și fericiți aici, în America. Cum se simte mama ta?

— La fel, unchiule.

Puteam s-o ținem așa toată noaptea. M-am aruncat:

— Trebuie să vorbesc cu Shaheen. E urgent.

— Nu-i acasă, dar îi spun c-ai sunat și o să te sune el înapoi. Știu că vrea să vorbească cu tine. A încercat să te sune, dar n-a răspuns nimeni.

Am zâmbit căznit.

— Știi cum sunt telefoanele noastre, unchiule.

— În America telefoanele merg întotdeauna și apelurile sunt foarte ieftine, m-a anunțat el cu mândrie.

— Când se întoarce?

— Trebuie să apară. O să te sune.

— Spune-i că aștept și că e foarte urgent, m-am grăbit eu să spun. Știi dacă a trimis...

Dar s-a întrerupt legătura.

Stăteam pe scaun, uitându-mă la telefon și așteptând să mă sune Shaheen. Visul m-a prins în mrejele lui, iar prin fața ochilor îmi treceau imagini confuze: crichet, o femeie țipând, o motocicletă trecând. A doua zi dimineață eram tot acolo, obosită și înțepenită, în lumina care pătrundea prin crăpăturile jaluzelelor. Am verificat telefonul și am auzit bolboroseala tonului.

Am mai tăiat o zi din calendar, încercând să nu număr zilele rămase. Poate Shaheen încercase să sune și nu reușise. Dacă primise scrisoarea mea, probabil că acum se ocupa de transferul de bani printr-un samsar hawala. M-am spălat cu apă rece și m-am înviorat, după care am coborât să pregătesc micul dejun. Jahan a apărut în bucătărie somnoros și amețit, dar nu i-am zis că vorbisem cu tatăl lui Shaheen. Ce era de spus? I-am dus împreună tava mamei și am mâncat cu ea, fără să vorbim prea mult, căci arăta ca și cum avusese și ea o noapte agitată. Când Hanifa ni s-a alăturat, am coborât în bucătărie.

Am auzit un ciocănit ușor în poarta curții din spate și, din reflex, m-am uitat la ceasul prăpădit de pe masă. Era nouă și jumătate. Uitasem de fete.

Cu mai bine de trei ani în urmă, eu și mama începuserăm să ținem lecții în secret pentru fetele din Kārte Seh și din vecinătate. Veneau o dată sau de două ori pe săptămână, uneori deloc, în funcție de cât de repede își terminau treburile. În prezent mai veneau doar câteva fete. Raishma, cu ochi verzi, frumoși, obraznică și cu un râs ca de drăcușor, avea opt ani și era cea mai

mare. Cea mai mică era Sooryia, slăbuță și timidă, care avea numai patru ani.

Cu pofta lor de a învăța și de a bârfi, ne scoteau din monotonia vieții noastre limitate. Raishma era cea care îmi spusese de femeia căreia i se retezase vârful degetului cu unghia lăcuită. Și o fată pe nume Louena îmi povestise despre fratele ei, care primise un joc electronic mic cât un pachet de cărți – un cadou încântător pentru aniversarea lui de opt ani, pe care îl luase să-l arate prietenilor cu care se juca pe afară. Îl prinseseră polițiștii religioși. Îi distruseseră jucăria, apoi îl bătuseră și îi rupseseră brațul drept. Scrisesem și despre asta, după ce vorbisem cu băiatul speriat și mâhnit, cu brațul prins într-o eșarfă.

Când mama nu a mai putut ține orele, am continuat de una singură. Le-am învățat să citească și să scrie, apoi un pic de geografie, științe și matematică. Am folosit tăblițele pe care le aduseseră ele ascunse în cămașă. Fiind atât de tinere, puteau să iasă singure, fiindcă nu aveau nevoie să ajungă prea departe. Erau foarte mândre de lucrurile pe care le învățau. M-am gândit la valoarea neprețuită a cuvântului scris. Fără să știe să citească, cum ar putea să afle unde au ajuns într-o țară, cum ar putea să deslușească destinația unui autobuz sau instrucțiunile de pe un ambalaj? A citi într-o limbă, în orice limbă, este un dar minunat, pe care nu îl luasem deloc în serios. Mi-am amintit cât de incântată fusesem când descoperisem alfabetul. Mai întâi, literele formau cuvinte, apoi propoziții, paragrafe și pagini, ajungând să-mi ofere plăcerea de a citi o carte întreagă, fie ea și o poveste pentru copii.

De două ori se întâmplase ca niște femei să bată la poartă și să ne spună că vor ca fetele lor să ia parte la cursurile noastre. Cum bănuiam că sunt informatoare, negasem cu amabilitate că aș ține lecții pentru fete.

— Jahan, fetele sunt la poartă. Nu pot să le predau și nu trebuie să mă vadă. Spune-le că sunt plecată.

Jahan a luat cheile din cui și s-a dus la ușa din spate. L-am privit prin fereastra din bucătărie cum o deschide și iese. Veniseră trei de data aceea.

Jahan a închis poarta și s-a întors la fereastră.

— Le-am spus că ești plecată, dar vor s-o vadă pe maadar, a spus.

— O să mă ascund sus.

M-am retras pe scări, iar Jahan le-a lăsat să intre. Raishma, Sooryia și Louena l-au urmat. M-am ascuns în camera mamei. Era sprijinită de perne, iar Hanifa îi citea.

— Fetele vor să te vadă, i-am spus și m-am dus repede în camera mea, lăsând ușa crăpată, ca să pot auzi ce se întâmplă.

Au intrat tiptil și am auzit-o pe mama cum spune:

— Veniți încoace și dați-mi o îmbrățișare.

— Sunteți așa de frumoasă, maadar, au spus ele în cor.

— Nu așa de frumoasă ca voi. Îmi pare rău că Rukhsana e plecată. Eu n-am putere să vă predau. Faceți zilnic recapitulare?

— O, da, a spus Sooryia. Dar ne e dor să ne învățați.

— Nu e și Rukhsana o profesoară bună?

Au chicotit.

— Nu așa de bună ca dumneavoastră. Când o să ne învățați iar?

— Curând, a spus mama. Foarte curând. Odată ce-mi recapăt forțele, o să vă învăț tot ce știu, ca să fiți doldora de cunoștințe și să faceți lucruri minunate în viață. Ca să ajungeți ingineri și doctori, savanți și jurnaliști, vedete de cinema și biologi. Ca să faceți orice vă doriți.

Știam că le place să audă acele cuvinte magice, deși își dădeau deja seama că nu își vor vedea niciodată visurile împlinite. Parcă le și vedeam aplecându-se pe rând să o sărute. Pe urmă au ieșit în liniște din cameră. Vor zbura pe aripile visurilor înălțate de mama până ce vor ajunge acasă, unde se vor prăbuși în coliviile lor.

— Când se întoarce Rukhsana?

— O, într-o săptămână sau două, le-a spus Jahan când coborau.

— Și atunci o să se mărite cu Shaheen?

— Da.

Mereu puneau această întrebare, făcându-și griji pentru viitorul meu. Pentru ele nu eram doar mai mare, ci de-a dreptul bătrână. Și, pe deasupra, necăsătorită.

— Shaheen e în America, le răspundeam eu. Ne căsătorim când se întoarce. Ceea ce s-ar putea să se întâmple în curând.

Era și aceasta o speranță, desigur: ca în loc să trimită bani, să se trimită chiar pe el.

— Dar de ce s-ar întoarce aici? Toată lumea încearcă să plece.

— Se întoarce numai ca să ne căsătorim. După aia o să plec cu el în America.

Douăsprezece perechi de ochi se aprindeau, pe chipuri înflorea o expresie visătoare, iar eu eram iar de vârsta lor, când credeam în povești nemuritoare. La fel ca ele, mi-l imaginam pe Shaheen gonind pe cer spre Kabul, gonind pe străzi pentru a ajunge la poarta mea, înșfăcându-mă și gonind înapoi spre avion, apoi luându-mă cu el în zbor până departe, departe. Poveștile nemuritoare erau cele care ne însuflețeau în copilărie, îmbogățindu-ne imaginația și înălțându-ne spre lumi de basm. Și credeam că tot ele ne sunt sprijin și când devenim femei, numai că atunci ne dăm seama că poveștile aparțin unei vârste apuse și că viața ne-a retezat aripile. Nu există prinți care vin călare să ne salveze. Există numai dragoni plini de cruzime care ne țin departe de ei, iar prinții nu au armele și forțele necesare ca să-i doboare.

Am plecat cu Jahan la antrenament cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, ca să îmi iau noua barbă de la Noorzia. M-a băgat repede în casă, iar

el a așteptat afară.

— Nu sta prea mult, m-a avertizat Jahan. Și nu cumva să pleci fără mine. Cumpăr naan și legume și mă întorc.

— Îmi fac griji pentru tine tot timpul, mi-a spus Noorzia, închizând ușa în urma noastră. Spre surprinderea mea, a continuat în engleză: În siguranță?

— Sunt încă în viață, da. Dar de ce vorbești dintr-odată în engleză?

— Un pic de engleză. Tu vorbește. Eu trebuie înțelege.

— Dacă vrei tu...

Am urmat-o în salon.

— Dar spune-mi de ce.

— Îți amintești când ți-am zis de prietenul meu din Melbourne? Am viza și acum aștept biletele de avion. Trebuie exersez engleza.

Era un dialog chinuit, dar mi-am simțit invidia strecurându-se prin lacunele ei în exprimare. Pleca. Va fi liberă. Îmi imaginam Australia așa cum o știam din atlas – o insulă uriașă, pe care o sută de afgani încăpeau cu ușurință. Un pământ sigur și pașnic, ferit de groază și de agitația noastră sângeroasă. Îi cunoșteam jucătorii de crichet: Ponting, Warne, Gilchrist, McGrath. Bărbați albi, tineri și puternici. Văzusem frânturi din stadioanele de crichet din perioada în care India fusese în turneu. Văzusem și Melbourne când camerele se îndepărtaseră de turneul de tenis Australian Open ca să arate râul Yarra, clădiri înalte, profilate pe un cer albastru și limpede și marea cu sclipiri argintii.

— Cine e prietenul ăsta?

— Prieten soț mort, a început ea în engleză, hotărâtă să se perfecționeze.

— Spune-mi mai întâi în dari, apoi vorbim în engleză.

S-a întors la limba maternă.

— Hussein e producătorul pentru care am lucrat când am fost make-up artist în Beirut. Cumva, a reușit să ajungă la Melbourne, unde are un magazin de casete video. Nu poate să lucreze ca producător, pentru că nu prea știe engleză.

A zâmbit fericită.

— Vrea să se însoare cu mine și mi-a finanțat viza. O să-mi trimită bani să plătesc traficantul care mă duce la Karachi. De la Karachi iau avionul spre Colombo, în Sri Lanka, apoi la Melbourne.

A reluat în engleză.

— Trebuie să vorbesc bine în engleză să înțeleg întrebări pentru imigranți. Vorbesc foarte puțin, dar cu tine mă fac mai bună.

S-a oprit o clipă, căutându-și cuvintele.

— El o să fie bun... cum spune?

— Soț.

— Soț. Da. Spune că afacerea cu salonul bună.

— O să-mi fie dor de tine, i-am zis. M-ai întristat.

— Întristat și eu, a reușit ea să spună. Tu nu siguranță și în fiecare zi pericol, pericol aici. A zâmbit. Acoperă, a bâiguit ea arătând spre pieptul meu și străduindu-se să găsească un cuvânt potrivit. Da... Acoperă țâțele.

Mi-am ridicat bluza să-i arăt apărătoarea și m-a lovit în joacă cu cotul în piept.

— Țâță simte nu. Mușchi? Da, numai mușchi puternici.

Îmi terminase barba, era pieptănată și îngrijită ca a unui bărbat tânăr. Fiecare fir de păr era bine prins în plasa aproape translucidă, de un castaniu-deschis, care se potrivea cu părul meu. Avea o rolă de bandă adezivă cu arici, din care a tăiat două bucăți și mi le-a lipit pe obraji. Și pe barbă era

bandă adezivă, iar Noorzia mi-a așezat-o cu grijă peste cea de pe față. Pentru mai multă siguranță, atașase curelușe de culoarea pielii la baza gâtului și cârlige de metal pe care să le trec peste urechi. Când am potrivit-o, am văzut că e mai confortabilă decât cea veche și mult mai sigură. Am dat din cap cu putere, dar nu s-a clintit.

— Vezi? O să diferența?

Încăpățânată, se întorsese la limba engleză.

— O să observe diferența?

— O să observe diferența?

— Di-fe-ren-ța. Sper că nu. Când pleci?

— O, timpul nu acum. Zile, săptămâni. Aștept bilet, bani. S-a întâlnit Jahan cu traficantul meu, Juniad?

— Da.

Jahan umblase mult pe străzile aglomerate și întortocheate ale vechiului oraș, la sud de râu, în căutarea adresei. Când, în cele din urmă, găsise casa traficantului, omul fusese foarte prudent la început, dar, de îndată ce auzise cuvântul magic „Noorzia“, îl și invitase pe Jahan înăuntru, unde îi oferise o cană de ceai.

— Dar s-a mărit prețul. Acum e o mie cinci sute de dolari, din cauză c-a crescut și prețul benzinei și mita și nu mai știu ce. Spune că nu lucrează la program și că pleacă numai când strânge mulți oameni de scos din țară.

— Așa e Juniad. A ezitat, apoi a adăugat: Ai grijă. Ți-am spus, să n-ai încredere nici în el, nici în vreun alt traficant.

— Talibanii îi cunosc?

— Nu știu. S-a întors la dari, pentru că engleza ei ne obosea pe amândouă. Ai primit vești de la Shaheen?

— Încă nu. Mă rog din suflet să trimită banii prin hawala cât mai repede.

M-a luat în brațe.

— Sunt sigură că ține la tine. O să vezi. Shaheen o să trimită banii. Ai nevoie de un soț bun. Eu am avut unul grozav – Tariq îl chema, și tare bine mai știa să mă satisfacă. Bărbații de obicei nu țin la femei suficient de mult încât să le ofere plăcere. Ne folosesc pur și simplu pentru plăcerea lor, așa scurtă cum e. Mi-e dor de plăcerea pe care mi-o oferea soțul meu. Când trimite Shaheen banii, du-te să te întâlnești cu Juniad. Dar ai grijă. Plătește-i jumătate la început și jumătate numai după ce treci granița. Are o inimă bună.

S-a întors la engleză și am învățat-o câteva cuvinte-cheie – „mulțumesc“, „avioane“, „bilete“, „vă rog, ajutați-mă“ – până când Jahan a ciocănit și m-a strigat.

Hanifa a plecat după ce ne-am întors. Mama era fericită să ne vadă. Era toată numai zâmbet. M-am așezat pe pat, i-am luat mâna – degetele îi erau subțiri ca niște crenguțe – și i-am încălzit-o între palmele mele.

— Ce mai face Noorzia?

I-am povestit totul cu lux de amănunte, ca să se amuze, m-am mândrit cu noua mea barbă, după care am pomenit că Noorzia se pregătește să plece la un iubit din Australia. Nu avusesem de gând să-i spun, dar mi-a scăpat pentru că mă străduiam să o fac să zâmbească.

— Și pe tine te așteaptă cineva. Trebuie să te duci la Shaheen. A căzut pe gânduri. Am rugat-o pe Hanifa să mă ajute să mă duc mai repede ca să poți tu să pleci, dar e un doctor prea bun pentru asta.

Când am înțeles ce voia să spună, m-am cutremurat.

— Nu poți să mă lași așa, am strigat. Ar fi o crimă!

— Nu, a spus ea cu un zâmbet ușor. Ar fi o ușurare pentru mine. Vorbește tu cu ea.

— Nu pot, nu-mi cere asta. Nu vorbi așa, maadar.

Nu voiam să o las să plece niciodată.

Promisiuni încălcate

Încă o zi trecuse, tăiată din calendarul pe care îmi venea să-l rup în bucăți, pentru că se amuza pe seama mea, arătându-mi fără milă trecerea ireversibilă a zilelor. Eram în cameră, privindu-l în lumina ce pălea, dorindu-mi să opresc timpul, când Jahan a bătut la ușă.

— Fatima și Arif au venit să te vadă.

— Le-ai spus că sunt aici? Nu trebuia...

— I-am spus Fatimei că ești la Mazar, dar a cerut s-o vadă pe maadar. Zice că e important. I-am spus că mă duc să văd dacă maadar doarme. Ce să fac?

Tare îmi mai doream să-mi văd vechea prietenă, dar cum puteam să am încredere în ea? Deja îmi pusesem viața în mâinile verilor mei. Dar Fatima încă din copilărie îmi păstrase toate tainele.

— Adu-o aici, dar spune-i că maadar vrea s-o vadă.

Nu am aprins veioza. Preferam întunericul, care se potrivea mai bine cu starea mea.

A intrat, ținând în brațe un ghem de cârpe, dar n-am lăsat-o să vorbească.

— Trebuie să juri că nu spui nimănui că m-ai văzut, i-am spus. Promite-mi.

— Jur că nu spun, mi-a răspuns și ne-am îmbrățișat, cu ghemul între noi, care se agita în strânsoarea noastră.

În brațele ei era un prunc înfășurat într-un șal. M-am aplecat spre el cu admirație, mângâindu-i obrajii catifelați.

— Nu știam că ai născut, am dojenit-o. Cum de n-am aflat?

I l-am luat cu grijă, timp în care și-a scos burka. Chipul prelung al Fatimei era ușor schimbat. Fusese cândva teribil de atrăgătoare, dar acum pielea îi era flască, pufoasă și mai palidă. Ochii ei zglobii erau acum șterși. Nu se machiase deloc. Cândva, buzele îi fuseseră de un roșu aprins, iar pleoapele ei neliniștite, de un albastru-pal.

— Nu e al meu, e copilul Masoodei, a spus Fatima și a început să plângă. A fost...

I-am făcut loc să se așeze pe pat. O rază palidă a căzut pe șalul în care era învelit copilul. Era o țesătură albastră, brodată cu stele argintii.

— O, doamne...

— ...Omorâtă de...

M-am așezat lângă ea.

— Am văzut, am șoptit și m-am cutremurat la acea amintire.

Masooda era cumnata Fatimei, pe care o întâlnisem doar de câteva ori. Bineînțeles că nu avusesem cum să o recunosc sub burka. Am plâns împreună cu Fatima, una pe umărul celeilalte. Copilul dormea.

— Acum e în grija noastră. E fetiță, iar tatăl ei nu o vrea. A devenit tare... învrăjbit. Dă vina pe Masooda și spune că s-a purtat prostește. A prins cu degetele o cută din șalul copilului și mi-a arătat: Ăsta e sângele Masoodei. Era aproape negru, cât un pumn de bebeluș. E singura amintire pe care o s-o aibă de la mama ei. A tăcut o clipă, încercând să își potolească furia. Tu ce mai faci?

Am dat din umeri.

— Ce pot să spun?

— Mi-e așa de dor să lucrez! A fost un vis, așa-i?

— Da, a fost.

Simțeam că venise cu un scop și că ezita să îmi spună despre ce e vorba. Mi-am pus mâna peste a ei și amândouă am strâns puternic.

— Ce este?

— N-o să spui?

— Orice o fi, o să rămână între pereții ăștia.

— Plecăm, a spus ea, aplecându-se ca să îmi șoptească la ureche. Nu mai suport, după tot ce s-a întâmplat cu Masooda. I-am spus lui Arif că înnebunesc înfășurată ca o mumie. O să ne ducă un traficant în Iran, Arif are un văr în Teheran. De acolo, sperăm să ajungem în America sau în Anglia. Și tu trebuie să pleci, Rukhsana.

— O să plec numai după ce maadar... Nu pot înainte.

Apoi i-am spus de cererea în căsătorie a lui Wahidi și s-a făcut și mai palidă.

— Pleacă repede. E un bărbat foarte periculos.

— Nu-mi spune mie asta. Mi-e teamă în fiecare zi. Când pleci?

— Diseară. Nu puteam să plec fără să-mi iau la revedere de la tine.

Și-a întins brațele și m-a îmbrățișat strâns.

— O, de-ar fi fost altfel! Ce ți-ai făcut?

S-a tras în spate.

— Te-ai tuns.

— Mi-era prea cald sub burka.

— Ar trebui să pleci la Delhi, a spus. Când te-ai întors de-acolo mi s-a părut că erai... transfigurată.

— Normal că eram. Am plecat de aici imediat ce-am terminat școala și m-am întors cu diplomă. Eram mândră de mine.

— Nu, nu era asta. Ai plecat fată și te-ai întors femeie. Ceva s-a întâmplat în Delhi. Poți să-mi spui acum.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am jucat crichet, am studiat, asta-i tot.

— Ceva s-a întâmplat, a insistat ea. Ți-ai tot amânat logodna cu Shaheen...

— Am așteptat să se-ntoarcă ai mei, apoi maadar a avut prima criză din cauza cancerului...

Nu o interesau explicațiile mele.

— Poți să-mi spui acum, m-a îmbiat ea cu un zâmbet. Sunt încă prietena ta cea mai bună. Mi se părea că de fapt, sub bravada pe care o afișai, când rămâneai tăcută și credeai că nu te vede nimeni, nu erai prea fericită că ești acasă.

— Ți s-a părut.

— Nu-i adevărat. Știu că te-ai îndrăgostit de cineva în Delhi.

A încercat să zâmbească, dar zâmbetul i-a pierit repede de pe chip.

— Știu pentru că și eu m-am îndrăgostit în timpul facultății. Îl chema Piruz. Mergeam la același curs de limbă engleză. Nu era frumos, dar avea simțul umorului, vorbea cu toată lumea și râdea din orice. Îi plăcea de mine, ne petreceam o oră după curs numai stând de vorbă, a zis Fatima, adăugând dintr-o suflare: Nu s-a întâmplat nimic, nici măcar nu ne-am sărutat. Dar ne-am îndrăgostit și tot ce-mi doream în fiecare zi era să fiu cu el, iar el simțea la fel față de mine. Dragostea e un balon uriaș care te înalță de la pământ, iar tu arzi de nerăbdare să-i spui cuiva cât de minunat te simți. Am vrut să vorbesc cu tine, dar erai plecată.

— Puteai să-mi spui când m-am întors.

— Eram logodită cu Arif atunci. Era prea târziu. Tatăl lui Piruz era electrician și nu avea bani deloc. Știam că tata n-o să-și dea niciodată consimțământul. Ne-am gândit să fugim împreună. Dar am fi fost omorâți pentru că ne-am dezonorat familia. Suspinul ei ne-a sfâșiat amândurora inima. M-am măritat după dorința tatălui meu. Știam încă unsprezece fete din facultate care se îndrăgostiseră, dar se căsătoriseră cu bărbații aleși de tații lor. Formaserăm un mic club în care ne povesteam una alteia cum e să fii îndrăgostit. Mă gândesc la Piruz ori de câte ori mă simt singură, adică mai tot timpul. Ochii i se umbriseră de amintiri, iar glasul îi suna frânt, de parcă nu mai avea deloc aer. Cum îl cheamă?

— Veer.

M-a mângâiat pe obraz.

— Nu e musulman. E mult mai complicat. De ce nu mi-ai spus de el? Suntem cele mai bune prietene.

— Pentru că dacă ți-aș fi spus mi-aș fi adus aminte, și nu voiam asta. M-am uitat în ochii stăruitori ai Fatimei și am cedat fără nicio tragere de inimă. Mi-a scris câteva scrisori.

Fatima a bătut din palme.

— Ce spune? Încă te mai iubește?

— Da. Și i-am răspuns. Nu voiam, dar după ce i-am citit scrisoarea, i-am răspuns. Am ținut legătura în ultimii trei ani, uneori doar prin bilete scurte.

— Măcar am cunoscut amândouă dragostea adevărată. Tu încă o mai ai. N-o lăsa să-ți scape.

— Trebuie să mă căsătoresc cu Shaheen. Știi obiceiurile noastre, trebuie să respect dorința tatei.

— Da, și o să ajungi ca mine, a spus Fatima cu tristețe. Mereu singură, mereu cu gândul la cel pe care-l iubești.

Jahan a ciocănit la ușă.

— Arif vrea să plece, e târziu.

Nu mai aveam timp și nu mai era nimic de spus. Ne-am îmbrățișat cu putere, de-abia mai puteam respira. În acea clipă ne luam la revedere și de la copilăria noastră.

— Khoda haafez. Dumnezeu să ne aibă în pază, am spus amândouă și ne-am eliberat din strânsoare.

Am rămas în camera mea, mușcându-mi buza, gândindu-mă la spusele Fatimei și la scrisorile de dragoste. În cele din urmă, m-am dus la subsol și am luat din locul secret prima scrisoare. Îmi dădeam seama că pătrund în sufletul lui și în al meu, fiindcă îmi aminteam foarte bine ce îi răspunsesem. Erau șase scrisori de la el și șase de la mine, răspândite de-a lungul celor trei ani, cu pauze lungi între ele, căci el traversa jungle și munți, în timp ce eu eram captivă în țara mea.

„Draga mea Rukhsana,

Știu că ți-am promis să nu-ți scriu și m-am ținut de promisiune patru luni, dar acum o încalc. Aș vrea să-ți spun că mă gândesc la tine în fiecare clipă, dar aș minți. Tu îmi apari în acele momente ale zilei în care sunt singur și îmi permit luxul de a visa. Poate că exact în același timp, deși suntem la mii de mile depărtare, trăiești și tu aceeași experiență extrasenzorială. Sper.

De exemplu, ești lângă mine când mă trezesc dimineața și mă simt învăluit în privirea ta de smarald. Îți simt căldura trupului, deși, în mod misterios, n-ai lăsat nicio urmă pe perna de lângă mine. Dar mă uit, știi, și când îmi apăs obrazul pe ea, îți simt parfumul. Mă minunez că ai putut să dispari atât de repede, din moment ce ai fost lângă mine cât am dormit și m-ai însoțit în călătoriile din vis. Călătorim în lumi stranii, îți simt mâna catifelată ca aripa unei păsări în mâna mea. Degetele tale delicate se împletesc cu ale mele, iar eu știu că nu îți voi da drumul niciodată.“

Scrisorile mele către el erau în laptop, dar îmi aminteam fiecare cuvânt pe care îl scrisesem.

„Veer, dragul meu drag,

Știu că ți-am spus că n-o să-ți deschid scrisoarea dacă îmi scrii, și n-am făcut-o. Timp de două zile. Am ascuns-o în pivniță. Apoi n-am mai putut suporta să nu știu ce mai faci. Cred că uneori cuvintele îți lasă un gust acru, amar, picant, fad în gură. Scrisoarea ta mi-a picurat miere pe limbă și în cerul gurii. Și am plâns, pentru că și eu simt că suntem fantome prizoniere fiecare în lumea ei, blestemate să nu se poată întâlni în altă parte. Îmi amintesc că atunci când ne plimbam și se întâmpla să ne rătăcim unul de altul în mulțime, fără să mă uit, îți căutam mâna și o găseam întotdeauna. Încă ți-o mai caut, dar nu găsesc mâna care obișnuia să o strângă pe a mea cu atâta căldură. Noaptea stau lângă tine, într-adevăr, îți povestesc cum mi-am petrecut ziua, îți spun somn ușor și te sărut cu toată dragostea. Mă trezesc, iar tu nu ești lângă mine și atunci mă gândesc: «A, s-a dus până jos.» De atâtea ori mi se întâmplă să visez cu ochii deschiși, închipuindu-mi că sunt cu tine, după care mă trezesc tresărind. Îți amintești când mi-ai cerut să merg cu tine la o rezervație naturală unde trebuia să filmezi elefanții? Chiar dacă le-am fi spus părinților mei că merge și Nargis cu noi (amândoi știam că nu va veni), ți-am zis că tata n-o să fie de acord niciodată. Am mințit. Știam ce o să se întâmple așa departe de casă. Te-aș fi primit în patul meu. Te doream atât de mult, dar, în același timp, voiam să fiu pură în ziua nunții, chiar de m-aș fi căsătorit cu tine. Nici acum nu m-am măritat și sunt încă pură... Nu pot să mai scriu.

Cu dragoste,

R.

P.S. Te rog, nu-mi mai scrie. Nu voi citi.“

„Iubita mea Rukhsana,

Imediat ce ți-am citit scrisoarea, am încercat să te sun. Fără noroc, dar voi încerca până îți voi auzi din nou glasul. Mi-ai făcut ziua atât de frumoasă, ba chiar zilele, aș putea spune, încât zâmbeam de fericire; toată lumea m-a crezut nebun. Am și izbucnit în râs, fără niciun motiv, doar pentru că mă gândeam la tine. Mi-ai citit scrisoarea și mi-ai răspuns! Ești tot acolo și încă mă iubești, se vede în scrisul tău. Și nu ești căsătorită. Visez să ne căsătorim într-o zi. Acum te caut pretutindeni.

Îmi apari pe stradă, pentru că uneori te văd în femeile care trec pe lângă mine și se întreabă de ce mă uit la ele atât de intens. Uite, fata aia are ochii la fel ca tine – sunt verzi-deschis, catifelați și sfielnici ca o dimineață înnegurată. Te-aș recunoaște și dintr-o mie de femei acoperite, doar după culoarea ochilor.

Mai întâi zâmbești cu ochii. Verdele lor se luminează înainte ca zâmbetul să ți se întindă pe chip, gingaș ca undele pe suprafața unui iaz limpede. Mai întâi îți atinge obrajii, colorându-i cu un roșu delicat, iar pielea ta strălucește de plăcerea pe care nu ești încă pregătită să mi-o dezvălui, dar de care vrei să știu că este acolo. Mă lași să aștept să-ți aud râsul, pentru că știi că îl ador. Nu e strident și ascuțit, ci aspru și jos, ca și cum am împărtăși un secret. Deși, în realitate, am mângâiat-o o singură dată, adesea îți ating cicatricea în formă de lună din mijlocul bărbiei, amintindu-mi de copilăria ta, la care nu am participat, când ai căzut de pe bicicletă și te-ai tăiat. Erai o fată curajoasă. Te luaseși la întrecere cu un văr. Chiar acum te văd cum îți piepteni pletele castanii pe spate și îți dai șuvițele după urechile în care mi-am șoptit gândurile și sentimentele. Sunt canalele dragostei mele, căci dragostea trebuie șoptită, astfel încât cea care aude cuvintele să știe că sunt numai pentru ea și că nimeni nu le mai poate auzi.

Cu dragoste,

V.

P.S. Voi pleca să fac un documentar despre leoparzii zăpezilor. Scrie-mi repede.“

„Iubitul meu V.,

Am fost atât de fericită să primesc vești de la tine! Sunt sigură că vei face un documentar extraordinar despre acele animale misterioase care trăiesc pe crestele munților Himalaya. M-am îngălbenit de invidie. Îmi doresc așa de mult să fiu cu tine și să te încălzesc! Să ne cuibărim sub pătură. Am citit că exploratorii în zona arctică făceau asta des, dormeau împreună ca să se încălzească.

Ziua trecută am văzut un bărbat care avea nasul tău și am crezut că ți l-a furat. Eram cu fratele meu în bazar. Bărbatul tocmai trecea pe lângă noi. Îmi venea să-l mângâi, așa cum ți-l mângâiam ție, de la cuta dintre sprâncene până la vârf. Nasul lui era drept și arcuit puternic la vârf. Atât din profil, cât și din față, ai fi zis că e nasul tău. Numai că, numai că... al lui nu avea același tremur al nărilor.

Sunt zile în care nu mă gândesc deloc la tine și apoi, cu un sentiment sfâșietor de vină, sunt inundată de prezența ta și de dragostea pe care ți-o port. Uite ce poate face un nas!

În timp ce tu escaladezi munții, eu zbor spre ei ca să fiu cu tine. Asta e tot ce pot să fac. Zilele trec fără să se întâmple mare lucru în viața mea, ce liniște sufocantă trebuie să îndur închisă între acești patru pereți! Tu ești singura vizită pe care o mai primesc, pentru că rememorez tot ce am făcut împreună, fiecare cuvânt pe care ni l-am spus și fiecare sărut pe care ni l-am dat. Te gândești și tu ca mine, „Mă întreb ce face ACUM, chiar în acest moment“, și îți îndrepți sufletul spre mine? Vreau să îmi imaginez că asta se întâmplă chiar acum, în timp ce îmi citești scrisoarea.

Uite, sărut hârtia și ți-o trimit odată cu toată dragostea mea,

R.“

Nu mai puteam citi. Îi scrisesem despre moartea tatei, boala mamei și plecarea lui Shaheen, iar el îmi răspunsese că va veni valvârtej să mă ia cu

el. Nu am putut să-i răspund la acea scrisoare din urmă cu trei luni. Am împăturit cu grijă scrisorile lui, pe care voiam să le păstrez pentru o altă zi în care voi simți din nou nevoia să îmi amintesc de dragostea noastră și să îmi fac curaj.

Când am urcat, Jahan mă aștepta cu o expresie gravă pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-am căutat. Parwaaze și Hoshang vor să te vadă. Au vești proaste.

Stadionul

Erau în holul de la intrare. Măsurau cu pasul spațiul îngust, iar umerii lor lăsați le-au trădat imediat disperarea.

— Hoshang îl cunoaște pe paznicul de la stadion, a izbucnit Parwaaze. I-a spus lui Hoshang c-o să participe la concurs și o echipă națională oficială. N-avem nicio șansă să câștigăm meciul cu ei.

— M-am dus la stadion ca să mă asigur, a zis Hoshang. Se antrenează acolo. Îi pregătește un jucător de crichet pakistanez, pe nume Imran.

— Doar n-o fi Imran Khan, am spus cu teamă.

Era unul dintre cei mai buni jucători de crichet din Pakistan.

— E înalt, bine făcut...

— Nu. Imran ăsta e mic și cam dolofan.

— Ce importanță are? a intervenit Jahan. Tot o să câștige.

— Și de ce ar câștiga? Doar pentru că au un antrenor profesionist? Nu aveam chef de pesimismul lor. Îi învață să joace așa cum vă învăț eu pe voi. Trebuie să-i bateți, e singura voastră șansă. Înainte să intrăm în panică, hai să-i vedem mâine cum joacă.

M-am dus la ei și le-am ridicat umerii, silindu-i să stea cu spatele drept.

— Nu asta e grija noastră, a spus Parwaaze neliniștit. O să aranjeze jocul ca echipa lor să câștige.

— Cum să facă așa ceva cu un supraveghetor de la CIC? Trebuie să respecte regulile, n-au încotro. Iar voi, dacă vreți să câștigați meciul, trebuie să aveți mai multă încredere.

M-a privit cu milă.

— E vorba de talibani aici, Rukhsana, a spus, și au ieșit.

Meciurile aveau să se țină pe stadionul Ghazi. Ne-am înghesuit, toți unsprezece, într-un hârb de taxi Toyota ca să ajungem acolo. Stăteam în poala lui Jahan, ținând portiera închisă. Aveam turbanul tras pe cap și, ca măsură suplimentară de precauție, șalul ridicat până la ochi pentru a mă apăra de privirile șoferului. Ne costa mai puțin decât autobuzul.

M-am cutremurat de groază când am revăzut stadionul. De obicei, talibanii făceau execuții în pauzele dintre meciurile de fotbal.

Intrarea principală se înălța ca o stâncă de gheață, iar din loc în loc erau stâlpi de culoare roșie. Numai oficialii talibani aveau voie să treacă pe acolo. Cinci cercuri imense, emblema Jocurilor Olimpice, erau prinse în vârful stâncii, parcă luând în râs pretenția noastră de a fi un popor sportiv.

De data aceasta drumul către stadion era pustiu, cu excepția unui paznic singuratic, un tânăr cu baston, care se afla la poartă. El și Hoshang s-au salutat cu prietenie. Jucau în aceeași echipă de fotbal.

— Mă bucur să vă văd, a spus paznicul vesel. Ți se face urât aici. Dar trebuie să plecați înainte să se lase întunericul.

— De ce? a întrebat Royan, deși nu aveam de gând să stăm așa de mult.

Paznicul și-a coborât vocea.

— Când apune soarele, spiritele morților executați aici stau în tribune și se strigă unele pe altele.

— Ai văzut s-spiritele astea? a întrebat Qubad speriat.

— Le-am auzit. Mă ascund aici și mă rog să nu mă vadă.

— Ce spun? a întrebat Atash, la fel de neliniștit.

— Nu vorbesc în dari sau pașтună. Vorbesc pe limba morților.

— Nu cred, a spus Parwaaze pe când urcam scările înguste spre stadion.

— De ce? am întrebat și m-am înfiorat împreună cu ceilalți. Unde ar putea să se ducă?

În afară de tribuna acoperită din dreptul intrării principale, stadionul se întindea sub cerul liber. Avea o formă ovală, ca o farfurie ușor adâncă, iar dincolo de margini se zăreau Paghman la vest și dealul Maranjan la est. Soarele trist și înceţoșat de praf ne veghea. O pistă prăfuită și neglijată, cu marcajele decolorate, înconjura terenul de fotbal.

În urmă cu cinci luni, Parwaaze mă însoțise ca mahram pe stadion ca să văd o execuție. Mama refuzase să-l lase pe Jahan să meargă cu noi. În mod normal, femeile nu aveau voie să participe la adunări publice, dar guvernul făcuse o excepție pentru execuția criminalei Zarmina.

Autobuzele erau ticsite de lume, chiar și perimetrul femeilor din spatele perdelei prăfuite și cenușii. De-a lungul străzii, mulțimi nesfârșite se îndreptau spre stadion. A trebuit să coborâm din autobuz și să străbatem pe jos ultima porțiune de drum până la intrarea în stadion. Pe ambele părți ale străzii erau cărucioarele vânzătorilor de fructe proaspete, kebab afumat, naan și jucării ieftine pentru copii. Am încercat să îmi dau seama care e starea de spirit a mulțimii. Unii erau nerăbdători, în expectativă, vorbind și râzând. Cei mai mulți erau tăcuți și gravi, chiar temători.

Talibanii ne mânau spre poartă ca pe o turmă de vite. Voiau să ne grăbim, ca să nu pierdem nicio clipă din măreţul spectacol pe care ni-l pregătiseră.

Mulțimea era împinsă către alte intrări. Parwaaze îmi servea drept pavăză, făcându-și loc prin masa de oameni care urcau scările înguste spre tribune. Abia se mai găsea un loc liber. Ne-am făcut loc în față și ne-am înghesuit lângă o femeie. M-am uitat înspre tribuna acoperită, plină de importanți oficiali talibani, care se bucurau de o după-amiază veselă și distractivă, iar apoi spre terenul de fotbal. Trei mașini Land Cruiser erau parcate în locuri diferite, iar luptătorii talibani stăteau lângă ele cu fața la mulțime și armele în mână. La ambele capete ale terenului erau porțile, îndoite la mijloc din cauza greutății oamenilor care se smuciseră și se zvârcoliseră când fuseseră

spânzurați acolo. Din loc în loc se vedeau în iarbă pete negre. Câmpul era udat cu sânge mai des decât cu apă.

„MAMĂ A CINCI COPII, EXECUTATĂ DE TALIBANI

Astăzi s-a adunat o mulțime de aproximativ 25 000 de oameni, mulți fiind aduși cu forța de poliție, pentru a-i urmări pe talibani executând-o pe Zarmina, mamă a cinci copii. Zarmina a fost acuzată că și-ar fi ucis soțul bătându-l cu un ciocan. Soțul, Alauddin Khwazak, polițist, era proprietarul unui magazin din nordul orașului Kabul. Căsătoria lor fusese aranjată când ea avea șaisprezece ani, și în timp ajunseseră să se iubească. Avea gemeni în vârstă de un an – o fată și un băiat, Silsila și Juwad –, un alt fiu de unsprezece ani, Hawad, și încă două fete, prima de paisprezece ani, Shaista, și a doua de șaisprezece, Najeba.

Guvernul a declarat că lanțul de violențe din țară îl afectase pe Alauddin Khwazak, care, luând parte la șirul nesfârșit de brutalități, devenise indispus și periculos. Începuse să o bată frecvent pe Zarmina în fața copiilor. Fetele mai mari, care nu mai suportau să își vadă mama abuzată și maltratată, au decis să își omoare tatăl. Najeba i-a pus un amestec de somnifere în mâncarea de la cină și, când a adormit, l-a ucis cu un ciocan. Zarmina a susținut că un hoț le-a spart casa și l-a omorât.

Judecătorul taliban nu a crezut-o. Pentru a-și proteja frumoasele fete, Zarmina a luat vina asupra ei când a fost torturată în închisoare, bătută la nesfârșit cu un cablu – metoda obișnuită de tortură care se aplică femeilor care încalcă legile talibane. Deși guvernul a pretins că omorul a avut loc în urmă cu câteva luni, sursele mele m-au informat că Zarmina și-a petrecut ultimii ani în închisoare, unde a fost torturată și înfometată. Fetele ei i-au dus zilnic de mâncare, până când au dispărut.

Potrivit obiceiului, cele două fete mai mari și băiatul au fost lăsați în custodia fratelui lui Khwazak, adept al talibanilor. Acum două luni, el i-a spus Zarminei că i-a vândut frumoasele fete, pe Shaista și Najeba, pentru aproximativ 300.000 de rupii pakistaneze de fiecare, unui bordel din Khost,

la granița cu Pakistan. Zarmina a plâns de disperare, știind că nu își va mai vedea niciodată fetele dragi, izbindu-și capul de pereții celulei.

În această friguroasă zi de noiembrie a anului 1999, un Jeep decapotabil a intrat pe stadion. Zarmina, într-o burka albastră, stătea în spate, ținută de doi talibani. Mulțimea a amuțit când Jeepul a înconjurat stadionul. Apoi am auzit țipetele slabe ale gemenilor venind de undeva din mulțime, chemându-și mama: «Maadar, maadar...» Și-a întors capul, căutându-și copiii în masa de oameni. «Silsila... Jawad», a spus ea, încercând să-i liniștească, dar a fost redusă la tăcere de paznicii săi. Ca și cum am fi asistat la un eveniment sportiv, un crainic a întrerupt tăcerea. «Zarmina, fiica lui Ghulam Hasnet, urmează să fie executată pentru uciderea soțului ei cu un ciocan.» Jeepul s-a oprit. Paznicii au dat-o jos pe Zarmina și au condus-o pe teren, spre poartă. Au obligat-o să se culce la pământ, dar ea se zbătea, încercând să scape. Nu vedea aproape nimic prin burka.

Mulțimea se trezise. «Cruțați-o... Cruțați-o...» strigau oamenii, dar talibanii au ignorat scandările. Mulțimea a amuțit. Zarmina a încercat iar să scape. Era un ghem albastru de pânză care se zvârcolea în mâinile agresorilor. Un taliban înalt a venit lângă ea cu pușca. Mâna îi tremura. N-a nimerit-o cu primul foc, deși se oprise la doar câțiva metri de ea. Cum nu putea să se așeze sau să îngenuncheze fără să cadă, Zarmina a strigat: «Vă rog, să mă țină cineva de mâini.» Nimeni nu s-a mișcat să o ajute.

Talibanul a făcut un pas în față, a țintit cu mai multă atenție și i-a tras în cap un glonț de 7,62 milimetri. S-a auzit un pocnet ușor, înfundat. Călăul era cumnatul Zarminei, cel care îi vânduse fetele pentru prostituție. (TRIMIS DE L.B.W.)“

Mulțimea amuțise. Numai târșâitul picioarelor se mai auzea în timp ce ne revărsam afară din stadion, fiecare cu gândurile lui. Evitam contactul vizual cu străinii. Chiar și cei care veniseră pentru „distracție“ tăceau.

Am așteptat până ne-am îndepărtat suficient de mult de stadion.

— Mi-e rău, am șoptit, simțind că mă cuprinde un val de greață.

M-am aplecat, ridicându-mi burka în grabă, și am vomitat în stradă. Așteptam să fac asta încă de când auzisem copiii strigându-și mama. Vărsam furia de necontrolat pe care mi-o stârniseră scenele la care asistasem. Mă dureau gâtul și stomacul, fiindcă nu ieșea nimic. Am rămas aplecată ca o babă și am așteptat până a dispărut senzația de greață. Simțeam mâna lui Parwaaze atingându-mi înțelegător spatele. M-am ridicat și am redevenit anonimă, pierzându-mi chipul sub burka.

Parwaaze s-a uitat în jur, apoi a răbufnit:

— Au fost mii de oameni și numai câțiva talibani. Am fi putut să coborâm și s-o salvăm. Rukhsana, să nu scrii nimic.

— Trebuie. Nu vreau ca moartea ei să-mi păteze mâinile sau mintea.

Am luat autobuzul spre casă și am tăcut tot drumul, apoi ne-am despărțit la poarta mea fără să ne vorbim, copleșiți de melancolie. Le-am povestit mamei și lui Jahan totul, în detaliu.

— Oare chiar nu mai există niciun strop de conștiință? am întrebat-o pe mama.

— Nu, din câte se pare. În romanul Crimă și pedepeasă, al lui Dostoievski, pedeapsa inițială a lui Raskolnikov pentru uciderea cămătăresei nu vine de la stat, ci de la propria conștiință, care îl bântuie toată viața fără cruțare până când, nemafiind în stare să reziste, tânărul se predă poliției și-și mărturisește crima.

— Dar asta se întâmplă într-un roman, am protestat eu. Cumnatul nici n-o să se mai gândească la viața pe care a luat-o. O să doarmă împăcat, așa cum și alți criminali dorm ca niște inocenți.

— Conștiința ne controlează impulsul de a face rău, a spus ea, luându-mi mâna ca să mă liniștească. Religiile noastre trebuie să ne învețe ce e bine și ce e rău, dar ele pot fi interpretate greșit. Cuvintele sunt răstălmăcite de către cei care vor să-și justifice crimele pretinzând că le-au comis în numele religiei și al lui Dumnezeu. Conștiință există și trebuie să existe, altfel ar

sări în aer lumea întreagă. Trebuie să crezi în ea, pentru că știu că tu o ai. Să n-o pierzi niciodată.

În noaptea aceea, ascunsă în dormitorul meu, am scris articolul, apoi am stat până a doua zi dimineață în biroul tatei, tot încercând să îl trimit prin fax persoanei mele de contact din Delhi. Telefonul se întrerupsese ca din senin și abia la ivirea zorilor și-a revenit. Am închis calculatorul, l-am ascuns împreună cu modemul și m-am băgat în pat. Două zile am zăcut bolnavă după ce am asistat la uciderea Zarminei, plângând întruna pentru fetele ei pierdute.

Mă uitam cum trei bărbați apatici tundeau iarba pentru poarta de crichet, în mijlocul terenului de fotbal.

Terenul avea să fie inegal, cu multe unghiuri de ricoșeu. Așa că, din cauza suprafeței, mingea se va abate de la traiectoria ei, iar punctele vor fi mai greu de obținut. Amintindu-mi de Zarmina, mă întrebam dacă morții se vor trezi să urmărească meciul. Vor recunoaște oare petele negre din iarbă pe care va ateriza mingea, amintindu-și că acolo muriseră?

Am văzut cinci bărbați intrând din partea opusă și ocupându-și locul în tribune. Mi s-a părut că îl recunosc pe Azlam printre ei, așa că nu le-am mai acordat atenție. Mai era un grup de șase bărbați care urmăreau echipa guvernului antrenându-se. Eu, Jahan, Parwaaze și Qubad stăteam împreună, iar ceilalți se împrăștiaseră. Arătam ca niște hoinari care își pierdeau vremea pe stadion fiindcă nu aveau nimic de făcut decât să cască gura la un sport nou. Dar nu eram. Îi instruisem să studieze fiecare aruncător și fiecare jucător la bătaie, să le urmărească slăbiciunile și punctele forte și să înregistreze tot ce văd. Eu notam în agendă.

Parwaaze a scos o pagină de ziar ruptă din cotidianul de Kabul.

— Vezi... meciurile preliminare de crichet o să se țină sâmbătă și...

I-am luat din mână scurta înștiințare.

— ...Meciul final o să se joace duminică, în data de douăzeci și trei, iar echipa câștigătoare o să fie trimisă în străinătate să-și continue antrenamentul.

— Nu zice de Pakistan.

— „Străinătate“ nu poate să însemne altceva decât Pakistan, a insistat Parwaaze. Unde în altă parte să fie?

Și-a întors privirea spre stadion, uitându-se cu luare-aminte la echipa care se antrena.

— Ce crezi? Le facem față?

Erau treisprezece jucători tineri în echipa națională, de-o seamă cu verii mei, îmbrăcați în trening verde. Un singur bărbat purta pantaloni de un alb imaculat și o cămașă crem. Avea o șapcă trasă pe cap pentru a-l feri de soare. Antrenorul. Un bărbos mătăhălos, care se plimba cu un aer preocupat printre membrii echipei sale. Judecând după burdihanul lui uriaș, m-am gândit că trebuie să fi fost pe vremuri un aruncător care face mingea să se răsucească în aer. Pakistanul era cunoscut pentru astfel de jucători și pentru aruncători rapizi, dar acesta nu era suficient de zvelt ca să aibă viteză.

Aveau și echipament profesionist. Câteva bâte de crichet adevărate, multe mingi, apărători și mănuși. Aranjaseră și neteziseră jumătate din teren și înălțaseră plase la ambele capete, în spatele porților de crichet. Aveau scaune pe care să se odihnească și curele trecute peste apărători. Scena îmi amintea de terenul pe care ne antrenam în Delhi, unde ne întâlneam după-amiaza târziu, când soarele nu era atât de puternic, ca să ne șlefuim tehnicile de lovire și aruncare.

I-am privit pe tineri aruncând mingea și manevrând bâta. În ciuda echipamentului, erau la fel de puțin familiarizați cu jocul ca echipa mea. Aruncătorii erau dezordonați, îl auzeam pe antrenor țipând la ei și arătând spre locul unde ar fi trebuit să trimită mingea. Jucătorii la bătaie răsuceau bâta cu stângăcie sau se împleticeau când încercau să apere poarta. Doar un aruncător a reușit totuși să îmi atragă atenția. Era destul de înalt, mai voinic

decât ceilalți și cu tenul un pic mai închis la culoare. Și-a luat avânt cu grație și a aruncat mingea cu boltă, trimițând-o direct în poartă.

— Ei? Ce zici?

— Nu par să fie mai buni ca noi, am spus cu sinceritate. În afară de unul. Uitați-vă la aruncătorul ăla. Uitați-vă la cum aleargă și aruncă. Sunt mișcări dobândite prin antrenament, se vede că a mai jucat crichet. La el trebuie să avem grijă. Dar ceilalți sunt la nivelul nostru.

Aruncătorul rapid și înalt mă îngrijora cel mai tare. Ar fi putut să doboare toate echipele ca o mitralieră. Meciul era ca și jucat, iar de partea lor era un intrus. După o jumătate de oră, când ne-am ridicat să plecăm, nu le-am mărturisit îngrijorarea mea lui Parwaaze și celorlalți. Ceilalți tineri au rămas să se uite, sperând să învețe jocul. În taxi, pe drum spre universitate, n-a vorbit nimeni. Când am ajuns pe teren, ne-am așezat în cerc și am așteptat ca unul dintre ei să înceapă. Dacă ei credeau că o să piardă, îi pregătisem degeaba. Speram ca toate antrenamentele și discursurile mele să schimbe ceva în gândirea și atitudinea lor.

Văzul lor era ascuțit, învățaseră suficient de multe despre joc încât să observe nuanțele și, fără să le spun, știau și singuri că aruncătorul cel iute le va face probleme. Voiam să găsească o soluție pentru a-l învinge.

— Trebuie să fim d-defensivi când e el la aruncare, a spus Qubad.

— Jucați prudent. Vă dați un pas în spate și când loviți mingea o trimiteți în jos, pentru că s-ar putea să aibă un salt mare la poarta aia.

— Așteaptă să fie înlocuit de alt aruncător și lovește atunci, a spus Namdar zâmbind.

— Ba am putea încerca să nimerim mingea și cât joacă el, a sugerat Royan. N-o să arunce mereu cu chiar la țintă, iar dacă intrăm pe rând la bătaie, s-ar putea ca la un moment dat să arunce și prost.

— Pare un tip foarte încrezut, a spus Parwaaze zâmbind și el. O să-i venim noi de hac, n-are rost să ne îngrijorăm acum. Trebuie să ne gândim numai la

victorie.

— Nu numai că pare încrezut, dar mai arată și ca un pakistanez pe deasupra, a spus Qubad aspru. Cine o să ne conducă?

— Parwaaze ar trebui să fie căpitanul, am spus.

Parwaaze a zâmbit.

— Da, eu sunt căpitanul.

Și-a îndreptat spatele și mi-a aruncat o privire de mulțumire pentru că l-am ales ca lider.

— De ce n-ar putea să fie general? l-a ironizat Qubad. C-căpitanul e la sfârșitul listei în armată. Generalii sunt cei de la conducere, ei trag sforile din s-spatele scenei.

— Vrea cineva să fie căpitan? am spus eu, ca să pun capăt discuției.

Șovăiau, întârziind cu răspunsul.

— Bun, atunci Parwaaze o să fie căpitan.

I-am dat un ghiont lui Jahan.

— Cred că-i bine, a zis el repede când mi-a surprins privirea.

— Ce face un căpitan? a întrebat Parwaaze, trăgându-mă deoparte când am început antrenamentul.

— El și căpitanul echipei adverse dau cu banul. Apoi, dacă a căzut cum ai vrut tu, hotărăști dacă intri mai întâi la bătaie sau la apărare. Depinde de teren. Pe terenul de pe stadion ar trebui să fii mai întâi la bătaie. O să se strice după câteva mingi și să sperăm c-o să fie mai dificil să joace în reprizele următoare. Și tot căpitanul e cel care-și duce echipa pe teren la începutul meciului.

— N-o să țin minte niciodată toate astea, s-a văicărit el.

Am zâmbit înțelegătoare la auzul dilemei sale. Era un căpitan neștiutor și își conducea oamenii încă și mai neștiutori în bătălie, către buza prăpastiei. Totuși, simțeam că are instinctul care îi trebuie unui bun conducător de echipă.

— Nu-ți face griji. O să-ți dau în scris.

Ne-am alăturat celorlalți. M-am bucurat să-i văd atât de încântați și puși pe treabă după ce văzuseră cât de vulnerabilă era echipa națională. Se aplaudau când dădeau o lovitură bună și când eliminau un jucător la bătaie. Dobândiseră diverse abilități, care se dezvoltaseră firesc din personalitatea fiecăruia. În plus, erau originali și în mersul lor apăsat, în felul în care își țineau turbanele într-o parte, în zâmbetele de pe față. Dealurile se topeau în brațele cerului la apus, iar noi încă exersam oprirea mingii în câmp. Cândva fuseseră apatici, dar acum alergau ca iepurii după minge, ridicând-o și aruncând-o înapoi.

— O să câștigăm, o să câștigăm, au tot strigat ei unii la alții până ce s-a făcut prea întuneric ca să ne mai antrenăm.

La colțul străzii noastre, eu și Jahan am auzit motocicleta în spate, dar ne-am văzut de drum, așteptându-ne ca Azlam să treacă pe lângă noi. În schimb, a oprit motorul și, când a ajuns în dreptul nostru, a parcat.

Am făcut schimb de salaam aleikum, eu vorbind în șoaptă, după care am așteptat să vedem ce are de spus.

— Vreau să iei cartea și să-mi înveți echipa să joace crichet, m-a anunțat, uitându-se la mine. Cu cât te plătește Parwaaze? Îți dau dublu.

— Nu ne plătește, a spus Jahan. E vărul nostru.

— Ar trebui să vă plătească, fie că sunteți veri, fie că nu. Vă dau zece mii. Sunt mulți bani.

— Tocmai ți-am spus, nu facem asta pentru bani, a spus Jahan țâfnos. Ne place jocul și verii noștri au vrut să învețe să-l joace. Asta ne e de ajuns.

— Douăzeci. Nimic mai mult.

— Nu.

— El nu vorbește?

Azlam mă privea enervat.

— Îl doare gâtul și are febră, a spus Jahan, punând capăt negocierilor și împingându-mă spre poartă.

— Douăzeci și cinci. Asta e ultima ofertă, a strigat Azlam.

— Noi o să câștigăm meciul, i-a răspuns Jahan.

— Mai vedem, a strigat Azlam și a pornit motocicleta.

A plecat în trombă, trecând în viteză pe lângă noi.

— Ce-o să facă acum? am spus uitându-mă după el.

— Ce poate să facă? Să piardă în fața noastră.

Abdul deschisese poarta să vadă cine strigă.

— Ai mai văzut motocicleta asta? l-am întrebat.

A dat din umeri.

— O dată sau de două ori. Ar putea să fie aceeași, dar nu-mi dau seama.

— Vreo scrisoare, vreun colet?

— Nu. Nu te îngrijora. O să vină.

Când am intrat în casă, Hanifa ne-a auzit și a ieșit din camera mamei. Deși lumina era slabă, i-am surprins expresia de pe chip.

— Doarme. I-am dat să mănânce de seară. Am mărit doza de morfină. Trebuie să-i mai faceți o injecție dacă se trezește.

Mi-a atins fața, apoi pe a lui Jahan, iar noi am înțeles mesajul. Moartea se grăbea să ajungă la mama și să ne lase orfani.

Jahan s-a dus să o conducă acasă pe Hanifa, iar eu am început să pregătesc cina: kebab, orez și salată, o masă frugală pentru noi și Abdul, care mânca la el în gheretă. Când s-a întors Jahan, am mâncat și, la mijlocul mesei, am auzit telefonul scâncind ca un copil abandonat. Jahan s-a grăbit să răspundă și am auzit pe cineva strigând „Bună“ de câteva ori, până a renunțat.

— Cine era?

— Părea să fie un bărbat, dar n-am auzit decât „Bună“. Ce telefon tâmpit.

— Shaheen? am spus plină de speranță.

— Nu. I-aș recunoaște vocea, chiar și din „Bună“.

— Era unchiul?

— Nu, l-aș recunoaște și pe el. Era vocea unui străin.

— Apel internațional?

— Era așa de mult zgomot de fond, că n-am putut să-mi dau seama.

Când ne-am ridicat de pe podea, Abdul a ciocănit la ușă și, fără să mai stau pe gânduri, am fugit și m-am oprit în casa scării, pregătită să o zbughesc în camera secretă.

Un scurt bilet

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se, apoi un murmur de voci.

Jahan mi-a strigat încet:

— Stai acolo. Sunt unchiul Jaweid și tușa Badria.

Badria îi era lui Shaheen verișoară de gradul al treilea din partea tatălui. Trebuia să fie un semn bun. Shaheen le trimisese lor banii și actele, iar ei veniseră să mi le dea. Puteam să plec chiar și a doua zi dacă voiam. Stăteam pe întuneric și așteptam.

Jaweid era un bărbat uscățiv, întotdeauna încruntat din cauza grijilor care îl apăsau. Badria, la fel de slabă ca el, își țuguiase buzele dezaprobator. Credeam că vor intra, dar au rămas în prag, în ciuda invitației lui Jahan să servească un ceai.

— Nu, nu, abia am luat ceaiul, l-am auzit pe Jaweid protestând.

Au urmat niște cuvinte ininteligibile, apoi Jahan a spus:

— Maadar nu se simte bine... Doarme acum.

Un moment de tăcere.

— Pe Rukhsana am venit s-o vedem.

Iarăși Jahan:

— ...Mazar... Se întoarce în curând...

Apoi s-a auzit tonul ridicat al Badriei. Avea o voce arțăgoasă, care te zgâria pe urechi.

— A sosit asta pentru Rukhsana și am venit imediat. Shaheen ne-a rugat... Dă-i asta...

Îi sorbeam fiecare cuvânt și așteptam cu nerăbdare să plece.

— Autobuzele sunt așa de proaste... Aștepți o veșnicie...

Badria avea un lung șir de nemulțumiri.

În cele din urmă, am auzit ușa închizându-se și m-am furișat pe scări. Jahan ținea o scrisoare, nu un pachet, și mi-a dat-o. Numele meu era scris pe plic. M-am dus și m-am așezat pe treapta de jos, cântărind cu grijă scrisoarea. Am ridicat-o la lumină și am văzut conturul unei bucăți de hârtie.

— Poate că-i un cec înăuntru, a spus Jahan.

— Poate.

Am deschis-o cu grijă, am scos hârtia și am citit-o. Am rămas nemișcată, ținând scrisoarea în mână, până când mi-a luat-o Jahan.

„Dragă Rukhsana,

Îți mulțumesc pentru scrisoare. M-am bucurat să primesc vești de la tine, în cele din urmă. Boala mamei tale mă întristează profund și sper să se însănătoșească repede. Pentru că nu mi-ai mai dat niciun semn și n-am știut dacă mai vii sau nu în America, părinții mei au considerat că nu trebuie să mai aștept. Ai amânat logodna de trei ori și, oricât de mult mi-am dorit eu să ne căsătorim, a trebuit să ascult până la urmă de dorința tatălui meu. M-am căsătorit cu o femeie afgană de aici. Tatăl ei l-a ajutat mult pe tata să se stabilească în America și să pornească o afacere împreună. Pentru că acum am multe obligații financiare față de familie, nu îți voi putea trimite banii pe care îi dorești. Sper că vei găsi pe cineva care să te poată ajuta mai mult decât mine. Te rog să mă ierți.

Toate cele bune mamei tale și lui Jahan.

Cu prietenie,

Shaheen“

Încremeniserăm amândoi. A recitit scrisoarea cu speranța că înțeleseserăm greșit mesajul simplu al lui Shaheen.

— Nu m-am gândit c-o să se însoare, am spus furioasă. Nu m-am gândit că n-o să trimită niciodată după mine. Eram promiși unul altuia.

I-am luat scrisoarea, am mototolit-o și am aruncat-o pe hol.

— Ne-a dezamăgit și nu s-a ținut de cuvânt, a spus Jahan înverșunat. Ar fi trebuit să ne anunțe înainte, nu să ne spună după. N-are pic de onoare!

— Nu-i spune mamei, o să-și facă și mai multe griji.

M-a luat pe după umeri și m-a tras mai aproape. Ne simțeam ca doi prunci rătăciți într-o lume imensă, întunecată și amenințătoare.

— Acum ce ne facem?

— Trebuie să împrumut cât mai mulți bani ca să plătesc traficantul. O să te aștept în Pakistan.

Și apoi ce o să fac eu cu viața mea în infernul acela?

După tensiunea și dezamăgirea amară a acelei zile, mă simțeam obosită, așa că m-am dus în camera secretă. Am lăsat ușa deschisă și am adormit imediat ce am pus capul jos. L-am visat iar pe Zorak Wahidi.

Suprinzător, în ciuda viselor sumbre, m-am trezit cu o senzație de ușurare. Mi se părea că plutesc deasupra patului, la jumătatea distanței dintre așternut și tavan. Pentru o clipă, nu am înțeles sentimentul de euforie și am rămas nemișcată, bucurându-mă de el. M-am ridicat. Desigur. Eram singură și îmi pierdusem șansa de a ieși din țară, dar simțeam că scăpasem de o mare povară care apăsa pe sufletul meu. Greutatea angajamentului luat față

de familie și față de Shaheen, de a duce la capăt căsătoria, se evaporase. Acum puteam să fac orice voiam. Puteam să mă căsătoresc cu cine doream. Veer. Îl voi suna acum, chiar în această clipă. M-am dus în biroul tatei. Am format numărul din Delhi. Dar ce să-i spun? „Veer, sunt liberă“? Am lăsat jos receptorul. Nu-mi răspunsese la scrisoarea pe care i-o trimisesem în urmă cu două sau trei luni. Nu-mi aminteam exact ziua în care o pusesem la poștă. Să fie din nou prea târziu? Oare își pierduse răbdarea și se căsătorise? Poate chiar în acel moment îmi scria o scrisoare în care să mă anunțe, dar căutând un ton mai blând decât al lui Shaheen. Iar anunțul lui mi-ar spulbera inima în mii de fărâme. Îmi rodeam unghiile. Înercam să-mi imaginez cum ar decurge conversația. „Veer, sunt eu, Rukhsana. Ce mai faci?“ „Bine. Tu ce mai faci?“ „Bine. Nu, nu fac bine. Trebuie să mă ajuți să plec, nu am mult timp la dispoziție și trebuie să plătesc un traficant. Ai primit ultima mea scrisoare?“ „Da. Am vrut să-ți răspund, dar... dar...“

Nu mai conta. Trebuia să-i spun. M-am ridicat hotărâtă și am sunat. Chiar dacă era căsătorit, îmi va trimite totuși banii, măcar în numele iubirii noastre. Iarăși cerșeam. Am apăsat butonul de reapelare, dar de fiecare dată se auzea un bâzâit monoton. M-am oprit când am auzit o motocicletă în depărtare, trecând pe lângă casă; apoi sunetul s-a stins. Azlam nu era singurul din oraș care avea una, dar nu mă puteam gândi decât la el, eram sigură că ne spionează. Mă întrebam când se va întoarce Droon să-și ceară drepturile, sătul de așteptare, și să-l ducă pe Jahan la închisoare. Am apăsat pe reapelare și când am auzit că sună, mi-am ținut răsuflarea.

A răspuns un bărbat.

— Quanhai?

Era un servitor.

I-am răspuns în hindi.

— Aș dori să vorbesc cu Veer sahib.

Am ascultat răspunsul de care mi-era groază.

— Veer sahib ieșit. Cine este memsahib?

Am ezitat, fiindcă nu doream să-mi încredințez numele acelui om.

— Spuneți-i că sun de la Kabul. Ați înțeles? Kabul.

I-a luat ceva timp.

— Sunteți Kabul memsahib? O să-i spun.

— Când se-ntoarce?

— Nu știu, memsahib.

Legătura s-a întrerupt. Stăteam la birou, întrebându-mă cât am de așteptat. Toată ziua? Toată săptămâna? Îmi petreceam viața așteptând și, cu fiecare zi, ghemul din stomac se făcea și mai greu. Am așteptat o jumătate de oră și, când am văzut că telefonul nu sună, am plecat. Trebuia să mă duc la antrenament. Am lăsat ușa ușor întredeschisă ca să aud telefonul și mi-am vopsit fața, mi-am îngroșat sprâncenele, mi-am potrivit barba și mi-am pus turbanul.

Mai aveam o săptămână de antrenament. Trebuia să câștigăm. Pentru Jahan asta era singura șansă de scăpare. Eram mai dură cu ei, le criticam fiecare aruncare și îi ridiculizam când jucau la bătaie.

— Ce s-a întâmplat? a protestat Royan. De ce ești așa de furioasă pe noi?

— Nu sunt furioasă, i-am spus. Dar nu vă străduiți cât trebuie. Trebuie neapărat să învingeți echipa lui Azlam și echipa națională. Apoi le-am dat vestea: Mi-a oferit mulți bani să îi antrenez echipa.

— Când a fost asta? a spus Parwaaze surprins. Ce i-ai spus?

— Ce crezi că i-am spus?

I-am lăsat să aștepte cu respirația tăiată.

— Sunteți familia mea. Una leneșă, ce-i drept, dar chiar și așa, i-am spus că n-am nevoie de banii lui.

— Nu i-a picat bine, a zis Jahan. Ajunsese chiar la douăzeci și cinci de mii.

Deși părea o sumă astronomică, însemna, de fapt, doar câțiva dolari – mai mulți sau mai puțini, în funcție de rata de schimb din acea zi.

— Deci e d-disperat, a spus Qubad.

— Atât de disperat, încât o să angajeze pe oricine găsește în săptămâna care vine. Dacă nu vreți să mâncați bătaie de la el, trebuie să trageți mai tare, puteți mai mult de-atât. I-am aruncat mingea lui Namdar. Să nu mai pierdem timpul.

În seara următoare, venind de la antrenament, am luat ceva de mâncare în drum spre casă.

— Nici scrisoare, nici colet, a spus Abdul când am intrat pe poartă.

— Nu mai vin, am spus.

Sus, am trecut pe la mama. Durerea îi săpase pe chip riduri adânci și hidoase, care acum, în somn, se șterseseră, iar frumusețea ei ieșise la suprafață ca un cadou pe care noi să-l păstrăm în amintire. I-am urmărit amândoi răsuflarea firavă, numărând și respirând împreună cu ea.

— A sunat cineva? am întrebat-o pe Hanifa.

— N-am auzit telefonul. Dar eu oricum nu aud bine, a spus ea strângându-și lucrurile.

Jahan a plecat să o conducă acasă pe Hanifa.

— Mă duc la Parwaaze să vedem un film de la Bollywood, mi-a zis el din prag. Vrei să mergi?

— Nu cumva să mergeți la film. Puneți caseta cu meciul de crichet din nou și din nou, până o învățați pe dinafară. Știi că echipa trebuie să câștige, nu-i lăsa să piardă timpul.

— Au nevoie și de o pauză. Chiar și eu am nevoie să mă relaxez un pic.

— Relaxați-vă după ce plecăm.

Am rămas trează în camera mea până l-am auzit pe Jahan întorcându-se, apoi am coborât la subsol, în celula mea cea apăsătoare. Am lăsat ușa deschisă și m-am întins.

Când m-a trezit Jahan, încă nu se iviseră zorile.

— Închide ușa, a șoptit scuturându-mă, iar insistența lui m-a trezit de-a binelea. E poliția, bate la poartă.

Musafirii

Am închis ușa și am încuiat-o. Liniștea îmi bâzâia în urechi pe când îmi încordam auzul să prind și cel mai mic zgomot.

Wahidi era acolo, venise după mine. Cuprinsă de groază, m-am trântit pe canapea și m-am făcut ghem. La adăpostul întunericului, imaginația mea se dezlănțuia în toată grozăvia ei. Îl vedeam pe Jahan sfidându-l pe comandant, apoi luat pe sus de niște bărbați spre Pul-e-Charkhi, unde alți bărbați așteptau să îl ia la bătaie.

M-am întins și m-am ridicat. Dacă se hotăra să-l împuște pe Jahan?

Moartea lui ar ucide-o pe sărmana mamă mai grabnic decât cancerul. Știam ce aveam de făcut: voi încuia toate ușile, voi zăvorî toate ferestrele și voi trage perdelele, mă voi baricada în camera mea, voi îngâna o rugăciune – un ultim namaaz – și apoi voi muri în liniște.

Jahan mi-a povestit mai târziu ce se întâmplase.

Abdul se trezise într-un final, după atâtea lovituri și răcnete. Jahan îl auzise strigând:

— Ce se întâmplă?

— Deschide poarta, dobitocule!

— Ce doriți? le spusese Abdul. Nu vedeți cât e ceasul? Veniți mai târziu.

— Dacă nu deschizi poarta, te împușc, strigase polițistul.

— Împușcă-mă. Sunt bătrân, mai devreme sau mai târziu tot o să mor. Trebuie să-mi întreb stăpânul dacă pot sau nu să deschid.

— Gata, ia-ți adio de la viață!

— Deschide poarta, Abdul, îi strigase Jahan salvându-l de la moarte.

Fără să se grăbească, Abdul trăsese cele trei zăvoare care încuiau poarta cea mică – pe cel de jos, pe cel de la mijloc și, într-un sfârșit, pe cel de sus. Polițistul își pierduse răbdarea și îl înjura întruna. A izbit poarta de zid, împingându-l pe Abdul la o parte, s-a împiedicat, apoi a intrat furios în curte, urmat de încă doi polițiști. Toți aveau lanterne. În urma lor a intrat Droon.

— Data viitoare o să trag.

— Data viitoare probabil o să fiu mort demult, i-a întors vorba Abdul.

Au pornit în fugă spre scările care duceau la ușa de la intrare, luminând cu lanterna chipul lui Jahan, care a fost nevoit să-și acopere ochii. I se părea că sunt aceiași polițiști de data trecută, dar nu era sigur.

— Ce doriți? a întrebat Jahan.

— Știi ce dorim, a spus Droon, care rămăsese la poartă. Spuneți-i.

— Am venit s-o luăm pe Rukhsana, fiica lui Gulab, la interogatoriu, a spus polițistul.

— Sub ce acuzație? a întrebat Jahan pe un ton extrem de autoritar.

Polițistul a chicotit.

— Ne gândim noi la asta mai târziu.

— Nu e aici. E plecată în vizită la unchiul nostru din Mazar-e-Sharif.

— Percheziționați casa, a poruncit Droon.

— Dă-te să percheziționăm, s-a răstit polițistul îmbrâncindu-l pe Jahan.

— Mama doarme. Să n-o deranjați.

— Mergem la ea.

Mai întâi i-a dus în camera mamei, lăsând numai unul să intre.

— Nu pe față, i-a avertizat Jahan. O s-o trezească.

Lanterna s-a îndreptat respectuos spre tavan, răspândind suficientă lumină pentru ca mama să fie vizibilă. Jahan i-a urmat în camera mea, unde lanternele au luminat patul aranjat și pernele înfoiate, care așteptau un cap obosit. Au mers din cameră în cameră, spintecând întunericul, apoi au coborât la subsol. Au deschis cămara tatei și au trecut conul de lumină al lanternei peste cărțile prăfuite, apoi au închis ușa. Și-au amintit de pivniță, au ridicat lespedea, după care au pus-o la loc.

Când au ieșit, Droon îi aștepta.

— Unde e? l-a întrebat pe Jahan.

Arăta de parcă era gata să îl strângă de gât, dar s-a abținut. Jahan mi-a spus că asta îl speriase foarte tare. Presupun că se gândise că nu-și poate ucide viitorul cumnat.

— Fratele meu, ministrul, mi-a scris și m-a întrebat ce progrese am făcut. Nu mai are răbdare. Nici eu.

— V-am spus, e în Mazar-e-Sharif, a zis Jahan.

— Ești ca un copil care-și spune poezia, l-a ironizat Droon. Dacă mama ei se simte așa de rău, de ce s-ar duce așa departe? Trebuie să fie în oraș. Poate că stă la verii ei. Spune-mi cum îi cheamă.

— Pe care dintre ei? Avem o sută cinci aici, a spus Jahan exagerând. Vă dau bucuros lista, dar n-o s-o găsiți la niciunul dintre ei.

— O s-o găsesc. Nu uita de Pul-e-Charkhi.

Droon le-a făcut polițiștilor semn să îl urmeze și s-a urcat în Land Cruiser. Abdul și Jahan au așteptat în liniște până când zgomotul motorului s-a stins

în depărtare. Crezând că Droon și polițiștii s-ar putea întoarce, au rămas acolo, în așteptarea clipei în care să pot ieși în siguranță din camera secretă.

După ce Jahan a terminat de povestit ce se întâmplase, s-a așezat lângă mine pe canapea în întuneric.

— Trebuie să stai în camera asta, a spus. Nu poți să umbli prin casă decât pe întuneric. Chiar și atunci, să fii mereu pregătită să te ascunzi aici.

Mi-am amintit de sfatul Noorziei: sfidează-i în suflet și în minte.

— Nu. N-o să stau închisă în camera asta toată ziua. O să stau în casă și o să mă furișez ca un șoarece. Trebuie să am grijă de mama. O să plec în ziua de dinaintea meciului, ca să fiu sigură că sunteți pregătiți.

— Și ce-o să le spun când o să vadă că nu ești cu mine?

— Că mi-am scrântit glezna, am răspuns tăios, înciudată și furioasă că mi-e frică de Droon.

— Nu-ți scoate barba și turbanul când ieși de-aici, a spus Jahan și m-a lăsat în bezna nesfârșită care îmi servea drept adăpost.

Spre deosebire de poliția rusească, Droon nu credea că noaptea trezește cele mai puternice sentimente de groază. El prefera zorile, când omul încă doarme, cufundat în vis, crezându-se în siguranță. Ca să-l trezească pe cel adormit, îl deruta și îl speria. Acela era momentul în care se mărturisesc toate secretele.

A doua zi nu i-am suflat mamei niciun cuvânt despre invazia nocturnă. Dormise adânc, sub efectul puternic al sedativelor, așa că lumina lanternei nu o supărase. În camera ei mă mișcam ca un spectru îngrozit, pregătită să o iau la fugă spre subsol la cel mai mic zgomot care venea din stradă. Era de ajuns să aud clopoțelul unei biciclete, claxonul unei mașini sau tonul ridicat al unei voci, că mă și repezeam spre subsol. Îmi era ciudă că Droon reușise să mă facă să tremur de groază, dar tot nu mă puteam opri din tremurat. Când umblam prin casă, mă țineam departe de ferestre. I-am spus lui Abdul

să încuie porțile, iar noi am zăvorât toate ușile. Dacă Droon se întorcea și reușea cumva să intre în casă, speram că așa voi avea timp să mă ascund. Jahan era liber ca întodeauna, așa că a plecat spre universitate. După antrenament, s-a dus acasă la verii noștri, împrumutând banii de care aveam nevoie ca să plec. Familiile lui Parwaaze și Qubad au dat cel mai mult, 150 de dolari fiecare. Celelalte, mai nevoiașe, au dat ce au putut pentru a ne ajuta. Miercuri, în data de nouăsprezece, cu trei zile înainte de meciurile preliminare, aveam în total nouă sute de dolari, o sumă suficientă pentru ca Juniad să mă treacă granița. Noaptea de vineri avea să fie ultima petrecută în casa copilăriei mele. Viitorul meu nesigur atârna deasupra mea ca sabia călăului. Nu cunoșteam pe nimeni în Pakistan care să-mi ofere mâncare și un acoperiș. Voi rătăci dintr-un loc în altul, așteptându-l pe Jahan, așteptând pe cineva care să mă ajute. Puteam să mă declar refugiată și să ajung într-o tabără plină de lume. O femeie singură și vulnerabilă, într-o mare de familii. Aș mânca numai ce-aș primi de la organizațiile umanitare, aș bea apă contaminată și aș purta aceleași haine soioase luni de zile, poate ani, până ce talibanii ar fi alungați, iar eu m-aș putea întoarce acasă. Dar nu-i vedeam să piardă țara din mâini prea curând.

Mi-am petrecut restul zilei chinuită de aceleași frământări. Trăgeam cu urechea la telefon. Nu sunase toată ziua. Servitorul probabil uitase să-i transmită mesajul lui Veer, iar eu eram prea descurajată ca să mai încerc. Împreună cu Jahan, i-am dus mamei în cameră cina pe care o pregătisem. Ne-am urmat obiceiul ca în fiecare zi. Am mințit amândoi în legătură cu modul în care ne petrecuserăm ziua, povestindu-i în schimb despre crichet, cumpărături, despre cărțile pe care le citeam ca să mai treacă timpul. Nu i-am spus că stătusem în casă toată ziua. În timp ce mâncam, lampa arunca un mic halou galben de lumină în jurul nostru. O flacără atât de plăpândă nu putea risipi întunericul din încăpere. Dar măcar nu tremura, iar umbrele nu mai săltau și nu mai dansau amenințător în jurul nostru.

În noaptea aceea m-am dus să mă culc în camera secretă, într-o căldură sufocantă și un aer închis, încercând să adorm. Ușa era ușor întredeschisă, ca să pot să o închid repede la nevoie, dar nu ajuta aerul să circule. Nu voiam să adorm, fiindcă m-ar fi chinuit coșmarurile, așa că mă foiam întruna, întorcându-mă de pe o parte pe alta. Trebuie să fi ațipit totuși la un

moment dat, pentru că m-am trezit tresărind. Soarele dimineții îmi lumina palid celula.

Calendarul era sus în camera mea, iar după micul dejun am urcat și am mai tăiat o zi. Era joi. Mai rămăseseră numai trei zile și nu puteam face nimic ca să opresc trecerea timpului.

Când Jahan a plecat, a închis ușa de la intrare cu putere. Sunetul a răsunat și a mascat un altul, care venea din adâncul casei. Eram la jumătatea drumului spre subsol. La început nu mi-am dat seama ce este. Ascultând, mi-am dat seama că e telefonul, sunând cu insistență. Am alergat sus, am deschis ușa de la cabinetul tatei – bezna pătrunsese și acolo – și m-am îndreptat bâjbâind spre birou.

Am ridicat receptorul fără să spun nimic, așteptându-mă să aud o voce străină.

— Rukhsana, a spus vocea.

— Da...

Nu a făcut decât să-mi rostească numele, și un singur cuvânt mi-a fost de-ajuns ca să îmi dau seama cine este; am rămas fără suflare. Nu-mi vedea să cred.

— Veer!

Ce încântare să pot să-i rostesc numele!

— Veer, am repetat ca un papagal prost care știe numai un cuvânt, mult prea umită să-i aud vocea prin pâlnia acestui obiect amăgitor.

— Doamne, am încercat să sun la numărul ăsta de o sută de ori, și n-am reușit niciodată să prind linia!

Avea un accent american pe care nu i-l știam.

— Ai sunat la casa din Delhi și, din fericire, m-am întors chiar azi-dimineață, a zis el pe nerăsuflate. Mohan mi-a spus că m-a căutat o

memsahib din Kabul. Doamne, ce minunat e să-ți aud glasul! La fel am simțit și când am primit prima ta scrisoare. Zâmbesc cu gura până la urechi.

Nu puteam să nu zâmbesc și eu. Am spus doar:

— Veer.

— Când îmi spui numele, pentru mine e ca un adevărat poem.

— Nu mi-ai răspuns la ultima scrisoare.

— Am răspunsul la mine, gata să-l pun la poștă. A trebuit să stau opt săptămâni jungla amazoniană.

I-am auzit râsul inconfundabil.

— Jur că de câțiva ani tot încerc să sun la numărul ăsta, dar niciodată n-am reușit să prind linia. Când a mers, s-a deconectat.

— Veer... Veer... Mi-am adunat forțele. Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine. Vocea ta pare neschimbată.

— Ce mai faci? Ești bine? Vreau să te văd.

Am ezitat îndelung, pentru că nu îmi era ușor să răspund la întrebarea lui și, de altfel, nici eram sigură că avem timp suficient.

— Rukhsana, mai ești acolo?

— Da, sunt aici, Veer. Sunt... Sunt bine.

— Nu pari bine. Spune-mi ce s-a întâmplat, te rog, înainte să pierd legătura. Te iubesc, n-am încetat niciodată să te iubesc.

— O, Veer, habar n-ai cât de fericită sunt numai să aud asta, am reușit să spun, după care am izbucnit în plâns.

Nu mă puteam abține. Veer era acolo, dar departe, și nu mă putea ține în brațe ca să mă liniștească.

— Te iubesc atât de mult!

— Aud că plângi. Trebuie să te văd, Rukhsana. Vin la tine.

— Nu, nu veni. Te rog, nu veni. E foarte periculos. Promite-mi că n-o să vii. N-aș suporta.

— Ar trebui să știi că nu promit niciodată nimic. Și nu uita că am mai fost acolo. Cred că e periculos și pentru tine. Dar n-are cum să fie mai rău decât în junglele prin care-am umblat.

— Măcar în junglă sunt legi. Și animalele n-au puști și aruncătoare de rachete.

— Trebuie să te văd. Știu că s-a întâmplat ceva cu tine.

— Veer, nu pot să te văd. Nu poți să mă vezi. E împotriva legii; dacă ne prind împreună, o să ne execute. Promite-mi că nu vii. M-ai pune în pericol.

Ce tot spuneam? Eram oricum în pericol, dar nu voiam să-și rișteviața. Dacă venea, am fi murit amândoi. Un sacrificiu cu totul inutil care, deși făcut în numele iubirii, nu ar fi adus nicio alinare.

— Rukhsana, dragostea mea, pot să fac ceva să te ajut?

Cum pui la încercare, dintr-un capriciu, dragostea? Ceri imposibilul și apoi vezi iubirea cum se ofilește ca o floare până nu mai rămâne din ea decât o slabă amintire, niște scuze îngânate cu stângăcie, și apoi înstrăinare. Să fi fost Veer doar un alt Shaheen?

— Poți să mă refuzi, o să înțeleg, am spus, vorbind cu blândețe. Am nevoie de două mii de dolari ca să plec din țară.

— S-a făcut, a spus el fără o clipă de ezitare, de parcă aștepta de mult să-l pun la încercare. Mă îndoiesc că băncile voastre funcționează. Îți trimit banii prin hawala. Îi primești în două sau trei zile.

— Mulțumesc, Veer, am spus, simțind cum lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Mulțumesc. Suntem disperați. Promite-mi că nu vii aici. După ce ieșim din

țară, vin la tine în Delhi.

Telefonul a început să sâsâie nerăbdător.

— Cât de curând. Te iubesc...

— Rukhsana, eu...

Și s-a întrerupt.

La revedere, la revedere, la revedere.

Am pus jos receptorul cu blândețe și am rămas nemișcată în întuneric. Am zâmbit, am râs tare în camera goală, unde nu se afla nimeni care să-mi împărtășească bucuria. Apoi am plâns de ușurare. Nu mă puteam opri, mă cocoșasem de durere. În cele din urmă, când n-am mai avut lacrimi, m-am dus în bucătărie să mă spăl pe față și să pregătesc masa de prânz.

Spre seară, Jahan s-a întors acasă și mi-a observat zâmbetul care încă mi se întindea pe față.

— Pari fericită. Ce s-a întâmplat?

Cum puteam să-i explic lui Jahan de unde vin banii? Să mint? Deveneam mult prea iscusită în arta de a înșela. Veștile bune mă copleșiseră, nu mai puteam de bucurie, eram cu gândul numai la promisiunea dragostei și la banii care aveau să vină și cu ajutorul cărora aveam să plec din țară. Jahan ar fi bănuit imediat că e ceva suspect la mijloc – de ce ne-ar da bani un străin? (Pentru Jahan, asta era Veer, un străin.) Ce am făcut pentru el de este așa de generos? E un iubit? Îl înșelasem pe Shaheen în Delhi, mă culcasem cu bărbatul ăsta? Pentru ce altceva i-ar da un bărbat bani unei femei, dacă nu în schimbul unor favoruri sexuale? Nu exista prietenie între bărbați și femei. Simțul onoarei putea să se ridice din Jahan ca un șarpe și să mă doboare. Mi-am amintit avertismentele Noorziei. Frații, soții și tații pot fi mai periculoși decât străinii. Relațiile fraterne, conjugale sau filiale nu te apărau de puterea răzbunătoare pe care o are onoarea întinată. Am căzut pe gânduri și mult timp nu am spus nimic.

— Nargis, am spus. Îți amintești de ea, nu? Am jucat crichet împreună, venea câteodată să mă ia de acasă. M-a sunat.

S-a încruntat, încercând să își dea seama de unde să o ia. Avea unsprezece sau doisprezece ani pe atunci și, la vârsta aceea, băieții nu acordau prea multă atenție prietenelor surorii mai mari.

— Nu, nu-mi amintesc de ea. Ce voia?

Îmi mințeam fratele fără nici cea mai mică mustrare de conștiință, numai ca să mă apăr.

— Voia să vadă ce mai fac, ce mai facem, și i-am spus.

— De unde a sunat? Din Delhi?

— Da. I-am povestit ce probleme avem și a promis că ne ajută.

— Cum?

— Îmi trimite banii. Cu împrumut, desigur.

— E bogată?

— Nu, lucrează în America. Dar asta tot înseamnă că e mult mai bogată decât noi.

Am început să dansez prin cameră ca să-l înveselesc.

— Ni-i trimite prin hawala.

A izbucnit în râs și m-a îmbrățișat.

— Cum îi primim, mă și întâlnesc cu Juniad să fac toate pregătirile pentru plecarea ta, a zis el. Azi e miercuri. Cred că durează două sau trei zile până ajung banii.

Nu mai aveam nevoie să ne uităm în calendar.

— Deci vineri sau sâmbătă.

— Nu mai e mult până atunci. Sâmbătă plec.

— Asta dacă Juniad are destui oameni. Altfel nu pleacă.

— Nu poate să mă ia numai pe mine? am spus cu nerăbdare.

— Atunci prețul o să fie așa de piperat, c-o să ne usture la buzunare.

— Mai mare de două mii?

— Ia nouă sau zece oameni, depinde cât de mulți poate să bage în mașină. Deci ar veni nouă mii numai pentru tine.

Jahan mă ținea în continuare în brațe.

— Chiar dacă ai avea tu atâția bani, nu vreau să mergi singură cu el. E mai sigur pentru tine dacă sunteți mai mulți.

— Știu. Vino tu cu mine, ne ajung banii...

— Nu, nu pot, a spus, dând din cap cu încăpățânare. Nu vreau să dezamăgesc echipa, trebuie să joc. N-o să mă ierte niciodată dacă nu mă țin de cuvânt. Nu mă cheamă Shaheen, a adăugat el cu un zâmbet batjocoritor.

— Ai dreptate, am zis eu oftând.

Era încăpățânat ca mine și știam că nu îl pot face să se răzgândească. Trebuia să-i respect hotărârea.

— Trebuie să plec sâmbătă noaptea. Vineri noapte, dacă avem banii. Du-te, vorbește cu el și negociază. Propune-i o mie și, dacă insistă, ridică la două. Odată ce ajung în Pakistan, ne întâlnim și mergem la Delhi.

S-a uitat peste capul meu, spre camera mamei.

— Dar nu poți să pleci până...

— Trebuie. Alternativa e... am răspuns. Sper numai să mă ierte.

În noaptea aceea am dormit în celula mea ca într-un baldachin dintr-un palat.

A doua zi am rămas din nou acasă, iar Jahan a plecat cu echipa la antrenament. Treceam de la încântare la cea mai neagră disperare, amintindu-mi fiecare cuvând din conversația pe care o avusesem cu Veer. Mi-am șters ochii cu mâneca. Trebuia să-mi țin mintea ocupată. Am șters praful, am făcut curat, am visat cu ochii deschiși, fixând cu privirea pereții care nu-mi puteau stăvili imaginația, fiindcă în visurile mele zburam peste granițe să-l văd pe Veer.

Am făcut o supă de legume pentru mama și, după ce s-a trezit, am stat lângă ea să-i dau cu lingura zeama fierbinte. Când am văzut că încerca să-și mascheze grimasele, am lăsat castronul deoparte și i-am pregătit injecția. De fiecare dată, brațul îi era și mai subțire, iar venele arătau ca niște pârâiașe care brăzdau un teren pârjolit.

— Nici azi n-ai jucat crichet? mi-a șoptit.

— Am vrut să mai stau cu tine. Hanifa o să vină mai târziu să te vadă. A zis că ești bine...

— Mincinoaso, m-a dojenit mama cu blândețe. Știu că sfârșitul e aproape. Visez foarte mult în ultima vreme. Cel mai mult îl visez pe tatăl vostru, și știu că mă așteaptă să-i fiu alături.

— Nu spune asta, am strigat și am luat-o în brațe. Era ușoară ca un copil mic, fragilă ca un porțelan. Nu pot trăi fără tine.

— O să-nveți să te descurci și fără mine, chiar și Jahan o să învețe. A zâmbit și m-a privit în ochi. Mai devreme sau mai târziu tot o să se-ntâmple. M-a tras mai aproape. Trebuie să mă lași. O să aibă Hanifa grijă de mine.

— O să vedem...

— Apoi trebuie să te măriți cu Shaheen, să faci copii și să ai o viață fericită. Și să ai grijă de Jahan.

— Ca de copilul meu, am spus eu plângând întruna și legănând-o ușor în brațe.

M-a îndepărtat, ținându-mă cu mâna la distanță.

— Tu nu-mi spui ceva. Ochii tăi au o strălucire pe care n-am mai văzut-o de mult timp.

Acestea erau ultimele ei zile și ore. Nu puteam să o mint. Credeam că morții iau cu ei pe lumea cealaltă ultimele cuvinte pe care le aud, ca să aibă vreme să le întoarcă pe toate fețele. Dacă vorbele au fost strâmbe, mortul se va mâhni și îl va bântui pe mincinos fără milă.

— Trebuie să-mi spui.

— Shaheen s-a însurat cu o fată din America.

— O, Doamne! Chipul i s-a descompus. Cum a putut să facă una ca asta? Era logodit... S-a tras puțin în spate ca să mă vadă la lumină. Atunci de ce ești așa de radioasă? Ar trebui să plângi.

— Am un... prieten în Delhi, am zis eu repede. M-a sunat ieri.

— Un prieten? S-a încruntat. Băiatul cu care te întâlneai în Delhi?

— Știai?

— Știam ce înseamnă strălucirea aia. O femeie își dă seama când o altă femeie este îndrăgostită. Ai avut-o multe seri după ce veneai de la facultate și după ce te întorceai de la film. Apoi, în ultima zi, te-ai înnegurat ca noaptea. Nu te-am întrebat cum îl cheamă. Știam c-o să te porți cum trebuie. Și aveai tot dreptul să te îndrăgostești. Nu putem să ne controlăm emoțiile când suntem luați prin surprindere. Și cum n-ai pomenit niciodată de el, mi-am dat seama că ai refuzat să-l iei de bărbat. Dar cu cât amânai mai mult logodna cu Shaheen, cu atât îmi era mai clar că încă îl mai iubești. Cum îl cheamă? Cine e duhul ăsta misterios care îmi bântuie fata?

— Veer.

A încuviințat cu înțelegere.

— Tatăl tău nu și-ar fi dat acordul niciodată. Dacă ar fi știut, te-ar fi trimis înapoi la Kabul.

— Dar tu? Tu ce-ai fi făcut?

M-a lăsat să-i aștept răspunsul, gândindu-se.

— Da. Dacă ar fi fost pentru siguranța ta, aș fi onorat decizia tatălui tău. Am ridicat atâtea ziduri între noi, de ce am mai adăuga și religia? Atât de mult rău s-a strecurat în religie, că n-o să mai scăpăm de el niciodată.

Mi-a luat mâna, iar eu am strâns-o pe a ei ca să îi simt căldura.

— Vino în brațele mele, copilă!

M-am întins lângă ea și mi-am așezat capul pe brațul ei îndoit ca un copil care se cuibărește în căutarea alinării.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. În toți acești ani te-a iubit mereu.

Am zâmbit în brațele ei.

— Știu că-l iubești pe acest Veer. Du-te la el. A încuviințat din cap cu fermitate. Dar în țara asta nu puteți să trăiți împreună.

— Știu.

Am rămas întinsă lângă ea până ce morfina și-a făcut efectul și a adormit. M-am ridicat când am auzit deschizându-se ușa de la intrare și m-am furișat să văd cine e. Era Jahan. Urca scările și avea o expresie gravă.

— De ce nu te antrenezi?

— M-am dus, dar n-am găsit pe nimeni din echipă. De-acolo m-am dus la Parwaaze. A tras aer în piept. Droon i-a vizitat pe Parwaaze și pe ceilalți

azi-dimineață.

— O, Doamne! Mi-am dus mâna la gură. Sunt în viață?

Jucătorii de crichet

O oră mai târziu, au venit la noi acasă. Parwaaze avea obrazul umflat, iar Qubad își îngrijea buza tăiată adânc, sugând sângele. Când m-am îndreptat spre ei să le ating fața, s-au retras din cauza durerii. Aveau hainele murdare, iar poalele cămășilor erau pătate de sânge. Jahan a adus în cești niște ceai, pe care Parwaaze l-a băut repede, în timp ce Qubad tresărea pentru că era fierbinte.

— M-au sculat cu noaptea-n cap, iar unul dintre ei m-a tras din pat și m-a izbit de perete.

Parwaaze pronunța cuvintele stâlcit, fiindcă îl durea obrazul când vorbea.

— Alt taliban m-a lovit peste gură și apoi mi-a dat cu patul puștii în stomac. Jur că nici nu mai știam pe ce lume sunt: dormeam și visam ce înseamnă durerea? Sau eram complet treaz și o trăiam din plin? Mai era și un al treilea bărbat, un tip cu un rânjet larg. M-a luat de păr și m-a trântit la pământ. „Unde-i verișoara ta, Rukhsana?“ m-a întrebat. Eram prea surprins ca să pot să-i răspund pe loc, așa că m-a izbit cu patul puștii în mijloc. Chiar și cu durerea aia, tot știam că trebuie să scornesc niște minciuni. Nu voiam să te am pe conștiință.

— Îmi pare atât de rău că ați avut de suferit din cauza mea, am spus cu ochii în lacrimi.

— Știam că în spatele lor se află Wahidi. Mi-am amintit ce ne-ai spus: „Crichetul este dramatic, e ca o piesă de teatru. O bătălie care se dă între un om și alți unsprezece, iar cel singur trebuie să-și învingă toți adversarii de pe teren. În crichet, doi războinici se duelează până la capăt.“ În clipa aia eram un războinic, așa că i-am zis: „A plecat la Mazar-e-Sharif cu unchiul ei și...“ M-a făcut mincinos, după care m-a luat de bărbie și m-a strâns tare de tot, mai-mai să-mi rupă falca. „O să fii închis la Pul-e-Charkhi, torturat și violat dacă nu ne spui“, așa mi-a zis. După care, când a văzut că nu m-am speriat: „Sunt Droon, fratele lui Wahidi, îți jur că n-am venit să-i fac rău.

Fratele meu vrea numai să-i vorbească, să vadă dacă s-a gândit la cererea lui. Spune-ne unde se află și nici tu, nici ea n-o să pățiți nimic.“ „În Mazar“, i-am spus din nou. Droon a făcut semn unui luptător, iar tipul mi-a lipit gura țevii de tâmplă. Zâmbea nenorocitul. „Când o să ridic degetul ăsta“ – Droon își flutura degetul sub nasul meu – „o să apese pe trăgaci.“ Îl credeam în stare, și totuși am reușit să zâmbesc. „E nebun“, a spus luptătorul. „De ce zâmbești?“ m-a întrebat Droon. „O să fiu căpitanul echipei mele de crichet și o să-i învăț pe toți să joace în paradis“, am spus. „E dus cu pluta.“ „Am auzit că vrei să înveți jocul și că te antrenezi la universitate.“ „Cine ți-a spus?“ l-am întrebat, deși știam răspunsul. „Un prieten. Ți-ai înscris echipa în meciul de săptămâna viitoare?“ „Da. O să fie un supraveghetor străin care o să afle că și noi am vrut să jucăm, dar că tu l-ai omorât pe căpitan numai ca să câștige cealaltă echipă. O să afle toată lumea asta după ce mor.“ „Și cum ai învățat să joci?“ „Din cărți.“ I-am arătat cartea de pe podea. A ridicat-o și a băgat-o în buzunarul cămășii. „Și sunteți numai veri în echipă?“ „Da.“ „N-or fi toți așa de nebuni ca ăsta“, le-a spus Droon luptătorilor săi. „Până la urmă tot o să ne spună ei unde este. Percheziționați toată casa!“ Au căutat și, bineînțeles, nu te-au găsit. Apoi m-au târât afară din cameră, pe lângă tata și fratele meu. Tata stătea între ei și ușă. „Ce-a făcut fiul meu?“ i-a întrebat. „O căutăm pe Rukhsana. Știi unde e?“ „Nu“, a spus tata. Droon a făcut un semn. Luptătorul și-a ridicat arma automată și a țintit pieptul tatălui meu. „Așa vrei tu să fii respectat? Fiul meu spune că nu știe. Nu minte.“ „Toți mințiți. O să mă întorc și-o să-ți distrug familia.“ „Să mi-o distrugi?“ a spus tata. „M-a distrus deja guvernul tău. Oamenii tăi mi-au prăpădit afacerea. Ce rău mai puteți să-mi faceți?“ În timp ce mă trăgeau afară, tata și-a dus mâna la inimă, luându-și la revedere. M-au târât spre Land Cruiserul care îi aștepta în fața casei și m-au trântit pe bancheta din spate ca pe un sac de cartofi. Asta chiar m-a durut.

— Îmi pare atât de rău, i-am spus lui Parwaaze. Toate astea sunt numai din cauza mea!

— Și din cauza crichetului, mi-a răspuns și a încercat să zâmbească, dar durerea l-a făcut să tresară.

Qubad a continuat povestea de unde o lăsase Parwaaze:

— Droon a trimis poliția să te caute acasă la fiecare dintre noi. Îi cunoștea pe toți membrii echipei. Ne-a aliniat în stradă. Toată lumea se oprea să se uite, apoi își vedea de drum. L-am văzut și pe Azlam pe motocicletă, trecea pe lângă noi foarte încet. Nu s-a uitat la noi, dar l-am văzut eu cum rânjea. Când îl prind îl omor!

Am observat că furia îl scăpase de bâlbâială.

— După aia Droon ne-a pălmuit pe fiecare de vedeam stele verzi, a continuat Parwaaze. „Să mă ascultați toți cu mare atenție“, ne-a spus el încet, fără grabă. „Nu mai e mult și-o să fiți morți, e de-ajuns să dau eu comanda. Că doar nu mă oprește nimeni să vă omor. În afară de familiile voastre, credeți c-o să-i pese cuiva c-ați murit? Țineți ascuns un trădător al acestei mari națiuni. Dar o să rămâneți în viață și o să fiți bine răsplătiți dacă îmi spuneți unde o găsim pe Rukhsana. Vă garantez c-o să primiți mulți bani și o să puteți pleca din țară să locuiți unde vreți. N-o să vă întinați onoarea dacă vă slujiți țara.“ S-a oprit. Dar niciunul dintre noi n-a spus nimic, nici măcar nu ne-am clintit. La semnul lui, luptătorii au ridicat armele. Royan l-a luat pe Omaid pe după umeri. „Nu înțeleg puterea acestei femei care vă ține gura închisă“, ne-a spus Droon. „E doar o femeie. De ce să muriți pentru o femeie? Ea ar trebui să moară pentru voi. Femeile sunt răul întruchipat.“ „Dar mama n-a fost rea“, a spus Omaid. Omaid! Cine și-ar fi imaginat! Ne-a surprins cu furia lui și l-a uimit și pe Droon. „A fost o femeie cumsecade. Mama dumneavoastră e răul întruchipat?“ „Nu despre ea vorbeam“, s-a răstit Droon la Omaid și a pornit spre el. Am crezut c-o să-l împuște. Dar Namdar a făcut un pas înainte și a vorbit fără frică. „Domnule, suntem tineri și nu cunoaștem lumea. Dacă femeile sunt întruchiparea răului, atunci de ce e fratele dumneavoastră atât de nerăbdător să se-nsoare cu Rukhsana?“

— A spus Namdar una ca asta? m-am minunat eu.

Înainte să joace crichet, nu făcea decât să-și tragă după el picioarele și să își ferească privirea. Dar odată ce l-am ales să fie aruncător rapid, a devenit încet-încet mai îndrăzneț – o calitate fără de care nu s-ar putea descurca.

— Da, a zis Parwaaze mai departe. Droon i-a dat o palmă, dar nu prea tare, și a spus: „Fratele meu este un om virtuos și bun și crede că o poate dezvăța

pe femeia asta de apucăturile cele rele.“ Nu uita că oamenii lui încă mai aveau armele îndreptate spre noi. Am crezut că de data asta o să dea comanda. În schimb, le-a făcut semn să coboare armele. Avea aceeași expresie de dezamăgire ca și ei. Ne-a spus: „Aveți noroc. Fratele meu nu vrea să omor nicio rudă a Rukhsanei, pentru că asta ar semăna vrajbă între el și familia ei.“

Parwaaze a făcut o pauză, ținându-mi atenția trează.

— Când am auzit asta ne-am liniștit. Droon a zâmbit și a continuat: „Oi fi zis eu că nu vă omor, dar cei din Pul-e-Charkhi o s-o facă. După șase luni petrecute acolo, s-ar putea să nu mai fie niciunul dintre voi în viață. Ce să-i faci, se mai întâmplă. Dacă o să câștigați meciul final – deși nu e cazul, pentru că echipa națională e foarte bună –, n-o să vă pot opri să plecați în Pakistan. Fratele meu a făcut o promisiune pe care eu nu o pot încălca. Dar când o să pierdeți – și sunt sigur c-o să pierdeți – și o să rămâneți în țară, o să aveți parte de o vacanță în închisoare pentru sfidarea autorităților. Nu cumva să credeți că puteți să fugiți și să vă ascundeți ca femeia aia. Vă găsesc eu. Oamenii mei sunt cu ochii pe voi.“

Când Parwaaze a terminat aveam încă mâna la gură. Dar numai credeam că a terminat; o clipă mai târziu, a întrerupt tăcerea din nou.

— Droon a mai spus ceva, dar nu nouă. Vorbea singur și nu credea c-o să aud. S-a tras la o parte și l-am auzit murmurând: „Trebuia s-o fi împușcat în birou dacă știam că se ajunge la obsesie.“

— Am fost la un pas de moarte, am spus. Dar atunci mă așteptasem la asta din partea lui Wahidi, nu a lui Droon, care era alături de el.

Parwaaze avea pe chip aceeași expresie mohorâtă.

— Nici el nu te-a uitat și dacă te găsește, o să te omoare.

Nu puteam să scot niciun cuvânt. Gâtul mi se uscase de groază.

— N-o să facă una ca asta, a spus Jahan cu înverșunare. Fratele lui n-o să-l lase niciodată.

— Fratele lui nici n-o să știe, l-a contrazis Parwaaze. O găsește pe Rukhsana, o omoară, apoi îi spune lui Wahidi că n-a găsit-o sau că a fugit în Pakistan. Droon crede – se uita la mine compătimitor – că ai aruncat o vrajă asupra fratelui său și că singura modalitate de a-l scoate de sub puterea ei este să te omoare.

Nimeni nu scotea o vorbă. Amenințarea nu mai era de mult un gând vag; de data asta, aproape că o vedeam gonind spre noi. Pentru ei era închisoarea. Pentru mine, moartea. Nu mai aveam nicio îndoială, știam că suntem pierduți.

— A trimis Shaheen banii și actele? a întrebat Parwaaze, întrerupându-ne șirul gândurilor.

Le-am povestit totul, încheind cu faptul că speram ca banii să ajungă vineri sau, în cel mai rău caz, sâmbătă.

Amândoi dădeau din cap.

— A trădat familia, a spus Parwaaze furios.

— V-a dezonorat pe tine și pe Jahan, a adăugat Qubad la fel de aprins. Dar vineri e zi liberă. Intermediarul hawala n-o să lucreze.

— Atunci o să ajungă sâmbătă. M-am întors spre Jahan. Du-te să te întâlnești cu Juniad. Spune-i că trebuie să mă scoată din țară sâmbătă noapte.

— Trebuie să câștigăm toate meciurile. Droon a promis că n-o să ne împiedice să plecăm. Qubad părea că mă roagă fierbinte. Înainte să pleci, trebuie să ne ajuți să ne îmbunătățim stilul de joc.

— O.K. O să vin cu voi mâine.

Era un gest nechibzuit, dar le datoram măcar asta.

A doua zi dimineață, după ce ne-am uitat pe stradă timp de o jumătate de oră după orice întârziat care arăta suspect, eu și Jahan am plecat de acasă pe poarta cea mică și am luat-o numai pe străduțe lăturalnice. Ne uitam mereu

în spate să vedem dacă ne urmărește cineva, dar nu se zărea nimeni. Era o dimineață caldă și cețoasă, iar eu eram bucuroasă că în sfârșit ies din casă, după zile întregi de izolare. „Nu mai e mult și o să fiu liberă în fiecare zi a vieții mele“, mă gândeam. „O să fiu cu Veer, o să locuim în Delhi și o să lucrez iar ca ziarist.“

Echipa ne aștepta. Erau nerăbdători să-și perfecționeze stilul de joc cât timp mai aveau un antrenor. Ne-am pus imediat pe treabă. Am lucrat cu ei toată ziua, le-am corectat tehnicile de bătaie, i-am făcut să arunce mai drept și să trimită mingea în locul potrivit. Namdar arunca îndârjit acum, făcând un salt când dădea drumul mingii. Omaid zâmbea și bătea din palme de fiecare dată când mingea aruncată de el atingea pământul, sălta și se răsucea în aer. Royan era impetuos, făcea câțiva pași în față ca să lovească mingea cu putere. La fel proceda și Parwaaze. Fiecare dintre ei învățase multe în ultimele trei săptămâni. Vedeam cât de mult le place să joace. Credeau într-adevăr că au o șansă de a obține victoria. Nu erau numai veri, ci și colegi de echipă și buni prieteni. Totuși, încă mai eram îngrijorată din cauza aruncătorului din echipa națională. Părea foarte bun.

Când lumina a început să pălească, am trecut la obișnuita lecție de oprire a mingii în câmp. Eu le aruncam mingea sus, iar ei alergau să o prindă. Și atunci a avut loc accidentul.

Fuga spre graniță

Râdeam de Qubad, care alerga să prindă o minge aruncată cu boltă.

— Mai repede, Qubad, mai repede, strigam noi. Hai, ca să-l scoți din joc pe Babur...

Nu avea cum să prindă mingea, era la cincisprezece sau douăzeci de metri depărtare.

Mingea a aterizat și a declanșat o explozie care l-a azvârlit pe Qubad în aer ca pe o jucărie stricată. A rămas suspendat deasupra pământului un timp ce mi s-a părut o eternitate, ca o pasăre în zbor, învăluită într-un nor de praf. Urletul pământului rănit ne-a asurzit, apoi Qubad a căzut. Din instinct, ne-am ghemuit, apoi ne-am întins la pământ cu mâinile pe cap. După ce s-a lăsat liniștea, ne-am ridicat și ne-am uitat la Qubad, care zăcea întins pe jos.

Parwaaze a fost primul care a pornit în fugă spre el, apoi l-au urmat și ceilalți strigând „Qubad, Qubad“, de parcă vocile lor ar fi fost un leac miraculos pentru o asemenea tragedie. S-au strâns cu toții în jurul lui.

Jahan a rămas lângă mine. Nu putea să mă lase singură. Observase că mi se schimonosise fața de spaimă. Mâinile îmi frământau chipul ca pe plastilină. Nu mai puteam respira.

— Qubad, l-a strigat Parwaaze plângând.

Nu se mișca. Nu suportam să îl văd așa, durerea era de nesuportat, îmi amorțise toate simțurile. L-am văzut zvâcnind din picior și multe mâini l-au ajutat să se ridice. Râdeau de ușurare, dar îl sprijineau în continuare, pentru că tremura ca varga în brațele lor.

— E bine, a strigat Parwaaze, iar noi ne-am dus la el în fugă.

Mi-am făcut loc prin micul grup de jucători. Avea sânge pe haine, lângă inimă, și era plin de praf. Brațul stâng era năclăit de sânge deasupra cotului, iar Qubad se uita la rană cu uimire, de parcă nu al lui era sângele. A aruncat o privire în jur, ca și cum nu el era cel care supraviețuise.

— Qubad, Qubad...

L-am îmbrățișat, fără să-mi pese că sângele îmi pătează hainele și, ușurată, am izbucnit în lacrimi.

— Slavă Domnului! A fost vina mea când am lovit mingea... Dacă se întâmpla ceva, era numai vina mea.

— Deci tu ai îngropat mina, a spus Royan, doctorul frustrat cu jumătate de diplomă, sfâșiindu-și cămașa și înfășurând-o cu pricepere în jurul rănii ca pe un garou pentru a împiedica sângele să mai curgă.

— E în stare de șoc, trebuie să-l ducem la spital să-i curețe și să-i coasă rana.

— Ce-ce s-a întâmplat? Mă d-dor capul și urechile, a spus Qubad încă uimit. Alergam și...

— Ți-am dat o minge cu boltă și... am început eu.

— Când a căzut a declanșat mina, a continuat Jahan.

— Ai fost aruncat în aer, a intervenit Daud.

— Și ai căzut, a încheiat Bilal.

Încă îl mai sprijineam.

— Slavă Domnului că n-ai putut s-o prinzi. Ai fi murit.

— Te ducem noi, a spus Royan chemându-i pe ceilalți.

Verii au sărit imediat să-l ia pe Qubad pe sus.

— Stați liniștiți, pot să merg și singur.

S-a ridicat, dar și-a pierdut echilibrul și era cât pe ce să cadă. Și-a scuturat capul, încercând să alunge durerea.

— Ai o contuzie ușoară. Royan a ridicat trei degete: Câte vezi?

— Trei.

Apoi a ridicat patru, iar Qubad a spus:

— Patru.

Royan părea ușurat.

— Rana nu e gravă, dar, dacă mergi, o să se deschidă și mai mult și nu vreau asta. Trebuie să te odihnești.

Qubad s-a așezat pe mâinile împreunate ale verilor săi, apoi grupul s-a grăbit să iasă din campus. I-am urmat, privind groapa din pământ în care și-ar fi putut găsi sfârșitul. Era o adâncitură superficială, arsă pe margini și înnegrită pe fund. Aerul era greu din cauza mirosului tare de explozibil. Ce firesc arăta locul înainte să calce Qubad acolo, nimic nu-l distingea de împrejurimi. Am început să cercetez terenul cu atenție, în căutarea unei alte mine.

Putea să fie acolo sau dincolo, putea să fie sub un smoc de iarbă. Cât de mult mai avea să dureze până explodau și celelalte? O veșnicie? Sau aveau o durată de viață, ca bateria unei lanterne, timp în care așteptau pasul fatal care să le trezească din somn? Încercam să mi-l închipui pe cel care o îngropase. Probabil îngenunchiase chiar acolo, la buza micului crater, apoi săpase o gaură a morții, lăsase cu delicatețe mina în ea și, cu dragoste și mare grijă, o acoperise cu pământ. Probabil netezise locul cu palma, presărase câteva pietricele peste solul deranjat, după care făcuse câțiva pași în spate pentru a-și admira opera. Probabil nici nu se gândise la victima pe care avea să o facă dispozitivul acela ori la clipa în care cineva avea să treacă pe acolo, convins fiind că mina va săvârși crima pentru care fusese creată. Un teribil val de furie a pus stăpânire pe mine la gândul că oricare

dintre noi ar putea să fie următorul. Și s-ar putea ca data viitoare să nu mai fim atât de norocoși.

La spitalul Malalai, o asistentă a curățat rana, a examinat-o ca să se asigure că nu mai rămăsese în ea vreo așchie de metal și i-a pus opt copci. Apoi i-a bandajat brațul și i-a dat drumul. Spitalul nu mai avea calmante.

Tot drumul spre casă, înconjurat de însoțitorii săi, Qubad repeta întruna:

— Am fost la câțiva pași de mină, puteam să c-calc lejer pe ea. Doar câțiva pași dacă mai făceam... eram mort acum.

Se străduia să-și stăpânească lacrimile. Plângea mai degrabă de frică decât de altceva.

— Câțiva pași mai la stânga și p-puteam să ajung bucăți.

— Mingea avea greutate, a spus Atash, inginerul frustrat. Cădea cu zece metri pe secundă de la o înălțime de cel puțin nouă metri. Așa că a căzut pe mină cu greutatea cu care ar fi călcat un om.

Oricât am fi discutat noi despre legile fizicii, pe toți ne măcina de fapt același gând: „Dacă aș fi călcat eu pe mină, și nu Qubad?“

— Gata cu antrenamentele de pe câmp, ne-a anunțat Parwaaze, căpitanul. Mâine exersăm numai aruncări și loviri.

— O să fim mai puțini cu unul, a spus Royan. Qubad nu poate să joace cu brațul ăla.

— Trebuie să găsiți alt jucător. V-am spus eu c-ar trebui să avem doisprezece sau treisprezece membri în echipă.

— Știu, știu, a zis Parwaaze nepăsător. Dar n-o să știe să joace.

— Îl ascundeți spre margine și o să intre ultimul la bătaie.

L-au însoțit cu toții pe Qubad spre casă, în afară de mine și Jahan. Noi am pornit spre casă pe un drum ocolit. Străzile lăturalnice pe care treceam erau

pustii la ora aceea; nu ne-am întâlnit decât cu niște câini maidanezi și un biciclist.

— Hai că mai trec pe la Juniad o dată, a spus Jahan.

Se dusese cu o seară înainte, dar o rudă de-a lui Juniad îi spusese că e plecat, fără să-i zică unde.

— Încuie poarta după tine. O să intru prin față.

Am intrat prin bucătărie și am pus cheile în cui. Când am urcat scările, am auzit-o pe Hanifa deschizând ușa de la camera mamei.

— Cum se simte? am întrebat-o după ce a ieșit și a închis ușa în urma ei, blocându-mi calea.

— Doarme, n-o deranja.

Hanifa m-a mângâiat ușor pe barba falsă.

— Tot timpul își face griji pentru tine. Cum se face că încă n-ai plecat?

— Vreau să plec mâine noapte sau sâmbătă, în cel mai rău caz, i-am spus pe când coboram încet scările, la braț cu Hanifa, care se sprijinea de mine ca să nu cadă. Dar cum pot s-o las pe maadar?

— Sunt eu aici, a răspuns ea cu blândețe. Și o să fie împăcată când o să afle că tu și Jahan sunteți în siguranță.

În fața ușii de la intrare a adăugat:

— I-am mărit iar doza. O să vin dis-de-dimineață să văd cum se simte.

Am pregătit cina și am așteptat pe întuneric să se întoarcă Jahan. Mă gândeam că a doua zi, la aceeași oră, voi sta înghesuită în mașina lui Juniad, împreună cu mulți alții, rugându-ne să trecem granița în siguranță, ca să începem o viață nouă într-o țară străină. Aveam să-mi iau o mică geantă cu un schimb de haine prin care să îmi recâștig identitatea. Pe acele drumuri periculoase, știam că mă voi gândi numai la mama și că mă voi ruga să mă

ierte. Dacă plecam sâmbătă seară, Jahan avea să fie lângă mine duminică, după ce câștiga meciul preliminar de sâmbătă și, sper, pe cel final. Mă hotărâsem să îl aștept în Karachi, de unde să plecăm împreună la Delhi.

Eram atât de cufundată în gânduri, încât nu l-am auzit pe Jahan decât când ajunsese deja lângă mine. Am tresărit.

— Juniad nu e acasă, a spus el obosit. Când l-am auzit, stomacul mi s-a strâns ghem. Am întrebat când se întoarce, dar nimeni n-a vrut să-mi spună.

— Trebuie să încerci iar mâine.

Am luat masa împreună în lumina palidă, obosiți și mâhniți de evenimentele de peste zi. Avea un apetit sănătos, a terminat imediat orezul și carnea de pui. Eu, în schimb, abia am reușit să iau o lingură de salată rece.

Rămas-bun

M-am trezit devreme, după un somn chinuit în cămăruța mea înghesuită. Mă usturau ochii de oboseală. Am pregătit ceaiul și i l-am dus mamei în cameră.

O strălucire palidă, care se revărsa ușor spre pat, se strecura prin draperiile trase. Liniștea a fost cea care mi-a spus că mama trecuse pe lumea cealaltă. Surprinzător de stăpână pe mișcările mele, am pus deoparte paharul și farfuria cu biscuiți și m-am așezat la căpătâiul ei.

Mama era frumoasă, ridurile săpate de durere dispăruseră și chiar părea să zâmbească. Mâna dreaptă era pe piept, cea stângă, pe lângă corp. M-am aplecat să-i sărut fruntea rece și i-am atins cu palma obrajii înghețați. Poate că murise în zori sau chiar pe când stăteam întinsă, ascunsă în camera de jos. De-aș fi putut să fiu lângă ea și să o țin de mână! O ultimă atingere înainte ca viața să o părăsească. Nu am plâns, lacrimile aveau să vină mai târziu. În schimb, m-am simțit ușurată că mama scăpase în sfârșit de suferința sfâșietoare care o distrusese.

Mama îmi dăruise atât de multe, cui să mă mai destăinuiesc după moartea ei? Nimănui. Îi voi spune mamei totul în continuare, chiar dacă vorbele mele vor răsuna în gol. Îi dezvăluisem mamei marele meu secret – Veer –, iar ea mă înțelesese și îmi dăduse binecuvântarea ei. Mi-aș fi dorit să se fi întâlnit, mamei i-ar fi plăcut Veer.

M-am dus în camera lui Jahan. Dormea ghemuit și i-am ascultat răsuflarea puternică, egală, înainte să mă așez pe pat. L-am scuturat ușor și, după expresia de pe chipul meu, și-a dat seama de ce îl trezesc. S-a ridicat și ne-am îmbrățișat, doi copii rămași singuri pe lume.

— Când?

— În somn. Când m-am dus să-i duc ceaiul nu mai era cu noi. Cum te simți?

— Visam că sunt Qubad și am făcut ăia douăzeci sau treizeci de pași și pământul și-a deschis fălcile și m-a înghițit.

L-am condus jos în camera mamei, iar Jahan s-a aplecat și i-a sărutat fruntea rece. Se uita cu atenție la chipul ei, dorind să păstreze în amintire pentru tot restul vieții acea imagine senină. Când lacrimile i-au împăienjenit vederea, și-a dus mâneca la ochi și apoi s-a șters la nas.

— Trebuie să-l suni pe unchiul Koshan din Mazar și să-i spui. Apoi să-l trimiți pe Abdul la casele verilor noștri să-i anunțe.

S-a dus la telefon. Mi-am spus că probabil își va petrece dimineața acolo, timp în care eu voi sta lângă mama. Am plâns după ce am sărutat-o iar, dar am avut grijă să nu o atingă nicio lacrimă, ca să nu ia amărăciunea pe lumea cealaltă. Hanifa a intrat, s-a uitat la mama cu un zâmbet ușor, apoi m-a luat în brațe, ca să pot plânge pe umărul ei.

— Așa e mai bine, mi-a spus.

— Ai ajutat-o...?

— Ca doctor, nu, a protestat ea fără să mă convingă, dar nu am insistat.

Știam că amândouă conspiraseră pentru acest sfârșit.

M-a ajutat să îndeplinesc ritualul ghusl, să o îmbăiez pe mama în apă parfumată. Am mângâiat trupul sfrijit, amintindu-mi-o ca pe o femeie zdravănă, care avusese cândva o carne minunat de caldă, mă ținuse în brațe și mă legănase.

— Trebuie să te gândești numai că a scăpat în sfârșit de lumea asta și că a scăpat de suferință, a spus Hanifa în timp ce îndeplineam ritualurile.

— Știu. Mi-aș fi dorit să fiu lângă ea când s-a întâmplat.

— Ești acum. Îți iei rămas-bun.

Hanifa a oftat.

— Cine o să-și ia rămas-bun de la mine când o să mă duc? Copiii mei sunt atât de departe.

A observat că eram gata să răspund.

— Și nu-mi spune că tu o să ai grijă de mine, pentru că mama ta și-a dorit să pleci. Trebuie să fugi.

— O să plec diseară sau mâine.

Când am terminat cu ghusl, am îmbrăcat-o pe mama în haine curate, apoi am înfășurat-o cu delicatețe într-un cearșaf de un alb desăvârșit, fără să permit vreunei lacrimi să îl păteze. I-am acoperit fața și am legat niște fâșii în jurul gleznelor, peste abdomen și piept, astfel încât cearșaful să rămână bine fixat. Am făcut un pas în spate ca să ne uităm la munca noastră. Alături de noi zăcea pe podea un giulgiu alb, prin care se zăreau vag contururile unei femei. Jahan a intrat și am îngenunchiat de-o parte și de alta a mamei. Ne-am uitat o vreme la silueta întinsă pe jos, apoi ne-am privit în ochi, îndureraţi. Jahan și-a întors capul și și-a șters lacrimile cu mâneca, amintindu-mi de vremea când era un băiețel. Eram singuri pentru totdeauna, fără niciun părinte care să-l vadă pe el devenind bărbat sau pe mine, mireasă. Am ridicat-o amândoi cu tandrețe – mama era ușoară ca un suflet în zbor –, apoi Jahan singur, fără să mă lase să-l ajut, a coborât-o pe scări ca să o așeze în zanaana, unde femeile din familia noastră să poată să îi aducă un ultim omagiu. Hanifa l-a însoțit la parter ca să primească în locul meu femeile îndoliate.

Am privit împietrită patul nefăcut și masa plină de medicamente și seringi. Le-am azvârlit în coșul de gunoi. M-am întins pe marginea patului, cum făcusem dintotdeauna, și am mângâiat adâncitura pernei, încercând să mă impregnez cu prezența sufletului ei. Nu plecase încă. Când am auzit porțile deschizându-se și vocile îndurerate apropiindu-se, am închis ușa cu o bufnitură surdă și nemiloasă, de parcă aș fi închis capacul unui sicriu. M-am refugiat la subsol.

— Unde-i Rukhsana? De ce nu e aici?

Mama lui Qubad.

— E în Mazar... Am sunat-o.

Jahan.

— Trebuia să fie aici, lângă mama ei.

Mama lui Parwaaze protesta printre sughițuri de plâns.

— O să vină cât de repede poate.

Jahan.

— Mama ei e mai importantă decât nunta... Ce fată nepăsătoare...

Tatăl lui Daud.

Vorbeau și alții, bărbați și femei, iar vocile lor se împleteau în timp ce ei se adunau în casă. Aș fi vrut să ies și să le spun tuturor „Sunt aici“, dar mama mi-a șoptit la ureche, reamintindu-mi: „Ține-ți gura.“ Mi-am acoperit urechile ca să nu mai aud criticile care mă asaltau din toate părțile.

Deși era vineri, mama trebuia să fie îngropată cât mai repede posibil. Ascultam sunetele înfundate ce veneau de sus. Bocetele au devenit încă și mai sfâșietoare când au dus-o pe mama în camioneta care aștepta afară. Sufletul ei, care umpluse casa aceea și mă sprijinise atât de mulți ani, chiar și de pe patul de boală, a însoțit-o și a ieșit pe ușă. Eram pentru prima oară singură în casă, un copil abandonat. M-am lăsat în jos, sprijinindu-mă cu mâna de perete, și m-am așezat, ținându-mi genunchii strâns, cu capul plecat, apărându-mă de singurătate.

Știam ritualurile de demult. Bărbații vor transporta corpul la moscheea locală – o clădire mică, fără pretenții, care nu suferise pagube prea mari. Pe o latură se vedeau câteva găuri provocate de gloanțe, iar în cupolă se căsca o spărtură imensă. Femeile vor aștepta într-o sală alăturată. Jahan și verii săi vor lăsa trupul mamei pe podea, aproape de intrarea în moschee. Bătrânul mullah, care cunoștea familia, se va îndrepta încet spre ei, târându-și piciorul stâng și ținând strâns cartea sfântă. „Aceasta este o femeie“, va spune tuturor celor ce vor putea auzi. Fără să-i dezvelească fața, se va ruga

aplecat deasupra trupului. Când scurta slujbă se va fi încheiat, alaiul funerar alcătuit din bărbați va merge de-a lungul străzii Asamayi Wat. Din cauza dâmburilor și a șanțurilor, vor merge încet pe drumul prăfuit, ca să țină corpul nemișcat.

Ascultam. Căzuse ceva – o ceașcă, o cană –, ceva ce fusese lăsat cu neglijență pe marginea mesei.

Mi-am reluat firul gândurilor, însoțind-o pe mama la mormânt. Alaiului îi va lua o jumătate de oră să ajungă la cimitir, care începea de la marginea străzii. Se ridica ușor pe deal, împânzit de pietre funerare, unele protejate de garduri de fier. Într-o zi, mormintele vor ajunge în vârf și vor coborî pe versantul celălalt. Camioneta va întoarce pe un drum îngust, cu morminte de o parte și de alta. Cât vezi cu ochii, numai ridicături de pământ, pietre funerare și garduri de fier care îngrădesc mormintele celor mai înstăriți. La jumătatea urcușului, ascuns de un pâlc de copaci, era un cavou mic. Îmi imaginam că mama va sta întinsă acolo, privind orașul pe care îl iubise, dorindu-și ca tata să fie lângă ea. Să iubești și apoi, prin moarte, să te despartă o asemenea distanță de cel iubit mi se părea trist. Într-o zi, o vom deshuma pe mama și o vom duce lângă soțul ei sau măcar în același cimitir. Dar deocamdată ei vor săpa un nou mormânt și îi vor coborî trupul în groapă astfel încât să aibă capul îndreptat spre Mecca. Apoi Jahan va...

M-am oprit.

La etaj, ușa de la zanaana s-a deschis amenințător, cu viclenie și ezitare. Un freamăt de picioare. Apoi s-a deschis o altă ușă, clanța a răsunat tare, ca și cum cineva ar fi ridicat piedica unei arme, după care alt zgomot de picioare. Am rămas lipită de perete, fără să pot să mă desprind. Erau hoți în casă. Se amestecaseră cu mulțimea de oameni îndoliați, știind că în acea dezordine vor rămâne nevăzuți.

— E posibil să se fi dus și ea la înmormântare, a spus o femeie, fără să vorbească în șoaptă.

I-am recunoscut vocea. Era cea care se dădea drept prietena mea.

— O să căutăm și acolo, a răspuns un bărbat. Începem de sus. Vezi dacă găsești ceva care să ne spună unde este.

Când i-am auzit urcând fără grabă, știind că au ore întregi la dispoziție, vorbind între ei ca și cum s-ar fi aflat pe stradă, am reușit să mă ridic, sprijinindu-mă de perete. M-am îndepărtat pe furiș de scări – s-ar fi auzit și cel mai slab zgomot – și m-am îndreptat spre cămară. Deasupra, i-am auzit deschizând o ușă. Am așteptat, apoi, cât de ușor am putut, centimetru cu centimetru, am apăsat clanța și am intrat în cameră. Am închis-o cât mai încet și de-abia în întuneric am îndrăznit să răsuflu din nou. Până atunci îmi ținusem respirația. Gâfâind, m-am îndreptat spre camera secretă, prin a cărei ușă întredeschisă răzbătea o dâră de lumină sepia, și m-am încuiat înăuntru. M-am așezat pe canapea, încă răsuflând din greu. M-am stăpânit, reducând la liniște chiar și sunetul respirației mele. Nu aveam de-a face cu niște polițiști inculți. Mă uitam la ușa fragilă care mă apăra, așteptându-mă să fie dată de perete din clipă în clipă. Nu mă mișcam, pentru că până și sunetul mânecii pe piele răsuna cu putere. Nu știu cât timp a trecut până le-am auzit vocile la subsol. Ușa cămării s-a deschis.

— Nimic în afară de cărți inutile, a spus femeia. Ar trebui arse, îți spun eu.

Nu am auzit ușa închizându-se, așa că mi-am închipuit că umblă la cărți, citind titlurile, trăgându-le afară.

— E o pivniță acolo, i-a strigat bărbatul.

Am auzit-o plecând, apoi pe bărbat icnind în timp ce ridica lespedea de granit.

— E goală, a spus femeia scârbită, iar lespedea a căzut la loc, făcând podeaua să se zguduie. Trebuie să se întoarcă în curând și pentru celelalte ritualuri.

Nu i-am auzit plecând. Puteau să stea nemișcați, vigilenți ca animalele de pradă ce așteaptă ca victima să încerce să fugă. Stăteam într-o poziție incomodă, picioarele mă dureau din cauza încordării, dar nici măcar nu m-am clintit. „Stai locului, stai locului. Sunt ochi și urechi.“

Erau acolo, la ușă. Găsiseră încuietoarea secretă. Cine le spusese? Ușa s-a deschis încet. M-am făcut mică.

— Rukhsana!

Jahan abia se zărea în cadrul ușii. Cum nu mă puteam mișca, a îngenunchiat el în fața mea.

— Ești bine?

— Doi dintre ei au fost aici, am spus, surprinsă de calmul cu care vorbeam. Femeia care s-a dat drept prietena mea și bărbatul care o însoțea. M-au căutat.

Mi-am întins brațele.

— Ajută-mă să mă ridic, cred că mi s-a pus un cârcel la picior.

M-a ținut și m-a sprijinit în timp ce m-am întins.

— Nu erau aici când ai intrat?

— Nu.

M-a ajutat să merg.

— Poliția a intrat în încăperea femeilor să te caute. Aveau o femeie cu ei. Au cerut tuturor femeilor să-și arate fața, iar ele s-au supărat că le-a deranjat într-o împrejurare atât de tristă. Dar până la urmă tot au fost nevoite s-o facă, pentru că le-au amenințat.

— Vreau să pot într-o zi să merg la mormântul ei.

— Trebuie să punem o piatră funerară de marmură în dreptul lui, a spus Jahan, după care și-a continuat povestirea gesticulând abătut. Vizavi e parcată o mașină de poliție, a zis el într-un final.

Fundătura

Jahan a urcat la etaj târându-și picioarele, în așteptarea celor îndoliați care veneau să-și prezinte ultimul omagiu. Știam că moartea ne secătuiește; îi răpește pe cei vii pentru a-i duce pe lumea cealaltă, iar celor rămași nu le lasă decât amintirile. Trebuia să o plângem singuri pe mama, dar acel moment mai avea de așteptat.

La sfârșitul zilei eram epuizată. Izbucneam în plâns de fiecare dată când mă gândeam la mama, încercând să mă conving că s-a dus în vizită la o prietenă și că o să se întoarcă acasă în curând. Acum așteptam banii de la Veer să mă salveze.

M-am întors în cameră și m-am întins. Am încercat să adorm, sperând să scap de suferința care mă hăituise peste zi cu același zel fatal ca al lui Wahidi. Uitasem de el, dar numele și chipul lui au răzbit la suprafața conștiinței, tulburând durerea pricinuită de moartea mamei. Mă oprisem din zborul meu trist, eram o pasăre doborâtă de piatra unei praștii, care se rostogolea spre pământ. Apoi, odată ce viziunile mele au devenit mai sumbre, mi-a apărut mama, zâmbind și deschizându-și brațele. M-am cuibărit la pieptul ei și mama s-a ridicat, purtându-mă în înalt, spre cerul albastru. Zburam râzând...

— Rukhsana, m-a strigat Jahan din depărtare, iar eu m-am ridicat.

— Cât e ceasul?

— Aproape cinci. Noorzia vrea să te vadă.

— Ești sigur că e ea?

— Normal. Îi cunosc vocea.

Aștepta cu răbdare să mă hotărăsc.

Oare ar trebui să mă întâlnesc cu ea? De ce venise? Voiam să mă bucur de prezența ei, care mă înviorase și îmi trezise revolta de atâtea ori până atunci.

— Nu trebuie să mă vadă în camera asta. O să ne-ntâlnim în hol.

Am ieșit după el, închizând ambele uși, apoi am așteptat-o. În ciuda faptului că purta burka, a coborât iute pe scări cu multă eleganță. Știam că numai ea poate păși cu o asemenea încredere.

— Babur al meu, a spus Noorzia, scoțându-și acoperământul pentru a-și dezvălui veșmintele de dedesubt, alese cu mult rafinament.

Purta blugi de firmă și o bluză de mătase și era dată cu parfum. Și-a aranjat părul la loc. Era pur și simplu strălucitoare, iar strălucirea ei inunda holul nostru mohorât. Când și-a deschis brațele, m-am abandonat lor.

— N-am știut de mama ta. Îmi pare așa de rău!

— A scăpat de suferință, am reușit eu să spun.

S-a retras și mi-a mângâiat barba.

— Și-a păstrat forma.

— E colacul meu de salvare.

— Am venit să-mi iau rămas-bun. Plec diseară și nu puteam să mă duc fără să te văd.

— Ai biletul și actele? am spus, înăbușindu-mi invidia.

— Da.

A izbucnit în râs, apoi s-a oprit.

— N-am putut să-l găsesc pe Juniad să mă ia. Trebuie să plec, dar nu știe nimeni unde e.

— Și Jahan a încercat să dea de el. Dar cum o să pleci?

— Nu-ți amintești? Ți-am povestit despre unchiul meu. Are o mașină veche și mi-a spus că mă duce el. Știe bine trecătorile. O să mă ducă la Karachi și de acolo o să iau avionul spre Colombo, apoi spre Melbourne. Acolo o să mă mărit. Dar tu?

I-am povestit tot ce se întâmplase până în momentul în care intrase ea, și m-a ascultat cu gravitate.

— Acum nu te mai ține nimic aici. Pleacă, pleacă repede la Veer. S-a oprit și a bătut din palme. Știu! Vino cu mine chiar acum! Fii Baburul meu, o să am doi mahram.

Entuziasmul ei era molipsitor, așa că nu am ezitat nicio secundă.

— Pot să țin slujba din a treia zi de la înmormântare într-o moschee din altă țară.

Apoi am șovăit, fiindcă în realitate existau unele piedici.

— Dar nu am strâns încă destui bani.

— Am eu destui de mâncare pentru drum și putem să împărțim o cameră de hotel în Karachi. Dar nu pot să te împrumut.

— Până atunci o să sosească și banii mei și Jahan poate să mi-i aducă după ce câștigă meciul. Dacă o să câștige, m-am corectat eu, dându-mi seama că mă cam luase valul. Ți-am spus de Qubad că nu poate să joace, și era un jucător important pentru noi. Acum trebuie să găsească pe altcineva ca să fie unsprezece.

— Și ce-i cu asta? Dacă pierd, Jahan poate să folosească banii să vină după tine.

— Ai dreptate. Deși ceilalți o să fie profund dezamăgiți.

Mi-a luat mâna.

— Haide, nu trebuie să pierdem nicio clipă. Polițiștii din mașina de pe stradă o să creadă că ești o femeie îndoliată care a rămas în urmă.

Și-a pus burka.

— O, să văd iar lumea fără ochelari de cal!

Ne-am grăbit spre scări. Aveam nevoie de pașaport, care era în cabinetul tatei, și voiam să-mi iau rămas-bun de la Jahan, Hanifa și Abdul. La asta se reducea toată viața mea. Îl voi suna pe Veer din Karachi și îi voi spune că sunt pe drum.

Eram la jumătatea drumului, chicotind ca niște școlărițe, când ne-am întâlnit cu Jahan, care cobora.

— Măcar cineva pare fericit.

Un zâmbet a reușit să-i străbată chipul îndurerat. Mă privea.

— Veer așteaptă să te vadă.

Cea mai mare dintre iubiri...

— Veer!

Mi-am dus repede mâna la gură ca să-mi ascund panica și, în același timp, zâmbetul care se străduia să-mi apară pe buze.

— O, Doamne! Nu-l așteptam. E fratele lui Nargis și...

Noorzia i-a murmurat numele la fel ca mine:

— Veer.

— Știu cine e, a spus Jahan.

— Ce știi?

— Mi-a spus mama.

Iar când mi-a zărit uimirea de pe chip, a zâmbit.

— Știu totul. Nu ești singura care a vorbit cu ea și a ținut-o de mână. Am stat de vorbă. Mi-a spus că Veer te-a sunat și că ați vorbit. De ce nu mi-ai spus și mie?

— Pentru că... Pentru că... mi-a fost frică.

— De mine?

— Da.

S-a încruntat, surprins de spusele mele.

— M-am înfuriat când mi-a povestit mama, a recunoscut el, dar numai din cauză că n-am auzit de la tine. I-am promis c-o să am grijă de tine și am de gând să mă țin de cuvânt. De ce n-ai avut încredere în mine?

— Am încredere, dar uneori bărbații sunt greu de înțeles, și nu eram sigură. În plus, ție nu-ți stătea mintea decât la căsătoria mea cu Shaheen.

— Credeam că asta vrei.

— Nu. Asta voia familia.

— N-o să te înțeleg niciodată, a zis el zâmbind. Mai bine te duci la el.

Noorzia a trecut lângă Jahan, luându-i mâna în timp ce urca.

— Voi doi sunteți singurii rămași din familie și nu trebuie să vă certați. Ascultați de dorințele celuilalt, a spus ea și a pufnit în râs. Acum trebuie neapărat să-l văd pe Veer. Nu pot să plec fără să-l văd.

— Nu pot să ies în halul ăsta...

Mi-am privit cămașa șifonată, mi-am atins chipul bărbos și mi-am adulmecat corpul. Nu îmi făcusem baie, mă spălasem doar un pic, pe fugă, de frică să nu rămân închisă în baie.

— Lasă-mă cinci minute.

— Nici măcar un minut, a spus Noorzia. N-ai cum să te transformi în frumoasa Rukhsana, iar eu n-am atâta timp. Unde e?

— În mardaana.

— Pot să intru?

Fără să mai aștepte răspunsul, a și pornit spre celălalt capăt al holului. Am urmat-o repede, dându-l la o parte pe Jahan. Dragul meu Veer era acolo. Eram cu un pas în spatele Noorziei și am văzut un bărbat cu barbă, purtând un turban negru, o cămașă albă, șifonată și plină de praf și o haină la fel de boțită.

S-a ridicat ușor, îndreptându-se către silueta acoperită a Noorziei.

— Rukhsana...

Râsul Noorziei l-a oprit. Și-a dat seama că nu e râsul meu.

— Nu sunt Rukhsana, dar acum aș fi vrut să fiu. Rukhsana e tinerelul din spatele meu.

Eram încă în prag, uitându-mă la el, devorându-l din priviri. Îmi doream atât de mult să mă ia în brațe și să mă apere! Nu știam ce altceva să-i spun decât că îl iubesc.

— Rukhsana?

A trecut pe lângă Noorzia, ignorându-l pe Jahan și s-a oprit la un pas în fața mea, cu brațele deschise.

Voiam să alerg spre el și să mă cuibăresc la pieptul lui. Dar râsul nostru a fost înăbușit de amintirea mamei. În loc să mă îmbrățișeze, Veer și-a lipit palmele și, cu privirea în pământ, făcu o plecăciune după obiceiul hindus.

— Îmi pare nespus de rău, Rukhsana. Te rog să primești condoleanțele mele cele mai sincere. Mi-aș fi dorit să o cunosc.

— Și eu.

Am făcut un pas spre el și mi-am pus palmele pe mâinile lui. Simpla lui atingere îmi dădea viață.

Și-a ridicat privirea și mi-a văzut ochii și conturul gurii, ce se ivea din umbră și de sub barbă.

— Am așteptat atât de mult timp să te văd! Ți-ai lăsat barbă de când nu te-am mai văzut.

Avea același zâmbet pe care mi-l aminteam.

— Te iau și cu barba asta.

— Și tu ți-ai lăsat...

Amândoi am întins mâna și am atins părul de pe chipul celuilalt.

— Dacă tragi de a mea, o să se desprindă.

— Atunci asta o să fac.

— Nu, nu poți. Nu încă.

Dar eu am tras de a lui.

— E a mea. Nu m-am mai bărbierit de o lună, și chiar aveam de gând s-o fac când am vorbit. Dar barba e obligatorie aici, așa că am păstrat-o.

Mi-am amintit de scrisoarea mea și mi-am trecut încet degetul de la sprânceana lui până la vârful nasului, intenționând să ajung la buzele lui pentru un sărut.

Noorzia a tușit ușor și ne-a scos de sub vrajă.

— Trebuie să plec.

M-am retras. Uitasem de ea.

— Te conduc la ușă...

— Dar nu mai departe, pentru moment.

M-a îmbrățișat strâns și mi-a șoptit:

— Du-te cu el.

— O să mă duc. Ținem legătura? Unde o să te găsesc?

Și-a deschis geanta și a scos o bucată de hârtie.

— Astea sunt adresa și numărul de telefon la care poți să dai de prietenul meu din Melbourne.

— Khoda haafez, ne-am spus una alteia, apoi a ieșit în grabă însoțită de Jahan.

Am uitat iar de ea în secunda următoare, când, imediat ce am rămas singuri, Veer m-a sărutat ușor. La simpla atingere delicată a gurii lui m-am lipit de el, ceea ce așteptasem de foarte mult timp în singurătatea mea întunecată.

— Aduc eu ceai, a strigat Jahan.

Am rămas îmbrățișați, amândoi temându-ne să lăsăm mâinile jos ca nu cumva să ne pierdem pentru totdeauna. Ne spuneam în minte același lucru: „Te iubesc, te iubesc.“

M-am desprins din îmbrățișare și i-am șoptit cuvintele acestea atât de dragi, apoi am simțit nevoia să-i spun:

— Veer, Veer, nu-mi vine să cred că ești aici și că mă ții în brațe, dar nu trebuia să vii. E periculos dacă te găsesc aici.

— Trebuia să-ți aduc scrisoarea mea, a spus și a scos un plic șifonat. Cea pe care o scriam în Amazon și voiam s-o duc la poștă, dacă găseam vreuna.

Dintr-un alt buzunar a scos un sul de bancnote. Erau dolari.

— Barba ta mă înnebunește, iar turbanul ăla... Mi l-a tras de pe cap și a rămas uimit. Cât îmi plăcea să-ți ating părul, să ți-l dau de pe frunte!

Și-a trecut degetele prin părul meu scurt, după care a rămas cu mâna în aer.

— Noorzia e de vină, i-am spus și i-am scos turbanul, iar pletele i-au căzut peste sprâncene. Măcar al tău e întreg. I-am dat părul pe spate și l-am sărutat. Spune-mi ce-ai scris.

— Că te iubesc... C-o să fac tot ce-mi stă în putință ca să fiu cu tine... Că sunt nopți în care visez că ești lângă mine...

— Și eu visez... că suntem unul lângă altul și ne atingem...

L-am mângâiat pe obraz.

— Dar acum nu visăm, nu-i așa? N-o să mă trezesc singură în camera aia întunecată?

— Nu, nu visăm. Și chiar de-am visa, trăim același vis și o să ne trezim împreună.

— Ce face Nargis? am întrebat când mi-am amintit.

— Îți trimite dragostea ei și se roagă pentru noi.

Ne-am despărțit numai când l-am auzit pe Jahan împingând ușa. Veer m-a dus și m-a așezat pe canapea lângă el, ținându-mă strâns de mână, ca nu cumva să-mi iau zborul pe fereastră. Am băut ceaiul cu lăcomie, aveam gâtlejul uscat din cauza groazei care mă copleșise cu doar o oră în urmă, iar dragostea îmi luase orice putere de a mai vorbi.

— Cum ai ajuns aici?

Jahan stătea în fața noastră, observând degetele noastre împreunate.

— Am mers cu avionul până la Karachi. Viza mai era valabilă o lună. De acolo m-a luat un prieten mujahedin. Cunoaște trecători din munți pe care numai păsările în zbor le pot vedea. Și iată-mă aici. S-a sprijinit de pernă. Acum povestiți-mi tot.

I-am povestit pe rând. Ne-a ascultat cu atenție, întorcându-se de la unul la altul în timp ce îi vorbeam. Când am tăcut amândoi, s-a ridicat în capul oaselor.

— Plecăm acum, chiar în momentul ăsta.

Grăbit să mă scoată din țară, a dat să se ridice în picioare, trăgând de mine.

— Jahan, o duc la Delhi, dar înainte de asta trebuie să-ți cer ție, ca mahram, permisiunea de a mă căsători cu sora ta, Rukhsana.

— Ai permisiunea mea, a spus Jahan zâmbind. Dar cu o condiție.

— Care?

Ne-am oprit amândoi, ridicați pe jumătate. Fratele meu avea o privire uneltitoare pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Te pricepi la crichet? a spus Jahan încet.

— Pe vremuri jucam mult și eram bun, dar a trecut mult de atunci... Veer s-a ridicat în picioare. Știu ce vrei să-mi ceri. Răspunsul este „nu“. Trebuie să o scoatem de aici.

Jahan nu l-a luat în seamă.

— Trebuie să joci cu noi! E singura șansă pe care o avem să câștigăm meciurile și să plecăm.

— Mergi și tu cu noi. Trecem granița în patru-cinci ore.

— Nu, a spus Jahan îndârjit. Nu pot să-mi abandonez verii, familia, doar ca să-mi salvez pielea. M-aș dezonora.

Veer s-a uitat la mine.

— Onoare! E nebun? Își închipuie că eu stau să joc crichet în timp ce tu ești vânată de talibanul ăsta, care vrea să se-nsoare cu tine?

— Veer, a stăruit Jahan. Dacă nu joci, n-o să-mi dau permisiunea.

— O să ne căsătorim și fără ea.

Jahan s-a uitat la mine, apoi din nou la Veer.

— Uită-te la ea!

Știam ce spune privirea mea. Jahan era tot ce-mi mai rămăsese din familie și nu aveam de gând să mă căsătoresc cu Veer fără să-l am pe fratele meu lângă mine în ziua nunții. Nu m-ar ierta și nu mi-ar mai vorbi niciodată dacă nu i-aș respecta dorința. Pierderea fratelui meu ar fi umbrit iubirea mea pentru Veer.

— Rukhsana...

— Nu pot, i-am șoptit.

— Veer, o să faci parte din familia mea.

Jahan era singura persoană calmă din cameră.

— Dacă te căsătorești cu Rukhsana. Uite ce-i, familia este importantă. Dacă vrei să faci parte din ea, trebuie să joci.

— Ăsta-i șantaj, a spus Veer, încă furios.

— Nu. Ăsta e Afganistanul, a răspuns Jahan.

Veer s-a așezat, uitându-se când la mine, când la fratele meu, confuz, încercând să înțeleagă. Într-un sfârșit, a încuviințat din cap.

— O să joc.

— Atunci o să câștigăm.

Jahan își pierduse aerul grav și era din nou un băiat care se bucura de reușita sa.

— Ascultă, Jahan, n-aveți nicio garanție c-o să câștigați meciurile numai pentru că joc eu. Crichetul e un joc foarte imprevizibil, l-am jucat de mult mai multe ori decât oricare dintre voi. Într-o zi câștigi, a doua zi ceva merge prost și pierzi. Cineva scapă mingea, e eliminat jucătorul la bătaie, aruncătorul are o zi bună... Se pot întâmpla atâtea și atâtea.

— Dar cu tine o să aibă o șansă reală să câștige. Și o să joci și pentru mine.

— Doi șantajiști, a mormăit el. Intru într-o familie de șantajiști.

— Intri într-o familie pe care o s-o iubești, am spus și l-am strâns de mână.

— Mi-ai spus că au un aruncător foarte rapid, a zis Veer, împăcându-se cu ideea că o să joace. E bun? Tânăr?

— Și una, și alta. Cred că poate să lovească și bine.

— E și tânăr, și bun, pe când eu n-am mai pus mâna pe bâtă de ani de zile, a mormăit Veer.

— Ei, așa ceva nu se uită niciodată.

— Atunci, cum tot suntem în Afganistan, poate Droon ăsta sau Wahidi să aranjeze meciul? Și în crichet, ca în orice alt sport, se practică asta.

— O să supravegheze meciurile un om de la Consiliul Internațional de Crichet.

— Vai, câtă încredere aveți voi într-un englez! a spus Veer cinic, apoi și-a concentrat atenția asupra lui Jahan. O.K. Uite care-i treaba, și vreau să fiu sigur că înțelegi. O să joc, dar, indiferent de rezultat, îți dai permisiunea să ne căsătorim.

— Da, pe cuvântul meu de onoare.

— După ce-o să câștigați, echipa o să fie trimisă în Pakistan, iar eu o iau pe Rukhsana cu mine și trecem granița. Dar dacă pierdeți primul meci, plecăm sâmbătă seara.

— Da. Dar n-o să pierdem în fața celeilalte echipe.

— Să zicem că pierdeți. Veer nu putea fi întrerupt. Noi plecăm, dar tu și echipa ce-o să faceți?

— Jahan o să meargă cu noi, normal, am spus.

— Nu.

— Jahan, acum ascultă la mine și la Veer.

— Nu pot să plec de unul singur. Dacă pierdem, luați cu voi toată echipa. Că doar ai mașină și șofer.

Veer și-a lovit fruntea cu palma.

— Da, cum să nu! De ce să nu luăm tot stadionul? E doar un Jeep vechi. N-o să încapă douăsprezece persoane. Ar mai fi loc pentru încă trei sau patru, dar nu mai mult, altfel o să crape axul pe drumurile alea prăfuite din munți. Veer a tăcut o clipă, uitându-se la Jahan. Dacă vreți toți să plecați, de ce mai jucați în meciurile astea? Putem să plecăm chiar acum. Am adus banii, nu trebuie decât să închiriem un microbuz. O să vorbesc cu șoferul meu, Iusuf. Nu se poate să nu știe pe cineva care să se bage.

— Credeam că am găsit un traficant, Juniad, dar a dispărut, am zis eu și mi-a trecut prin minte un gând înfricoșător. Probabil l-au urmărit pe Jahan până la Juniad acasă și l-au arestat.

— Și eu m-am gândit la asta, dar n-am vrut să te sperii. Doar ai văzut mașina de poliție afară, e clar c-o să mă urmească după ce ies. Tu și cu Babur puteți pleca, o să creadă că sunteți niște rude îndoliate. Dar dacă plec și eu, o să creadă că-i duc la Rukhsana. Mama nu mai e printre noi, și numai prin mine pot să te găsească.

— O să te urmărească la meciuri...

— Da, a spus Jahan, așteptând ca Veer să continue.

— ...Și, dacă echipa ta câștigă... Veer mi-a aruncat o privire. N-o să te lase duminică să te urci în avion.

— O să vin acasă, a spus el încet și simplu. Și, dacă pierdem, îi scoți afară din țară pe Rukhsana și pe verii mei.

— Jahan, nu poți face așa ceva, am spus eu îngrozită, cu glas frânt. N-o să te las.

— Care e alternativa? a întrebat cu blândețe. Să te măriți cu Wahidi? N-o să-mi dau consimțământul, și nici mama n-ar fi făcut-o. Ești sora mea și trebuie să te scot de aici. O să te căsătorești cu Veer, a zis el schițând un zâmbet. De altfel, o să fiu la nuntă. Când ajungi în Delhi în siguranță, îmi trimiți banii.

Am băgat de seamă că Veer se străduiește să înțeleagă ce se ascunde în spatele cuvintelor noastre. Îi era mai cunoscută sălbăticia nobilă a tigrilor și a gheparzilor decât cruzimea oamenilor.

— Și o să-ți tragă un glonț în cap? a întrebat Veer încet.

— Droon o să-l trimită pe Jahan la Pul-e-Charkhi, am spus.

Chiar și Veer a tresărit auzind acest nume.

— N-o să mă trimită, a spus Jahan, crezându-se sigur pe sine. Wahidi n-ar lăsa să se întâmple asta unei rude.

— Jahan, știi doar cu cine ai de-a face, am strigat. Nici măcar n-ar clipi. Nu pot să te las să faci asta.

— Trebuie să te luăm și pe tine, a spus Veer.

— Nu.

Jahan era hotărât acum.

— Pe mine mă urmăresc.

Mi-a văzut ochii în lacrimi.

— Las' că știu eu cum să-i trag pe sfoară. Trebuie să mai și doarmă. O să mă furișez și o să mă ascund aici sau chiar în Mazar și o să te anunț unde sunt. S-a ridicat. Cred că trebuie să pleci. Ne vedem mâine pe stadion. O să fie și Babur acolo.

— Ba nu, trebuie să stau aici, am spus înspăimântată. Nu pot să fiu văzută în public ca Babur.

— Bine, dar nu pot să te las singură acasă, a spus Jahan. Dacă vin iar? Ar fi în stare chiar să bombardeze casa din răzbunare. Printre noi, măcar o să fii în siguranță, și o să treci drept al doisprezecelea membru al echipei.

— O să vă iau eu, a spus Veer.

— Nu. Nu vreau să fii considerat un apropiat de-al casei. Ne întâlnim la stadion.

L-am auzit pe Abdul ciocănind la ușă și strigând. Jahan s-a întors cu fața spre Veer. S-au îmbrățișat, s-au despărțit, și-au dus mâna la piept, apoi Jahan a ieșit să vadă cine venise.

— Nu putem să-l lăsăm să facă asta. Nu pot să-l las să se sacrifice pentru noi, am spus și l-am îmbrățișat strâns pe Veer, pentru că nu voiam să-l las să plece în noapte.

— Vorbește cu Jahan, fă-l să se răzgândească. Trebuie să găsim o cale să-l scoatem și pe el din țară. Câștigăm, nu câștigăm – n-are importanță, plecăm amândoi după meci și îl luăm și pe Jahan cu noi. S-a gândit o clipă. Am putea să-i mituim pe polițiști. În India merge întotdeauna.

— O să meargă și aici.

— O să-l pun pe Iusuf să caute alt traficant și o să negociem cu polițiștii, a zis Veer și m-a sărutat. E un puști curajos. Se aruncă momeală pentru binele tău și al verilor voștri.

Jahan s-a întors în cameră, închizând ușa cu grijă.

— E Droon afară.

Îndoliatul

Inima mi-a tresărit la auzul numelui. Eram convinsă că este afară și ne ascultă. Auzise fiecare cuvânt.

— Rukhsana, du-te jos repede, a spus Jahan păstrându-și cumpătul. N-am deschis ușa, doar l-am văzut pe geam. Veer... turbanul.

A așteptat ca Veer să și-l pună la loc, apoi Jahan a tras de el până i-a ajuns la sprâncene. I-a potrivit capătul astfel încât jumătate din el să-i acopere fața.

— Nu te uita la el. O să ne îmbrățișăm la ușă, ești în doliu. Apoi treci pe lângă el.

Căutam mâna lui Veer, iar el o căuta pe a mea, așa cum făcea odinioară.

— Te iubesc, o să vin după tine, a șoptit în timp ce ieșeam împreună.

— Și eu te iubesc.

Mergeam în urma lor și, chiar dacă ușa era încă închisă, am simțit privirea lui Droon sfredelind lemnul. I-am dat drumul și m-am îndreptat spre scări, fără să privesc în urmă, lăsând întunericul să mă învăluie. Dar nu m-am grăbit să mă întorc în cameră. Am rămas în casa scărilor, lipită de perete, unde puteam să trag cu urechea. Am auzit ușa deschizându-se, apoi un murmur de voci – Jahan își lua la revedere de la Veer. M-am rugat ca Veer să nu răspundă.

— Intrați, domnule, a spus Jahan. O să aduc ceai în mardaana.

— Nu, nu, nu stau mult, a răspuns Droon. Am venit numai să-mi prezint condoleanțele pentru mama voastră. Mai ales că o să fim o familie în curând.

— Sunteți foarte amabil, a spus Jahan încet, deși eu m-am cutremurat la auzul comentariului său arogant.

— Sora ta nu s-a întors încă?

— Nu. Așa cum știți, este tot în Mazar, n-o s-o găsiți aici, și nici în moschee. Am reușit să dau de ea azi, într-un târziu – telefoanele nu merg bine aici – și a plâns când a auzit vestea. A plecat imediat să se roage în fața altarului lui Hazrat Ali pentru sufletul mamei și pentru a cere iertare.

— Ești un băiat foarte deștept. Vocea lui Droon devenise tăioasă și amenințătoare. Când se întoarce?

— Duminică seara, dacă reușește să plece mâine dimineață. Dar, după cum cum știți, drumurile sunt proaste și s-ar putea să fie mai târziu. Sunt și periculoase. Tatăl și bunicii mei au fost omorâți pe drumul ăla.

— Da, știu. Spune-mi unde stă în Mazar. O să-i trimit un mesaj însoțitorului ei.

— O să vă scriu.

— Nu, spune-mi, a insistat Droon.

— E mai bine dacă vă scriu...

În Mazar, la fel ca în alte municipii și orașe, inclusiv în Kabul, străzile nu aveau nume, în afară de cele principale. Dacă un străin dorea să fie îndrumat, i se dădeau puncte de reper pe care trebuia să le caute și să se le descifreze.

— Ba spui, a poruncit Droon, dezvăluind totodată faptul că, spre deosebire de fratele său, nu știe carte.

— Cunoașteți Mazarul?

— Da.

Mă îndoiam. Guvernul taliban nu avea control absolut asupra zonelor din nordul țării. Talibanii omorâseră câteva mii de oameni acolo când îl cuceriseră, iar Mazar era încă un oraș anti-talibani.

— Știți complexul de birouri Akbar, e clădirea nouă cam la un kilometru la vest de altar, pe strada principală. Acolo faceți la dreapta și după trei străzi... nu, patru străzi... faceți stânga. După a doua stradă, o să vedeți o cutie poștală. E o alee vizavi de ea, iar a patra casă e a unchiului meu, Koshan. E o casă foarte veche și mare, construită de străbunicul meu, are o tufă mare de trandafiri chiar după poartă. N-aveți cum s-o ratați.

Ca să ne apărăm, ne perfecționaserăm arta de a spune anchetatorilor noștri numai jumătăți de adevăruri. Jahan îi dăduse cu încredere lui Droon o singură îndrumare greșită, și chiar sunase convingător. Cutia poștală era după a treia stradă. Casa străbunicului, construită în 1901, avea și o pivniță cu un pasaj scurt și îngust, care dădea în grădina din spate. Când eram copii, ne jucam acolo și ne imaginam că ne duce într-o altă lume.

— O să trimit un mesaj la Mazar că vin luptătorii mei s-o ia. Unde este vărul vostru? Mai stă aici?

— Da. Babur a ieșit să cumpere naan proaspăt. Jahan s-a oprit o clipă, fiindcă tocmai îi venise o idee. Rămâneți să luați masa cu noi. N-o să fie cine știe ce, pentru că suntem singuri, dar am fi foarte onorați dacă ați rămâne...

Cu fiecare musafir, chiar de ne era dușman, trebuia să perpetueze tradiția noastră de ospitalitate, melmastia. Mi-am ținut respirația, și știam că Jahan face la fel, așteptând răspunsul lui Droon.

— Nu rămân, a spus Droon, întrerupându-l cu brutalitate. Am fost informat că e o femeie în casă.

— Era doamna doctor Hanifa, avea grijă de...

— Vreau s-o văd, a răbufnit Droon.

L-am auzit pe Jahan ducându-se în bucătărie, apoi hârșâitul unui chibrit. Droon a tras din țigară, a expirat, iar un firicel de fum a coborât până la mine. S-a furișat pe hol și s-a oprit chiar în capul scărilor ce duceau la subsol. Dacă ajungea pe palier, avea să mă vadă. Ce n-aș fi dat să mă topesc în perete! Era prea târziu să fug fără să mă observe.

Ușa bucătăriei s-a deschis și am simțit miros de mâncare gătită. Dar gândul la cina pe care ne-o pregătea Hanifa îmi făcea rău. Nu pusesem nimic în gură toată ziua. Hanifa l-a urmat pe Jahan până la Droon.

— Ești bolnav? s-a răstit ea la Droon. Sunt doctor de femei, nu tratez bărbați.

— Nu, nu sunt.

Am simțit că Droon face un pas înapoi.

— Atunci de ce ai trimis după mine și mă faci să-mi pierd timpul?

S-a întors în bucătărie, mormăind de una singură ceva despre „bărbați proști“, și iar am simțit că leșin de foame. Ușa de la intrare s-a deschis ca să plece Droon.

— O să veniți mâine la meci? a întrebat Jahan.

— Nu. Numai duminică.

Apoi și-a anunțat predicția despre meci râzând:

— Echipa ta n-o să câștige și n-o să plecați din Kabul. Luați-vă gândul!

Ușa s-a închis și am așteptat să aud poarta deschizându-se și închizându-se ca să mă pot duce sus. Trebuia să vorbesc cu Jahan. Mintea îmi clocotea, planul lui nu-mi dădea liniște.

Dar Hanifa ne-a strigat:

— Rukhsana, Jahan, la masă!

Am intrat, Jahan a întins covorul, iar Hanifa a adus bucatele: pui fript în mijloc, kebab de oaie alături, găluște ashak, umplute cu iaurt și sos de roșii, naan și orez galben, fierbinte. Jahan a îndeplinit pentru noi ritualul de spălare a mâinilor, apoi nimeni n-a mai scos un cuvânt, ocupați cum eram cu mâncarea. Când farfuriile se goleau, Hanifa ne mai punea câte o porție. Simțeam un gol imens, căci obiceiul nostru era ca după o înmormântare să invităm la masă toate rudele, și mi se părea că iar o trădez pe mama. Ziua fusese atât de încărcată, încât nu-mi venea să cred că nu trecuse nici măcar o zi de când murise, că deja o îngropaserăm și că aceea avea să fie prima noapte în care nu o vom avea alături. Fericirea pe care mi-o pricinuise sosirea lui Veer se zbătea sub apăsarea vinovăției.

— Sunt prea obosită să mă duc acasă, a spus Hanifa când am terminat.

— Poți să stai în camera bunicilor noștri.

M-am dus acolo și i-am făcut repede patul. S-a întins înainte să termin, oftând de oboseală.

— L-am văzut pe bărbatul pe care-l iubești, a spus când m-a văzut stând abătută, cu umerii lăsați.

— De unde știi că el e?

— Mama ta mi-a spus, a zis și, când mi-a observat uimirea, a izbucnit în râs. Ce, crezi că noi, babele, jucam cărți toată ziua și ne citeam una alteia? Mai și stăteam de vorbă. Era dezamăgită că nu te-ai măritat cu Shaheen, dar când i-ai spus de... Cum îl cheamă? Veer?... S-a hotărât să-ți dea binecuvântarea. Îl iubești?

— Foarte mult. Dar ce pot să fac când Wahidi și Droon mă spionează și stau la pândă?

— Fugi cu el, cât mai repede!

— Încerc.

M-am dus să închid ușa, dar deodată am simțit nevoia să întreb:

— Ți-ai iubit soțul?

Hanifa a zâmbit și a dat din cap în semn că nu.

— M-am obișnuit cu el, iar el s-a obișnuit cu mine. M-am îndrăgostit când eram prin facultate. Era student la inginerie. După ce și-a luat diploma, a trebuit să se însoare cu o verișoară. Nu numai noi, femeile, trebuie să ne ascultăm tații. Și bărbații fac la fel.

A adormit imediat. Jahan urcase până la jumătatea scărilor.

— Jahan, trebuie să vorbim. Nu pot să te las să faci asta.

— Altă soluție n-avem. Și sunt foarte obosit.

A coborât la mine.

— Mă întreb ce văd bărbații ăștia la tine. Veer, Shaheen, Wahidi... Ești sora mea și cred că ești frumoasă, dar nu ești chiar ca un star de la Bollywood – ca Aishwarya, de exemplu. Și totuși, bărbații ăștia se îndrăgostesc de tine. Nu cunosc sentimentul, pentru că n-am fost niciodată îndrăgostit până acum, și nu-i înțeleg puterea. Ce văd, ce simt ei și eu nu simt, pentru că ești sora mea? Cred că e felul în care vorbești, pasiunea cu care-ți trăiești viața, felul în care te comporți și căldura din râsul tău degajat. Verii noștri te adoră. Îți spun asta pentru că știu la ce te gândești. N-o să te dai lui Wahidi ca să mă salvezi. Dacă faci asta, nu mai vorbesc cu tine niciodată. Acum du-te la culcare.

Mă lăsase fără grai, așa că ne-am îmbrățișat. Am urcat în vârful picioarelor și l-am sărutat pe frunte, apoi m-am uitat la el cum urcă încet, până când nu l-am mai văzut. Am coborât în celula mea, epuizată, dar încă gândindu-mă cum să-l luăm cu noi.

N-am putut să-mi găsesc somnul, știind că visele mele vor fi populate de Veer, iar coșmarurile, de Wahidi. Am aprins lumânarea pe care o luasem cu mine. Lumina crea un mic scut în fața întunericului, iar flacăra se înălța dreaptă în acea liniște desăvârșită. Nu suportam să mă gândesc că Jahan ar putea ajunge la Pul-e-Charkhi din cauza mea. Aș trăi cu vina asta până la

sfârșitul zilelor, iar dacă nu ar muri în închisoare, ar fi cu mult mai rău. Îl regăsisem pe Veer și nu voiam să-l pierd pentru nimic în lume. Dar dacă planurile noastre dădeau greș, trebuia să aleg. Veer? Jahan? Știam că Jahan vorbise cât se poate de serios când spusese că nu o să mai vorbească niciodată cu mine dacă mă căsătoresc cu Wahidi. Totuși, în felul ăsta măcar aș ști că este în siguranță și că își duce zilele undeva în lume. L-aș sluji pe Wahidi ca o servitoare, l-aș sluji ca o târfă, l-aș sluji făcându-i copii dacă aș ști că, în schimbul acestor servicii, Jahan și cu mine am rămâne în viață. Mi-am luat agenda și m-am uitat iar în ea. Am scris cu grijă la lumina lumânării:

1. Dacă planul nu funcționează, te măriți cu Wahidi ca să-l salvezi pe Jahan.

2. Îi spui lui Veer.

3. Te sinucizi. Sunt atâtea sute de femei afgane care își pun capăt zilelor ca să scape de chinurile vieții.

Mi-am scos barba. O uram acum. Era ca o ciupercă respingătoare care îmi acoperea fața, lipsindu-mă de viața, de identitatea, chiar și de sexul meu. O pusesem ca să mă distrez și să-i învăț pe verii mei un sport, iar acum mă făcuse prizoniera ei. Trebuia să scap de ea, într-un fel sau altul.

Cu unul mai puțin

M-am trezit sleită de groază. Spaima mă însoțise în somn, în timp ce visam că Droon îl omora pe Veer. Trebuia să plece, măcar așa aveam să știu că trăiește și este în siguranță. Îmi venea să urc scările la mama, să mă întind lângă ea și să-i cer sfatul. O, de-ar fi putut să ajungă la noi din ceruri și să ne miște ca pe niște piese de șah, afară din calea pericolului!

— Maadar, ai grijă de noi, m-am rugat. Du-ne pe toți într-un loc unde să fim în siguranță. M-am gândit azi-noapte să mă dau lui Wahidi ca să-l salvez pe Jahan. Nu vreau să fac asta, e împotriva dorinței tale, așa că te rog, îndrumă-mă în zilele ce vor urma!

Nu aveam nevoie să mă uit în oglindă ca să îmi dau seama că am cearcăne vinețiii sub ochi. Am încercat să le acopăr cu fard mai închis la culoare decât de obicei, ca să se uniformizeze cu restul feței. Echipa adunată în holul de la intrare avea un aer sumbru. Pentru primul lor meci, erau cât se poate de imaculați în cămăși, bascheți și pălării pakol albe. Și eu eram îmbrăcată în alb și mă simțeam încă și mai rău decât de obicei, făcându-mi griji că voi fi observată chiar și în mulțime. Aveam de gând să stau cât mai aproape de echipă. Qubad avea brațul bandajat într-o eșarfă.

— Cum e? l-am întrebat.

— Mă doare.

Și-a scos brațul din eșarfă, l-a îndoit, apoi l-a băgat la loc.

— Ș-și am amețeli...

— Jahan ne-a spus că avem un jucător nou, pe Veer, a intervenit Parwaaze nerăbdător.

— E bun de ceva? a întrebat Namdar.

— O să câștige meciul? a vrut să știe Daud.

— E în stare să ne scoată din țară? a sărit și Atash.

— E un jucător de crichet foarte bun.

Exageram un pic talentul lui Veer; de fapt, nu-l văzusem niciodată jucând.

— A jucat în echipa universității, dar nu poate să câștige meciurile astea de unul singur. Și voi sunteți jucători buni, știu ce simțiți. Se vede pe fața voastră. Să nu vă gândiți deloc la Droon, altfel o să vă străduiți prea mult și o să fiți crispați. Fiți calmi. Jucați cu plăcere și o să câștigați.

Era o zi călduroasă, cu un cer de un albastru limpede și o adiere ușoară, care ne răcorea. Când am ieșit, mașina de poliție a pornit ușor în urma noastră pe stradă. Nu ne-am uitat în urmă. Ca de obicei, am rămas în mijlocul băieților. Și ei erau tăcuți, iar eu nu voiam să irosesc vreun cuvânt până nu ajungeam la stadion. Odată ce intrau pe teren, avea să fie sarcina lui Veer să-i ghideze, și nu aveam nicio îndoială că va ști cum să le insufle curaj. Am prins un taxi la Kārte Seh Wat. Când ne-am întors capul, am văzut că mașina de poliție e încă pe urmele noastre.

Primul meci era programat să înceapă la unsprezece. Am ajuns la stadion la zece jumătate, ca să ne facem încălzirea și să ne studiem adversarii. Stadionul părea pustiu când am oprit la poartă și am coborât. Mașina de poliția a tras în spate. Din ea s-au dat jos doi polițiști care, cu un aer plictisit, s-au sprijinit de portieră și și-au aprins câte o țigară. Se vedea că sunt săraci și eram sigură că, dacă li s-ar da mită, ar accepta să închidă ochii la nereguli. În parcare mai erau un Jeep vechi, verde-măsliniu, și lângă el, un microbuz obosit. Pe una dintre laturi avea un afiș pe care scria ECHIPA NAȚIONALĂ DE CRICHET A AFGANISTANULUI. Veer, ștergându-și fața cu un prosop ponosit, a venit în grabă spre noi, urmat de șoferul său, Iusuf, un om îndesat, cu o barbă sură. Veer mă căuta printre tineri. Când m-a zărit în mijlocul lor, chipul i s-a luminat de un zâmbet frumos, plin de bucurie. I-am răspuns și eu prin barba jalnică. Jahan a făcut un pas între noi înainte să apucăm să dăm noroc, așa cum se cuvenea.

— Veer, vreau să-ți prezint echipa.

Veer a strâns cu solemnitate mâna fiecăruia, atingându-și pieptul în dreptul inimii, așa cum au făcut și ei după ce au dat noroc, și am observat că îl priveau cu speranță. Vedeau un bărbat înalt, încă suplu, cu un zâmbet destins și un echilibru în mișcări care îi liniștea. Știa să joace crichet. La urma urmei, era indian, și indienii se pricepeau de minune la crichet, la fel ca pakistanezii.

În cele din urmă, a dat mâna și cu mine, strângând tare, iar mie îmi venea să nu-i mai dau drumul niciodată. Dar eram ținuți sub supraveghere și, când i-am lăsat mâna, și-a dus-o în dreptul inimii și a ținut-o acolo mai mult timp decât o ținuse pentru băieți.

— Din zori sunt aici, tot încerc să intru în formă, a spus ștergându-și fruntea din nou. Și te așteptam pe tine, eram disperat să te văd.

— Știam c-o să fii aici și, chiar dacă nu putem vorbi, vreau să te privesc, nu mă mai satur privindu-te. Dacă nu pot buzele, o să-ți spună ochii la ce mă gândesc.

Nu mă mai gândeam la nimic altceva. Acelea puteau să fie ultimele și cele mai prețioase ore din viața mea. Voiam atât de mult să fiu cu el pentru totdeauna! Nu puteam să-i spun chiar atunci ce voi fi nevoită să fac dacă planul dă greș. Aveam de gând să dispar pur și simplu ca un om laș, care nu poate suporta chinul de a-i privi chipul îndurerat.

A reușit să se strecoare lângă mine, mâinile ni s-au atins și au rămas împreunate în timp ce echipa intra pe teren. Polițiștii își târau picioarele în urma lui Iusuf și a noastră. Jahan s-a mutat în cealaltă parte a lui Veer.

— A găsit șoferul tău pe cineva care să ducă echipa?

— Da. A găsit, dar o să fie scump. Mai mulți bani decât am la mine, dar cred că pot să-l conving pe Iusuf să-i rămân dator. Traficantul e disponibil oricând. Dacă pierdem azi, suntem toți gata de plecare. Iusuf o să discute cu polițiștii și o să-i descoasă. Știe cum să-i mituiască, e expert.

I-a aruncat o privire lui Iusuf, care a pornit spre cei doi polițiști. L-am văzut salutându-i curtenitor, oferindu-le țigări și așezându-se lângă ei. În afară de

ei, nu mai era niciun luptător taliban cu pistol-mitralieră, sprijinit de vreun Land Cruiser, și niciun polițist religios care să se joace cu cabluri electrice și să-și mângâie arma. Liniștea nu era amenințătoare.

Pe câmpul de joc mai erau deja trei echipe. Stăteau bine delimitate în jurul terenului. La o oarecare distanță se aflau doi oameni cu un aer protocolar, unul ținând un dosar, iar între ei, un străin înalt. Purta un costum bej de in și o pălărie de paie elegantă, un pic mai închisă la culoare decât costumul, care avea o fâșie cu dungi roșii și galbene în jurul borului. Cravata avea același model ca fâșia pălăriei.

— E de la Clubul de crichet Marylebone, a mormăit Veer. Nu c-ar mai recunoaște cineva de aici cravata aia.

Ne-am dus și noi să ne așezăm lângă teren, păstrând distanța față de ceilalți. Credeam că vor fi mai multe echipe. Aveam totuși o brumă de spectatori, printre care am zărit alți veri și prieteni, între cincisprezece și douăzeci, stând împreună. Echipa le-a făcut cu mâna, iar ei au răspuns. Fanii și suporterii celorlalte echipe erau risipiți în jur. Am estimat că, în total, avem cam o sută de spectatori. Dacă s-ar fi jucat un meci de fotbal, stadionul ar fi fost înțesat de oameni. Fotbalul era singurul sport și singura formă de distracție la care aveai dreptul în sărmana noastră țară.

Unul dintre funcționari s-a apropiat mai întâi de noi. A deschis un dosar și a scos un stilou din buzunarul de la piept, gata să noteze.

— Numele echipei?

— Clubul de crichet al talibanilor, a declarat Parwaaze.

— Numele jucătorilor?

Funcționarul ne-a scris numele, inclusiv pe al lui Babur, fără să reacționeze la auzul numelui echipei. Parwaaze a schimbat numele lui Veer în Salar, ca să nu iasă în evidență.

Apoi funcționarul a pornit către ceilalți. Echipa națională se numea Echipa națională de crichet a Afganistanului. Fără îndoială, erau cei mai ferchezuiți

dintre noi. Purtau pantaloni albi noi, cămăși încheiate la toți nasturii și la butonii mânecilor, pakol albe pe cap și bascheți noi, spre deosebire de ceilalți, care, ca noi, purtau cămăși lungi, albe și pantofi obișnuiți. Numai câțiva dintre noi aveau bascheți în picioare.

Echipei lui Azlam – Clubul de crichet Azlam – îi lipsea un jucător. Ca să ne facă în ciudă, a scos din buzunar Legile crichetului și a fluturat cartea spre Parwaaze. A patra echipă era Clubul de crichet Karta-i-Aryana, luându-și numele de la suburbia din care provenea. Se uitau în jur cu nesiguranță, de parcă nu știau prea bine ce caută în mijlocul unui teren de fotbal, lângă o fâșie de pământ gol.

Funcționarul – un bărbat în vârstă, din partea ministerului – ni s-a adresat:

— Omul care are cheile de la vestiare n-a venit astăzi, a spus el arătând către pasajul ce ducea înăuntrul stadionului. Mâine totuși s-ar putea să vină. Azi vă schimbați afară. Am notat numele echipelor, iar observatorul străin o să hotărască cine joacă împotriva cui. S-a uitat în dosar. Fiecare are câte zece seturi. Ne-a privit iar, sperând ca noi să fi înțeles acea propoziție misterioasă, chiar dacă el nu o pricepuse. În meciul final de mâine fiecare o să aibă cincisprezece seturi. Meciul începe la ora două după-amiază.

— Hai să ne uităm la teren, i-a spus Veer lui Parwaaze.

Ne-am apropiat de el împreună și i-am măsurat cu pașii lungimea. Avea douăzeci de metri lungime și trei metri lățime și portițe noi, înfipte la ambele capete, iar zonele de bătaie și de aruncare erau marcate cu linii albe, trasate cu creta.

— Ei, ce zici? m-a întrebat.

— O să se strice repede pentru că nu e netezit cum trebuie, am spus și m-am întors spre căpitanul Parwaaze. Ce-o să faci?

— Încerc să intru la bătaie mai întâi, a spus el căutând privirea lui Veer, care a încuviințat.

— Mingea o să sară prost.

Și englezul a venit să inspecteze terenul, însoțit de celălalt funcționar – un bărbat mai tânăr, îmbrăcat îngrijit într-o cămașă albastră, o vestă neagră și un turban de aceeași culoare. Englezul părea în largul lui în ambianța aceea, așa cum numai cineva dintr-un neam suveran, al cărui sânge udase acest pământ cu mai bine de un secol în urmă, putea să se simtă. Încrederea lui părea să afirme că ne cunoaște bine din istoria noastră și că locul lui este acolo, alături de noi. S-a aplecat și a apăsat cu degetul suprafața terenului, ca un cunoscător, după care s-a uitat la însoțitorul său.

— O să cedeze, a spus. Trebuie să vă trimitem un expert de la noi, care să vă ajute să pregătiți terenul cum trebuie. Trebuie să săpați aici, apoi să turnați pietriș, apoi straturi de pământ, după care să puneți gazon de calitate, care să le lege pe toate. Putem să vă punem noi la dispoziție, n-am nicio îndoială. Multă apă până crește iarba, apoi o tundeți la lungimea indicată și...

Însoțitorul său încuviința din cap la auzul fiecărui cuvânt și murmura „Da, da“, de parcă înțelegea ce i se spune, dar nu părea să creadă că așa ceva se va întâmpla vreodată.

Englezul s-a ridicat și ne-a privit în timp ce ne apropiam și mai mult.

— Numele meu este Phillip Markwick și am fost trimis de Consiliul Internațional de Crichet în calitate de observator. Noi, cei de la CIC, suntem încântați că guvernul vostru s-a înscris să obțină calitatea de membru asociat. O să facem tot ce ne stă în putere ca să încurajăm practicarea crichetului aici. Primim bucuroși orice națiune care vrea să învețe acest sport minunat în familia tot mai numeroasă a țărilor jucătoare de crichet. Astăzi, crichetul este jucat în peste optzeci și nouă de țări, chiar și în Statele Unite ale Americii.

S-a oprit ca să se întoarcă spre însoțitorul său.

— Știu engleză?

Celălalt funcționar s-a uitat la jucători și a văzut numai chipuri inexpresive.

— Nu.

— Păcat, credeam c-o să înțeleagă, s-a plâns Markwick. În India și în Pakistan înțeleg. Atunci te rog să traduci tot ce spun.

Markwick s-a întors spre noi și a luat-o de la capăt.

— Numele meu este...

Traducerea era ezitantă, translatorul s-a împiedicat încă de la început de numele lui Markwick și s-a poticnit la multe alte cuvinte, pentru ca, într-un final, să ne ofere numai esența discursului.

— După cum știți, a continuat Markwick când translatorul s-a oprit, țara voastră e cunoscută drept cimitirul imperiilor.

A izbucnit în râs, făcând echipele să zâmbească, deși nu toți înțeleseseră, fiindcă translatorul aștepta.

— Străbunicul meu e înmormântat aici, într-unul dintre cimitirele voastre, Cimitirul Britanic din Kabul. Membrul unui trib l-a omorât în 1867. Așa că, după cum puteți vedea, familia mea, la fel ca multe alte familii britanice, chiar are o relație îndelungată cu Afganistanul.

— Știam c-o să spună asta, i-am șoptit lui Veer.

— Ei bine, nu vreau să vă mai rețin mult de la meci.

Markwick a venit printre noi, ne-a strâns mâinile tuturor și ne-a șoptit „noroc“.

— O să-l las pe domnul de la minister să facă programarea meciurilor. S-a întors către translator și l-am auzit că spune: Trebuie să vizitez mormântul străbunicului meu înainte să plec din țară.

— O să aranjăm pentru mâine, domnule.

Funcționarul cel vârstnic scrisese numele echipelor pe niște bilețele de hârtie, pe care le-a împăturit cu grijă și le-a amestecat în mâinile făcute căuș. S-a apropiat de Markwick și l-a poftit să extragă un bilet. Markwick a

tras unul, l-a deschis, s-a încruntat și l-a înmânat translatorului. Era scris în pașt ună.

— Echipa națională de crichet a Afganistanului va juca primul meci cu...

L-a așteptat pe Markwick să mai extragă un bilet. Ne țineam cu toții respirația. Nici noi, nici celelalte două echipe nu voiam să jucăm cu ei în meciurile preliminare.

Nu credeam că echipa națională e mai bună decât noi, cu excepția intrusului. Aflasem din auzite că numele lui e Wasim Khan, un nepot al antrenorului lor, Imran, și că jucase în echipa facultății sale din Rawalpindi. Stătea nonșalant cu o minge de crichet în mână, privindu-și adversarii cu un aer satisfăcut.

Pentru el nu exista concurență, i se părea că nicio echipă dintre cele de față nu i-ar putea ține piept. Asta până când a dat cu ochii de noi. Privirea lui a trecut de Veer, apoi s-a întors și a rămas ațintită asupra lui. Veer a simțit că este urmărit, s-a întors și l-a văzut pe Wasim. Un zâmbet a răsărit pe fețele amândurora când fiecare a recunoscut naționalitatea celuilalt, știind că, în acest meci, va avea loc o altă confruntare istorică între India și Pakistan. Noi aveam să fim spectatori la încleștarea lor.

Markwick a extras încă un bilet și l-a dat mai departe.

— ...Clubul de crichet Karta-i-Aryana, a anunțat funcționarul. Aceste două echipe vor juca primele. Clubul de crichet al talibanilor și Clubul de crichet Azlam vor juca următoarele.

— Acum avem ocazia să vedem cum joacă echipa națională afgană, i-a spus Veer lui Parwaaze, care încă mai zâmbea ușurat că vom juca împotriva vechiului său inamic, Azlam.

— Trebuie să-l batem pe Azlam, a spus el cu înverșunare. Trebuie să-l nimicim.

Markwick i-a așteptat pe cei doi căpitani să ajungă în fața lui, apoi a scos o monedă din buzunar.

— Alegeți, a zis, gata să o arunce, și l-a așteptat pe translator să le explice micul ritual de la începutul meciului.

Echipa națională de crichet a Afganistanului a câștigat și a hotărât să intre mai întâi la bătaie.

— Cine o să fie arbitru cu mine? a întrebat Markwick fără să se adreseze cuiva anume, dar, din tonul vocii sale, era clar că așteaptă un răspuns.

Antrenorul echipei afgane, îmbrăcat în trening, a făcut un pas în față, iar cei doi bărbați s-au îndreptat spre teren în așteptarea meciului. Contam pe faptul că, în spiritul jocului, antrenorul va fi nepărtinitor.

Wasim și colegii lui de echipă mergeau cu pași mari, impresionanți în costumația și echipamentul lor. Ne-am așezat în cea mai joasă tribună ca să urmărim meciul. Veer stătea lângă mine, genunchii ni se atingeau.

— Tot nu-mi vine să cred că ești lângă mine, mi-a șoptit.

— Mereu am fost, chiar și când eram despărțiți.

Prezența lui și o presimțire neagră îmi distrăgeau atenția.

„Dacă planul nostru nu merge perfect? O să fim prinși cu toții, inclusiv Veer.“

Am alungat gândul în adâncul minții. Aici era vorba despre simpla plăcere de a urmări un meci de crichet încă o dată alături de Veer, dorindu-mi în secret să joc și eu.

Echipa din Karta era un haos total, încercând să-și aranjeze jucătorii în pozițiile corecte și răzgândindu-se chiar înainte să arunce prima minge. Nici n-a apucat să atingă pământul, că Wasim a făcut un pas înainte și a trimis mingea în tribune.

— O, bună lovitură, a spus Markwick aplaudând.

Deși se presupunea că este un arbitru neutru, voia totuși să îi încurajeze pe jucători. În crichet, era modul firesc și politicos prin care un spectator își

arăta aprecierea. Markwick era singurul care proceda așa pe stadion, fără să pară că observă tăcerea. O făcea ori de câte ori considera că un jucător are nevoie de laude.

Cei din tribune strigau Khub, khub[25] și își fluturau brațele încântați. Credeam că pe un stadion plin ochi la un meci de fotbal se instalează un moment de liniște după ce înscrie cineva un gol. În afară de strigătele de khub valurile de mâini și tristele suspine ale fanilor echipei în pierdere, meciurile erau urmărite în liniște.

„Trebuie să-l scoatem pe Jahan din țară, polițiștii trebuie să ia mita“, îmi tot repetam în minte.

Wasim a lovit și celelalte cinci mingi din set. Dar următorul jucător la bătaie nu era așa de încrezător. A încercat să-l imite pe Wasim și să lovească o minge, dar a fost eliminat, spre deliciul jucătorilor în apărare.

— Tipul ăsta chiar se pricepe, a spus Namdar abătut când Wasim a lovit iar mingea cu lejeritate.

— Asta pentru că aruncarea e proastă, i-am spus ca să-l încurajez. Îl avem pe Veer, iar Omaid o să fie arma noastră secretă.

Cele zece seturi au trecut repede. Din păcate, echipa din Karta nu a reușit să împiedice echipa afgană – adică, în mare parte, pe Wasim – să înscrie șaptezeci și cinci de puncte. Nu i-a luat mult lui Wasim să-i elimine cu aruncările sale pe jucătorii la bătaie ai echipei Karta. În doar două seturi a reușit să dea afară șase jucători la bătaie. Cu doar cincisprezece puncte înscrise, echipa din Karta a pierdut.

— Mingea lui are o traiectorie foarte bună, a spus Veer. Direct în poartă.

Parwaaze și Azlam și-au aruncat o privire războinică atunci când Markwick a trimis în aer moneda. Azlam a câștigat și, imitând echipa afgană, a decis să intre mai întâi la bătaie. Dar, înainte să plece, a scos din cămașă volumul Legile crichetului și i l-a întins lui Markwick ca pe un cadou. După ce ne confiscase cartea, Droon i-o dăruise lui.

— Vă rog... vă rog, a spus lingușitor, pe jumătate supus.

— Legile crichetului, publicat de clubul meu!

Markwick era încântat și a luat cartea.

Azlam s-a adresat translatorului.

— Vreau să-mi dea un autograf pe carte. O s-o prețuiesc toată viața, cu numele lui pe ea.

— Se pricepe la mită, a spus Veer sarcastic.

— Bineînțeles c-o s-o fac, a spus Markwick când i s-a transmis mesajul și a semnat-o cu înfloriturі, adresându-i lui Azlam „Cele mai bune urări de la CCM pentru Azlam“.

Am rămas lângă Qubad pe iarbă, în timp ce echipa a intrat pe teren. Wasim stătea în preajmă, așteptând să vadă cum joacă Veer. Parwaaze s-a consultat cu Veer în privința distribuirii jucătorilor. Au hotărât să intre mai întâi Namdar la aruncare.

„Nu pot să-l las pe Jahan în urmă, o să-l omoare sau o să-l bage în pușcărie“, îmi spuneam în sinea mea.

Azlam și partenerul său au intrat. După felul în care se pregătea, era evident că Azlam nu citise cartea despre crichet. Singura lui putere consta în faptul că aceasta se afla în posesia lui și că îl lipsise pe Parwaaze de ea. Ținea bâta ca pe un ciomag. Avea de gând să lovească din toate puterile. Namdar și-a luat avânt să arunce mingea, dar Azlam chiar a fost pe fază. Deși mingea nu a ajuns la tribune, au înscris două puncte.

Cu mingea următoare, Namdar a lovit poarta lui Azlam și atât el, cât și Parwaaze au început să țopăie de bucurie. Namdar a mai lovit de două ori poarta și eram tare mândră de el. În trei săptămâni, devenise un aruncător adevărat, făcând mingea să sară în locul potrivit. Veer a intrat să arunce mingea la viteză medie. Mă gândeam că, în toți anii cât stătusem în Delhi, nu îl văzusem niciodată jucând și iată-l aici, pe stadionul Ghazi. Prima

minge a fost prea înaltă. Și-a rotit brațul ca să se relaxeze. A doua a avut o traiectorie dreaptă și a făcut un salt înalt. Cu a treia a lovit poarta.

Qubad și eu am strigat „Bravo, bine“ și ne-am fluturat brațele. Urmăream fiecare minge, strigând „Nu-l lăsa să înscrie“, „Prinde mingea“, „Bine, bine“.

Când am auzit chemarea la rugăciune, meciul s-a oprit și toată lumea de pe teren și de pe stadion a ținut un namaaz. Veer a fost luat prin surprindere și a rămas în picioare până când i-am făcut semn să îngenuncheze, ceea ce a făcut imediat. Markwick era singurul care stătea drept, așteptând cu răbdare să se termine rugăciunile. Când namaaz s-a terminat, toți s-au ridicat și au continuat meciul.

Chiar și așa, după fiecare set de mingi aruncate, echipa se aduna într-un cerc strâns ca să delibereze. În crichet, era normal să discuți strategiile, dar conferințele acelea nu păreau să fie despre meci, fiindcă se tot uitau spre polițiștii adormiți sau îl înconjurau pe Jahan. Mă întrebam ce discută. Când s-au despărțit, i-am făcut semn lui Jahan să vină, dar nu m-a băgat în seamă.

„O să insist să ne căsătorim numai după ce Jahan e în siguranță și după ce trec patruzeci de zile de doliu pentru mama.“

Hoshang, ca portar, a prins două mingi care atinseseră marginea bâtei și a dansat încântat. Echipa lui Azlam a reușit să înscrie douăzeci și cinci de puncte, iar Omaid al meu a trimis mingea de trei ori în poartă, spre bucuria sa.

Când a venit rândul nostru la bătaie, Jahan și Parwaaze s-au îndreptat spre teren. La început, au jucat cu prudență, dar au văzut repede că echipa lui Azlam nu are aruncători buni și au început să lovească mingea cu putere. Parwaaze a fost primul eliminat, când aveam cincisprezece puncte, iar Veer s-a dus alături de Jahan. Veer avea o tehnică elegantă și lovea mingea lejer. Am înscris douăzeci și șapte de puncte și am câștigat.

„Jahan o să plece și n-o să mă mai vadă niciodată.“

Markwick a felicitat cele două echipe câștigătoare, i-a consolat pe învinși și le-a spus să nu renunțe să joace acest sport minunat.

Azlam îl privea cu furie pe Parwaaze, care zâmbea dulce. O clipă am crezut că o să-i scoată limba.

— Ai grijă, a șoptit Bilal. Acum te urăște.

— M-a urât și până acuma.

Apoi Markwick a mai ținut un discurs despre felul în care a ajuns crichetul la noi în țară și ne-a spus că ne vom întâlni a doua zi la meciul final. A fost condus afară la o mașină care îl aștepta, iar noi am fost lăsați să ne sărbătorim prima victorie împreună cu fanii noștri, ceilalți veri și prietenii lor, care s-au adunat în jurul nostru.

— Mâine noapte o să fiți în Pakistan... Să nu ne uitați... Ați jucat bine, ne spuneau în timp ce ne băteau pe umăr pe toți, inclusiv pe Qubad și pe mine.

Ne-am îndreptat spre ieșire, iar cei doi polițiști s-au trezit din somnul lor de după-amiază ca să ne urmărească. Din priviri, l-au căutat pe Jahan printre noi și, când l-au văzut, s-au liniștit. Iusuf a apărut lângă Veer și i-a șoptit ceva la ureche.

— Iusuf zice că n-o să fie nicio problemă mâine, mi-a spus Veer. Amândoi au nevoie de bani, dar nu le-a făcut nicio ofertă. Sunt și mâine de serviciu. Iar traficantul o să ia echipa de la tine acasă mâine dimineață cu microbuzul.

La unison, membrii echipei și-au domolit pasul, lăsând o distanță tot mai mare între fanii noștri și alți spectatori care ieșeau de pe stadion.

— Nu putem să-l lăsăm pe Jahan în urmă, a spus Parwaaze cu fermitate în glas. Dacă el rămâne, rămânem cu toții. Am discutat când eram în câmp și am fost cu toții de acord. S-a uitat la ceilalți și toți au încuviințat din cap.

— Atunci o să vă duceți toți la Pul-e-Charkhi... am început eu.

— Stai, m-a întrerupt Veer. Parwaaze și echipa o să vorbească cu verii și prietenii care au fost astăzi în tribune. O să vină toți mâine îmbrăcați în cămașă albă și bascheți, dacă au. Dar o să aibă pălării sau turbane negre și eșarfe.

— Ca și astăzi, o să intre pe teren la sfârșitul meciului, a spus Royan băgându-se în vorbă.

— Dar o să aibă la ei și pălării albe, pe care o să și le pună când suntem gata. Doisprezece dintre ei o să se urce în locul nostru în microbuzul traficantului, a spus Namdar, ai cărui ochi străluceau la gândul pericolului.

— Polițiștii o să urmărească microbuzul înapoi până în Kārte Seh, a continuat Bilal.

— Ne ascundem în pasaj până pleacă, a spus Veer. Când e liber, mergem cu Jeepul la aeroport. Asta dacă o să câștigăm. Dacă pierdem, pornim spre graniță, cu speranța că n-o să se rupă niciun ax din cauza încărcăturii.

— Dar o să-l caute pe Jahan, am spus eu aspru.

— Da, o să mă caute, a zis Jahan. O să intru mai întâi în autobuz ca să mă vadă și apoi, după ce încep verii să se îngrămădească înăuntru, o să mă strecor pe ușa din spate. O să fie prietenii noștri în jurul mașinii ca să felicite echipa și o să mă pierd printre ei. Autobuzul pleacă și polițiștii se iau după el. Iar eu merg cu voi.

— Și mita?

Eram hotărâtă să le spulber visurile.

— O să fie plătită, a spus Veer. Îți spun eu, o să jure că a fost în autobuz.

— Ai tu alt plan mai bun? a întrebat Atash pus pe harță.

Mă sfredeleau cu privirea, așteptând să răspund.

— Nu, am spus.

Trebuia să funcționeze perfect, pentru că era singura noastră șansă de a fi salvați.

— O să vorbim cu verii și prietenii noștri în seara asta, a spus Parwaaze.

— O să fie de acord? am întrebat.

— Să-l salveze pe Jahan? De ce nu? a zis Qubad. Doar suntem rude.

— Pot să spună oricând că nu știau că Jahan nu este în autobuz, a spus Omaid încet.

Ne-am alăturat mulțimii care se îndrepta spre strada principală. Am dus mâna lui Veer la gură și am sărutat-o repede, mângâindu-mi cu ea obrazul acoperit de barbă.

— E confortabil acolo unde stai? am întrebat eu plat.

O întrebare politicoasă, pentru că nu voiam să mă gândesc la a doua zi, care putea fi ultima petrecută alături de el.

— E o pensiune ieftină pe care o știe Iusuf. Am stat și în locuri mai rele.

— Mi-aș dori să stai cu noi, să fii aproape de mine.

— Nu mai e mult până o să fim împreună pentru totdeauna. Și n-o să ne mai luăm la revedere niciodată.

Mi-a sărutat repede mâna.

— Mâine să fii pregătită de plecare. O să-l luăm și pe Jahan cu noi.

Când am ajuns acasă cu taxiul se întunecase. Mașina de poliție și-a ocupat locul obișnuit de vizavi. Odată ce ne-au văzut pe Jahan și pe mine intrând în curte și poarta închizându-se în urma noastră, cei doi bărbați s-au instalat pe bancheta din spate ca să-și continue somnul.

Hanifa, care se hotărâse să rămână și să ne ajute la ultimele pregătiri pentru plecare, se întrecuse pe sine. Ne-am așezat de îndată să mâncăm. Am

răsplătit-o povestindu-i despre meci, despre Markwick și victoria noastră. Nu înțelegea niciun cuvânt legat de crichet, dar știa că, dacă vom câștiga, avem o șansă să plecăm din țară.

— O să meargă? l-am întrebat pe Jahan după ce Hanifa s-a dus la culcare în camera bunicului.

— Trebuie. Altceva ce-aș putea să fac? Știu că par curajos când spun că aș rămâne, dar și eu vreau să plec și să nu trebuiască să-l înfrunt de unul singur.

— Nici eu nu vreau asta. N-aș putea trăi cu gândul că tu ești la închisoare sau...

Abdul ne-a întrerupt strigând de pe scările de la intrare:

— Au venit Parwaaze și ceilalți.

Echipa s-a strecurat înăuntru și am închis ușa.

— Am vorbit cu ceilalți veri și prietenii lor, ne-a anunțat Parwaaze. O să facă tot ce le spunem ca să-l ajute pe Jahan.

Jahan a bătut din palme, făcându-ne pe toți să zâmbim. Acum nu îi rămânea decât să se strecoare afară din autobuz și să ni se alăture. Dar verii întârziau în hol, uitându-se la mine, privindu-l pe Babur. S-au întors spre Parwaaze, dând din cap ca niște marionete.

— Ce e? am întrebat.

Parwaaze avea un aer jenat și, în același timp, rugător.

— Hoshang n-o să joace mâine. Tata spune că dacă echipa câștigă și pleacă în Pakistan, nu vrea să-și piardă ambii fii. Un fiu trebuie să rămână în Kabul să aibă grijă de afacere și de familie în cazul în care el pățește ceva. Având în vedere că Hoshang e fiul mai mare, trebuie să rămână.

— Dar îi plăcea să fie portar!

— E foarte dezamăgit. Dar tata are dreptate. Unul dintre noi trebuie să rămână acasă. Nu poate să ne piardă pe amândoi.

— Atunci trebuie să joace unul dintre ceilalți veri îmbrăcați la fel ca noi.

— Dar trebuie să câștigăm, a spus încet Omaid.

— Nu putem să riscăm și să pierdem meciul luând pe cineva care nu știe să joace, l-a susținut Daud.

Omaid a făcut un pas în față.

— Vrem să joci tu în locul lui Hoshang.

— Nu pot, i-am răspuns imediat. O să-și dea seama imediat că sunt femeie și o să mă aresteze.

— Nu, n-o să-și dea seama, a spus Nazir. Hoshang era portarul nostru. Deci tot timpul cât noi o să fim pe pozițiile noastre în câmp, tu o să fii pe teren, la poartă, așa că n-o să ajungi niciodată aproape de tribune.

— Și nu trebuie să alergi după minge, a spus Royan.

— Intri la bătaie ultima, a adăugat repede Parwaaze. Dacă o să câștigăm înainte să intri, nici n-o să mai fie nevoie să vii pe teren.

— Vă puneți în mare pericol. Ne puneți și pe mine și pe Veer, cerându-mi să joc, i-am avertizat eu.

Dar ideea că îi pot ajuta m-a făcut să cedez până la urmă, iar gândul de a-l ști pe Jahan în siguranță îmi stăruia în minte, măcinându-mi ezitarea.

— Trebuie, a spus Qubad pe un ton care nu accepta refuz. Eu o să fiu al doisprezecelea jucător.

Așteptau cu speranță, mă rugau din priviri să accept. Erau atât de dornici să câștige și să plece, încât nu îi puteam refuza. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

— O să joc.

Au bătut din palme și zâmbetul le lumina chipul.

— Ai mai jucat ca portar? a întrebat Royan când se îndreptau spre ieșire.

— De multe ori, am spus veselă, deși o făcusem numai de două ori când Lakshmi, portarul nostru din facultate, se îmbolnăvise.

Era o poziție grozavă, portarul făcea tot timpul parte din acțiune și puteam să ajut aruncătorul să decidă cum să trimită mingea.

Gândul că voi juca din nou, că nu mă voi mai limita la a-i învăța pe alții, mi-a stârnit un val de adrenalină. Am coborât în camera mea înăbușitoare, gândindu-mă la meci, punând la punct o strategie, știind că voi juca un joc pe care-l ador, alături de bărbatul iubit.

25 Aprox. „hai, hai“. În hindi, khub înseamnă „mai mult“.

Marele meci

Când ne-am trezit, eu și Jahan am urcat pe acoperiș să ne uităm pe stradă, ceea ce devenise acum un obicei.

Ne așteptam să vedem mașina de poliție, dar, în schimb, am zărit un Land Cruiser cu doi luptători talibani, legănând niște mitraliere în brațe, fumând și așteptându-ne să plecăm. Cum o să reușească Jahan să treacă de ei? Un microbuz bleu, ca vai de capul lui a tras în față, iar ei s-au dus la șofer să îi vorbească. Așteptam cu respirația tăiată. Va renunța șoferul și va pleca? Dialogul a fost scurt și luptătorii s-au întors în Land Cruiser. Șoferul microbuzului s-a lăsat pe scaun să doarmă.

— Ce facem?

M-am îndepărtat înspăimântată de marginea acoperișului.

— Trebuie să vorbim cu ceilalți. S-ar putea să nu ne meargă cu talibanii.

— Dar și ei iau mită, am spus aproape cu speranță.

— O să vadă Iusuf.

Jahan m-a întors spre el, ținându-mă de umeri și privindu-mă în ochi.

— Orice s-o întâmpla acum, o să pleci cu Veer. Înțelegi?

Mă scutura de parcă aș fi dormit și ar fi încercat să mă trezească.

— Promite-mi.

— O să plec, am spus.

— Nu, trebuie să-mi promiți, altfel nu mai vorbesc cu tine. Niciodată.

— Promit, am zis.

Eram gata să plâng.

— Dar tu?

— Pot să am grijă și singur de mine, a spus. Și de tine. Deci să nu-ți încalci promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

— N-o s-o încalc.

S-a uitat îndelung la mine.

— Trebuie să mergem să jucăm, a spus.

Aveam la dispoziție toată dimineața să uităm de groaza ce ne bântuia, așa că ne-am dus la subsol să ne antrenăm. Deși lumina era slabă, nu voiam să jucăm în grădină, pentru că talibanii ne-ar fi auzit lovind mingea cu bâta și ar fi dorit să afle ce facem.

Mi-am amintit de prima oară când i-am aruncat mingea lui Jahan – părea să fi trecut o veșnicie de atunci, fiindcă de data asta, când i-am aruncat-o, a lovit-o ca un expert. Amândoi ne imaginam că suntem față în față cu Wasim în timpul meciului. I-o aruncam încet, apoi mai repede, variind unghiul de aterizare. Am lovit și am aruncat mingea pe rând, corectându-ne reciproc. Dacă trebuia să intru la lovire, aveam nevoie de mai mult exercițiu, căci tot ce făcusem în cele trei săptămâni era să antrenez, și nu să joc. M-am concentrat asupra fiecărei mingi, amintindu-mi de vremurile de altădată și de felul în care jucase Veer cu o zi înainte. Joc de picioare, bâta dreaptă, apărare, atac.

Ne-am oprit numai când Hanifa ne-a strigat la masa de prânz.

După masă, m-am îmbrăcat cu pantalonii mei albi, impecabili, mândră ca un matador, și mi-am pus cămașa albă. Apoi, cu minuțiozitate, mi-am îngroșat sprâncenele cu dermatograful, după care mi-am închis pielea la culoare cu ajutorul cremei. Mi-am trecut pieptănul prin părul scurt, gândindu-mă la Noorzia. Oare ajunsese în siguranță? Era în viață? Ajunsese Fatima în Teheran? Nu primisem nicio veste, nici măcar de la Fatima, care

să-mi spună că au găsit un loc sigur undeva. Oare să fi...? Înnebuneam de la atâtea întrebări fără răspuns.

M-am concentrat asupra clipei prezente. Am frecat ușor barba cu un strop de ulei, dându-i o strălucire de sănătate, și am prins-o de obraji cu benzile adezive. Am tras ușor de ea. Ținea. M-am uitat cu atenție la tânărul care mă privea, evitându-i ochii neliniștiți, studiindu-i numai pielea, sprâncenele și gura. Mi-am mușcat buza de jos. Era plină, feminină. Puteam să fiu un homosexual, ceea ce era oricând acceptabil pentru talibani. Regulau băieți – bacha bareashs, adică băieți imberbi – joia și cereau să fie iertați pentru păcatele lor vinerea, în timpul rugăciunilor. Încoronându-mă, mi-am pus pălăria albă pe cap și am tras-o astfel încât să ajungă deasupra sprâncenelor. Mi se părea că ochelarii îmi dădeau un aer școlăresc, mai solemn, poate al unui elev pios de la o madrasa. Mi-am pus haina și mi-am înfășurat șalul în jurul umerilor, astfel încât să-mi acopere jumătate din față. Era ultima oară când aveam să mai fiu Babur.

M-am dus în camera mamei. Raze palide de lumină se strecurau pe fereastră, lăsând dungi pe patul făcut cu grijă. Nu umflasem pernele, căci doream ca urma lăsată de frumosul ei cap să rămână acolo pentru totdeauna. Plecase numai într-o scurtă călătorie și avea să se întoarcă în curând. Așa mă gândeam la ea. Aruncasem toate medicamentele, deschisesem geamurile, iar acum aerul mirosea a parfumul ei preferat. Am îngenuncheat lângă pat, am ținut un namaaz, i-am spus că plec și m-am rugat să mă îndrume în această călătorie periculoasă. M-am ridicat, am încuiat ușa cu un zgomot care în acea liniște a răsunat decisiv, și am coborât la subsol. Am reformatat hard drive-ul laptopului, ștergându-mi pe loc trecutul, și mi-am îndesat în buzunarul cămășii scrisorile de la Veer.

Ultimul meu pelerinaj a fost în cabinetul tatei, să iau din seif ce mai rămăsese din moștenirea mea – cercei cu smaralde și rubine și un colier de aur – și le-am băgat în alt buzunar. Am găsit pașapoartele noastre în sertarul de sus și i-am atins biroul pentru ultima oară. Am încuiat și ușa aceasta și m-am dus la Jahan.

Hanifa ne aștepta.

— Asta e ziua în care plecați amândoi. Să nu vă întoarceți până nu pierd puterea talibanii. Sunt sigură că o să vină și ziua asta.

Am îmbrățișat-o amândoi și nu mi-am putut înăbuși lacrimile. Fără ea, nu aș fi putut face față teribilei greutăți a bolii mamei. Khoda haafez.

Membrii echipei ne așteptau în holul de la intrare, reușind, pe cât posibil, să fie impecabili în cămășile, bascheții și pălăriile lor albe. Eram mândră că deveniseră atât de încrezători. Vor intra pe teren și vor juca crichet cât de bine vor putea, iar eu mă voi ruga să câștigăm. Trebuia să-i ajut să câștige, orice mi s-ar fi întâmplat după meci, și trebuia să le văd chipurile triumfătoare.

Putea să fie ultima mea apariție în libertate, înainte să fiu închisă ca o pasăre, sub o pătură aruncată peste gratiile coliviei, astfel încât să nu mai pot vedea lumina și să nu mai pot cânta. Desigur, Droon și Wahidi vor fi acolo, pândind la graniță; la fel și Markwick, în costumul său imaculat. Va fi acolo presa, ca să consemneze victoria echipei noastre și să ne protejeze la sfârșit, când vom câștiga? Cel puțin lăsasem în urma mea o mică moștenire.

Parwaaze avea la el cotidianul de Kabul, și am citit scurta mențiune din casetă.

„Echipa națională afgană de crichet (75) a învins Clubul de crichet Karta-i-Aryana (15) în primul meci preliminar al turneului. Clubul de crichet al talibanilor (27) a învins Clubul de crichet Azlam (25). Toate echipele au jucat bine. Meciul final dintre cele două echipe câștigătoare se va juca astăzi la ora 14.00 pe stadionul Ghazi.“

Era tot ce putea să scrie Yasir despre un sport pe care nu-l știa deloc.

— Ați văzut talibanii de afară? a spus Jahan.

— Da.

Echipa a suspinat deznădăjduită.

— Trebuie să ne ținem de plan și să plecăm de aici, a spus Parwaaze, încercând să-i liniștească.

— Ne-am luat la revedere de la familii, a spus Namdar cu tristețe.

— O să ne fie dor de ei, dar o să ne întoarcem după ce dispar talibanii, a adăugat Royan.

— Avem pașapoartele și banii, a spus Qubad.

M-am strecurat în mijlocul lor când am plecat și, la poartă, Jahan și eu i-am spus încet lui Abdul:

— S-ar putea să plecăm pentru mult timp. Să ai grijă de casă.

— În ziua în care vă întoarceți, aici o să mă găsiți, a spus Abdul cu înțelepciune, renunțând la interogatoriul său obișnuit. S-o anunțați pe doctoriță dacă sunteți în siguranță, o să-mi spună ea ce mai e cu voi. O să mă rog pentru voi.

Jahan i-a dat cheile de la intrare.

— Doi dintre verii noștri s-ar putea să doarmă aici la noapte, să-i lași să intre.

Luptătorii talibani, tineri pakistanezi cu fața împietrită, au așteptat să ne urcăm în autobuz și au pornit pe urmele lui. Nu eram sigură că s-au uitat în mod special după Jahan.

Caroseria zăngănea la fiecare dâmb, dar motorul părea în formă bună. Jahan și Bilal au verificat ieșirea de urgență din capătul autobuzului. Era înțepenită, dar la un salt al mașinii s-a deschis, iar ei au închis-o la loc. Șoferul, un tânăr de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă lungă albastră și un turban negru, se uita în oglindă.

— Ce te-au întrebat? i-a spus Parwaaze.

— Ce caut aici, a răspuns șoferul. Le-am spus că am fost angajat să duc niște oameni la stadionul Ghazi.

A răsucit volanul ca să evite o denivelare, iar noi ne-am ținut de scaunele din plastic.

— Asta a fost tot. De ce vă urmăresc?

— Să se asigure că ajungem în siguranță la stadion, a spus Royan.

— V-au numărat când ați urcat și o să vă numere când vă întoarceți.

— Știm. Te-au speriat? a întrebat Parwaaze.

— Prost să fii să nu te sperii de ei. Ne-a privit timp îndelungat, apoi a continuat zâmbind prietenos. Dar, la fel ca toți oamenii, au și ei nevoile lor și nu sunt altfel decât noi. Cum am putea să trecem de punctele lor de control fără să le facem pe plac?

Și-a frecat degetul arătător de cel mare.

Vremea era mohorâtă și, cum înaintam pe drum, o furtună de nisip a pătruns pe geam, iar noi ne-am acoperit fața, încercând să nu ne înecăm. Când s-a oprit, aerul avea o culoare prăfuită și cenușie. Îi trebuia mult timp să se limpezească. Era încă tulbure când am ajuns la stadion. Câteva tarabe improvizate se pregăteau să vândă kebab, naan, fructe proaspete și jucării de plastic.

Jeepul era deja acolo. Autobuzul nostru a parcat lângă el, iar Land Cruiserul s-a oprit la o oarecare distanță. Luptătorii au coborât înarmați și ne-au urmat pe stadion.

Veer tocmai își făcea exercițiile de încălzire. S-a apropiat de noi, căutându-mă. Ochii ni s-au întâlnit și ne-am salutat.

Fanii noștri erau deja la locurile lor, doisprezece din peste treizeci se îmbrăcaseră exact la fel ca noi. Printre ei era Hoshang, care ne-a făcut trist cu mâna. Spectatorii erau de două ori mai mulți decât cu o zi înainte și tot mai veneau. Tații își aduceau fiii, dar nu și fiicele, ca să învețe cum se joacă. L-am recunoscut pe Yasir stând singur și fumând cu un aer plictisit. Aș fi vrut să mă duc la el și să-mi iau la revedere. Cum numărul

spectatorilor era în creștere, cinci polițiști religioși au intrat amenințători ca să-i supravegheze.

Parwaaze s-a îndreptat spre suporterii noștri. Membrii echipei au dat să-l urmeze, dar le-a făcut semn să rămână pe loc, pentru că nu dorea ca luptătorii să bage de seamă că sunt îmbrăcați în haine asemănătoare. Le-a vorbit, i-am văzut dând din cap și uitându-se în direcția luptătorilor, care se așezaseră cu câteva rânduri mai sus.

Tocmai când își lăsau armele la picioare, Iusuf a urcat agale scările ca să-i salute. S-a așezat cu greutate. Le-a oferit primul cadou, țigări, și fiecare a luat câte una. Iusuf i-a ajutat să le aprindă.

Un îngrijitor al terenului, gârbovit sub povara vârstei, cu barbă albă, lungă, și-a târât picioarele până la noi, analizând o bucată de hârtie pe care o ținea în mână. A arătat spre pasajul de sub tribuna principală ce dădea spre teren.

— Sunteți în vestiarul doi.

— Cine e în numărul unu? a întrebat Bilal.

— Echipa națională, a răbufnit el. Puteți să vă spălați în cabina patru, a treia e pentru echipa națională, dar să nu prăpădiți apa. Să nu vă lăsați jegul acolo ca să-l curăț eu mâine.

Vestiarul nostru era spartan și întunecos, cu un grilaj la fereastră prin care de-abia pătrundea lumina slabă, și mirosea a transpirație stătută. De-a lungul celorlalți pereți erau bănci și, deasupra lor, la înălțimea capului, fuseseră bătute niște cuie în care echipa să-și agațe hainele. Nu aveam haine de schimb. Ne-am aruncat în mijloc echipamentul ponosit. Veer părea relaxat – era obișnuit cu astfel de camere de pe vremea când juca crichet –, dar ceilalți se uitau în jur de parcă se așteptau să fie capcane montate pe undeva.

— Babur o să joace, având în vedere că fratele meu nu poate, i-a spus Parwaaze.

— Ea... adică el? Grozav! a spus și mi-a zâmbit, după care s-a încruntat imediat. O să fie periculos pentru ea.

— O să fiu portar, am spus.

— Ce ideea minunată!

Zâmbetul se întorsese.

Am auzit vocile membrilor echipei naționale și gălăgia pe care o făceau pregătindu-se de meci. Doi dintre noi au scos capul pe ușă când ei intrau în vestiar. Fiecare își ducea echipamentul cel nou, împreună cu o sacoșă albastră din plastic, plină până la refuz. Păreau foarte încrezători și nici măcar nu s-au uitat la noi când au intrat. Am numărat treisprezece. Aveau chiar doi jucători de rezervă, care aveau să urmărească meciul de pe margine, ca și Qubad. Au închis ușa ca să se schimbe.

Am ieșit împreună, eu fiind în mijloc. Era o cheie în ușă. Parwaaze a încuiat vestiarul nostru și a băgat cheia în buzunar. Camerele trei și patru erau vizavi de vestiare, iar Qubad le-a descuiat ca să aruncăm o privire înăuntru. Erau la fel, cu unsprezece robinete și unsprezece găleți în care să ne spălăm după meci. Ferestrele mici aveau gratii și nu lăsau să intre nicio fărâmă de lumină. A încuiat ușile la loc.

Aerul se limpezea pe măsură ce praful pe care îl răscoliserăm se așeza la loc. Parwaaze și Veer ne-au condus spre mijlocul terenului de fotbal ca să studiem suprafața neregulată, de culoarea pâinii, verificând-o de crăpături și dâmburi. Echipa națională a ieșit din pasaj. Aveau o ținută ireproșabilă în pantalonii și cămășile bej cu mânecă lungă, ghete noi și șepci verzi. Antrenorul lor cel corpolent măsura cu pași lungi terenul de crichet, oprindu-se din loc în loc și apăsând cu degetul mare pământul tare. Nu se schimbase de ieri, fiindcă nu îl nivelase nimeni. Avea urme lăsate de mingi și de picioarele aruncătorilor. Am rămas în mijloc și, de parcă aș fi fost soarele unei galaxii, verii mei m-au înconjurat, având grijă să mă țină mereu între ei.

Un Nissan negru a înaintat până la marginea terenului, urmat de un Land Cruiser cu doi pușcași talibani pe bancheta din spate. Markwick, fără

pălărie, cu părul de culoarea nisipului, a fost primul care a ieșit. Și-a acoperit capul cu aceeași pălărie pe care o purtase și cu o zi înainte. Și costumul era același, de data asta puțin șifonat, și își pusese o cămașă bleu. Wahidi s-a dat jos pe cealaltă parte, iar translatorul a coborât de pe locul din față. Cei trei mergeau împreună și se îndreptau spre noi.

M-am retras, de parcă m-ar fi împins o forță invizibilă. Marwick era cu un cap mai înalt decât Wahidi, iar cei doi comunicau prin intermediul translatorului. De-abia atunci s-a dat jos și Droon din Land Cruiser și s-a grăbit să-i ajungă din urmă. Wahidi i s-a prezentat lui Markwick, iar englezul i-a strâns mâna, zâmbind, omului pe care îl uram din tot sufletul.

În timp ce se apropiau, Droon și Wahidi păreau să intre în timpurile noastre prezente, însoțiți în mod absurd de un om împotriva căruia luptau. Cele două lumi se întâlneau pe terenul de crichet, iar talibanii puteau trece lejer din una în alta, fără a fi măcar conștienți de acest lucru. Eu, în schimb, nu puteam trece din lumea mea în a lor. Inima mea, mintea și trupul meu aveau rădăcini adânci în prezent și simțeam că în fantezia lor medievală m-aș fi ofilit și aș fi murit.

— Bună ziua, ne-a strigat Markwick când s-a oprit la marginea terenului.

Wahidi și Droon și-au văzut de drum, traversând terenul, iar Markwick a tresărit la această lipsă de respect.

— Abia aștept să văd meciul ăsta și sunt sigur că echipa cea mai bună o să câștige. E foarte generos din partea guvernului vostru să trimită echipa câștigătoare chiar azi la antrenamente în Pakistan, de unde sunt convins că o să vă întoarceți aici și o să-i învățați pe mulți alții să joace. Când mă voi întoarce cu raportul, voi recomanda din toată inima CIC-ului să accepte Afganistanul drept membru asociat.

L-am văzut pe Droon căutându-l din priviri pe Jahan, găsindu-l și vorbind în șoaptă cu Wahidi. O clipă mai târziu, Droon i-a făcut semn lui Jahan să se apropie. Aproape în silă, echipa i-a făcut loc unui Jahan îngrijorat să iasă din grup. Namdar a trecut în fața mea în locul lui Jahan. Jahan a ajuns în dreptul lor. Părea atât de tânăr și de vulnerabil în comparație cu bărbații aceia, care făcuseră din violență o vocație! Veer se afla încă lângă mine.

— Care-i Wahidi? mi-a șoptit.

— E în dreapta, i-am răspuns.

Cei doi bărbați pe care îi iubeam și cei doi bărbați de care mă temeam – reuniți pe același teren.

— Doamne, e bătrân și urât, a spus Veer dezgustat. Îmi vine să-i înfig în inimă un țăruș de la poartă.

— Nu te mișca, i-am spus ținându-l strâns de mână. L-am văzut împușcând doi oameni fără să clipească.

Când m-a privit surprins, mi-am dat seama că uitasem să-i povestesc, alungând acele orori din mintea mea.

Membrii echipei urmăreau fiecare mișcare a lui Jahan, de parcă ar fi fost în puterea noastră să îl ferim de violență.

Wahidi a făcut un pas spre Jahan, s-a oprit la jumătate de metru de el, i-a strâns mâna și au făcut schimb de saluturi: Salaam aleikum, Aleikum salaam.

— Sunt onorat să te cunosc, fratele meu, a spus Wahidi.

Jahan i-a luat mâna și n-a apucat să-i dea drumul, fiindcă Wahidi l-a tras spre el și l-a îmbrățișat cu toată puterea.

— Onoarea este a mea... i-a răspuns Jahan cu un glas inexpersiv și a rămas țeapăn, cu brațele pe jumătate ridicate, fără să ducă la bun sfârșit îmbrățișarea.

— Sunt foarte fericit că ești de acord s-o iau în căsătorie pe frumoasa ta soră.

Wahidi s-a retras, dându-i drumul din îmbrățișare, dar reținându-i mâna, de parcă i-ar fi fost teamă să nu îl piardă. S-a uitat la Droon pentru confirmare, iar acesta a încuviințat cu viclenie.

— Sora ta e bine?

— Da, bine, a reușit să spună Jahan. Este în Mazar, se întoarce în curând.

— Trebuie să vorbim despre asta.

Zâmbetul lui Droon a țâșnit ca limba șarpelui. S-a întors spre fratele lui:

— Ai grijă de musafirul nostru cât timp discut eu cu Jahan despre asta.

— O să venim să ne prezentăm omagiile când se întoarce ea acasă.

Cuvintele lui Wahidi sunau liniștitor, dar tonul vocii îi era tăios.

— Vreau să-mi întâmpin soția așa cum se cuvine. Va fi o mamă bună pentru fiii mei, care și-au pierdut mama de curând. Avem o casă frumoasă în Kabul, în Wazir Akbar Khān. Sper să vii des în vizită. Mâine fratele meu o să facă cererea în căsătorie, pe care tu o s-o accepți.

Wahidi s-a întors și s-a dus lângă Markwick. Droon a așteptat până când s-a asigurat că fratele lui nu îl mai poate auzi.

— Oamenii mei nu au găsit casa unchiului tău, a spus mustind de ură. Ai mințit, și o să plătești pentru asta.

— N-am mințit, a spus Jahan cu însuflețire, știind că echipa e chiar în spatele lui. V-am dat îndrumările exacte. Complexul de birouri Akbar, e o clădire nouă la mai puțin de un kilometru la vest de altar, pe strada principală. Acolo faceți la dreapta și după trei străzi... nu, patru străzi... faceți stânga. După a treia stradă, o să vedeți o cutie poștală. Treceți de ea și o să dați de o clădire mare și roșie. Vizavi de ea e o alee, iar casa unchiului mei Koshan e a patra. E o casă mare și foarte veche, construită de străbunicul meu și are o tufă mare de trandafiri chiar în spatele porții.

— Ai spus a doua stradă după cutia poștală.

— A treia stradă, domnule, a insistat Jahan. De-aia voiam să vă scriu adresa.

— Unde e? a întrebat Droon. Fratele meu vrea s-o vadă, eu vreau s-o văd.

— A sunat azi-dimineață. Unchiul a ajuns în Baghlan și o să vină în seara asta, cel târziu mâine dimineață. O să fie aici la ceremonia de trei zile în cinstea mamei.

Droon de-abia se mai putea stăpâni. L-a înșfăcat pe Jahan de cămașă și a dat să-i tragă o palmă.

Am ridicat mâna și am făcut un pas spre ei. Nu puteam să-l las să îl lovească pe Jahan încă o dată.

— Eu... a fost tot ce am putut spune.

O mână mi-a acoperit gura, iar Veer mi-a tras brațul în jos.

— Taci din gură, a sâsâit Qubad, ținându-și mâna peste gura mea.

Echipa a înaintat protectoare.

Chiar atunci, Markwick a venit în spatele lui Droon și al lui Jahan.

— Acum jucăm crichet, a zis el cu vocea severă a unui director de școală, uitându-se la Jahan, apoi la Droon. Trebuie să începem meciul. E două și jumătate.

A bătut ușor în ceasul de argint, fără să-și ia ochii de la Droon.

— Se întunecă repede aici și am o întâlnire după meci.

Qubad și-a luat mâna de pe gura mea.

Translatorul a venit lângă Droon și a început să-i traducă. Droon l-a trimis la plimbare, făcându-i semn cu mâna. Încet, a dat drumul cămășii lui Jahan și l-a privit pe Markwick. Știam că ne va omorî dacă îndrăznim să intervenim. Markwick era ori curajos, ori ignorant, înfruntând un criminal cu înfățișare pioasă. Zâmbind subtil, Markwick a susținut privirea răuvoitoare a lui Droon, iar acesta s-a întors brusc, cămașa fluturându-i în vânt.

— Ești bine? l-a întrebat Markwick pe Jahan.

Înțelept, Jahan a așteptat să-i traducă translatorul, apoi a încuviințat și s-a întors la noi.

— Căpitani! a strigat Markwick.

Avea moneda într-o mână, iar în cealaltă ținea o minge nouă și strălucitoare de crichet. Primul și al doilea deget erau paralele cu acea cusătură albă care înfășura mingea ca linia ecuatorului – reflexul de apucare al unui aruncător rapid.

Moneda s-a răsucit în aer și a căzut. Parwaaze a ales cap și a rânjit fericit când a văzut că alesese bine. Era un început promițător.

Membrii echipei s-au strâns roată. Ne-am trecut brațele unii peste umerii celuilalt, izolându-ne de lume. M-am strecurat între Veer și Jahan.

— Trebuie să dăm tot ce avem mai bun, a spus Parwaaze. Ne așteaptă o luptă grea, dar știu c-o să câștigăm.

S-a întors să se uite la mine. Și ceilalți și-au întors capul în direcția mea.

— Iar fără Babur nu am fi aici. Nu putem s-o dezamăgim. Ne-a învățat să jucăm, ne-a arătat cum să iubim crichetul și ne-a dovedit că este un sport minunat.

— Asta e prima oară când se joacă un turneu de crichet în țara noastră, le-am șoptit eu. La scară mică, facem istorie, și nu una pătată de sânge. Așa că nu ne permitem să pierdem. O să le arătăm noi talibanilor că ne luptăm cu ei chiar și pe terenul de joc și că-i învingem cu bâtele de crichet, nu cu armele.

Am amuțit toți, cu frunțile aplecate, apoi Omaid a șoptit „Victorie, victorie, victorie“ și am început să scandăm împreună.

Ne-am întors în vestiar, ca Veer și Parwaaze să-și pună apărătorile și mănușile.

— Încep eu cu Parwaaze, a spus Veer. Babur intră al treilea.

— Trebuia să intru ultima la bătaie.

— Nu, intră mai devreme și încearcă să rămâi cât de mult poți, ca să nu fii văzută în tribune cu ceilalți.

— Ai grijă la aruncătorul pakistanez, i-am șoptit.

— Are voie să joace numai trei seturi, a spus în timp ce-și prindea apărătorile improvizate. Poate scăpăm de el repede. O să-ncerc să-l țin pe Parwaaze la celălalt capăt.

Markwick și antrenorul echipei naționale, arbitri din nou, îi așteptau pe cei doi jucători la bătaie. N-a trebuit să aștept mult să mă alătur lui Veer, căci Parwaaze a fost eliminat cu cinci puncte înscrise de Wasim. Veer obținuse treizeci de puncte în defavoarea celuilalt aruncător. Bietul Parwaaze era la pământ.

Când am trecut unul pe lângă altul, mi-a șoptit:

— Mergi drept și nu te legăna așa de mult.

Nu m-am simțit niciodată atât de singură ca pe acest drum lung până la teren. Cu fiecare pas, îmi imaginam că Wahidi și Droon se uitau cu atenție la tânărul care urma să joace, că privirea lor pătrunzătoare îmi străpungea deghizarea, că alergau pe câmp să mă înșface și să mă ia pe sus.

Veer m-a așteptat și a băgat de seamă că sunt neliniștită.

— Te iubesc, au fost primele lui cuvinte. Abia aștept să-ți dau jos barba aia.

— Nu-mi distrage atenția, nu pot să mă gândesc la asta acum. Apoi, când l-am văzut dezamăgit: Te iubesc, dar trebuie să ne concentrăm.

— Gândește-te doar că joci cu Nargis și ceilalți și că nimeni nu se uită la meci, mi-a șoptit. Lovești bine, te-am văzut jucând, concentrează-te asupra mingii. Ai răbdare. Înscriu eu punctele. Deci nu te mai gândi la nimic altceva. Și nu striga punctele. O să-ți audă vocea. Strig eu.

— Asta-i tot?

M-am dus lângă el pe teren, uitându-mă în jur la jucătorii care își ocupaseră pozițiile în câmp.

— Nu. Te iubesc.

Terenul era plin de semne și găurit în locurile în care aterizaseră mingile. M-am pus în gardă și m-am uitat în jur la pozițiile de pe teren. Era o zi caldă, iar liniștea mă calma. Mi-am amintit de acele zile petrecute cu echipa facultății și de sentimentul de pace pe care îl aveam de fiecare dată când intram la bătaie. Mă simțeam ca și cum îmi găsisem locul firesc în lume, acolo, pe un teren de crichet, aplecată peste bâtă și înconjurată de jucători ostili. Aveam de înfruntat două mingi trimise de Wasim. Au venit repede, sărind la înălțime și le-am lăsat să șuiere pe lângă mine.

Era o plăcere să-l văd pe Veer lovind mingea. Avea un joc de picioare grozav, un ochi bun și lovea mingea la timp și cu lejeritate. A trimis una departe și mi-am ținut respirația când un jucător s-a pregătit să o prindă. I-a alunecat printre degete și am făcut un mic salt de bucurie.

M-am dus la Veer și i-am șoptit:

— Nu întinde coarda.

— Doar așa putem să câștigăm.

A izbucnit în râs.

Am mai făcut șaizeci de puncte, eu contribuind cu zece, iar Veer atingând cincizeci. Din fericire, apărarea lor nu era bună de nimic. Au mai scăpat de câteva ori mingea și au lăsat-o să le treacă printre picioare. Dar apoi, ambiționându-se să dea o lovitură spectaculosă, Veer a ajuns până aproape de tribune. Scorul era de șaizeci și cinci de puncte, cu doi jucători la bătaie eliminați.

— Ai fost imprudent, l-am dojenit în șoaptă.

— Scuze, a spus spășit. Acum trebuie să stai la bătaie cât de mult poți. Dacă ajungem la nouăzeci și cinci sau mai mult, sunt convins c-o să câștigăm.

Jahan mi s-a alăturat ca următorul jucător la bătaie.

— Nu-ți fie teamă și nu te gândi la Droon. Amintește-ți ce te-am învățat. Ține bâta dreaptă și oprește mingile. O să încerc eu să le lovesc.

— Știu, a spus el țâfnos.

Când a luat poziția, l-am privit cu neliniște. Voiam să înscrie și el puncte. A jucat prima minge ca la carte, așa că m-am relaxat. La următoarea m-a surprins, trimițând-o între doi jucători în apărare, timp în care noi am alergat de două ori.

— Bună lovitură, i-am șoptit când am trecut unul pe lângă celălalt și a zâmbit.

Împreună am reușit să mai obținem zece puncte, dar Jahan, la fel ca Veer, s-a aprins prea tare și a trimis o minge ușor de prins.

— Ți-am spus... l-am certat cu blândețe.

— Scuze... mi-a răspuns, ieșind greoi de pe teren.

Am urmat sfatul lui Veer, înfruntând cât mai multe mingi, dar la capătul celălalt, membrii echipei mele se împuținau. Namdar a venit ultimul și, în ciuda sfatului meu, și-a luat avânt și a trimis trei mingi în tribune, spre surprinderea noastră. Când am terminat cele cincisprezece seturi, înscriseserăm nouăzeci și opt de puncte.

Înainte să ieșim pe teren, ne-am adunat iar și Veer ne-a spus:

— Trebuie să apărăm nu bine, ci extraordinar de bine. Trebuie să prindem toate mingile cu boltă și să împiedicăm mingile joase să ajungă la linia de margine. Numai așa putem să câștigăm meciul.

Veer a intrat primul la aruncare împotriva lui Wasim. Amândoi erau prudenți, cum era de altfel și firesc, știind că ei sunt intrușii. Ne făceam griji în privința lui, căci părea să fie un profesionist și juca mult prea încrezător, trimițând mingea în toate colțurile.

Când am auzit chemarea la rugăciune, noi și spectatorii, în jur de patru sute sau mai mult, am îngenuncheat repede și ne-am plecat frunțile. Am tras cu ochiul în direcția lui Markwick, care rămăsese drept ca un catarg, adierea vântului jucându-se cu cravata lui. Ceva mai încolo stătea în picioare o altă siluetă, un polițist religios care îl privea pe Markwick. În cele din urmă s-a hotărât să-l lase în pace și a îngenuncheat și el.

Când rugăciunea s-a încheiat, ne-am reluat jocul. După fiecare minge trimisă dincolo de linia de margine, ne adunam să discutăm cum să-l scoatem din joc pe Wasim. Fiecare avea câte o părere – mutăm aici un jucător, altul dincolo, schimbăm aruncătorul, aruncăm încet, aruncăm repede. Un lucru era sigur: dacă nu-l dădeam afară, avea să ne bată de unul singur.

Dar Wasim lupta în continuare, iar punctele lor le ajungeau din urmă pe ale noastre atât de repede, încât am crezut că el va câștiga meciul.

Echipa lui mai avea puțin și ne egala, iar peste a noastră s-a lăsat o umbră de tristețe. Încetul cu încetul, verii mei își pierdeau speranța; chiar și eu începusem să cred că vom pierde.

Când ne-am adunat iar să discutăm strategia, le-am spus:

— Trebuie să ne gândim la victorie, nu ne dăm bătuți așa ușor. În crichet se poate întâmpla orice oricând, și mai avem timp. Nu vă dați bătuți.

Veer părea foarte înverșunat când și-a luat avânt să-i arunce mingea lui Wasim. Saltul a fost mai înalt decât s-a așteptat, s-a răsucit, iar mingea i-a atins marginea bâtei. Am plonjat spre dreapta cu mâna întinsă și mingea mi-a aterizat în mănușă. Era cea mai bună prindere din viața mea. Stăteam și mă uitam la cerul cenușiu, gândindu-mă că acum chiar avem o șansă de câștig.

Am sărit, ridicând mingea. Wasim s-a uitat în spate și m-a văzut ținând-o. Dezgustat, a trântit bâta de pământ și a ieșit furios.

Veer a alergat să mă îmbrățișeze, dar m-am retras înainte ca brațele sale să mă cuprindă.

— Nu aici. Nu se poate, e împotriva legii.

— Ce prindere extraordinară, a spus încet, lăsându-și brațele jos, iar ceilalți s-au adunat în jurul meu și m-au bătut pe spate.

În tribune, fanii noștri se ridicaseră în picioare și își fluturau entuziasmați brațele, strigând „Bravo, bravo“.

Eram tare ușurați că Wasim ieșise din joc, dar își adusese echipa aproape de victorie. În cele din urmă, le-am dat afară ultimul jucător la bătaie când ei erau la nouăzeci și trei de puncte.

— Am câștigat, am câștigat, am câștigat! am țipat toți, sărind în sus de bucurie.

Era aproape șase și jumătate, iar întunericul se lăsa peste stadion.

— O să plecăm în Pakistan, a spus Parwaaze. Mulțumită ție... Babur.

Au repetat pe rând aceste cuvinte, bătându-mă ușor pe umăr.

Apoi ne-am venit în fire. Trebuia să-l includem și pe Jahan, care stătea deoparte, îngrijorat, uitându-se spre tribune și spre cei doi pușcași talibani, care se ridicau și se întindeau ca să se dezmorțească. Nu-l vedeam pe Iusuf nicăieri.

Markwick se îndrepta spre noi însoțit de Wahidi și urmat de translator și de o cohortă de lingăi.

— A fost un meci incitant, a spus Markwick și a așteptat traducerea. Ați jucat din tot sufletul și acum m-am convins că în Afganistan crichetul o să prindă rădăcini. S-a întors spre noi. Trebuie să vă întoarceți din Pakistan și să învățați cât mai mulți băieți să joace. S-a oprit o clipă. Vrem să încurajăm și femeile afgane să joace crichet, căci, după cum știți, în cele mai multe țări crichetul este practicat și de femei.

Am observat, așa cum a băgat și el de seamă, că aceste cuvinte nu fuseseră traduse.

Mai întâi s-a dus la echipa națională afgană. Urmând perfect normele de etichetă ale crichetului, cele două echipe s-au aliniat ca să-și dea mâna. Markwick a mers de-a lungul șirului, întârziind destul de mult în dreptul lui Wasim, căruia i-a spus câteva cuvinte. Echipa națională era supărată din cauza eșecului. Markwick a venit la noi și ne-a strâns mâna, apoi s-a oprit în fața lui Veer.

— Ai jucat bine.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns Veer, și Markwick nu s-a arătat surprins de engleza lui.

Mă aflam lângă Veer și, pentru că eram mai scundă, Markwick s-a aplecat puțin ca să îmi ia mâna. Încă mai aveam mănușile care îmi ascundeau mâinile delicate, așa că mi-a strâns mănușa.

— A fost o prindere victorioasă, tinere. Dacă n-ai fi reușit, ar fi câștigat echipa cealaltă. Felicitări.

Am încuviințat fără să vorbesc.

Veer și Wasim și-au strâns mâna, au vorbit și au râs, știind că ei sunt intrușii. Era în natura crichetului să nu păstrăm ranchiună adversarilor noștri. Trei mingi ratate de echipa națională, date de Veer, înclinaseră balanța în meci. Noi prinseserăm toate mingile.

— Ai jucat bine, mi-a spus Wasim. Dacă ți-am fi luat poarta mai devreme, am fi câștigat.

Mi-am plecat fruntea pentru a-i mulțumi și i-am șoptit „Mulțumesc“. Apoi m-am retras lângă Jahan, ca să evit o conversație mai lungă.

Echipele așteptau, privind tribuna acoperită de unde Wahidi și alte oficialități urmăriseră meciul. Droon venea alături de fratele său, vorbindu-i.

„Nu trebuie să mă apropii de Wahidi până nu pleacă Droon de lângă el. Nu, nu te gândi la asta. I-am promis lui Jahan.“

Ca la un semnal, toți spectatorii au coborât din tribună și au umplut terenul. Fanii noștri și-au croit drum până la noi, bătându-ne cu palma pe spate, râzând și zâmbind. O clipă, am lăsat impresia că suntem douăzeci și șase de jucători. S-au îndepărtat apoi, lăsându-i și pe alții să ajungă la noi.

Yasir și-a făcut loc prin mulțime, cu agenda în mână și țigara în gură, pentru a-i vorbi căpitanului echipei cîștigătoare.

— Crezi că va fi popular crichetul în țara noastră?

— Da, este un sport foarte benefic, a spus Parwaaze. Încurajează fiecare jucător să-și exprime propria personalitate și să ia propriile decizii în timp ce-și înfruntă adversarul de unul singur pe teren.

Yasir a făcut niște însemnări, apoi a străpuns cu privirea întunericul, încercând să deslușească mai bine chipul lui Parwaaze.

— Stai așa, parcă te cunosc.

Și-a scos țigara din gură, a aruncat-o și a strivit-o pe teren. Și-a coborât vocea.

— Erai cu Rukhsana când s-a făcut anunțul. Unde e?

— În Mazar.

Yasir a tresărit.

— Ar trebui să fie în altă parte.

Apoi s-a dus să-i ia un interviu căpitanului echipei naționale.

Luptătorii lui Wahidi i-au făcut loc să treacă prin mulțime, fiind acum zece sau cincisprezece la număr, și toată lumea a amuțit când a văzut armele. Wahidi i-a făcut semn lui Markwick să stea lângă el.

„Unde e Droon? Lasă, nu te mai gândi.“

— Noi, cei din Emiratul Islamic al Afganistanului, suntem foarte mândri că am adus crichetul în țara noastră. Așa cum a observat și domnul...

S-a aplecat spre traducător, care i-a răspuns în șoaptă.

— Așa cum a observat și domnul Markwick, meciul s-a jucat bine și corect. Este un sport de care se pot bucura toți tinerii noștri, deoarece presupune un stil de îmbrăcăminte și un comportament adecvat. A observat și entuziasmul oamenilor care au urmărit meciul. Personalul nostru a asigurat desfășurarea turneului în cele mai bune condiții. Așa cum am anunțat acum trei săptămâni, echipa va fi trimisă în Pakistan să-și continue antrenamentul, de unde se va întoarce să-i învețe pe alți tineri să joace și să-și ocupe timpul cu acest sport.

Când aceste cuvinte au fost traduse, Markwick a bătut din palme, făcându-i pe Wahidi, Droon și alții să tresară. Mulțimea se foia neliniștită.

Wahidi a continuat, trimițând o privire mută în direcția polițiștilor săi religioși.

— Domnule supraveghetor, acum, că ați văzut aceste meciuri, sper că veți spune Consiliului Internațional de Crichet să ne accepte cererea de înscriere ca membru asociat.

— Voi face asta din toată inima, a spus Markwick. Domnule ministru, am fost foarte impresionat de eforturile depuse de guvernul dumneavoastră și de jucători pentru a organiza un turneu atât de minunat. Sper că veți avea unul în fiecare an pentru a cultiva talentele, astfel încât, într-o zi, Afganistanul să poată trimite o echipă de crichet într-un turneu mondial. Vreau, de asemenea, să mulțumesc tuturor pentru bunătatea și ospitalitatea arătată.

Wahidi a făcut semn unuia dintre lacheii lui, care a făcut un pas înainte cu un pachet. Wahidi l-a deschis și respectuos, a scos din el un frumos patoo gri-pal. A desfăcut șalul de lână și l-a înfășurat în jurul umerilor lui Markwick. Capetele îi ajungeau până la genunchi.

Markwick a pipăit materialul.

— E frumos. O să-l prețuiesc toată viața și o să-mi țină de cald în serile lungi de iarnă din Anglia. Mulțumesc.

Întunericul cuprindea repede mulțimea, înghițind deja grupurile de pe margine. Semiluna, acoperită de nori, abia lumina stadionul. Wahidi i-a luat cu prietenie mâna lui Markwick.

— Vă vom primi întotdeauna cu bucurie în țara noastră, i-a spus observatorului englez, care încă mai purta șalul, în timp ce îl conducea spre Nissanul care aștepta acum pe teren.

Mulțimea le-a făcut loc lui Wahidi și lui Markwick. Când au ajuns la portiera din spate a mașinii, care stătea deschisă, Wahidi i-a strâns mâna lui Markwick și a dus-o pe a sa în dreptul inimii, înclinându-se pe jumătate. Markwick, obișnuit acum cu saluturile noastre, a imitat repede gestul înainte să urce. Wahidi a privit mașina îndepărtându-se. Droon i s-a alăturat când un Land Cruiser a tras în apropiere ca să-l ia pe ministru.

Wahidi s-a întors cu fața spre noi.

— Trebuie să felicit ambele echipe pentru că au învățat să joace crichet, a spus el. Într-un viitor apropiat, Afganistanul va juca în meciuri internaționale, așa că trebuie să ne asigurăm că avem jucători buni.

Privea radios ambele echipe, ținând scrisoarea de autorizare în mână. Într-un sfârșit, s-a întors spre noi.

— Dar nu putem să vă trimitem în Pakistan să vă perfecționați jocul, pentru că deja am aranjat ca Echipa națională de crichet a Afganistanului să se ducă acolo pentru a se antrena. O să derutăm Consiliul Pakistanez de Crichet dacă le mai trimitem o echipă.

Douăsprezece vieți

— Gafoor, a strigat Wahidi, iar căpitanul echipei naționale s-a grăbit să înainteze. Iată autorizația pentru plecarea echipei în seara asta. E totul aranjat în ceea ce privește antrenamentul echipei în Pakistan.

Apoi s-a adresat echipei naționale:

— Nepotul meu, Gafoor, este reprezentantul statului și trebuie să-l ascultați.

Liniștea a întârziat un moment îndelungat. La început, nu ne venea să credem ce auzim, dar apoi ne-am dat seama că plănuise asta încă de la început. Și Droon știa. M-am simțit pustiită, apoi furioasă. Am privit chipurile de lângă mine. Qubad mai avea puțin și plângea. În ochii lui Veer se citea dezgust pentru o asemenea trădare. Pe chipul lui Namdar am observat că furia s-a transformat repede în panică și îngrijorare. Umerii celor din fața mea s-au lăast sub povara deciziei.

În cele din urmă, mulțimea a început să murmure. Un clocot de dezamăgire și nemulțumire a izbucnit pentru că Wahidi își călcase cuvântul. Dar când Wahidi s-a uitat în jur, s-au oprit cu toții.

„Cum de mi-a trecut prin cap să mă dau unui om atât de ticălos?“

Veer m-a luat de mână ca să mă liniștească.

Wahidi a înmânat scrisoarea și l-a îmbrățișat pe Gafoor. Grăbindu-se să ajungă în Land Cruiser, nici măcar nu și-a cerut scuze față de noi pentru că nu și-a ținut cuvântul. Luptătorii săi s-au urcat în spate, iar mașina a gonit afară din stadion.

— Ce facem acum? am șoptit.

— O luăm cu toții spre graniță, a spus Veer aspru. O să fie un drum lung și greu cu Jeepul, sper să reușim.

L-am văzut pe Droon apropiindu-se, iar Jahan i-a ieșit în cale, astfel încât să nu vină prea aproape de mine, fiind încă ascunsă de Veer și membrii echipei. Fără a-și ascunde zâmbetul, echipa națională s-a repezit spre pasaj ca să se pregătească de plecare. Nici măcar nu ne-au privit.

Droon s-a îndreptat spre Jahan și i-a cuprins umerii cu brațul, trăgându-l departe de ceilalți.

— Vezi? Ți-am spus că echipa ta n-o să plece din țară.

Jahan fierbea de furie.

— Fratele dumneavoastră și-a încălcat promisiunea.

— Dar nu făcuse nicio promisiune, a spus Droon cu zâmbetul pe buze. Când eu și soția mea o să ne întâlnim personal cu sora ta, o să fii în siguranță, dar numai atunci. Dacă nu e acasă, atunci, cu toată afecțiunea pe care ți-o poartă fratele meu, o să te pedepsesc în calitate de cumnat. Dar până atunci, nu uita ce ți-am spus. La ce oră vrei să ne vedem mâine?

— Nouă. Sper să ajungă până atunci.

— Opt. Cred că așa e cel mai bine. Spune-i surorii tale să se pregătească s-o întâlnească pe soția mea. O să aduc cadourile. Fratele meu o să vină mai târziu să-și prezinte omagiile în fața surorii tale.

Speram să nu fiu acolo să i le primesc. Droon l-a bătut pe umăr pe Jahan, pălmuindu-l mai degrabă, ca să țină minte, apoi a urcat în Land Cruiser, făcând cu mâna în timp ce se îndepărta.

Am așteptat iar să se aștearnă liniștea, ascultând cum se stinge zgomotul motorului. Suporterii și prietenii noștri stăteau muți și triști, așteptând să le spunem ce să facă. Îngrijitorul terenului nu se vedea nicăieri. M-am uitat după Yasir – trebuia să scrie despre asta –, dar plecase. Chiar dacă îl auzise pe Wahidi, mă îndoiesc că ar fi scris articolul. Obsedat cum era de date concrete, ar fi scris: „În meciul final, Clubul de crichet al talibanilor (95) a învins Echipa națională de crichet a Afganistanului (93) și a câștigat turneul.“

Cei doi paznici talibani ai noștri așteptau echipa la ieșirea principală, legănându-și armele. Poliția religioasă, odată ce își încheiase obligațiile, plecase de pe stadion.

— Jahan, trebuie să facem asta acum, a spus Parwaaze. Du-te cu verii noștri. O clipă...

A numărat. Cu Jahan, fuseseră unsprezece în autobuz în acea zi. L-a tras deoparte pe cel mai tânăr, cam de aceeași vârstă și cu aceeași statură ca Jahan.

— Trebuie să fie unsprezece. Aștepți până iese Jahan pe ușa din spate, apoi te urci repede.

Băiatul s-a îndepărtat pășind încet, ca să nu fie observat. Parwaaze l-a îmbrățișat pe Hoshang.

— Ai grijă să meargă planul.

— O să ne luăm mai întâi echipamentul, pe care o să-l duceți voi, a spus Veer, după care s-a întors spre noi: Haideți să ne grăbim. Trebuie să fie mulțime în jur ca să poată ieși Jahan din autobuz.

Am alergat prin pasaj către vestiarul nostru. Echipa națională tocmai ieșea din al lor, ținând prosoape și săpunuri, râzând și amuzându-se în drum spre baie. Au evitat din nou să ne privească. I-am așteptat să treacă, apoi ne-am continuat drumul și ne-am uitat în vestiarul lor.

Un bec slab, de patruzeci de wați, împingea întunericul către colțuri. Jachete verzi, cu un blazon neclar pe buzunare, fuseseră agățate cu grijă de cuie. Pe podea erau sacoșele albastre din plastic în care stătuseră ascunse.

— Știau de la început și au venit pregătiți de plecare, am spus cu amărăciune.

Ceilalți s-au repezit să ia echipamentul nostru.

Am intrat și am luat cea mai apropiată jachetă. Era făcută dintr-un amestec ieftin de bumbac și nailon, iar culoarea verde, în lumina aceea difuză, era

ștearsă.

Am băgat mâna în buzunarele laterale, apoi în cel interior. Am simțit ceva în el și am scos un pașaport afgan.

Veer a verificat altă jachetă. Și aceea avea un pașaport în buzunarul interior.

Am așteptat o clipă îndelungată, privind ceea ce țineam în mâini.

Ceilalți au ieșit din vestiarul nostru, ducând echipamentul, au văzut ce avem și, la unison, s-au uitat la jachetele atârnate în vestiar.

Cred că toți am numărat în tăcere. Erau treisprezece jachete, fiecare cu un pașaport în buzunar.

Ne-am uitat unii la alții, apoi la ușa închisă a băii.

Verii noștri și prietenii lor așteptau la gura pasajului.

— Luați și celelalte jachete, a spus Veer.

Gândeam cu aceeași minte.

S-au repezit înăuntru, au apucat jachetele și, fără să verifice dacă li se potrivesc sau nu, le-au îmbrăcat. A mea era mai mare cu un număr.

Parwaaze a găsit jacheta lui Gafoor, cu autorizația lui Wahidi împăturită cu grijă lângă pașaport. Am luat și a treisprezecea jachetă.

Fără un cuvânt, Qubad a țâșnit pe hol și, în cea mai mare liniște posibilă, a întors cheia din ușa băii echipei naționale, încuindu-i înăuntru. Îi auzeam râzând și împroșcându-se cu apă.

Namdar le-a încuiat și vestiarul. Și el, și Qubad au păstrat cheile. După ce l-am încuiat și pe al nostru, am luat și cheia aceea.

Am luat-o la goană prin pasaj. Noaptea învăluise cu veșmântul ei stadionul și dealurile din depărtare. Luna rămăsese acoperită de nori. Verii noștri ne-

au privit cu surprindere. Le-am dat echipamentul să-l ducă și să se afișeze cu el, astfel încât să-l vadă talibanii.

— Jahan, du-te cu ei, i-a spus Parwaaze. O să te urmăm cu jacheta.

Mă rugam cu foc, din tot sufletul. Jahan a plecat cu ceilalți, prefăcându-se că este prins într-o conversație. Și-au intrat foarte bine în rol, așa că au trecut cu ușurință de luptătorii talibani.

I-am văzut numărând când au urmat „echipa“ afară din stadion. Era prea întuneric să distingă fețele. Mulțimea se împuținase, treizeci sau patruzeci de oameni rătăceau în jur, iar alții se îngrămădiseră la tarabe, de unde cumpărau naan și kebab ca să ia o gustare în drum spre casă. Un neon pâlpâia în depărtare, la intrarea în tribuna principală.

Ne-am ținut strâns de ei cât de mult am putut.

„Echipa“ a ajuns la autobuz și Jahan a fost primul care a urcat. Ceilalți îl urmau, mergând dezorganizat, discutând.

Înăuntru, autobuzul era atât de întunecat, încât nici nu îl vedeam pe Jahan. Ne-am apropiat.

Talibanii au numărat unsprezece, apoi au trântit ușa.

Jahan a deschis ușa din spate și a sărit. Vărul a urcat în locul lui, apoi a închis ușa încet, iar autobuzul a pornit.

Veer i-a aruncat lui Jahan jacheta, pe care el a îmbrăcat-o în timp ce ne îndreptam grăbiți spre autobuzul echipei naționale, parcat lângă Jeep.

Autobuzul echipei noastre mergea încet, prea încet, de parcă încerca să ia o decizie. Land Cruiserul avansa lent în spatele lui.

Iusuf a ieșit din întuneric.

— I-am dat șoferului cincizeci de dolari să meargă încet și alți cincizeci fiecărui taliban.

— Au întrebat pentru ce? a spus Veer.

— Un bacșiș pentru că au grijă de echipă, a spus și a rânjit. Numai dinții i se vedeau. Au numărat unsprezece înăuntru, iar asta le e de ajuns.

— Ține-te după noi. Dacă nu merge, o să trebuiască să mergem toți cu Jeepul.

— Ca să-mi distrugeți mașina, s-a plâns Iusuf.

Șoferul autobuzului echipei naționale a urcat plictisit și a pornit autobuzul fără să ne arunce nicio privire când ne-am suit. Am dispărut unul după altul în întuneric. Avusese o zi lungă. Celălalt autobuz ajunsese la ieșire și a intrat pe strada principală, îndreptându-se spre Kārte Seh.

— La aeroport, i-a spus Parwaaze șoferului. Suntem în întârziere. Grăbește-te.

În timp ce autobuzul se mișca dureros de încet, am făcut schimb de jachete ca să găsim unele pe măsură. Îmi trebuia una făcută pentru cea mai zveltă siluetă. Ne-am verificat pașapoartele la lumina slabă. Băiatul părea de vârsta mea, avea barba rară și trăsături delicate. Sub o lumină difuză, puteam să fiu confundată cu el dacă îmi țineam capul aplecat. În fundul autobuzului era o duzină de valize mici.

N-am mai spus niciun cuvânt. Ne țineam cu toții respirația. Ne uitam mereu în spate să vedem dacă ne urmărește vreo mașină, dar pe stradă nu era nimeni, cu excepția Jeepului lui Veer și a norilor de praf pe care îi ridica autobuzul nostru. Autobuzul se clătina și se legăna, ocolind hârtoapele, șoferul părea mulțumit că nu se grăbește, pe când eu știam că toți urlăm în sinea noastră: „Grăbește-te, accelerează, bagă viteză, grăbește-te!“

Aeroportul era la câțiva kilometri la nord-est de Kabul. Strada pe care ne aflam era la periferia orașului, trecând prin cartiere deprimante. Stăteam ghemuită pe scaun, strângând mâna lui Veer, imaginându-mi cum membrii echipei naționale află că ușa este încuiată, bat în ea, o dărâmă și îi spun santinelei tot ce se întâmplase.

Le vor transmite prin walkie-talkie informația lui Wahidi și lui Droon, care, din clipă în clipă, ar putea să trimită oameni înarmați să ne oprească autobuzul. Droon, cu mintea lui bănuitoare, ar putea, chiar în acest moment, să mă caute acasă.

Poliția ar putea ajunge în orice moment. Le vom vedea farurile îndreptate spre noi.

— Oare cât o să dureze până când cineva o să-i dea drumul din baie echipei naționale? am spus neliniștită.

— Mult, a zis Bilal. Paznicul e în ghereta lui și, chiar dacă le aude țipetele, o să creadă că fantomele se strigă unele pe altele.

— O să reușim, mi-a șoptit Veer.

— Mă rog pentru asta, am răspuns, și chiar mă rugam.

Ieșeam din Kabul, drumul se netezea și se îndrepta spre Jalalabad; ne așteptau o călătorie de patru ore. La o oră după ce ieșeam din oraș se afla granița cu Pakistanul.

Traficul era intens. Camioanele veneau spre noi în viteză în mijlocul străzii înguste, iar șoferul ținea să meargă tot pe centru, și abia în ultima clipă vira brusc. Alte camioane sau autobuze din spate au încercat să-l depășească, dar nu le lăsa să treacă.

— Poliția... a șoptit cineva din spate, și ne-am cutremurat cu toții.

Echipa de crichet

Un Land Cruiser al poliției gonea spre noi cu girofarul aprins. Șoferul claxona autobuzul să tragă pe dreapta. Depășise toate mașinile din trafic și ajunsese în dreptul autobuzului nostru. Nu ne-am uitat la el și când ne-a depășit ne-am ferit privirea.

Deodată, a început să încetinească și ne-a obligat să facem la fel.

În spate erau patru polițiști cu mitraliere în brațe. De îndată ce se va opri mașina, vor sări din ea și vor împresura autobuzul. Ne vor alinia și îi vor împușca pe Veer, pe Jahan și pe verii mei. Apoi mă vor duce înapoi la Wahidi, care îmi va trage un glonț în cap pentru că l-am dezonorat.

— Suntem terminați, a spus Jahan de pe celălalt rând de scaune și mi-a căutat mâna.

Am strâns cu putere mâna lui și a lui Veer, uitându-mă de la unul la celălalt. Numai profilul li se zărea în întuneric. Veer a încercat să zâmbească, dar a ieșit strâmb, ca într-o fotografie mișcată.

Land Cruiserul mergea mai departe și atunci am văzut de ce încetinise. În mijlocul străzii se afla un crater prost acoperit, peste care a trecut cu grijă, așa cum au făcut și camioanele când s-au apropiat de noi. Imediat ce a ajuns pe partea cealaltă, Land Cruiserul a prins viteză, iar farurile din spate au dispărut repede în întuneric.

Am răsuflat ușurați, dând drumul unui șuierat puternic, și am început să râdem.

M-am uitat în spate, încercând să întrezăresc orașul.

Kabulul era cufundat în întuneric, fiindcă felinarele nu funcționau. Se întorsese într-un trecut antic, pe vremea când invadatorii traversau călare trecătorile din munți ca să coboare în acest oraș ascuns. Simțeam o

dureroasă pierdere plecând din acel oraș, pe care aveam să-l iubesc întotdeauna.

Probabil că nu aveam să mai revăd Kabulul niciodată și m-am rugat ca strămoșii mei, bunicii, mama și tata să mă ierte că îi las în urmă. Asta dacă reușeam într-adevăr să evadez.

Luminile aeroportului nu erau foarte puternice, dar reușeau să-l profileze pe cerul întunecat. Luminile camerei de control păreau că sunt atașate de un turn invizibil. Autobuzul a luat curbele încet, oprind în cele din urmă la intrare.

Am ezitat, cu privirea ațintită asupra terminalului de plecări, așteptându-ne să vedem oameni înarmați care ne așteaptă.

În cele din urmă, Parwaaze a deschis drumul coborând cu grijă și uitându-se în jur, iar noi l-am urmat. Ne-am ales fiecare o valiză din grămadă și am luat-o cu noi. Ne-am uitat la numele de pe al treisprezecelea pașaport și l-am lăsat în jacheta pe care am îndesat-o sub un scaun.

Veer s-a dus la Iusuf și l-a îmbrățișat.

— Așteaptă să vezi dacă plecăm. Dacă ieșim în fugă, să fii pregătit de plecare.

Flancată de Veer și Jahan, am intrat în terminalul de plecări luminat de neoane. Aeroportul din Kabul era minuscul în comparație cu cel din Delhi, pe care aterizasem cu ani în urmă, dar pe atunci zumzăia de călători. Odată cu sancțiunile internaționale din 1996, excepție făcând Karachi și Dubai, toate zborurile internaționale fuseseră interzise. Terminalul răsuna de prezența noastră tăcută. Părea pustiu și nu era greu să-ți imaginezi pânze de păianjen atârnând de tavan și un giulgiu la fel de fin întins peste biroul de la recepție.

— Care e avionul n-nostru? a întrebat Qubad.

— E numai unul în seara asta, a spus Veer arătând spre tabel. Spre Karachi. Mi-a șoptit: De acolo luăm un avion spre Delhi. Apoi s-a întors cu fața la

membrii echipei – Parwaaze, Qubad, Nazir, Omaid, Royan, Namdar, Bilal, Daud și Atash: O să fiți în siguranță în Pakistan?

— Oriunde e mai bine decât în Pul-e-Charkhi, a răspuns Royan în numele tuturor.

— Avem doi prieteni buni în Karachi, a spus Parwaaze. O să aibă grijă de noi până luăm avionul spre Malaysia ca să prindem vaporul spre Australia. Au relații, sigur o să ne ajute.

Ne-a condus spre recepție. Nu era coadă.

Am înțeles atunci, în sinea noastră, că zborul fusese anulat. Wahidi ne descoperise planul de evadare și dăduse niște ordine. Autoritățile de pe aeroport aveau să încuie ușile ca să nu mai putem ieși.

Un tânăr agasat, într-o uniformă a companiei afgane Ariana Airlines, aproape că a sărit spre noi dintr-un birou din spate.

— Voi sunteți echipa de crichet?

— Da, da, a spus Parwaaze autoritar. Am la mine scrisoarea ministrului.

A scos-o cu un gest ostentativ.

Omul a înșfăcat-o, fără să se uite măcar la conținut.

— Ați întârziat. Trebuie să ne grăbim.

S-a întors la birou.

— Au ajuns, domnule.

Un bărbat înalt și vârstnic, cu o barbă sură, ne-a ieșit în întâmpinare. O țigară îi atârna între buze, iar fumul îi umbrea privirea. Purta pakol, dar nu și șalvari. În schimb, un costum mai mare cu un număr atârna pe el ca pe gard. Ne-a măsurat furios din cap până în picioare.

Ne-am retras, împleticindu-ne ca niște animale mici aflate în fața unei fiare omnivore. Ne așteptam ca poliția să năvălească afară din ascunzători și să ne aresteze.

— Unde ați fost? a strigat la noi fără să-și scoată țigara. Vă aștept de două ore! Avionul a întârziat o jumătate de oră din cauza voastră!

— Autobuzul... a reușit să bâiguie Parwaaze disperat, uitându-se și el după polițiști.

— Autobuz tâmpit!

Și-a aruncat țigara spre noi, iar chiștocul a căzut la picioarele noastre. Gestul a părut să-l calmeze și și-a scos haina.

— Eu sunt Hukam, de la Ministerul Sportului. O să faceți toți ce vă spun și nu vreau să-mi mai faceți probleme. Ați băgat la cap?

Am încuviințat muți și ușurați. Nu ne dădea târcoale niciun polițist. Nu eram surprinși de prezența lui, deși ne așteptaserăm la un luptător taliban, și nu la un birocrat care nu știa cum să își înceapă mai repede vacanța de două luni.

— Ați văzut meciul, domnule? a întrebat Parwaaze politicos.

— N-am avut timp să merg la stadion, a răbufnit el și a arătat spre Parwaaze. Tu ești Gafoor?

— Da, domnule, nepotul ministrului.

— Bun. O să ne înțelegem bine.

I-a strâns mâna lui Parwaaze, dar nu și nouă.

— Nu vreau belele. Dacă vreunul nu se comportă cum trebuie, să știi că vă trimit înapoi, fără discuție. Clar?

Am încuviințat din cap.

— O să amendez echipa cu două sute de rupii pakistaneze pentru întârziere, a spus.

— Dar n-avem nicio rupie la noi, a precizat Namdar.

— O să fie scăzute din rația voastră zilnică.

— Deci banii ăștia sunt deja în buzunarul lui, a șoptit Atash.

Hukam s-a îndreptat în grabă spre funcționarul companiei aeriene.

— Lasă-i repede să treacă.

S-a dus cu pași mari la poarta de plecare, fără să se uite înapoi.

— Pașapoartele, repede, repede, a spus funcționarul, apoi i-a poruncit angajatului însărcinat cu gestionarea bagajelor: Du-le bagajele la bord! Imediat!

Ne-a condus spre Imigrări, ținându-ne biletele de îmbarcare și dojenindu-ne întruna.

— Am reținut pentru voi avionul și voi întârziați! Cum să lucrez în condițiile astea?

A azvârlit pașapoartele, alături de scrisoarea lui Wahidi, pe tejgheaua Biroului de Imigrări.

— Ștampilează-le repede!

A numărat douăsprezece pașapoarte.

Tipul de la Ariana și-a verificat lista.

— Am treisprezece călători.

— Malang n-a putut să vină, a spus Parwaaze repede.

Funcționarul de la Imigrări, liniștit că acum poate să plece acasă, a răsfoit noile pașapoarte și le-a ștampilat pe fiecare fără măcar să se uite care aparține cui.

Funcționarul nostru le-a înșfăcat repede și aproape că a aruncat teancul lui Parwaaze, mânându-ne afară, apoi pe scări în jos, către autobuzul care ne aștepta pe pista de decolare. La o oarecare distanță se afla avionul nostru, iar scările erau pe punctul de a fi ridicate.

Autoritar, Hukam și-a fluturat mâna ca să le coboare și să ne putem îmbarca.

Veer ezita. Avionul părea vechi de când lumea, iar fuzelajul argintiu, cu logoul Ariana Afghan Airlines într-o parte, era șters și de-abia se mai vedea.

— Ce e asta? Zboară?

— E un turbopropuslor rusesc folosit la avioanele An-26, a spus Omaid mândru de cunoștințele sale.

A arătat spre alt avion, chiar mai vechi, care aștepta alături.

— Și ăla e un Yakovlev Yak-40. O să mă fac pilot.

M-am uitat în spate și la fel au făcut și ceilalți. Nu era nici urmă de oameni înarmați, niciun walkie-talkie prin care cineva să strige ordine să fim opriți.

Am urcat scările în fugă și am intrat în avion. L-am surprins pe Hukam stând la clasa business, ca un călător privilegiat. Am evitat privirile furioase ale celorlalți, știind că sunt prieteni de-ai guvernului.

Stewarzii erau nemulțumiți că am făcut avionul să întârzie și ne-au împins pe culoar să găsim singuri locurile care mai erau libere. M-am prăbușit într-un scaun, Veer s-a așezat lângă mine, și m-am uitat pe geam. Scările au fost ridicate și motoarele au pornit, trimițându-ne furnicături prin tot trupul.

I-am văzut și pe ceilalți uitându-se neliniștiți, examinând pista, încercând să răzbată dincolo de ea, de parcă ar fi putut zări strada și mașinile de patrulă gonind după noi. Avionul se urnea cu greu, accelerând treptat; într-un sfârșit

s-a ridicat în aer, trecând peste orașul întunecat și alunecând peste dealurile înalte și prin trecătorile înguste.

Ne țineam cu toții respirația, pentru că nu credeam că vom scăpa. În orice moment, turnul de control al aeroportului îi putea cere pilotului să se întoarcă la Kabul.

Ne-am uitat pe geam, dar tot ce vedeam era pământul întunecat și piscurile ascuțite din depărtare. Lăsam în urmă țara mea natală, toți strămoșii, istoria mea, identitatea mea, limba mea, oamenii mei și cultura mea pentru un viitor în exil, unde va trebui să găsesc un loc de refugiu în care să supraviețuiesc. Voi păstra întotdeauna în suflet trecutul, care nu poate fi niciodată uitat.

M-am uitat la Jahan și la verii mei și am văzut că și chipul lor era răvășit de același sentiment de pierdere, frică și speranță. Cel puțin îl aveam pe Veer și l-am strâns de mână, sperând ca avionul să-și continue zborul până la Karachi. Era un zbor de numai două ore, iar noi ne consultam tot timpul ceasurile, numărând minutele, dar hârbul ăla de avion nu se grăbea deloc.

Gemea și mârâia de parcă avea dureri și tot ce voia era să se odihnească pentru totdeauna.

Știam că avionul se va prăbuși, iar noi toți vom muri. Știam că pilotul primește ordine de la controlul traficului aerian să se întoarcă. Știam că Droon ne va aștepta acolo.

Când o mână m-a apucat de umăr, mi s-au muiat genunchii.

— Bine jucat, tinere, a spus Markwick, ivindu-se deasupra mea.

Pentru prima oară nu avea cravată, dar purta același costum șifonat.

Am încuviințat și am rămas mută, încercând să respir normal.

S-a așezat pe vine, ca să nu ne mai lungim gâturile, și s-a uitat la Veer.

— Ai dat lovituri bune. Nivelul mi s-a părut surprinzător de înalt pentru o țară începătoare într-ale crichetului. Iar echipa voastră a jucat aproape

profesionist. Cine v-a antrenat?

— Avem un antrenor grozav, a spus Veer zâmbind spre mine. Dar îl doare gâtul de la cât de mult a țipat.

— Felicitări, antrenorule.

Markwick m-a bătut prietenește pe umăr și s-a ridicat, privindu-ne.

— Crichetul creează o legătură puternică între țări, odată ce prinde rădăcini. Și cred că aici o să prindă.

S-a aplecat spre Veer.

— Dacă o să vii în Anglia, caută-mă. Poți să mă găsești prin CCM. Echipa clubului meu s-ar bucura să te aibă.

— O să vă caut, domnule, a spus Veer, iar Markwick, făcându-ne cu mâna, s-a întors la locul său.

— Deci acum o să joci în Anglia, i-am spus.

— Numai dacă o să fii și tu în aceeași echipă.

Mi-a trimis prin aer un sărut și s-a adâncit în scaun.

Până să-i trimit unul înapoi, a ațipit și mi-am amintit că îmi spusese cândva că adoarme foarte repede, pentru că e mereu pe drumuri. Părea liniștit, buzele sale senzuale erau ușor depărtare și respira ușor. Voiam să-l trezesc ca să fie cu mine în ultimele clipe. M-am uitat din nou la echipă. În afară de Jahan, acesta era primul lor zbor, iar fețele lor erau întunecate de groază, așa cum era și a mea.

Eram secătuită de energie și frântă de oboseală. Am închis ochii strâns ca să pun stavilă imaginației.

În acea clipă, i-am văzut pe Droon și pe Wahidi așteptându-ne pe aeroportul din Kabul, trăgându-mă afară din avion și luându-mă departe, în viața lor

neagră ca smoala, unde nu voi mai vedea niciodată lumina zilei. Și Veer era acolo, zăcea pe pistă cu un glonț în cap.

Veer a râs.

— De când s-a mutat marea la Kabul?

Am deschis ochii și m-am uitat afară. Marea era un deșert argintiu, care se întindea la orizont. Am zâmbit. Nu mai erau dealuri și munți care să mă împiedice să văd lumea. Apoi orașul a apărut dedesubt, întins în întuneric ca un covor decorat cu pietre prețioase care să ne ghideze la aterizare.

Zborul durase un pic peste două ore. Avionul a intrat pe aeroportul din Karachi.

Veer a zâmbit ca să ne asigure că suntem în Karachi. Zâmbetul era molipsitor, o epidemie minunată care mai întâi s-a întins pe fața încordată a lui Jahan, i-a ridicat colțurile buzelor și i-a luminat ochii. Apoi s-a transmis la Parwaaze, Qubad, Namdar, Omaid și ceilalți. Am urmărit cum se răspândește treptat pe toate fețele.

Ne venea să izbucnim în hohote. Ne-am ridicat înainte ca avionul să oprească. Voiam să fim primii care coboară, primii care pun piciorul în Pakistan, căci numai atunci am fi fost într-adevăr convinși că am scăpat.

L-am așteptat pe Hukam, care căsca, să ne conducă, apoi am coborât scările în grabă ca să ajungem cât mai repde la autobuzul care ne ducea la terminal. Aerul era cald și jilav, alintându-ne cu limba sa umedă, dar avea un miros delicios de reconfortant. Am zâmbit unii la alții, legănându-ne în autobuz, înghesuiți alături de alți călători, fără să scoatem un cuvânt, dar zâmbetele spuneau tot. Markwick se legăna împreună cu noi.

Când am coborât, ne-a făcut cu mâna ca să își ia la revedere.

— Am un avion spre Londra într-o oră, sper să ajungă și bagajul meu. Mult noroc!

Apoi și-a făcut drum spre zborurile de legătură. Încercam un vag sentiment de pierdere văzându-l că pleacă.

Ne-am așezat în rând la Biroul de Imigrări, în spatele lui Hukam, cu Parwaaze în frunte, care ținea scrisoarea.

Funcționarul s-a uitat la el, apoi și-a lungit gâtul ca să cuprindă cu privirea tot rândul de jachete.

— Ce sport jucați?

— Crichet, a spus Parwaaze mândru și a fost surprins de râsul acestuia.

Funcționarul s-a întors spre colegul său de la celălalt ghișeu.

— Hassan, afganii joacă crichet acuma!

Și Hassan a râs, uitându-se la noi de parcă eram extratereștri.

— Am venit să ne antreneze jucătorii voștri de crichet, a zis Veer.

— Avem cei mai buni jucători din lume, a spus funcționarul zâmbind.

Un tânăr într-un costum bine croit, cu o cravată în dungi verzi și albe și privire prietenoasă, și-a făcut apariția din spatele funcționarilor de la Imigrări.

— Dumneavoastră sunteți domnul Hukam?

— Da, da, de la Ministerul Sportului din Afganistan.

Hukam și-a întins mâna și au făcut cunoștință.

— Eu sunt Anwar Khan, de la Consiliul Pakistanez de Crichet. Vă urez bun venit. Acum, dacă îmi dați pașapoartele, aveți trecerea liberă.

I-am dat pașapoartele echipei naționale, rugându-ne să nu le deschidă. Nu le-a deschis, în schimb le-a dat mai departe la Imigrări, spunând cu autoritate:

— Sunt invitații statului. Ștampilează-le repede.

S-a întors spre Hukam.

— Ne întâlnim afară. Ne așteaptă un autobuz.

L-am urmat pe Hukam, trecând pe lângă Biroul de Imigrări spre banda rulantă pentru bagaje. Nu se mișca și o priveam în tăcere. S-a uitat la ceas.

— O să vă ținem pașapoartele până vine timpul să ne întoarcem acasă, i-a spus lui Parwaaze într-o doară. Așa că să nu vă vină vreo idee. S-a uitat în jur. Unde e toaleta? a întrebat, de parcă o ascunseserăm de el.

Ne-am uitat în jur și Veer a arătat înspre capătul sălii de recuperare a bagajelor.

— Gafoor, să iei și valiza mea. E neagră, cu o dungă albă, a poruncit Hukam, apoi s-a îndreptat încet spre toaletă, aprinzându-și o țigară și făcându-și drum printre ceilalți călători.

Când a ajuns, s-a uitat la noi. Nu ne mișcaserăm, așa că a intrat, iar ușa s-a închis în urma lui. Am lăsat în urmă banda rulantă și am trecut de biroul vamal.

— Mai bine scăpăm de jachete, a spus Parwaaze.

Le-am scos și le-am aruncat într-un colț întunecat.

Mi-am scos barba și am început să o îndes în buzunarul jachetei, dar apoi m-am răzgândit. Încă o uram, dar voiam s-o păstrez ca amintire a zilelor în care am fost Babur, sperând, totuși, că nu voi mai avea niciodată nevoie de ea. Am vârât-o în buzunarul cămășii.

Veer mi-a mângâiat obrazul gol.

— În sfârșit!

— Dacă ar fi așa de simplu și pentru noi, a spus Parwaaze, atingându-și barba rară. Trebuie să ne radem toți mâine dimineață la prima oră.

Echipa a zâmbit, scoțând murmure de aprobare.

Ne-am uitat prin ușile transparente ce dădeau afară și am simțim că șovăim.

Mai aveam doar câțiva pași de făcut, dar, la fel ca păsările sau alte animale care văd ușa coliviei deschisă, priveam libertatea cu neîncredere. Dacă era o păcăleală? Ne-am uitat în spate și nu l-am văzut pe Hukam.

Reușiserăm până acum să ne găsim drumul prin labirint. Dar ultima ușă ne va fi trântită în nas când vom încerca să trecem prin ea. Lăsam în urmă siguranța unei închisori care ne era familiară. Verii mei nu plecaseră niciodată de acasă, de lângă familiile lor, iar acum erau pe punctul de a schimba pericolele cunoscute cu unele străine lor.

Aveau chipuri încordate de teamă. Eram ca înțepeniți în podea.

Paznicul le auzise țipetele înfundate și crezuse că sunt spiritele morților strigându-se unele pe altele. Își acoperise urechile și închisese ușa gheretei. Când Droon a aflat și a a sunat la aeroportul din Kabul, avionul aterizase în Karachi de mai bine de o oră și patruzeci și cinci de minute. Acum trebuia să sune la aeroportul din Karachi ca să ne oprească să ieșim din terminal. Mi-l imaginam pe Droon gonind spre casa noastră, spărgând fiecare ușă și găsind camera secretă...

— Haide.

Veer m-a luat de mână.

Am alergat cu toții spre ușa care s-a deschis.

Abia când ne-am găsit afară, înconjurați de străini și auzind o limbă străină, am început să râdem, să aplaudăm și să ne îmbrățișăm unii pe alții.

Am văzut chipuri de femei peste tot, dezvăluindu-și frumusețea pentru a fi admirată de toată lumea. Doar câteva erau acoperite. Mi-am închipuit-o pe Noorzia trecând printre ele în drum spre un oraș îndepărtat.

Îmi venea să plâng, dar nu de disperare, ci de ușurare că scăpasem de bestiile de Droon și Wahidi.

Eram liberă, puteam să-l iubesc pe bărbatul pe care doream să-l iubesc, să-mi trăiesc viața așa cum voiam s-o trăiesc.

Dar nebănuite sunt capriciile inimii. Un licăr minuscul de compasiune pentru Wahidi s-a strecurat în ea, acum, că eram la o distanță sigură. Cred că se îndrăgostise de mine și că va plânge după femeia care nu i-a împărtășit dragostea. Dar Droon se va simți ușurat. Va găsi altă soție, mai tânără, pentru fratele său, una care să nu se transforme într-o obsesie și care să nu răvășească mintea unui bărbat. Pentru el, patima pentru femei este un năravmurdar.

Dar straniul sentiment s-a stins în clipa în care am auzit muzică venind de undeva – un sunet straniu după atâția ani de liniște –, iar notele ne-au ridicat moralul încă și mai mult. Chiar dacă nu știam melodia, am dansat împreună, fiecare cu mâinile pe umerii celorlalți, formând un cerc, încă râzând ca niște nebuni. În cele din urmă ne-am oprit, deși muzica tot se mai auzea.

— Uitați-vă acolo!

Parwaaze a arătat spre un bărbat într-o uniformă kaki.

Ținea sus un afiș: CONSILIUL PAKISTANEZ DE CRICHET UREAZĂ BUN VENIT ECHIPEI NAȚIONALE DE CRICHET A AFGANISTANULUI.

Ne-am îndepărtat iute de el și ne-am pierdut în mulțime. Chiar dacă Hukam ar fi năvălit afară din baie chiar în clipa aceea, tot nu ne-ar fi găsit.

— Mergem mai întâi la Delhi să ne luăm vizele și apoi la New York, a spus Veer în tăcerea ce se lăsase brusc peste noi. E un avion spre Delhi peste patru ore.

— O să mă căsătoresc cu Veer, am spus, uitându-mă la el, apoi la ei, dorind să am și consimțământul lor.

Și-au îndreptat privirea spre Jahan. L-am surprins când le-a făcut cu ochiul pe furiș, asigurându-i că el, ca mahram al meu, consimțise la această căsătorie.

— Nu suntem orbi, a spus Royan râzând.

— Nu i-ai dat drumul la mână de când am plecat de pe stadion, a zis Omaid timid.

— Ai binecuvântarea noastră, a întărit și Parwaaze.

Apoi au dat toți noroc cu Veer, ducându-și mâna la inimă.

— Sunteți cu toții oricând bineveniți în casa noastră, a spus Veer.

A scos un sul de dolari și i-a întins cea mai mare parte lui Parwaaze, care a dat din cap refuzând.

— O să aveți nevoie de bani. Acum fac și eu parte din familie.

Parwaaze a luat banii.

— Mulțumesc. Să vii să ne vezi jucând crichet în Australia.

Ne-am uitat toți unii la alții, cu soarele pe față, vrând să ne întipărim în minte, în cele mai mici amănunte, chipul celorlalți, ca să nu ne uităm niciodată. Știam că voi duce aceste amintiri cu mine în mormânt, chiar dacă nu aveam să-i mai văd niciodată.

Unul câte unul, au înaintat și m-au îmbrățișat. Mă țineau cu gingășie, de parcă aș fi fost o vază de cristal care s-ar fi putut sparge la atingerea lor stângace. În brațele lor simțeam căldura dragostei.

Mi-au spus la ureche cuvinte dragi și eu le-am răspuns tot în șoaptă, astfel încât să mă audă fiecare, pe rând. Apoi l-au îmbrățișat pe Jahan și, în cele din urmă, pe Veer.

Membrii echipei mele stăteau împreună și ne făceau cu mâna în timp ce noi intram în terminalul de plecări. Apoi s-au topit în întuneric.

— Ce v-ați spus? m-a întrebat Veer.

— Khoda haafez. Dumnezeu să ne aibă în pază.

Mulțumiri

Trebuie să-i mulțumesc lui Sukumar Karthik pentru ajutorul, sfaturile și sprijinul său și pentru că mi-a făcut cunoștință cu mulți dintre prietenii săi afgani din Kabul. Toți au fost, în adevărata tradiție afgană, amabili, gentili și foarte ospitalieri, răspunzându-mi la toate întrebările referitoare la viața sub regimul taliban dintre 1996 și 2001. Printre ei, Obaidullah Noori (care are o sută de veri în Kabul), Noor Ahmad Darwish, Qudratullah Khan (care a fost atât de generos cu timpul său), dr. Obaidullah Sabawoon, prof. Abdul Karim Waseel, Najiba Ayubi de la trustul mediatic Killid, Aunohita Majumdar, Kalyani Sethuraman și Katharina Merkel. Am ascultat poveștile de viață ale multor femei afgane, care lucrează nestigherite sub actualul guvern, dar care au preferat să își păstreze anonimatul. Sunt profund îndatorat șoferului meu, Zalmay, care m-a apărat și a avut grijă să nu am probleme în Kabul. Am o mare recunoștință față de Nick Webb, Mary Sandys, Anupama Chandrasekhar și Bill Shapter, care m-au sprijinit și m-au încurajat să scriu acest roman. Sunt norocos să am agenți minunați precum Kimberley Witherspoon și William Callahan și editori minunați ca Lee Boudreaux, Abby Holstein și Lorissa Sengara, care au muncit mult ca să se asigure că nu mă abat din drum.

În 2000, regimul taliban, susținut de Pakistan, s-a înscris, într-adevăr, la Consiliul Internațional de Crichet pentru a obține calitatea de membru asociat. CIC a răspuns abia după ce regimul a fost învins în 2001. Restul este ficțiune. Astăzi, Afganistanul joacă în turneele internaționale de crichet și este membru afiliat la CIC. Există o echipă feminină de crichet în formare și o echipă feminină de fotbal care participă la turnee.

Table of Contents

Cover Page
Clubul de crichet al talibanilor
Cartea întâi
Convocarea
Anunţul
Confruntarea
Marele joc
Scrisoarea
Subsolul
Cum am fost
O scrisoare
Cinci sute de metri
Peţitul
Dezamăgirea
Cartea a doua
Echipa
Aprobarea
Promisiuni încălcate
Stadionul
Un scurt bilet
Musafirii
Jucătorii de crichet
Fuga spre graniţă
Rămas-bun
Fundătura
Cea mai mare dintre iubiri...
Îndoliatul
Cu unul mai puţin
Marele meci
Douăsprezece vieţi
Echipa de crichet
Mulţumiri